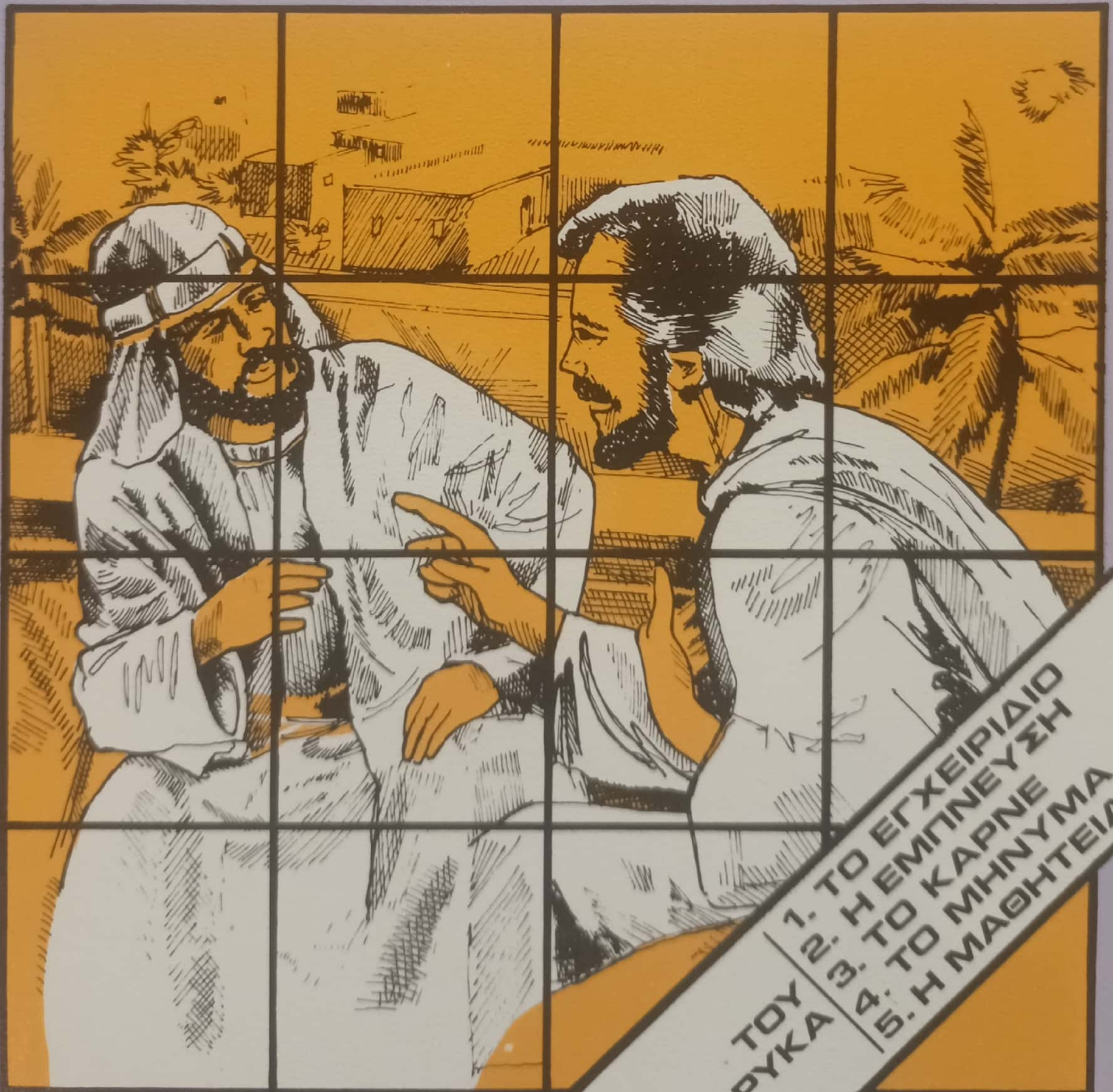

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΒΙΒΛΙΚΟΣ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

η μαθητεία του κηρυκα

μιητ. αγγελάτου

ΤΟΥ
ΚΗΡΥΚΑ
1. ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ
2. Η ΕΜΠΝΕΥΣΗ
3. ΤΟ ΚΑΡΝΕ
4. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
5. Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ

//εξελθοντες εκηρυξαν//

Προλεγόμενα

Ήλθε, με τη βοήθεια και τη χάρη του Θεού, η σιγμή για τα «Προλεγόμενα» του πέμπτου βιβλίου, στην υπακοή του Β' Τιμόθεο β' 2: «παράθου».

Όμως, πότε και πώς έρχεται αυτή η σιγμή!..

Όταν συνταχθεί όλη η ύλη; Όταν έχουν κυπαχτεί μ' επιμέλεια και τα δεύτερα δοκίμια; Η μήπως όταν ο τυπογράφος τηλεφωνεί για το μπροστά οκτασέλιδο, που «καθυστερεί όλη την έκδοση»;

Ολ' αυτά είχανε συμβεί πριν από χρόνο, μα κανένα τους δεν είχε φπάξει τη σιγμή. Που εντούτοις ήλθε, με πολλή «καθυστέρηση» και με δική της ολότελα ιδιοτυπία.

Ήλθε, μόλις προχθές... Και ήλθε με την επίσκεψη του Μάνου. Που, όπως μου εξήγησε, όχι δεν ήταν επίσκεψη. Σταμάτημα ήταν μόνο. Ύστερα από το 5ωρο οδήγημα από Θεσσαλονίκη σε Αθήνα και πριν μπει στην πρωτεύουσα.

Το ερώτημά του, ήταν η σιγμή και γίνηκε η εντολή.

– Αδελφέ, είπε, στο δρόμο έβαλα και άκουσα πς κασέτες με τον «Καρπό του Πνεύματος» και σταμάτησα για να... και να ρωτήσω, μήπως αυτές οι ομιλίες είναι και τυπωμένες.

Του 'δειξα τα δοκίμια. Έπειτα, προσευχηθήκαμε κι έφυγε. Κι έμεινε σε μένα το «παράθου». Η εντολή. Το χρέος.

Που ταπεινά το εκπληρώνω τώρα, αφιερώνοντας και τούτη τη μικρή εργασία σ' Εκείνον που πρίν μισό σχεδόν αιώνα με συνάντησε και μου αποκαλύφθηκε. Και σ' εκείνους που αφιέρωσαν τη ζωή τους· «όπως τας αρετάς εξαγγελίωσι του εκ του σκότους ημάς καλέσαντες εις το θαυμαστόν αυτού Φως» (Α' Πέτρου 2:9).

Μιλτ. Αγγελάτος

Καλοκαίρι του 1991

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ο καρπός του Πνεύματος

1. «Αγάπη»	10
2. «Χαρά»	14
3. «Ειρήνη»	19
4. «Μακροθυμία»	23
5. «Χρηστότης»	26
6. «Αγαθωσύνη»	29
7. «Πίστις»	33
8. «Πραότης»	37
9. «Εγκράτεια»	41
10. Σπορά και θερισμός	47
11. Εάν... δεν δώσετε	56
12. Έλεος και Αλήθεια	57
13. Διακονία του λόγου και τοις αγίοις	63
14. Ο εκ του ουρανού άρτος	71
15. Οι αναποφάσιστοι	73
16. Η ηθική Του δόξα	76
17. Λύτρο για την ψυχή	77
18. Καύχηση;	80
19. Δωρεάν, μέχρι πού;	83
20. Ιδού, στην Αποκάλυψη	86
21. Η ισόβιος χοή	88
22. Στη σκιά του πάθους	91
23. Εκ πυρός αρπάζοντες	97
24. Άνθρωπον ουκ έχω	100

Ο Δανιήλ και οι φίλοι του

25. α. Οι φίλοι του Δανιήλ	104
26. β. Η συγκρότησή τους	107
27. γ. Το περιβάλλον τους	110
28. δ. Η απόφασή τους	113
29. ε. Η δοκιμασία τους	116
30. ς. Η νίκη τους	119
31. Ελπίδα μη έχοντες	122
32. Ελευθερία	125
33. Οι προειδοποιήσεις του Κυρίου	136
34. Ξύπνησε, συ που κοιμάσαι	139
35. Φιλαυτία και αλτρουισμός	142
36. Το ατέλειωτο βιβλίο	147

37. «Τι έκαμες;»	150
38. Αυτόκλητος επισκέπτης	152
39. «Ολιγόπιστοι»	155
40. «Ήλθε ή τον περιμένουμε;»	157
41. Η τριπλή πρόσκληση	160
42. Άνθρωποι «δυσλεκτικοί»	162
43. Για σένα	166
44. «Θεός μου, Βράχος μου»	168
45. Η αγάπη σε έργο	170
46. «Άγιος στην οργή του»	174
47. Η ικεσία της πίστεως	178
48. «Όλοι ζητούν Εσένα»	181
49. «Χωρίς δε πίστεως»	183
50. «Σχίσμα δι' Αυτόν»	185
51. «Όστις εγεννήθη εκ του Θεού»	187
52. «Πόσον οφείλεις»	189
53. Απρόθυμος εθελοντής	193
54. «Ποιείν τε και διδάσκειν»	196
55. Η εξουσία του Ιησού	197
56. Η νύχτα της λογοδοσίας	200
57. Το πρόσωπο της αχαριστίας	203
58. Η ριζοσπαστική λύση	207
59. Το μήνυμα του Παύλου	209
60. Η προσευχή του συντετριμένου	213
61. Πρόβατα, χωρίς Ποιμένα	216
62. Όταν ο Θεός αφαιρεί	218
Ευρετήριο θεμάτων	223
Ευρετήριο προσώπων	225
Ευρετήριο περικοπών	227

η μαθητεια
 ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ

«Ο καρπός του Πνεύματος»

1. ΑΓΑΠΗ
2. ΧΑΡΑ
3. ΕΙΡΗΝΗ
4. ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ
5. ΧΡΗΣΤΟΤΗΣ
6. ΑΓΑΘΩΣΥΝΗ
7. ΠΙΣΤΙΣ
8. ΠΡΑΟΤΗΣ
9. ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ

Πριν ξεκινήσουμε τούτη τη μελέτη μας, να κάμουμε μια απαραίτητη διευκρίνιση. Ο «καρπός» για τον οποίο μιλάει ο Παύλος στη γαλάτες 5:22, 23, είναι κάτι όχι που σπέρνεται από μας, αλλά που ωριμάζει μέσα μας το Άγιο Πνεύμα, αν του το... επιτρέψουμε. Όσοι «γεννήθηκαν άνωθεν» (ιωάννης 3:7, 8), το Πνεύμα το Άγιο «οικεί μέσα τους» (ρωμαίους 8:15, α΄ κορινθίους 3:16). Γίνονται «μέτοχοι Πνεύματος Αγίου» (εβραίους 6:4). Όμως, στην πνευματική μας πορεία, εντελόμεθα να «περιπατούμε κατά το Πνεύμα» (γαλάτες 5:5, ρωμαίους 8:4), να «οδηγούμεθα από το Πνεύμα (ρωμαίους 8:15), να «πληρούμεθα με Πνεύμα Άγιο» (πράξεις 6:3, εφεσίους 5:18) και να είμαστε «ζέοντες κατά το Πνεύμα» (ρωμαίους 12:11).

Τότε, μόνον τότε, ο «καρπός του Πνεύματος» μπορεί μέσα μας να ωριμάζει και να 'ναι ολόγλυκος κι ευλογημένος. Σ' αντίθετη περίπτωση, που «λυπούμε το Άγιο Πνεύμα» (εφεσίους 4:30) ή και το «σβήνουμε» (α΄ θεσσαλονικείς 5:19), καρπό του πλούσιου μέσα μας, δεν μπορούμε να 'χουμε. Να προσέξουμε λοιπόν τούτη την προϋπόθεση.

Ο «καρπός», λοιπόν, του Πνεύματος, είναι:

Α΄ ΑΓΑΠΗ

1. Η «Παυλιανή Θεώρηση»

Στον ύμνο του της αγάπης (α΄ κορινθίους 13), ο Παύλος μας δίνει τη θέση της αγάπης. Είναι εκείνη που όταν όλα αποσυρθούν και μείνουν η πίστη, η ελπίδα και η αγάπη, τούτη η τελευταία είναι ανάμεσα στις τρεις η «μείζων» (εδ. 13). Η μεγαλύτερη. Αυτή που μένει και θα μένει. Γιατί και η «πίστη» κάποτε τελειώνει το έργο της, όταν πια παύει να είναι «ου βλεπομένων έλεγχος» (εβραίους 11:1) και η ελπίδα σε παίρνει μέχρι ένα σημείο, αφού «εκείνο το οποίο βλέπεις δια τι και ελπίζεις;» (ρωμαίους 8:24). Η αγάπη όμως σε συνοδεύει στην αιωνιότητα. Από την άλλη τώρα ο Παύλος στον «καρπό του Πνεύματος» (γαλάτες 5:22, 23), που η περιγραφή του μας τον δίνει σαν ένα εννιάρωγο τσαμπί σταφύλι, μας παρουσιάζει την αγάπη, πρώτη. Κορυφαία. Μ' αυτή δηλ. κλείνει ο «Ύμνος της αγάπης», και απ' αυτήν ξεκινάει ο «καρπός του Πνεύματος». Αυτή λοιπόν που 'ναι πρώτη, αυτή που μένει κι όταν όλα τ' άλλα αποσυρθούν. Η απόλυτα σημαντική.

2. Η ποιότητα αυτής της αγάπης

Μας τη δίνει ο Κύριος, αυτή τη μοναδική πηγή της πραγματικής αγάπης, στο τέλος της «αρχιερατικής του προσευχής» (ιωάννης κεφ. 17): «για να 'ναι, Πατέρα, η αγάπη με την οποία με αγάπησες μέσα σ' αυτούς κι εγώ μέσα σ' αυτούς». Μέσα μας δηλαδή, όχι αγάπη από τον Κύριο, αλλά αγάπη με τον Κύριο. Αγάπη, που είναι ο Κύριος. Μέτρημα και σύγκριση με τίποτα και κανέναν άλλο. Γι' αυτό τα: «εκ τούτου γνώσκονται... εάν έχητε αγάπην εν αλλήλοις» (ιωάννης 13:35), «όστις δεν αγαπά δεν εγνώρισε τον Θεό, διότι ο Θεός είναι αγάπη» (α' ιωάννη 4:8), «όστις δεν αγαπά... μένει εν τω θανάτω» (4:14) και «εάν τις... και μισεί τον αδελφό του, ψεύστης είναι» (4:20).

3. Το περιεχόμενο αυτής της αγάπης

Ο τίτλος του α' κορινθίους 13: «Ο Ύμνος της αγάπης», μπορεί να 'ναι ρομαντικός, όχι όμως αναγκαστικά και δηλωτικός. Δεν είναι ύμνος. Είναι, «πρακτικός οδηγός χριστιανικής ζωής», κώδικας συμπεριφοράς, καθρέφτης που διόλου δεν μας κολακεύει, συντομότατος δρόμος προς τον Θεό. Δεν χρησιμοποιούνται επιθετικοί προσδιορισμοί, ούτε ποιητικά σχήματα, αλλά ρήματα, δηλ. λέξεις ενεργείας. Μας λέει τι κάνει και τι αποφεύγει να κάνει η αγάπη. Πρόσεξε τους τρεις καταλόγους:

τι κάνει...

μακροθυμεί
αγαθοποιεί
συχαίρει
ανέχεται

τι δεν κάνει...

δεν φθονεί
δεν αυθαδιάζει
δεν ασχημονεί
δεν... τα εαυτής
δεν παροξύνεται
δεν διαλ. το κακό
δεν χαίρει στην αδικία

το crescendo της

πάντα στέγει
πάντα πιστεύει
πάντα ελπίζει
πάντα υπομένει

4. Ξέρεις για τι προσεύχεσαι!..

Όταν λοιπόν προσεύχεσαι για αγάπη, πρόσεξε. Προσεύχεσαι για μια ζωή που μέσα της θα 'χει (αλίμονον αν δεν έχει): το προσόψι κι όχι το θρόνο, την υποχώρηση κι όχι τη διεκδίκηση, την ταπείνωση κι όχι την πρωτοκαθεδρία, το σταυρό κι όχι την πολυθρόνα, την προσφορά κι όχι την απόκτηση, τη συγχωρητικότητα κι όχι την αντεκδίκηση, τη ζωή του Πνεύματος κι όχι της σάρκας. Είσαι έτοι-

μος, για κάτι τέτοιο; Έτσι ο Χριστός έζησε την αγάπη στην επίγεια ζωή του και το σταυρικό του έργο για μας. Έτσι, θέλει να τη ζήσει μέσα σου: «η αγάπη σου εν αυτοίς κι εγώ εν αυτοίς». Ιδού, η λυδία λίθος της πνευματικής μας ζωής.

5. Ο τρόπος ωρίμανσης της αγάπης

Υπάρχουν στη φυτική ζωή και διαδικασία, 4 στάδια ως την ωρίμανση και τη συγκομιδή: η σπορά, το πότισμα, η αύξηση και ο καρπός (ή συγκομιδή). Ας τα δούμε, πώς όλ' αυτά λειτουργούν στο θέμα της αγάπης. Και ας υποταχθούμε στην απαραίτητη διαδικασία (είναι, εκτός των άλλων, μια πνευματική άσκηση): Διαβάζεις στη Βιβλική σου μελέτη, το· «η αγάπη τω πλησίον κακόν ουκ εργάζεται». Αυτός είναι ο σπόρος (ρωμαίους 13:10). Εσύ ποτίζεις τη σπορά τούτη με την ένθερμη προσευχή σου: «Θεέ μου, δώσε ποτέ και για κανένα λόγο, ούτε το «λογίζεται το κακόν» (α' κορινθίους 13:5) να μη φιλοξενήσω μέσα μου, για όποιον συνάνθρωπό μου». Ο Θεός τότε σου δίνει μια ευκαιρία, με κάποιον που επιτρέπει δίπλα σου, έντονα να σε παρενοχλεί. Θα αφήσεις την αγάπη του Θεού μέσα σου να φερθεί όπως ο Χριστός θα φερόταν; Αυτό, σημαίνει αύξηση. Κι όταν τελικά αυτό το ζήσεις, δόξασε τον Θεό. Ο «καρπός του Πνεύματος που είναι αγάπη», άρχισε επιτέλους, να ωριμάζει μέσα σου, και η συγκομιδή δεν θ' αργήσει. Δοκίμασε το ίδιο με τα: «συμβιβασθέντες εν αγάπη» (κολοσσαείς 2:2) ή «η αγάπη οικοδομεί» (α' κορινθίους 8:1) ή «ηγείσθε αυτούς υπερεκπερισσώς εν αγάπη» (α' θεσσαλονικείς 5:13).

6. Μια τολμηρή σκέψη

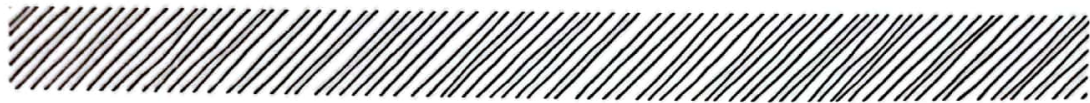
Κάποτε είναι... επικίνδυνο να προσεύχεσαι, αν δεν είσαι έτοιμος και πρόθυμος για το απαιτούμενο τίμημα. Λες: «Θεέ μου, δώσε μου αγάπη» και περιμένεις κάποιο θεόσταλτο, ομορφοδιπλωμένο πακέτο με φιόγκους και στολίδια. Κι αντίς, ο Θεός σου στέλνει... καταιγίδες: Έναν δύσκολο συνεργάτη, έναν αχάριστο φίλο, έναν προβληματικό και απρόσεχτο σύντροφο κλπ., κλπ. Τι θα κάμεις; Καλείσαι,

- να προσευχηθείς γι' αγάπη,
- να δεχθείς τις συνθήκες,
- να τις χρησιμοποιήσεις για αύξηση.

7. «Αποβλέποντες εις τον Ιησού»

Είναι εύκολο; Όχι. Δύσκολο; Ούτε. Αλλά; Αδύνατο, χω-

ρίς την αγάπη του Θεού και τον Χριστό, μέσα μας. Ο Χριστός, έζησε με «τον Πατέρα εν αυτώ μένοντα», το «ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο» (ιωάννης 3:16). Το 'δειξε στη ζωή του, στη σχέση του με τον άνθρωπο, στο λυτρωτικό του έργο για τον άνθρωπο. Μας αγάπησε «εις τέλος» (ιωάννης 13:1). Μέχρι, Σταυρού. Μια αγάπη πρωτόνιωστη, πρότυπη, κορυφαία. Καρπός της αγάπης Του, όλοι εμείς οι λυτρωμένοι. Ας προσευχηθούμε και στις δικής μας ζωής το δέντρο, να ωριμάσει η αγάπη. Του Χριστού η αγάπη. Η μόνη αγάπη.

Η ΚΛΙΜΑΚΑ

Η πίστη χτίζει. Και η αγιότητα καλεί τη δοκιμασία να επιχειρήσει την έρευνα της αντοχής των υλικών. Πριν από τη νίκη του καμινιού, είχαμε την κερδισμένη μάχη των οσπρίων. Η αύξουσα κλίμακα δεν θα ανατραπεί ποτέ (δες Δανιήλ 1: 13).

ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΣ;

Η γυναίκα του Πιλάτου: Γνωρίζει ότι πρόκειται περί Δικαίου. Πρέπει να πάρει μία θέση. Και απλώς... απέχει.

Ο ΑΡΤΟΣ

Μακάρια τα μάτια που καθημερινά υψώνονται για να πάρουν τον άρτο, να συνομιλήσουν με τον Άρτο, να Τον διαβεβαιώσουν ότι επιποθούν να χορτασθούν από Αυτόν.

Β΄ «ΧΑΡΑ»

Να ξανατονιστεί, ότι πρόκειται για τον «καρπό του Πνεύματος» (γαλάτες 5:22, 23). Που αδύνατο είναι να ωριμάσει στο χώρο της σάρκας και γενικότερα, στη ζωή του «σαρκικού ανθρώπου». Ποια είναι τα προϊόντα της σάρκας, διαβάστε δυο καταλόγους· στο γαλάτες 5:20, 21 και α΄ κορινθίους 3:3. Είναι, ως επί το πλείστον, πράξεις («πράσσοντες» γαλάτες 5:21) αμαρτωλές, όπως και καταστάσεις επιπέδου όχι πολύ υψηλότερα από το ζώδες. Εξάλλου έχουμε και την προειδοποίηση ότι «ο σπείρων στη σάρκα του, θερίζει φθορά» (γαλάτες 6:8). Αντίθετα, ο καρπός του Πνεύματος μέσα μας, αναφέρεται σε ωριμότητα πνεύματος, καθαρότητα ψυχής, πειθάρχηση σώματος. Πριν λοιπόν από κάθε περαιτέρω περιγραφή του «καρπού», ας προσδιορίσουμε με κάθε εντιμότητα...

1. Τα δυο εδάφη

Η «σάρκα το ένα», που «επιθυμεί ενάντια στο πνεύμα» (γαλάτες 5:17). Είναι, «οι περιπατούντες κατά σάρκα» (ρωμαίους 8:4), «οι εν σαρκί όντες» (8:8), «οι στρατευόμενοι κατά σάρκα» (β΄ κορινθίους 10:3), «οι ποιούντες τα θελήματα της σαρκός» (εφεσίους 2:3), «οι οπίσω σαρκός πορευόμενοι» (β΄ πέτρου 2:10) κλπ., κλπ. Σ' ένα τέτοιο έδαφος, ούτε μια ρώγα από τον καρπό του Πνεύματος, μη ζητήσεις να βρεις. Εκτός, κι αν είναι φτιαχτός, επίπλαστος, ζωγραφιστός. Ο αληθινός καρπός του Πνεύματος, χρειάζεται για να ευδοκιμήσει και να ωριμάσει, όχι απλώς μια αναγεννημένη καρδιά, αλλά, πέραν τούτου, μια παραχωρημένη καρδιά. Μια «πληρωμένη με Πνεύμα Άγιο καρδιά» (πράξεις 6:3, εφεσίους 5:18). Μια καρδιά που «οδηγείται από το Πνεύμα» (ρωμαίους 8:15). Σ' ένα τέτοιο έδαφος ωριμάζει – όπως είδαμε – η αγάπη. Ακόμη και... η χαρά.

2. Για ποια χαρά μιλάμε;

Ο κόσμος χαρά εννοεί το κάποιο φευγαλέο συναίσθημα επάρκειας κι ευφορίας, που δημιουργεί μια κα-

τάκτηση ή απόλαυση. Προσωρινό, όσο και οι αξίες πάνω στις οποίες στηρίζεται. Βαστάει λίγο και το κενό π' αφήνει φεύγοντας είναι πιο μεγάλο, αυτού που προσπάθησε να καλύψει. Οι Παροιμίες βεβαιώνουν ότι «...το τέλος της χαράς είναι λύπη» (14:13). Και στο δεύτερο κεφάλαιό του ο Εκκλησιαστής διερωτάται «τι ωφελεί η χαρά», μια χαρά που προέρχεται από τα ποικίλα: «ωκοδόμησα, απέκτησα, μάζεψα, ήπια, έφαγα» και «ιδού, τα πάντα ματαιότης και θλίψις πνεύματος». Μέσα στ' αγαθά, με μερίδα «τη θλίψη πνεύματος». Όχι, αυτό δεν είναι χαρά. Για μια τέτοια χαρά, δεν μιλάει η Βίβλος.

3. Το πρωτάκουστο κατόντημα

Λέει ένας ύμνος: «η αμαρτία θέλγητρα έχει, μα στερείται τη χαρά». Γι' αυτό όλα τα αγχολυτικά φάρμακα, οι αθεράπευτες νευροπάθειες, η φυγή από τα σπίτια μας (σύγχρονη μορφή τουρισμού), οι βουβές ατέλειωτες ώρες μπροστά στα ντόπια και δορυφορικά κανάλια, γι' αυτό τα έργα που... στον ήχο τους προσφέρουν και το βιομηχανοποιημένο γέλιο, αυτό που ο άνθρωπος μακριά από τον Χριστό, δεν διαθέτει. Δεν μπορεί να... κατασκευάσει.

4. Μια και μοναδική η πηγή της χαράς

Όχι τυποποιημένο προϊόν σούπερ-μάρκετ, αλλά «καρπός του Πνεύματος». Μετάνοια – πίστη – αναγέννηση – πλήρωση Πνεύματος – καρπός: «αγάπη, χαρά» κλπ. Γι' αυτό οι άγγελοι «ευαγγελίστηκαν χαρά μεγάλη για όλο το λαό» (λουκάς 2:20). Γι' αυτό ο Χριστός βεβαιώνει ότι κοντά του «έχουμε τη χαρά του πλήρη μέσα μας» (ιωάννης 17:13). Προσέξτε το «του». Γι' αυτό οι πρώτοι χριστιανοί «επληρούντο χαράς και Πνεύματος Αγίου» (πράξεις 13:52). Γιατί πάντοτε η αξία του ονόματός της «χαρά είναι εν Πνεύματι Αγίω» (ρωμαίους 14:17). Είναι το έδαφος στο οποίο ριζώνει και αυξάνει και καρποφορεί. Η συνταγή του Χριστού είναι μοναδική και αποτελεσματική:

|| «να μείνει μέσα σας η χαρά μου
και η χαρά σας να είναι πλήρης» ||

με μια προϋπόθεση - όρο: «Μείνατε εν Εμοί». «Πληρώσθε με το Πνεύμα» (πράξεις 6:3, εφεσίους 5:18).

5. «Χαίρετε», γιατί;

«Υπερβαίνουνσι πάντα αριθμόν», κατά τον Δαβίδ (ψαλμός 40:5) τα «διότι». Μια σύντομη δειγματοληψία:

- **Χαίρετε**, γιατί υπάρχει Θεός στον ουρανό: «πάντες οι λαοί κροτήσατε χείρας, αλαλάξατε εις τον Θεόν εν φωνή αγαλλιάσεως, διότι ο Κύριος είναι Ὑψιστος, Βασιλεύς πάσης της γης».
- **Χαίρετε**, γιατί ο Ὑψιστος Θεός, γίνηκε «εν Χριστώ» ο Επουράνιος Πατέρας σας. Θυμηθείτε: «ο Πατήρ σας τρέφει αυτά» (ματθαίος 6:26) και «πηγαίνω στον Πατέρα μου και Πατέρα σας» (ιωάννης 20:7).
- **Χαίρετε**, γιατί «τα ονόματά σας εγράφησαν εν τω Ουρανώ» (λουκάς 10:20).
- **Χαίρετε**, γιατί «και αι τρίχες της κεφαλής σας είναι αριθμισμένες» (λουκάς 12:7).
- **Χαίρετε**, για το προνόμιο της Βιβλικής μελέτης, αφού «ο Λόγος Σου Θεέ είναι εν εμοί, χαρά και αγαλλίασις της καρδίας μου» (ιερεμίας 15:16).
- **Χαίρετε**, όταν με τη ζωή σας και το λόγο σας «σπέρνετε» το λόγο του Θεού σ' αθάνατες ψυχές (ιωάννης 4:36).

μάκρυνε τον δικό σου κατάλογο και με χαρά «ευλόγησε τον Κύριο για όλες τις πλούσιες ευλογίες του σ' εσέ (ψαλμός 103). Και ας ρωτήσουμε τώρα, πώς μπορεί να αληθεύει η υπόσχεση του Κυρίου στους μαθητές του και μας...

6. «Την χαράν σας ουδείς αφαιρεί»

Η πρώτη σκέψη είναι, ότι αν τη χαρά μας μάς την έδιναν εξωτερικά υλικά πράγματα, βέβαια τα ίδια (ή η έλλειψή τους), θα μπορούσαν να μας την αφαιρέσουν.

Όμως, δεν συμβαίνει αυτό. Η χαρά, είναι καρπός του Πνεύματος. Καμιά αντίξοχη εξωτερική κατάσταση δεν μπορεί – δεν πρέπει – να την αφαιρέσει. Γι' αυτό... είναι εφικτό, το «χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε» (φιλιππησίους 3:1), παρά το – του Κυρίου κι αυτό – «εν τω κόσμω θα έχετε θλίψη» (ιωάννη 16:33). Έτσι, διαβάζουμε:

- «δεχθέντες τον λόγον εν μέσω θλίψεως μετά χαράς Πνεύματος» (α' θεσσαλονικείς 1:6).
- «εδέχθησαν μετά χαράς την αρπαγή των υπάρχόντων τους, εξεύροντες...» (εβραίους 10:34).
- «υπερπερισεύουσα χαρά εις όλην την θλίψη» (β' κορινθίους 7:4).
- «χαίρομεν όταν ασθενούμε... πλην εκ δυνάμεως Θεού θέλομεν...» (13:9, 4).
- «καυχόμεθα εις τας θλίψεις, γνωρίζοντες ότι...» (ρωμαίους 5:3).

7. Το θριαμβικό στοιχείο

Ίσως βρίσκεται συνοψισμένο, στο «εις πάντα ταύτα υπερνικώμεν δια του αγαπήσαντος ημάς» (ρωμαίους 8:37). Γιατί «μεγαλύτερος ο εν ημίν, παρά ο εν τω κόσμω» (α' ιωάννη 4:4), άρα και την πίεση του Διαβόλου, να μας κλέψει τη χαρά. Τη χαρά του Χριστού. Τη ρώγα από το τσαμπί του καρπού του Πνεύματος, που 'ναι αγάπη, χαρά και άλλα εφτά ακόμη. Γι' αυτό ας μη μοιάσουμε – όπως λέγεται – «πολλών χριστιανών που η ζωή τους είναι κατάλληλη για να μπει πρόλογος στο βιβλίο των... Θρήνων». Όχι. Μέσα μας υπάρχει το θριαμβικό στοιχείο, ότι ο Θεός είναι στο θρόνο και είμαστε οι λυτρωμένοι του. «Μέλει αυτόν περί ημών» (α' πέτρου 5:7). Μας περιμένει ένδοξη αιωνιότητα. «Χαίρουμε εν Κυρίω πάντοτε» (φιλιππησίους 4:4).

Συμπέρασμα:

Ένα από τα πέντε παιδιά του αρχαίου Ασκληπιού, ονομαζόταν «Πανάκεια». Φάρμακο ένα για όλες τις αρρώστιες, που ατυχώς δεν βρέθηκε. Όμως το φάρμακο για όλα τα μικρόβια που αρρωσταίνουν τη χαρά μέσα μας, υπάρχει. Είναι... ο καρπός του Πνεύματος. Που ωριμάζει μέσα μας – αν το αφήσουμε – την αγάπη και τη χαρά. Κι όπως θα δούμε και την Ειρήνη. Κι όχι μόνον αυτή.

ΕΙΡΗΝΗ

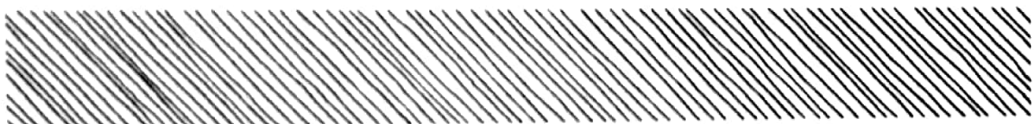
Ειρηνεύειν εν εαυτοίς, Α΄ Θεσσαλονικείς 5: 13
Ειρηνεύειν εν αλλήλοις, Μάρκος 9: 50
Ειρηνεύειν μετά πάντων ανθρώπων, Ρωμ.
12: 18

ΠΡΑΟΤΗΣ

Στο Πανεπιστήμιο του Χριστού διδάσκονται βασικά δύο μαθήματα: Πραότητας και Ταπείνωση (δες Ματθαίος 11: 29).

ΔΟΥΛΕΙΑ

Κάποιοι γεννιούνται δούλοι.
Κάποιοι γίνονται δούλοι σε ώρες πολεμικής ήττας. Μερικοί εθελούσια κατατάσσονται δούλοι. Οίκτος για τους πρώτους. Δάκρυα για τους δεύτερους. Ελευθερία Χριστού για όλους, μα κυρίως για τους τρίτους.

Γ' ΕΙΡΗΝΗ

Να το ξαναπούμε, ώσπου να γίνει μια αυτονόητη αλήθεια – αφετηρία, κάθε σκέψης μας γύρω από τούτο το βασικό θέμα: «Καρπός του Πνεύματος» – όχι μίμησή του – μπορεί να ωριμάσει, μόνο στο δέντρο μιας αναγεννημένης καρδιάς. Να προσθέσουμε· και αφιερωμένης ζωής.

1. Η μεγάλη απούσα

Αναφερόμενος στον Ησαΐα 59:7, ο Παύλος περιγράφει την κατάσταση του κόσμου γενικά, ως «ερήμωση και ταλαιπωρία στους δρόμους των ανθρώπων» (ρωμαίους 3:16). Ένα ανατριχιαστικά ζωντανό ενσταντανέ της εποχής μας. Παντού ερείπια. Ένας σαρωτικός πόλεμος, ισοπέδωσε όλα. Πόλεμος, στη ζωή των εθνών. Πόλεμος, ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις. Πόλεμος, στις εργασιακές σχέσεις. Πόλεμος κι αντιπαλότητα στο χώρο της μόρφωσης. Πόλεμος και ψυχροπόλεμος στις οικογενειακές σχέσεις. Και το χειρότερο... πόλεμος, τρόμος και ταραχή, μέσα βαθιά στην καρδιά του ανθρώπου. Η ταμπέλα που οπωσδήποτε θα μας γελούσαν αν βάζαμε στην εποχή μας, είναι το Βιβλικό «χαίρετε... ειρηνεύετε» (β κορινθίους 13:11), ή το «ειρηνεύετε εν αλλήλοις» (μάρκος 9:50).

2. Η «οδός της Ειρήνης»

Η Βιβλική τούτη έκφραση, δείχνει κάποιο δρόμο που βγάζει (οδηγεί) στην ειρήνη, όπως λ.χ. «οδός Ακροπόλεως» ή η «οδός Σταδίου» κλπ. Και μαθαίνουμε ότι «εν ταις οδοίς αυτών» – φτιάχνοντας δηλαδή και ακολουθώντας δικούς τους δρόμους – οι άνθρωποι έχασαν «το δρόμο της ειρήνης». Θυμηθείτε σεις η γενιά του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τα όνειρά μας για την ειρήνη. Και... «κερδίσαμε τον πόλεμο και χάσαμε την ειρήνη». Από την ψυχή μας, τα σπίτια μας, την κοινωνία μας, τη γη μας. Εχθροί μεταξύ μας και εχθροί του Θεού συνάμα (ρωμαίους 5:10). Αρκεστήκαμε – όπου τα καταφέραμε – σ' ένα «μη πόλεμο», που για να τον έχουμε εξοπλιζόμαστε ως τα δόντια...

3. «Οι Υιοί της βροντής»

Η Βίβλος, συναφώς με το θέμα μας, έχει δυο εκφράσεις: «υιοί ειρήνης» (λουκάς 10:6) και «υιοί βροντής» (μάρκος 3:17). Περιττό να πούμε, ότι ο κόσμος μας, εκκλησίες μας, σπίτια μας, γιομάτα από «υιούς βροντής» είναι. Ευερέθιστοι, ανυποχώρητοι, βαρέλια με μπαρούτι που εύκολα θα ανατινάξουν και ανατιναχτούνε, έστω και μ' ένα μόνο σπέρτο. Φοβισμένοι κι ανασφαλείς, που «αμύνονται» με την άγρια επιθετικότητά τους... Γι' αυτό και το· «και αν στην οικία εκείνη υπάρχει υιός ειρήνης». Αν!.. Πού όμως και πώς. Η αμαρτία, μας έκανε «εχθρούς του Θεού» (ρωμαίους 5:10, κολοσσαείς 1:21). Χάσαμε το δρόμο της ειρήνης. Ο πόλεμος, ήλθε και μέσα μας. Ξεκίνησε, από μέσα μας. (Διάβασε, ρωμαίους 7:7-25). Απομακρυνθήκαμε από τον...

4. «Άρχοντα της ειρήνης»

Ο Θεός, που ονομάζεται «Θεός της ειρήνης» (ρωμαίους 15:13), για την υπόθεση της ανθρώπινης αμαρτίας, έστειλε τον Υιό του ο οποίος «ελθών ευηγγελίστατο ημίν ειρήνην» (εφεσίους 2:17). Ήλθε στη γη μας ο «Άρχων της Ειρήνης» (ησαΐας 9:6). Οι άγγελοι, μας Τον ανήγγειλαν με το «επί γης ειρήνη» (λουκάς 2:14). Αυτός γίνηκε ο «μέγας Ειρηνοποιός», αφού· «εμάς όλους ποτέ όντας εχθρούς του Θεού... μας συμφιλίωσε με τον Θεό» (κολοσσαείς 1:21). «Αυτός είναι η ειρήνη ημών (εφεσίους 2:14). Έργο, που στοίχισε μοναδικό λύτρο, αφού· «ειρηνοποίησε, δια του αίματος του σταυρού αυτού» (κολοσσαείς 1:20). Ναι, ψυχή, «είθε να εγνώριζες τα προς ειρήνην σου αποβλέποντα» (λουκάς 19:41)...

||| **«ταύτα σας ελάλησα, ίνα εν εμοί έχετε ειρήνην» (ιωάννης 16:33) : 3 μορφές – στάδια** |||

■ «Ειρήνη προς τον Θεόν» (ρωμαίους 5:1)

Σημαίνει, συμφιλίωση με τον Θεό. Επιστροφή, προς τον Θεό. Ο Θεός όχι πια αντίδικός σου, αλλά Πατέρας σου. Μέσα σου όχι η ταραχή της ενοχής, αλλά η αρμονία του «Αββά ο Πατήρ». Όχι, πια «ξένοι και πάροικοι... αλλά οικείοι του Θεού». Έχεις γνωρίσει αυτή την «ειρήνη προς τον Θεό»; Είναι πολύτιμη. Ενώ γύρω σου όλα

γκρεμίζουν και γκρεμίζονται, αυτή σε κρατάει ολόρθο και γαληνεμένο. Και σ' ετοιμάζει και για ένα δεύτερο στάδιο, την...

■ **«Ειρήνη του Θεού», μέσα σου**

Μια βαθύτερη γνώση και βίωμα, που είναι σίγουρα ο «καρπός του Πνεύματος» στην αναγεννημένη καρδιά, που βρίσκεται πια σε «ειρήνη με τον Θεό». Γιατί, διαφέρουν τα δυο. Άλλο πράγμα· «τα 'φτιαξα με τον γείτονά μου», κι άλλο «τον έφερα να καθήσει μέσα στο σπίτι μου». Δια του Χριστού που είναι «η ειρήνη ημών», όχι μόνον αποκτάμε «ειρήνη με τον Θεό», αλλά προσκαλούμεθα να επιτρέψουμε στο Άγιο Πνεύμα, να ωριμάσει μέσα μας τον «καρπό του Πνεύματος» που είναι... ειρήνη. Κι όσο ωριμάζει, τόσο θα ζούμε τα ευλογημένα· «η ειρήνη του Θεού»:

————— **«ΦΡΟΥΡΗΣΕΙ και ΒΡΑΒΕΥΕΤΩ»** —————

Δηλ. θρόνος η καρδιά σου και βασίλισσα σ' αυτόν «η ειρήνη του Θεού» (φιλιππησίους 4:7, κολοσσαείς 3:15). Σαν χριστιανοί, ζούμε μέσα σ' αυτή την ειρήνη; Στο «μη ταρασσέσθω υμών η καρδιά» (ιωάννης 14:1); Άκουσε, τις προτροπές – υποσχέσεις του Θεού:

■ Ησαΐας 26:3: «Θέλεις φυλάξει εν τελεία ειρήνη το πνεύμα επί σε **επιστηριζόμενον**, διότι επί σε θαρρεί».

■ Ψαλμός 4:8: «εν ειρήνη θέλω και πλαγιάση και κοιμηθή, διότι **Συ μόνος Κύριε** με κατοικίζεις εν ασφαλεία».

■ Λουκάς 1:79: «κατευθύνει τα βήματά μας εις οδόν ειρήνης».

■ Ιωάννης 14:27: «Μη ταρασσέσθω υμών η καρδιά· ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν· **ουχί καθώς ο κόσμος** δίδωσιν, Εγώ δίδωμι υμίν».

■ Α΄ Κορινθίους 7:15: «εν ειρήνη κέκληκεν υμάς ο Θεός».

■ Φιλιππησίους 4:7: «και η ειρήνη του Θεού, η υπερέχουσα πάντα νουν, **φρουρήσει** τας καρδίας υμών».

■ Ιάκωβος 3:18: «ο δε καρπός της δικαιοσύνης, εν ειρήνη σπείρεται, υπό των ειρηνοποιών».

Κι αυτό μας φέρνει, στο 3ο βήμα - στάδιο

■ «μακάριοι οι ειρηνοποιοί» (ματθαίος 5:9)

Εσύ που α) απέκτησες ειρήνη με τον Θεό και β) που μέσα σου «βασιλεύει» η ειρήνη του Θεού, έχεις ένα καθήκον, σαν λυτρωμένο τέκνο του Θεού: Να γίνεις ο ειρηνοποιός του Θεού, σ' έναν κόσμο από τον οποίο η ειρήνη απουσιάζει. Λ.χ.

+ «ειρήνη τω οίκω τούτω», ματθαίος 10:5

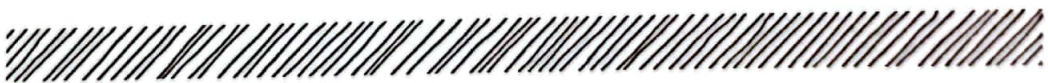
+ «ειρήνη διώκετε μετά πάντων», εβραίους 12:14

+ «ευαγγελιζόμενοι ειρήνην», ησαΐας 52:7

+ «η άνωθεν σοφία, πρώτον ειρηνική» ιάκωβος 3:17

Συμπέρασμα:

Ο Χριστός είναι «η ειρήνη ημών». Ας Τον αφήσουμε να μας φέρει στον Πατέρα, ν' αποκτήσουμε «ειρήνη προς τον Θεό». Συνέχεια, ας αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να ωριμάσει τον καρπό της ειρήνης μέσα μας. Τέλος, με τη χάρη Του, ας γίνουμε «γιοι ειρήνης», «ειρηνοποιοί» στο καθημερινό περιβάλλον μας.

ΑΓΑΘΩΣΥΝΗ

Κάποια παράγωγα του αγαθοποιείν, που είναι άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους: Αγαθοποιείν (Γ' Ιωάννη 11), αγαθοποιία (Α' Πέτρου 4: 19), αγαθοποιός (Α' Πέτρου 2: 14), αγαθός (Λουκάς 23: 50), αγαθουργείν (Πράξεις 14: 17).

Δ΄ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ

Ερχόμαστε τώρα σε μια δεύτερη ομάδα, του «καρπού του Πνεύματος». Στην πρώτη που ήδη μελετήσαμε, ανήκουν η αγάπη, η χαρά και η ειρήνη, που αναφέρονται μάλλον στην εσωτερική διάθεση της καρδιάς. Η δεύτερη, με τη μακροθυμία, χρηστότητα και αγαθωσύνη, προσδιορίζει περσότερο τη συμπεριφορά μας προς τους άλλους. Στην πρώτη, γεύεσαι εσύ μέσα σου τη γλυκύτητα του «καρπού του Πνεύματος». Στη δεύτερη, γεύονται οι άλλοι γύρω σου – χάρη σε σένα – τούτο τον πνευματικό καρπό.

1. Ποιος είναι ο «μακρόθυμος»

«Θυμός» είναι η ψυχή, ειδικότερα ο κόσμος των αισθημάτων. Συνεπώς μακρόθυμος είναι εκείνος που αναβάλλει την οργή, που υπομένει τα σφάλματα των άλλων, που είναι ανεκτικός, που αναμένει, ο υπομονετικός κι ανεξίκακος. Είναι ο αντίποδας του οξύθυμου, του ευερέθιστου. Βέβαια, ο φυσικός άνθρωπος, το «αμπόλιαστο» δέντρο (ρωμαίους 11:13, 14), οπωσδήποτε δεν φέρνει αφ' εαυτού του έναν τέτοιο καρπό. Αντίθετα, κυριαρχείται από τα νεύρα του κι όχι από την καρδιά του. Μοιάζει... απασφαλισμένη χειροβομβίδα. Υπερτεντωμένη χορδή. Παραφουσκωμένο μπαλόκι. Ούτε η μακροθυμία συνεπώς, είναι αυτοφυής. Είναι «καρπός του Πνεύματος» του Θεού μέσα μας. Μέσα δηλ. στην αναγεννημένη και αφιερωμένη μας καρδιά.

2. Το θείο Πρότυπό μας

Κι εδώ πρότυπό μας αυθεντικό κι αξεπέραστο, είναι ο Πλάστης μας και επουράνιος Πατέρας μας. Σ' Αυτόν θα κοιτάξουμε για να συναντήσουμε τη μακροθυμία. Καθημερινά χρησιμοποιεί από τ' ανεξάντλητα αποθέματα της μακροθυμίας Του. Τον βρίζουμε, τον προκαλούμε, κι όμως... μακροθυμεί: «Μακροθυμεί ο Θεός, μη θέλων ν' απολεσθώσι τινές» (α' πέτρου 3:20). «Μακρόθυμος, πολυέλεος και αληθινός είναι ο Κύριος» (ψαλμός 86:15). Δείγμα, όταν στις ημέρες του Νώε, «η μακροθυμία του Θεού επρόσμενε αυτούς» (α' πέτρου 3:20). Πόσο περίμενε; Πρδ. «Μαθουσαλά», που σημαί-

νει· «όταν πεθάνει θα σταλεί» (η κρίση) – έζησε... 969 χρόνια.

3. Χριστός – η μακροθυμία του Θεού

Η έλευση του Χριστού στον κόσμο, είναι χειρονομία της μακροθυμίας του Θεού στον άνθρωπο: «Ηγείσθε σωτηρίαν τη μακροθυμία του Κυρίου» (β' πέτρου 3:15) και «μη καταφρονείς τον πλούτο... της μακροθυμίας του Θεού, που (θέλει) να σε φέρει σε μετάνοια» (ρωμαίους 2:4). Καθένας μας είναι ένα μνημείο της μακροθυμίας του Θεού. Αυτό, το ομολογεί και ο Παύλος: «γι' αυτό ελεήθηκα, για να δείξει ο Χριστός σε μένα πρώτα (δηλ. στην περίπτωση μου), τούτη τη μακροθυμία». Άφησες, να σ' εγγίξει τούτη η μακροθυμία; Τον ευχαρίστησες, για «όλη του τη μακροθυμία πάνω σου»!..

4. Εμείς, οι... ανακόλουθοι

Στην παραβολή του Χριστού, με την οποία απάντησε στο μικρόψυχο «έως επτάκις» του Πέτρου (ματθαίος 18:21-35), έχουμε τούτο το ηθικά απαράδεκτο: Κάποιος ανοίγει το στόμα του για να ζητήσει το «μακροθύμησον» του Θεού (εδ. 26) κι ευθύς μετά... κλείνει τ' αυτιά του στο «μακροθύμησον» του συνανθρώπου του (εδ. 29). Απαράδεκτο τούτο, να θέλεις ν' απολαύσεις τη μακροθυμία του Θεού και να «μη θέλεις» (εδ. 30) ψίχουλά της να προσφέρεις στο διπλανό σου. Τούτο σημαίνει ότι λίγο ή καθόλου δεν γνώρισες την μακροθυμία του Θεού.

5. Μακροθυμία, «καρπός του Πνεύματος»

Αν συνδυάσουμε το γαλάτες 5:22 με το α' κορινθίους 13:14, θα συμπεράνουμε όχι μόνο ότι η «μακροθυμία» είναι «καρπός του Πνεύματος», αλλά ότι ταυτόχρονα είναι... θυγατέρα της Αγάπης. «Η αγάπη, μακροθυμεί». Αν δεν γνώρισες την αγάπη, δεν τη γεύτηκες και δεν τη ζεις, πώς να ζήσεις τη «μακροθυμία»; Γι' αυτό και δίνεται τέταρτη στην κατά παράταξη τούτη διατύπωση. Αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία. Ίσως η Ειρήνη, να μπορούσε να μπει πριν από τη Χαρά, όμως ποτέ δεν θα τολμούσαμε να διανοηθούμε τη Μακροθυμία πριν

από την Αγάπη. Να το ξαναπούμε: «Η αγάπη μακροθυμεί». «Η αγάπη του Θεού η εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών, **δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς**» (ρωμαίους 5:5).

6. Καλλιέργεια και καρπός

Μιλήσαμε ήδη (πρώτη μελέτη μας), για τα στάδια της ωρίμανσης: σπορά, καλλιέργεια, ωρίμανση, συγκομιδή. Ας δούμε τώρα κάποιους λίγους σπόρους, που μαζί με το πότισμα της προσευχής μας και το «**ήθελε**», σ' αντίθεση του ανασχετικού «δεν ήθελε» της παραβολής (ματθαίος 18:30), θα φέρει την αύξηση και την εν Κυρίω συγκομιδή.

- «παρακαλούμεν αδελφοί, νουθετείτε τους ατάκτους, παραμυθείσθε τους ολιγοψύχους... μακροθυμείτε προς πάντας» (α΄ θεσσαλονικείς 5:14).
- «μακροθυμήσατε αδελφοί, έως της παρουσίας του Κυρίου... μακροθυμήσατε, διότι η παρουσία του Κυρίου επλησίασε» (ιάκωβος 5:7, 8).
- «παρακαλώ εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω, να περιπατήσετε... μετά μακροθυμίας» (εφεσίους 4:2).

7. Μια ταπεινή ομολογία

Προέρχεται, από τον πρεσβύτερο και δέσμιό του Χριστού Παύλο. Την κάνει στο πνευματικό του τέκνο, τον Τιμόθεο. Κι είναι βέβαιο, πως δεν υπήρξε διάψευση. Του λέει: «**συ δε παρηκολούθησας τη διδασκαλία μου, τη διαγωγή... τη μακροθυμία**» (β΄ τιμόθεο 3:10). Σκεφθείτε, αν σταματούσε στην πρώτη!.. Όχι, όμως. Δεν ήταν ο Παύλος μόνο σάλπιγγα για τον Θεό, αλλά και λαμπάδα του Θεού. Εσύ κι εγώ, μπορούμε να 'χουμε την ίδια μαρτυρία; Απάντησε, μπροστά στον Θεό...

Συμπέρασμα:

Ας προσευχηθούμε να μοιάσουμε στον Επουράνιο Πατέρα μας, που είναι: «οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος» (ψαλμός 103:8).

Ε΄ ΧΡΗΣΤΟΤΗΣ

Έχουμε ήδη μπει στη δεύτερη ομάδα του «καρπού του Πνεύματος» (γαλάτες 5:22, 23). Η πρώτη – αγάπη, χαρά, ειρήνη – ρυθμιστική της εσωτερικής κατάστασης της ψυχής. Της πνευματικής της θωράκισης. Αντίρροπο, της «επιθυμίας της σαρκός» (5:16). Η δεύτερη – μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη – καθοριστική της διαγωγής μας στο ανθρώπινο περιβάλλον μας. Χρειάζονται δε και τα δυο. Μάλιστα ιεραρχημένα στη σειρά που η Βίβλος μας τα δίνει. Γιατί, χωρίς εσωτερική θωράκιση, πώς να συναλλαγείς προς τους έξω; Πώς ν' αντέξεις την πίεση;

1. Η σημασία της λέξης

Χρηστός, είναι ο χρήσιμος (ρήμα· χρώμαι), ο ωφέλιμος, αυτός που 'χει καλή διάθεση ψυχής. Χρηστός βίος = ακέραιος και ευσυνείδητος βίος. Άνθρωπος εύχρηστος, που μπορείς να τον χρησιμοποιήσεις. Το πόσο λείπει το είδος, δεν χρειάζεται να το τονίσει κανείς. Στην επιστολή προς Φιλήμονα, ο Παύλος κάνει λογοπαίγνιο με κάποιον που τον έλεγαν Ονήσιμο, δηλ. «χρήσιμο», μα που στο περιβάλλον του ήταν «άχρηστος» (εδ. 11). Έτσι η χρηστότητα ορίζεται από τρία στοιχεία: χρηστό ήθος, χρηστή διάθεση, χρηστά έργα. Αν διαβάσουμε τα «έργα της σαρκός» (γαλάτες 5:19-21), που αντιπαραβάλλονται με τον «καρπό του Πνεύματος», θα καταλάβουμε γιατί η «χρηστότητα» δεν είναι αυτοφυής της ανθρώπινης καρδιάς.

2. Η αποκαρδιωτική διάγνωση

«Έσκυψε από τον ουρανό ο Θεός», μας πληροφορεί ο Δαβίδ στον ψαλμό 14:1-3, για να ψάξει ανάμεσα στους ανθρώπους. Αναζητούσε, τον «ποιούντα χρηστότητα» (N.B. «πράττοντα αγαθόν») και... «δεν υπάρχει ουδέ εις». Να, ένας κανόνας δίχως εξαίρεση. Αυτός είναι ο άνθρωπος. Έστω, στην πιο φινετσάτη του έκδοση... Προσέξτε, η διάγνωση ασχολείται όχι με παράβαση, αλλά με παράλειψη. Με τον «ειδότη ουν καλόν ποιείν και μη ποιούντι» (ιάκωβος 4:17). Ποιος μπορεί να 'χει αντίρρηση;

3. Ξανά, το θείο μας Πρότυπο

Όταν η Βίβλος μας προτρέπει «ν' αποβλέπουμε στον Αρχηγό και Τελειωτή της πίστεως» (εβραίους 12:2), εννοεί ότι σ' Αυτόν έχουμε το θείο κι αξεπέραστο πρότυπο. Όπως σ' όλη την Καινή Διαθήκη, έτσι κι εδώ. Ο Κύριός μας είναι γιομάτος χρηστότητα προς όλους μας. «Το χρηστόν του Θεού», μας περίμενε και υπομονετικά μας «οδήγησε σε μετάνοια» (ρωμαίους 2:4). «Χρηστότητα, μακροθυμία, ανοχή» του Θεού, απλώνονται στον καθένα μας. Πόσο όμως το εκτιμούμε; Κι όχι μόνο αυτό. Αλλά με συγκλονιστικά δραματικό τρόπο, πάνω στο Σταυρό του Γολγοθά, «επεφάνη η χρηστότης και η φιλανθρωπία του Θεού, που κατά το πολύ αυτού έλεος έσωσεν ημάς» (τίτος 3:4). Χρηστότητα – θα επαναλαμβάναμε – «ήθους, διάθεσης, έργου». Μάλιστα όχι τρόπου εκλεκτικού και περιορισμένου, αφού: «γίνεσθε... ότι αυτός χρηστός εστιν επί τους αχαρίστους και πονηρούς» (λουκάς 6:35).

4. Η χρηστότης του Θεού, «επί σε»

Καθένας μας έγινε, και καθημερινά γίνεται δέκτης της θεϊκής χρηστότητας. Ο Πέτρος βεβαιώνει ότι «εγεύσασθε ότι χρηστός ο Κύριος» (α' 2:3). Σε πολλές περιπτώσεις – κοίταξε χθες και προχθές στα περιστατικά της ζωής σου, πώς η χρηστότητα του Θεού σ' αγκάλιασε, σε προστάτεψε, απάντησε στην προσευχή σου. Κι αν αυτό ακόμη δεν σε συγκίνησε, τότε... διάβασε ρωμαίους 11:12. Σχολιάζει τη σκληροκαρδία του λαού του ο Παύλος και την «αποκοπή τους λόγω απιστίας». Συνεχίζει δε... «επί σε δε, χρηστότης Θεού». Σταμάτησε παρακαλώ, στο «επί σε». Πάνω σου, η χρηστότητα του Θεού. Σε προτρέπω μη «περιφρονήσεις τον πλούτο της χρηστότητάς του... **επί σε**» (ρωμαίους 2:4).

5. Δέκτης και Δότης

Ποτέ και πουθενά η χριστιανική ζωή δεν είναι... μονόδρομος. Πουθενά δεν προτρεπόμεθα, μόνο ν' απολαμβάνουμε (ή και να απαιτούμε). Εξάλλου πιο μακάριο είναι «διδόναι ή λαμβάνειν» (πράξεις 20:35). Γι' αυτό, αφού γινήκαμε λήπτες της χρηστότητας του Θεού, προτρεπόμεθα τώρα:

- «Γίνεσθε δε εις αλλήλους χρηστοί» (εφεσίους 4:32). Πόσο χρήσιμος και ωφέλιμος γίνηκα στον πλησίον μου την περασμένη εβδομάδα; Πόσο χρηστή ήταν η διάθεσή μου, απέναντί του;
- «Ενδύσασθε ως εκλεκτοί του Θεού... χρηστότητα» (κολοσσαείς 3:12). Αν βγεις έξω χωρίς το ένδυμά σου, είσαι... γυμνός. Χωρίς χρηστότητα ήθους, διάθεσης και συμπεριφοράς, ό,τι και να 'σαι, δεν είσαι τίποτα.
- «Εν μακροθυμία, εν χρηστότητι» (β' κορινθίους 6:6). Αυτοβιογραφική νότα στη ζωή του Παύλου. Τι, ως προς εσέ;.. Παρατήρησε δίπλα - δίπλα: «μακροθυμία και χρηστότητα». Εννιά οι εκδηλώσεις, ένας ο «καρπός του Πνεύματος».

6. «Εάν επιμένης τη χρηστότητι»

Ο Παύλος τούτο το «εάν» το στήνει προϋπόθεση, για να μείνει «πάνω σου η χρηστότης του Θεού» (ρωμαίους 11:12). Κι επιμένω στη χρηστότητα σημαίνει, φρονούμε, δυο πράγματα: Εμμένω στη χρηστότητα του Θεού και εμμένω στην προσευχή ο Θεός να με ντύσει με «σπλάχνα οικτιρμού και χρηστότητα» (κολοσσαείς 3:12). Να με κάμει «χρηστόν» στο ήθος, τη διάθεση, τη συμπεριφορά. Το θέλω; Στάσου στα γόνατα, με προσευχή και ζήτησε ο Θεός να σου φανερώσει τα βάθη σου:

- μπορεί στο βάθος σου, να μη θέλεις, γιατί δεν θέλεις ν' αλλάξεις χαρακτήρα...
- μπορεί να θέλεις, αλλά να σου λείπει η καλλιέργεια και η ωρίμανση του Πνεύματος.
- μπορεί να μην έχεις καν γνωρίσει τη χρηστότητα του Θεού πάνω σου...

Όπου και να βρίσκεσαι, προσευχήσου. Η χρηστότητα του Θεού θέλει να σ' εγγίξει, σήμερα.

ΣΤ΄ ΑΓΑΘΩΣΥΝΗ

Συνεχίζουμε τη μελέτη του «καρπού του Πνεύματος», μάλιστα σ' αντιδιαστολή με «τα έργα της σαρκός». Κατ' αρχήν, δυο κατάλογοι: Ο πρώτος, χέρσο χωράφι, γιομάτο αγριάγκαθα. Ο δεύτερος, καλλιεργημένος πρότυπος οπωρώνας. Ο πρώτος, περιγράφει τον κύκλο μιας ζωόδους ζωής. Ο δεύτερος, τον κύκλο μιας ζωής πνεύματος. Ο πρώτος, έχει ανάγκη από χωροφυλακή, φύλακες, βίαιη τιθάσεψη. Ο δεύτερος περιγράφει μια κοινωνία, στην οποία «ουκ έστιν νόμος». Μελέτημά μας, πώς τούτος ο δεύτερος κτήμα προσωπικό μας και βίωμα:

πορνεία	αγάπη
ακαθαρσία	χαρά
ασέλγεια	ειρήνη
ειδωλολατρεία	μακροθυμία
φαρμακεία	χρηστότης
έχθραι	αγαθωσύνη
έρις	πίστις
ζήλος	πραότης
θυμοί	εγκράτεια
εριθείαι	
διχοστασίαι	
αιρέσεις	
φθόνοι	
μέθαι	
κώμοι	

1. Μια ιδιαίτερη νότα

Η αγαθωσύνη, είναι κι αυτή καρπός του Πνεύματος, μάλιστα τοποθετημένη στη δεύτερη ομάδα των εκδηλώσεών του: μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη. Όμως, στην εφεσίους 5:9, ο Παύλος μας πληροφορεί ότι «η αγαθωσύνη (πάσα αγαθωσύνη) είναι καρπός του φωτός». Και ξέρουμε ότι «ο Θεός είναι φως και σ' Αυτόν σκοτία δεν υπάρχει καμία» (α΄ ιωάννη 1:5). Έτσι, «εάν περιπατούμε ως τέκνα φωτός» (εφεσίους 5:8), θα

΄χουμε τον καρπό «πάσης αγαθωσύνης». Καρπός λοιπόν του Πνεύματος και καρπός του φωτός, η αγαθωσύνη.

2. Ποια η πηγή της «αγαθωσύνης»

Η Καινή Διαθήκη μας πληροφορεί ότι «ουδείς αγαθός ειμή εις ο Θεός» (ματθαίος 19:17). Έτσι, γι' άλλη μια φορά στον καρπό του Πνεύματος, βλέπουμε ότι η αγαθωσύνη (όπως και οι άλλες εκδηλώσεις), δεν είναι αυτοφυής της ανθρώπινης φύσης, αλλά την αποκτούμε γενόμενοι «κοινωνοί θείας φύσεως» (β' πέτρου 1:4). Εμείς... «ή ο οφθαλμός σου είναι πονηρός, διότι εγώ είμαι αγαθός;» (ματθαίος 20:15) και «πώς δύνασθε αγαθά λαλείν, πονηροί όντες;» (ματθαίος 12:34). Πηγή λοιπόν της αγαθωσύνης είναι ο Θεός. Μόνον, Αυτός.

3. Ποιος είναι ο «αγαθός»;

Κατά τη λαϊκίστικη άποψη, αγαθός σημαίνει ο αργόστροφος, ο καθυστερημένος..., ο αγαθούλης. Έργο του Διαβόλου τούτο, για ν' αποκρύψει τον δικό του χαρακτήρα που είναι «πονηρός». Όταν πρόκειται να προσδιορίσουμε το νερό, λέμε: υγρόν άχρουν, άγευστον και άοσμον. Λέμε δηλ. τι δεν είναι. Ας κάμουμε κι εδώ το ίδιο. Αγαθός είναι ο απαλλαγμένος από κάθε διαστρέβλωση χαρακτήρα, όπως: πονηριά, κακοήθεια, υστεροβουλία, επιφύλαξη. Σημαίνει, καθαρή καρδιά. Σημαίνει, φως που τίποτα δεν το επισκιάζει.

4. Πώς μπορούμε να το ζήσουμε αυτό;

Εφόσον «όλος ο κόσμος εν τω πονηρώ κείται» (είναι βουτηγμένος), α' ιωάννη 5:19... κι εφόσον «δεν δυνάμεθα αγαθά λαλείν πονηροί όντες» (ματθαίος 12:34)... πώς μπορούμε να κάμουμε κτήμα μας την αγαθωσύνη... Κι εδώ, όπως παντού, η απάντηση βρίσκεται στο Σταυρό του Χριστού και στην ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος. Τον καρπό τούτο, τον ωριμάζει μέσα μας το Άγιο Πνεύμα:

- αν μετανοήσουμε και προσφέρουμε την καρδιά μας στον Χριστό, να την καθαρίσει από κάθε αμαρτία,

- αν με προσευχή κι αφιέρωση, ζητήσεις το Πνεύμα το Άγιο να ωριμάσει μέσα σου τούτο τον έξοχο καρπό.
- «αν περιπατείς εν τω φωτί», για να 'χεις έτσι τον καρπό του φωτός, που είναι «πάσα αγαθωσύνη».

5. Παραδείγματα, «εν Χριστώ»

Για τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας, διαβάζουμε ότι ήταν «ανήρ αγαθός και δίκαιος» (λουκάς 23:50), που 'χε τελείως διαχωρίσει τη θέση του από κείνους που 'χαν στραφεί ενάντια στον Χριστό. Επίσης ο Βαρνάβας είναι ένα έξοχο παράδειγμα. Αναφέρεται, ως «ανήρ αγαθός και πλήρης Πνεύματος Αγίου και πίστεως» (πράξεις 11:24). Τέλος στην παραβολή των ταλάντων, ο Κύριος ονομάζει τον πιστό δούλο «αγαθό», σ' αντίθεση του «πονηρού» που έκρυψε... (ματθαίος, 25:21, 26).

6. Ψυχική τόνωση και θεραπεία

Στην παραπάνω περίπτωση του Βαρνάβα, διαβάζουμε ότι «εχάρη... διότι ήτο ανήρ αγαθός» (πράξεις 11:24). Η αγαθωσύνη λοιπόν «συγχαίρει τη αληθεία» (α΄ κορινθίους 13:6) και μας θεραπεύει (ή μάλλον προλαμβάνει) από τη ζήλεια, το φθόνο, το μιμητισμό, την αντιπαλότητα. Μας ελευθερώνει από την αναπηρία, του να μη μπορούμε να χαρούμε στην πρόοδο και χαρά του άλλου. Και τούτο είναι όχι μια μικρή λύτρωση...

7. Η απαραίτητη καλλιέργεια

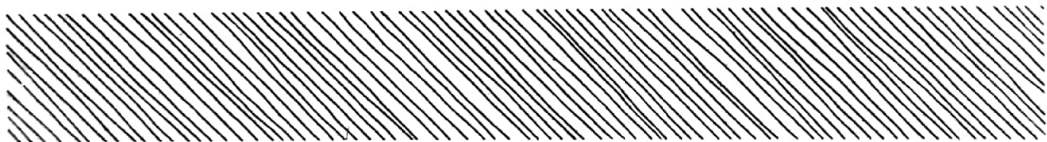
Μιλήσαμε ήδη για τα 4 στάδια: τη **σπορά** κάτι σαν κι αυτό που προσπαθεί να κάνει το κήρυγμα – την **καλλιέργεια**, που εσύ θα επιμεληθείς – την **ωρίμανση**, που το Πνεύμα του Θεού θα κάμει μέσα σου – και τελικά τη **συγκομιδή**, για τη δόξα του Θεού. Να, κλείνοντας το μήνυμά μας, λίγοι σπόροι που ο Θεός εμπιστεύεται στην καλλιέργειά σου:

- «Νίκα εν τω αγαθώ το κακόν» – ρωμαίους 12:21.
- «Πάντοτε το αγαθόν διώκετε εις αλλήλους» – α΄ θεσσαλονικείς 5:15.

- «Περισσεύετε εις παν έργον αγαθόν» – α΄ κορινθίους 9:8. _____
- «Προς παν έργον αγαθόν εξηρτισμένος» – β΄ τιμόθεον 3:17. _____
- «Κοσμεῖν εαυτόν δι' έργων αγαθών» – α΄ τιμόθεον β΄ 10. _____

Συμπέρασμα:

Να ερχόταν η ώρα, να θυσιάσουμε λίγο από την «εξυπνάδα» μας, για ν' αποκτήσουμε την «αγαθωσύνη» του Πνεύματος. Να απλοποιήσουμε λίγο την πολυπλοκότητα της σκέψης μας, για ν' αφήσουμε την αγαθότητα του Χριστού να εγγίξει τη ζωή μας. Να δούμε ότι απονήρευτοι κι εμπιστευόμενοι στον Κύριο, θα πετύχουμε πιο πολλά, απ' ό,τι εμπιστευόμενοι στην εξυπνάδα μας. Να ερχόταν η ώρα!..

«ΑΛΛΗΛΩΝ»

Ο Πέτρος πέφτει – πέραν από τους άλλους λόγους – και γιατί ξέκοψε από τον Ιωάννη, που μαζί μπήκαν στην αυλή του αρχιερέα.

Ο Δανιήλ και οι φίλοι του στέκουν, γιατί ποτέ δεν έχασαν την κοινωνία μεταξύ τους.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Καύχηση στα γήινα, ισοδυναμεί με ανικανότητα σωστής αποτίμησης των επουράνιων.

Ζ΄ ΠΙΣΤΙΣ

Η μελέτη μας είναι για τον «καρπό του Πνεύματος». Και ο χριστιανός, μοιάζει με καρποφόρο δέντρο. Πρέπει να έχει καρπό στην πνευματική του ζωή. «Τρία έτη ζητώ καρπό και δεν βρίσκω...», παρατηρεί ο Κύριος στην παραβολή του λουκά 13:6-9. Κάτι τέτοιο, όταν συμβαίνει, είναι αποκαρδιωτικό. Ακατανόητο, Βιβλικά. Αφού: «εν τούτω δοξάζεται ο Πατήρ μου, εις το να φέρητε καρπόν πολύν» (ιωάννης 15:8). Να δώσουμε λοιπόν την αρμόζουσα προσοχή. Ωριμάζει στη ζωή μας ο «καρπός του Πνεύματος»; Μάλιστα, στις όμορφες εννιά εκδηλώσεις του; Σύμμετρα; Αρμονικά; Έτσι που να δοξάζεται ο Θεός στη ζωή μας; «Ο δε καρπός του Πνεύματος, είναι... πίστη» (γαλάτες 5:22).

1. Μια απαραίτητη διευκρίνιση

Πώς μπορεί η πίστη να 'ναι καρπός του Πνεύματος (σοπρά, καλλιέργεια, ωρίμανση, συγκομιδή)... να βρίσκεται έβδομη στον κατάλογο του καρπού της χριστιανικής ζωής... και ταυτόχρονα να ζητιέται από τον αμαρτωλό: «μετανοείτε και πιστεύετε» (μάρκος 1:15); Μήπως το θέμα «πίστη», δεν είναι τόσο απλό; Μήπως είναι κάτι που όχι μόνο μας χειραγωγεί στον Χριστό, αλλά και που «μένει» και μας συνοδεύει σ' ολόκληρη τη χριστιανική μας ζωή; Έτσι, είναι. Κι ας μου επιτραπεί να μιλήσω πρώτα για την πίστη - διακόπτη κι έπειτα για την πίστη - δρόμο.

2. Η πίστη – διακόπτης

Πριν ακόμη το Άγιο Πνεύμα μας αναγεννήσει, πριν γίνουμε τέκνα του Επουράνιου Πατέρα, η σωτηρία προσφέρεται στην πίστη μας. Έτσι άρχισε το δημόσιο κήρυγμά του ο Χριστός: «μετανοείτε και πιστεύετε εν τω Ευαγγελίω» (μάρκος 1:15). Προϋπόθεση της σωτηρίας μας η πίστη. «Πλησίον είναι ο λόγος, ο λόγος της πίστεως, ότι... εάν πιστεύσεις εν τη καρδία σου θέλεις σωθεί» (ρωμαίους 10:8). Να, λοιπόν, γιατί μια τέτοια πίστη την ονομάσαμε «πίστη - διακόπτη». Είναι η σώζουσα πίστη. Η πίστη, που έστω σαν «λυχνάρι καπνί-

ζον» (ματθαίος 12:20), φέρνει μέσα μας τη σωτηρία του Θεού. Πρδ. «Πιστεύεις;.. Κύριε πιστεύω, βοήθει μοι τῆ ἀπιστία μου» (μάρκος 9:24).

3. Η πίστη – δρόμος

Όμως όσο απαραίτητη είναι η πίστη για να συνδέσει τον αμαρτωλό με τον Σωτήρα του, άλλο τόσο είναι και για να τον ικανώσει να κάμει το θέλημα του Θεού στην πνευματική του ζωή και πορεία. Τούτο το δεύτερο καλλιεργείται και ωριμάζει από το Άγιο Πνεύμα – είναι καρπός του – στην καρδιά του αναγεννημένου χριστιανού. Γι' αυτό και οι βαθμοί της πίστης στην Καινή Διαθήκη:

1. Έλλειψη πίστης – μάρκος 4:402. Ολίγη πίστη – λουκάς 12:283. Μεγάλη πίστη – ματθαίος 8:104. Πλούσια πίστη – ιάκωβος 2:55. Πλήρης πίστη – πράξεις 6:56. Τέλεια πίστη – ιάκωβος 2:227. Νεκρή πίστη – ιάκωβος 2:17

Και μόνη η παράθεση του παραπάνω κατάλογου, θα ἔπρεπε να μας προβληματίσει. Αυξάνει και ωριμάζει μέσα μας, τούτος ο καρπός του Πνεύματος;

4. Η ανάγκη της πίστης

Η μάχη της πνευματικής μας ζωής, εδώ στην πίστη δίνεται. Ἡ ακουμπάμε ολόψυχα στον Θεό, την πιστότητα και τις υποσχέσεις Του ή λεγόμενοι πιστοί ζούμε χωρίς να διαφέρουμε πολύ από τους μη πιστούς. Ας προσέξουμε, γιατί πίστη είναι:

- να πιστέψουμε κάτι που δεν βλέπουμε και η αμοιβή μας, να δούμε κείνο που πιστέψαμε, στο χρόνο και με τον τρόπο του Θεού,
- η αρχή της ανησυχίας είναι το τέλος της πίστης και η αρχή της πίστης είναι το τέλος της ανησυχίας.

- η γλυκιά άγκυρα που ρίχνουμε στη θάλασσα του ελέους του Θεού, για να μη ναυαγήσουμε στην απελπισία.
- η πίστη τιμά τον Θεό και ο Θεός τιμά την πίστη.
- «άνευ πίστεως, αδύνατον να ευαρεστήσουμε στον Θεό» (εβραίους 11:6).

5. Καλλιέργεια και αύξηση της πίστης

Κάποτε οι μαθητές ήλθαν στον Κύριο μ' ένα βασικό αίτημα: «αύξησόν εις ημάς την πίστιν» (λουκάς 17:5). Και είναι θέλημα Θεού ν' αυξάνει η πίστη μας· «αυξανόμενης της πίστεως υμών» (β' κορινθίους 10:15). Όμως, σε τούτη και άλλες περιπτώσεις, ο Κύριος απαντάει «εάν είχατε πίστη σαν κόκκο συναπιού»... Που σημαίνει· αύξηση σε ποιότητα πίστης, παρά σε ποσότητα, όπως δηλώνει το «πρόσθετες» (κείμ.) των μαθητών. Συνεχές μας λοιπόν αίτημα, το «αύξησον» και προετοιμασία μας να δεχθούμε τις συγκλονιστικές δοκιμασίες του Εβραίου 11, σαν απάντηση...

6. Η ωρίμανση, μέσα από αντίξοες συνθήκες

Όμως, του Θεού οι απαντήσεις, παράξενες

- Προσευχόμαστε...
για ειρήνη εσωτερική και ο Θεός μας δίνει, θύελλες και φουρτούνες για... να μάθουμε το «θέλεις φυλάξει εν τελεία ειρήνη» (ησαΐας 26:3)

- προσευχόμαστε...
για χαρά, και ο Θεός μας δίνει θλίψεις και δυσκολίες για να γευτούμε... «χαίροντες εν τη θλίψει»

- προσευχόμαστε...
για πρόοδο στο έργο του Θεού και μας δίνει εμπόδια, αντίθεση, διωγμό, για να... αγωνιστούμε τον όμορφο αγώνα της πίστης.

- προσευχόμαστε...
για στήριξη κι επιτρέπει φιλίες και προσδοκίες να

διαψευστούν, για να στηριχθεί η πίστη μας στον Κύριο.

■ προσευχόμαστε...

για δυνάμεις υπηρεσίας και μας φέρνει στο τέρμα των δυνάμεών μας, για ν' ανακαλύψουμε πως: «όταν αδύνατος, τότε δυνατός» (β' Κορινθίους 12:10) και ν' ακουμπήσουμε με πίστη αταλάντευτη σ' Αυτόν.

7. Ευχή – προτροπή

Για τους Θεσσαλονικείς (β' 1:3), ο Παύλος μπόρεσε να γράψει, ότι: «υπεραυξάνει η πίστις υμών». Εμείς; Ας το λαχταρήσουμε και ας το ζητήσουμε. Ας θυμηθούμε ότι είναι «καρπός του Πνεύματος». Κι ας πούμε: «Κύριε, σε όποιους δρόμους, με όποιες συνθήκες και μ' όποιο κόστος, θέλω να καλλιεργήσεις και να ωριμάσεις μέσα μου τον «καρπό του Πνεύματος, που είναι... πίστις».

ΜΕΤΡΟ ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ

Ο Σταυρός είναι – πέραν των άλλων – το σωστό και αντικειμενικό μέτρο της αγιότητας του Θεού.

ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ

Ο Παύλος θυμίζει στον μαθητή του Τιμόθεο όχι μόνο πόσα έμαθε θεωρητικά κοντά του, ούτε μόνον όσα πρακτικά διδάχθηκε, αλλά ότι παρακολούθησε μέρα με την ημέρα τη μακροθυμία του γέροντα αδελφού του – (δες Β' Τιμόθεο 3: 10).

Η΄ ΠΡΑΟΤΗΣ

Προτελευταία μελέτη μας τούτη και ας το ξανατονίσουμε. Μιλάμε, για τον «Καρπό του Πνεύματος». Δικός του καρπός, μέσα μας. Του Πνεύματος που μας αναγεννά (συνάντηση με Νικόδημο) και που καλούμεθα να μη: το σβήνουμε (α΄ θεσσαλονικείς 5:19), να μη το λυπούμε (εφεσίους 4:30), να μη του αντιστεκόμαστε (πράξεις 7:51). Και είναι «καρπός», προϊόν δηλ. όχι μιας στιγμής αλλά σιωπηλής όσο και δυναμικής διαδικασίας μέσα στο χρόνο:

-
-
1. σπόρος = είναι ο Λόγος του Θεού (μάρκος 4:3)
 2. καλλιέργεια = Απολλώς επότισε (α΄ κορινθίους 3:6)
 3. αύξηση = ο αυξάνων Θεός (α΄ κορινθίους 3:7)
 4. συγκομιδή = εδίδου καρπόν (ματθαίος 13:8)
-
-

έτσι, αν μας λείπει η πραότητα, δεν θα την πάρουμε σήμερα, σαν απόκτημα τούτου του κηρύγματός μας, αλλά θα τη λαχταρήσουμε σήμερα και δεχόμενοι το σπόρο της, θα επιτρέψουμε στο Άγιο Πνεύμα να την ωριμάσει μέσα μας.

1. Ο ευλογημένος μακαρισμός

«Μακάριοι οι πραείς» (ματθαίος 5:5). Στην αγχώδη και σχιζοφρενική εποχή μας, στην εγωπαθή καταναλωτική κοινωνία μας, στους καιρούς της βίας και του δίκαιου του ισχυρότερου, οι πραείς σπανίζουν και είναι το υπό αφανισμό είδος. Αναφέρει ο Πλάτωνας στον «Φαίδωνα» (στ. 116) ότι όταν ο υπηρέτης φέρνει το κώνιο στον Σωκράτη του λέει: ξέρω ότι δεν είσαι σαν τους άλλους που... «έγνωκα εν τούτω τω χρόνω γενναιότατον και πραότατον και άριστον άνδρα όντα», φράση που δείχνει ότι κι αν ο πράος· πραΰνει, σιωπά, υποχωρεί, δεν εκρύγνηται, δεν το κάνει από δειλία ούτε από κουταμάρα.

2. Ποιος είναι ο πράος

Εκείνος, που βάζει το σπαθί στη θήκη του, ενώ μπορεί να ξιφουλκήσει. Ο ήπιος και μαλακός, μέσα σε μια κοινωνία που τη συγκροτούν «υιοί βροντής». Το «πραϋντικό φάρμακο», σε μια νευρωτική κοινωνία. Ο μετριοπαθής, ο «εν πραέσι λόγοις» συνδιαλεγόμενος. Ο ατάραχος, αυτός που δεν εκρύγνηται. Είναι συνεπώς σαφές ότι αυτοφυής στην ανθρώπινη φύση, δεν μπορεί να είναι ούτε η πραότητα. Κι όταν τυχόν ενθυμούμεθα την αρχαία προτροπή: «αλλήλοις πραότεροι», εκφράζουμε συνήθως όχι τι προσφέρουμε στους άλλους, αλλά... τι απαιτούμε (ή επιθυμούμε) απ' αυτούς για μας.

3. Και πάλι... το θείο μας πρότυπο

Όχι, δεν είναι ο αρχαίος Σωκράτης. Ούτε κάποιος από το «περικυκλωμένοι υπό τοσούτου νέφους μαρτύρων» (εβραίους 12:1). Είναι, ο Κύριος Ιησούς. Αυτός που μπήκε στα Ιεροσόλυμα, όχι σαν τον Δαβίδ ή τον Αλέξανδρο, αλλά... «πραϋς και καθήμενος επί όνου» (ησαΐας 62:11, ζαχαρίας 9:9). Σκήπτρο του βασιλικό, η... πραότητα. Και μας πρότρεψε: «**άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε** απ' εμού, ότι πραϋς είμαι και ταπεινός την καρδίαν» (ματθαίος 11:29). Κι αυτό το «**άρατε**» και «**μάθετε**», έρχεται ευθύς μετά το «δεύτε προς με». Να θέλει η σύζευξη να τονίσει, πόσο πρωταρχικό είναι τούτο το μάθημα της πραότητας!.. Όλη η ζωή του εδώ στη γη μας, ήταν μια συνεχής πραότητα, ένα:

- «λοιδορούμενος, δεν αντελοιδόρει» (α' πέτρου 2:23).
- «πάσχων, δεν ηπείλει»
- «ουδέ εγώ σε κατακρίνω» (ιωάννης 8:10)
- «στρέψον αυτώ και την άλλην» (ματθαίος 5:39)
- «δια της πραότητος και επιεικείας του Χριστού» (β' κορινθίους 10:1).

4. Η δυναμική της Πραότητας

Να το διευκρινίσουμε. Η πραότητα, αν και ορίζεται από

την αποφυγή της βιαιότητας, της οξύτητας, της αντιπαράθεσης, της διεκδίκησης, δεν προδίνει εντούτοις αδυναμία. Αντιθέτως, εκφράζει δύναμη. Χρειάζεται περισσότερη δύναμη (δύναμη Αγίου Πνεύματος):

- για να κλείσω το στόμα μου, ενώ θα μπορούσα ν' αφήσω χείμαρρους επιχειρημάτων να ξεπηδήσουν...
- για να σκύψω, ενώ θα μπορούσα να μείνω ολόρθος κι αλύγιστος...
- για να υποχωρήσω, ενώ θα μπορούσα να διεκδικήσω «την κεφαλήν επί πίνακι»...
- για να σταθώ δεύτερος, σ' έναν τόπο που ανθρώπινα θα μπορούσα να επιμείνω στην πρωταγωνιστική μου προτεραιότητα...
- για να χαμογελάσω, ενώ η ανθρώπινη αντίδραση θα 'ταν να δείξω (επιδείξω) τους χαυλιόδοντές μου...

5. Οι Βιβλικές προτροπές

Είναι πολλές κι ανάλογα σημαντικές, ανάλογες με τη σοβαρότητα του θέματος. Γιατί η τρίτη τούτη ομάδα του «καρπού του Πνεύματος», δείχνει όσο τίποτ' άλλο, τον καλλιεργημένο ή μη χριστιανικό χαρακτήρα. Να δούμε, πέντε απ' αυτές:

α. «ενδύσασθε ως εκλεκτοί του Θεού... πραότητα» (κολοσσαείς 3:2). Μάλιστα, «ανεχόμενοι» και «χαριζόμενοι».

β. «στολισμός σας ας είναι, ο κρυπτός άνθρωπος της καρδιάς, κεκοσμημένος με την αφθαρσία του πράου και ησυχίου πνεύματος, ο εστίν ενώπιον του Θεού πολυτελής» (α' πέτρου 3:4). Να, και η πνευματική... πολυτέλεια.

γ. «με ράβδο θέλετε να έλθω ή με αγάπη και πνεύμα πραότητος;» (Παύλος στους Κορινθίους (α' 4:21)).

δ. «εάν απερισκέπτως... διορθώνετε τον τοιούτον εν πνεύματι πραότητος» (γαλάτες 6:1). Κι αυτό το γράφει ο Παύλος σε μια επιστολή, που γνωστή είναι η αυστηρότητά της.

ε. στις δε γενικότερες ανθρώπινες σχέσεις· «πάσαν ενδεικνυομένοις πραότητα... προς πάντας ανθρώπους» (τίτος 3:2). Έτσι,

σ' όλο το φάσμα των ανθρώπινων σχέσεων, εκείνο που προτρεπόμεθα είναι: «πραότητα», και «πάσαν πραότητα».

6. Μια ανθρώπινη μαρτυρία

Ίσως, για να μη πεις· «μόνον ο Χριστός το κατόρθωσε». Αναφέρομαι, στον Μωυσή. Ήταν (αριθμοί 12:3) «**ο άνθρωπος ο Μωυσής πραῦς σφόδρα** υπέρ πάντας τους ανθρώπους τους επί της γης». Ο Μωυσής! Αυτός, που σύντριψε τις πλάκες των εντολών! Ναι, αυτή η χειρονομία του, ίσως να 'ταν μια αστραπή αγιότητας, που φώτισε την πραότητά του. Επιτύμβιο επίγραμμα, πιο συγκλονιστικά όμορφο, δεν μπορώ να φανταστώ. Ή... να ποθήσω.

7. Συμπερασματική υπόμνηση

Μη ξεχάσεις ότι προσευχόμενος για πραότητα, ο Κύριος δεν θα σου δώσει πραότητα, αλλά συνθήκες μέσα στις οποίες το Άγιο Πνεύμα – πάντοτε με δική σου συναίνεση – θα ωριμάσει μέσα σου τούτο τον καρπό. Θα σου δώσει μπόρες και βιαιότητες, αδιαφορία και παραγνώριση, αδικία και στέρηση, αδημονία και σπρώξιμο, έτσι που μέσα σ' αυτές ο «καρπός του Πνεύματος» που είναι «πραότητα», να ωριμάσει μέσα σου. Αν το θελήσεις. Αν επιμείνεις. Αν λαχταρήσεις... «το πολυτελές της πραότητος» να κοσμήσει τον χριστιανικό χαρακτήρα σου.

Θ΄ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ

Τονίσαμε στη σειρά τούτη των ομιλιών μας, ότι ένας, αρμονικός και ισόρροπος είναι ο Καρπός του Πνεύματος, με πλούσιες κι ευλογημένες τις εννιά του εκδηλώσεις. Τελευταία στη σειρά η «εγκράτεια». Και να το ξαναπούμε: Αφού είναι καρπός (όχι καρποί), πρέπει ολόκληρος και εύγευστος για τους άλλους, να ωριμάζει στη χριστιανική μας ζωή. Γιατί – ας το θυμηθούμε – μόνον στον αναγεννημένο κι ενοικούμενο από το Άγιο Πνεύμα πιστόν, μπορεί να υπάρξει ο καρπός του Πνεύματος, που είναι:

ΑΓΑΠΗ, σαν αυτή του α΄ κορινθίους 13:1-13 ■ **ΧΑΡΑ**, στη σωτηρία του Χριστού και στη μετάδοσή της στους άλλους ■ **ΕΙΡΗΝΗ**, «μετά του Θεού» και «ειρήνη του Θεού» μέσα μας ■ **ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ**, που δείχνουμε στους άλλους, όπως ο Θεός έδειξε σε μας ■ **ΧΡΗΣΤΟΤΗΣ**, γινόμενοι «εις αλλήλους χρηστοί», εμείς που γευτήκαμε «τη χρηστότητα του Θεού» ■ **ΑΓΑΘΩΣΥΝΗ**, που θα την αντλούμε από τον «μόνον αγαθόν, τον Θεό» μας ■ **ΠΙΣΤΗ**, όπως την είδαμε σαν πίστη - διακόπτη και πίστη - δρόμο ■ **ΠΡΑΟΤΗΣ**, που θα την εκδηλώνουμε «δια της πραότητος και επιεικείας του Χριστού. Τώρα δε και «Εγκράτεια».

1. Ποια είναι η Εγκράτεια

Γραμματικά, εκείνος που διαθέτει κράτος, δηλ. δύναμη, εξουσία. Για να κυβερνήσει ποιον; Τον κόσμο; Μα... όχι! Ο Παύλος στην επιστολή του στην Εκκλησία που ζούσε μέσα στο «κορινθιάζειν» και «κορινθιάζεσθαι», μας δίνει τον ορισμό: «ος έστηκεν εν τη καρδία αυτού εδραίος και έχει εξουσίαν περί του ιδίου θελήματος» (α΄ κορινθίους 7:37). Δηλαδή, εγκρατής είναι αυτός που εξουσιάζει τον εαυτό του και είναι σταθερά τοποθετημένος στις ηθικές αξίες της ζωής. Όμορφο, σε μια ζωή να συναντιούνται και να συγκατοικούν το «θέλω» και το «δύναμαι». Που όμως, όπως θα εξηγηθεί, είναι αδύνατο έξω από τον Θεό. Είναι εφικτό, μόνο σαν «καρπός του Πνεύματος».

2. Δυο προτροπές – τοποθετήσεις

Στην Απολλώνειο θρησκεία, οι αρχαίοι μας πρόγονοι είχαν τοποθετήσει αθροιστικά όλα τα στοιχεία που θα 'πρεπε να 'χε μια πραγματική πίστη, που όμως ακόμη δεν διέθεταν την αποκάλυψή της. Ο Απόλλωνας ήταν Καθάρσιος, Λυτρωτής, Ποίμνιος, Λύκειος κλπ. Και στον πρόναο του ναού του στους Δελφούς, λέγεται ότι υπήρχαν χαραγμένα τα ρητά: «Γνώθι σ' αυτόν» και «μηδέν άγαν». Χρειάζονται βέβαια και τα δυο. Όμως για το πρώτο, ποιος θα μας γνωρίσει τον άγνωστο κι αδύναμο εαυτό μας;

3. Η απελπιστική διαπίστωση

Την κάνει ο Παύλος στην προς ρωμαίους 7:14 - 8:2. Μέσα στον άνθρωπο δεν υπάρχει ούτε το μέτρο, ούτε ο χαλινός. Ιδιαίτερα ο χαλινός, δηλ. η Εγκράτεια. «Κάνω εκείνο που δεν θέλω... δεν κάνω αυτό που θέλω». Αλίμονο, όπου αυτό το πνευματικό «γνώθι σ' αυτόν», δεν υπάρχει. Αλίμονο σ' όποιον αυταπατηθεί, με κάποιο ξέρω το καλό και μπορώ να το κάμω ή ξέρω το κακό και μπορώ να τ' αποφύγω... Αν τούτο γίνει η πνευματική σου φιλοσοφία, τότε θα κλωθογυρνάς σ' ένα αέναο «αιχμαλωτίζοντά με», χωρίς ποτέ να φθάνεις εκεί που είναι η... αφετηρία και η σωστή τοποθέτηση (ρωμαίους 7:23).

4. «Δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών»

Αυτός, εφόσον Του ανήκεις, θα σου μάθει την εγκράτεια: ο έχων κράτος, ο ασκών εξουσία, ο κυρίαρχος στον εαυτό του, ο παιδεύων εαυτόν. Θα δεις την εγκράτεια στη δική του πρότυπη ζωή. Θα Του ζητήσεις με το Άγιο Πνεύμα να την ωριμάσει μέσα σου. Εγκράτεια, από τις σωματικές επιθυμίες. Εγκράτεια, στη γλώσσα. Εγκράτεια, στις κρίσεις. Εγκράτεια, «κατά πάντα» (α' κορινθίους 9:25). Η μάχη σου είναι, όχι εσύ να φτιάξεις την εγκράτεια, αλλά:

- να μάθεις ποιο είναι το μέτρο και η εγκράτεια.
- να ποθήσεις το «ανήρ δυνατός χαλιναγωγήσαι» του Ιακώβου 1:26,

- να προσεύχεσαι το «εξουσίαν επί του ιδίου θελήματος», καθημερινά να θεμελιούται.
- να οπλιστείς με το «πάντα δύναμαι, δια του ενδυναμούντος με Χριστού» (φιλιπησίους 4:13).

5. Τομείς, που η εγκράτεια σωτήρια

Δειγματοληπτικά, αφού ολόκληρος ο πνευματικός μας βίος, πρέπει να χαρακτηρίζεται από την εγκράτεια. Λ.χ.

α. Η γλώσσα μας:

Ξεχνάμε ότι ο Θεός την τοποθέτησε μέσα κι όχι έξω από τα δόντια. Δεν μάθαμε ούτε την τέχνη «του λαλείν», ούτε «του σιγάν». «Φωτιά, θηρίο, φαρμάκι» μας την χαρακτηρίζει ο Ιάκωβος (κεφ. 2). Ας προσέξουμε, τις Βιβλικές προτροπές:

- «θέλω προσέχει εις τας οδούς μου δια να μη αμαρτάνω δια της γλώσσης μου» ψαλμός 39:1.
- «εν τη πολυλογία... δεν λείπει αμαρτία» παροιμίες 10:19.
- «η φλυαρία των χειλέων... φέρει μόνον εις ένδειαν» παροιμίες 14:23.
- «η γλυκεία απόκρισις καταπραΰνει θυμόν» παροιμίες 15:1.
- «η υγιαίνουσα γλώσσα, είναι δένδρον ζωής» παροιμίες 15:4.
- «το στόμα του άφρονος... προκαλεί ραπίσματα» παροιμίες 18:6.
- «το στόμα σου... αποδεικνύει την ανομίαν σου» ώβ 5:21.

Προσοχή: Η γλώσσα, διέλυσε οικογένειες, γκρέμισε φιλίες, δηλητηρίασε ανθρώπινες σχέσεις και δίχασε εκκλησίες, περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο. Λοιπόν: «Θου Κύριε φυλακήν τω στόματί μου» (ψαλμός 141:3).

β. Οι κρίσεις μας

Πόσες φορές αδιαφορούμε στην προτροπή: να «μη κρίνουμε» και να «μη εξουθενούμε» (ρωμαίους 14:10)! Ή πόσες άλλες φορές λυπηθήκαμε για την ασυγχώρητη και παντελή ακρασία μας στον τομέα αυτό. Ίσως και πονέσαμε που στις εκκλησιαστικές, τις συγγενικές, τις συναδελφικές κρίσεις, δεν υπήρξε ούτε το παραμικρό χαλινάρι της εγκράτειας! Κι όμως, καρπός του Πνεύματος είναι και η εγκράτεια. Αν, τη λαχταρήσεις. Αν, την προσευχηθείς. Αν προτιμήσεις να σε πούνε δειλό για την εγκράτειά σου, παρά παλικάρα για την εγωπαθή παρορμητικότητά σου.

γ. στις σωματικές σου επιθυμίες

Δεν μιλούμε μόνο για τις σαρκικές, αλλά πλατύτερα για τις σωματικές. Η εγκράτεια και το μέτρο, αν δεν χαρακτηρίζουν τη ζωή του χριστιανού, τότε ποιανού; Ποιο κήρυγμα θα μπορούσε να δίνει η καθημερινή μας ζωή: ντύσιμο, φαγητό, ψυχαγωγία, σχέσεις των δυο φύλων. Γιατί το κήρυγμα να το περιορίζουμε στον κυριακάτικο άμβωνα; Δεν μας προσφέρει μύριους άμβωνες η καθημερινή μας ζωή και συμβίωση; Βλέπουν στη ζωή μας, οι άλλοι τα:

- «έχοντες διατροφάς και σκεπάσματα» (α΄ τιμόθεο 6:8)
- «οι τον κόσμον χρώμενοι...» α΄ κορινθίους 7:21.
- «και ταύτα και ταύτην καταργήσει» α΄ κορινθίους 6:13

δ. κάτι, για τους εκλεκτούς

Στον κοινό άνθρωπο, η εγκράτεια αποσκοπεί τον αποκλεισμό της υπερβολής. Στον «αγωνιζόμενον», μπορεί ν' απαγορεύσει και το νόμιμο. «Εγκρατεύει εις πάντα» (α΄ κορινθίους 9:25). Λόγος τούτος, που «δεν δύνανται πάντες να τον δεχθώσι» (ματθαίος 19:11).

- ο «αγωνιζόμενος», βλέπει το νήμα και το τέρμα, ενώ χιλιάδες μάτια, αρκούνται να βλέπουν και να σχολιάζουν.

- ο «αγωνιζόμενος» μετράει την ώρα του, με το έργο που ακόμη δεν πρόλαβε, ενώ οι άλλοι τις μετράνε με το πόσο ευχάριστα πέρασαν.
- ο «αγωνιζόμενος» διαφυλάττει τον καλύτερο εαυτό του για την ώρα της υπηρεσίας, ενώ ο άλλος τον πιο καταπονημένο και νυσταγμένο εαυτό του, για την ώρα της λατρείας.
- ο «αγωνιζόμενος» νιώθει ενοχή αν αφήσει κάποια σταγόνα ιδρώτα αστάλαχτη, ενώ ο άλλος κρίνει υπερβολική την πρόσκληση για μια πρώτη ή και μόνη σταγόνα υπηρεσίας.
- ο «αγωνιζόμενος» δεν έχει κανένα δικαίωμα γιατί «ανάγκη επίκειται» σ' αυτόν να διακονήσει, ενώ ο άλλος δεν έχει καμιά υποχρέωση, αλλά μόνο δικαιώματα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

«Εγκρατεύεσθαι», δηλαδή:

- + κακοπάθησον,
- + άπεχε,
- + μη κοινώνεις,
- + πληροφόρησον
- + σπένδομαι
- + εκδαπανήσομαι

«Εγκράτεια», καρπός του Πνεύματος μέσα σου. Αν το συνειδητοποιήσεις και το ποθήσεις. Αν τον καλλιεργήσεις με τη δύναμη και οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Αν, μέρα με τη μέρα, και τούτη κι όλες οι ρώγες του θείου καρπού, ωριμάζουν στην πνευματική σου ζωή. Ας το προσευχηθούμε. Όλοι μας και καθένας για τον εαυτό του.

Ο καρπός του Πνεύματος
αγάπη, χαρά, ειρήνη,
μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη,
πίστις, πραότητα, εγκράτεια

ΣΠΟΡΑ ΚΑΙ ΘΕΡΙΣΜΟΣ

μια πνευματική νομοτέλεια

Στη νομική αλλά και στη φιλοσοφική ορολογία, υπάρχει ο όρος «νομοτέλεια». Ή και εκφράσεις παράγωγες του όρου, όπως «νομοτελειακή διαδικασία», «νομοτελειακή εξέλιξη», «υπακούει σε μια άκαμπτη νομοτέλεια» και τα όμοια. Ο όρος αυτός σημαίνει ακριβώς, ότι και η θέση του Παύλου στο γαλάτες 6:7 «ο γαρ εάν σπείρη άνθρωπος τούτο και θερίσει». Νόμος πνευματικός τούτος, καταχωρημένος στο γραφτό του Παύλου, που ασχολείται όσο ίσως κανένα του άλλο, με τη δογματική και δραματική αντιπαράθεση των δυο δυνατών τοποθετήσεων του ανθρώπου στο χώρο της πνευματικής του ζωής.

Για να δείξει συνέχεια ότι δικαίωμα εκλογής προσωπικής του ανθρώπου είναι η τοποθέτησή του στον έναν ή τον άλλο χώρο. Όμως, μέχρις εδώ... Γιατί από δω και πέρα – μετά δηλ. την εκλογή και τοποθέτηση – η πορεία και οι δρόμοι αποκτούν χαρακτήρα αυτόχρημα νομοτελειακό, όπως το: «τούτο και θερίσει» (6:7) αγωνίζεται να μας δείξει. Ή, όπως οι αποτυχημένες, ναυαγισμένες συχνά, χριστιανικές ζωές μαρτυρούν.

Να φύγουμε όμως από την αποφθεγματική τούτη συμπίκνωση και ν' ακολουθήσουμε – όπως η Ομιλιτική θα μας συμβούλευε – τον αριάδνειο μίτο μιας προοδευτικής προσέγγισης και εμπάθυνσης στο σημαντικό κι οριακό τούτο θέμα του πνευματικού μας βίου: «ο γαρ εάν σπείρη άνθρωπος τούτο και θερίσει».

Για τον αριάδνειο λοιπόν τούτο μίτο στο θέμα μας: «ένας απaráβατος νόμος της Βίβλου», έψαξα – όπως όφειλα – προσωπικά και υπεύθυνα. Και ψάχνω ακόμη. Ελπίζω δε, να ψάξουμε και μαζί, σήμερα.

Μπροστά μου είχα κάποιες ώρες την Καινή μου Διαθήκη – αγαπημένο και σίγουρο σύντροφο πορείας δεκαετίες τώρα – και πάνω στην ανοιγμένη Παυλιανή Επιστολή, το... κουκούτσι ενός ροδάκινου, έτσι όπως το 'χα διασώσει στο προψεσινό μου δείπνο, βάζοντάς το κήρυγμα και υπόμνηση, επάνω στο γραφείο μου.

Να 'τον, λοιπόν, ο σπόρος. Να 'μαι, κι εγώ ο σπορέας. Και να 'την η στιγμή – όπως μπορώ να τη θυμηθώ – που προσωπικά κι υπεύθυνα άρχισε να βιώνεται, κάποιες δε-

καετίες πριν – όπως ήδη είπα – τούτη η σπορά. Άρχισε. Γιατί είμαι «ο – συνεχώς – σπείρων» κι όχι απλώς «ο – κάποτε – σπείρας». Κι έτσι, όπως πάντοτε χρειαζόταν η προσωπική, σταθερή, μόνιμα ανανεούμενη συναίνεση, ίδια και τώρα. Θα πρέπει να συναινέσει το «πνεύματι ζώμεν» και το «πνεύματι περιπατώμεν», για να συνεχίσει η νομοτέλεια της ευλογίας να ωριμάζει μέσα μου τον «καρπό του Πνεύματος». Ή, αντίθετα, η νομοτέλεια της «φθοράς», αν υποστείλω ή εάν αρνηθώ την επιβεβαίωση και την επανατοποθέτηση τούτη τη στιγμή. Καλύτερα, και τούτη τη στιγμή.

Γιατί, φίλοι μου, έτσι όπως το κουκούτσι του ροδάκινου επέμενε σαν πρεσ-παπιέ να με κρατάει στο χώρο της προς Γαλάτες, ένιωσα να περπατάω ανάμεσα και ν' αντιμετωπίζω και να τοποθετούμαι απέναντι, σε μια επαναλαμβανόμενη διάζευξη. **Διάζευξη**, που ούτε από το εδάφιο - θέμα μας λείπει και που είναι διάχυτη σ' όλη την επιστολή, απ' όπου το θέμα μας. Περπατώ δηλαδή ή νιώθω να στρατεύομαι ανάμεσα σε...

||| Νόμο ή πίστη
||| σάρκα ή πνεύμα
||| παιδίσκη ή ελευθέρα
||| τέκνα παιδίσκης ή ελευθέρας
||| **ή** νυν ή άνω Ιερουσαλήμ
||| περιπατούντες κατά σάρκα ή κατά πνεύμα
||| έργα σαρκός ή καρπό του πνεύματος
||| πνεύματι στιχώμεν ή σαρκί ζώντες
||| περπάτημα πνεύματος ή επιθυμίες σαρκός
||| σπορά στη σάρκα ή σπορά στο πνεύμα

Ας πλησιάσουμε όμως τώρα όλοι μαζί, πρώτα τον «σπορέα». Και να βιαστούμε να πούμε ότι το «εξήλθεν ο σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού» (λουκάς 8:5), που αναφέρεται βασικά στον Κύριο, έχει εφαρμογή όχι μόνον σ' Αυτόν, αλλά – κατ' επέκταση – και στον καθένα μας. Όλοι μας, σπορείς είμαστε. Και μέσα από τούτη την τοποθέτηση, ας καταλάβουμε μια για πάντα, ότι ουδέτεροι – νωθροί δηλ. και πνευματικά ανένταχτοι – δεν μπορούμε να 'μαστε. Το ερώτημα μόνο που επί του προκειμένου προκύπτει είναι: ποιος είναι ο σπόρος μας και ποιος ο αγρός μας. Αν το συνειδητοποιούσαμε αυτό, θα 'τανε πιο προσεκτική και πιο υπεύθυνη η ζωή μας, σ' όλα της τα επίπεδα: οικογενειακό, εκκλησιαστικό, κοινωνικό και άλλα.

Η σπορά τώρα, ενώ είναι μια πράξη σημαντική και καθοριστική – τίποτα χωρίς αυτή δεν μπορεί ν' ακολουθήσει –

στερείται εντούτοις τον εντυπωσιασμό και τον πανηγυρισμό του θερισμού. Έριξες το σπόρο σου στο νιόσκαφτο χώμα, που έπειτα πατήθηκε και τον έκρυψε και έτσι ο άλλος δεν τον βλέπει. Μόνο να τον φανταστεί μπορεί, αν του προτάξεις την πινακίδα: «ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΠΑΡΜΕΝΟ ΧΩΡΑΦΙ». Ή αν κάποιο σκιάχτρο πουλιών, θυμίσει τη διαδικασία. Όμως, εσύ έσπειρες «τον σπόρο σου». Που μπορεί να 'ναι καλός: μετάνοια κι επιστροφή στον Θεό, ξεκίνημα μιας Βιβλικής μελέτης, αφετηρία εκμάθησης μιας ξένης γλώσσας, ενός μουσικού οργάνου, καθιέρωση κάποιου βραδινού της εβδομάδας στο έργο του Κυρίου κι άλλα πολλά. Κι όλα αυτά, είναι σπόροι. Όπως σπόροι είναι, από τους οποίους θα ξεκινήσει η διαδικασία της αύξησης, της καρποφορίας και του τελικού θλιβερού εδώ θερισμού, το πρώτο τσιγάρο, η πρώτη στασιαστική αντιπαράθεση με τον γονιό, το πρώτο βράδυ χωρίς προσευχή, το πρώτο καταπάτημα της ημέρας του Θεού, η πρώτη ανεπίτρεπτη προγαμιαία σχέση.

Κι όλ' αυτά, είναι... ο «σπόρος σου». Πρόσεξε το emphaticό κτητικό. Ο δικός σου ο σπόρος. Έτσι το διαβάζουμε, στο λουκά 8:5. «Ο εάν σπείρης». Όποιον σπόρο. Δικό σου σπόρο. **Επιλογές, απόλυτα προσωπικές.**

Θα πεις... αυτές είναι πράξεις. Θα συμφωνήσω μαζί σου. Όπως, ελπίζω, και συ μαζί μου, ότι είναι ταυτόχρονα και σπόροι. Αυτό το δέχεται και ο Λόγος του Θεού, που σ' άλλη εφαρμογή, διατυπώνει τη θέση ότι «άρτος και σπόρος, είναι ο Λόγος του Θεού» (β' κορινθίους 9:10) «σπόρος στον σπείροντα και άρτος στον τρώγοντα».

Όταν δε λέμε «σπόρο» εννοούμε – εκτός των άλλων – ρίζες, αγκάλιασμα γης, φυτό π' αντέχει σε μπόρες και σε καύσωνες, «νομοτελειακή διαδικασία» που οδηγεί στον καρπό, όπως και να 'ναι.

«Του σπείραι τον σπόρον αυτού». Τον δικό του, λοιπόν, σπόρο. Τον δικό σου. Στο κουκούτσι του ροδάκινου που εξακολουθεί να με κοιτάζει μέσα από την ανοιγμένη Καινή Διαθήκη μου, αδύνατο να μπορέσω να διακρίνω, το ροδάκινο και τη ροδακινιά. Όμως, είναι εδώ. Είναι «εν δυνάμει», στη σπορά κάθε πράξης, κάθε παράλειψης, κάθε λόγου – αν θέλεις – κάθε σκέψης. Θα 'λεγα: κυρίως κάθε σκέψης. Είναι εδώ και χρειάζεται μονάχα το χρόνο, για να δώσει τον καρπό.

Στοιχείο βέβαια διόλου αξιοκαταφρόνητο ο χρόνος. Γιατί είναι μέσα σ' αυτόν και την αργοσάλευτη διαδρομή του, που η σκέψη γίνεται πράξη και η πράξη συνήθεια. Που η αλυσίδα σφυρηλατεί και προσθέτει τους κρίκους της.

Που το ένα τσιγάρο φέρνει το πακέτο και κείνο τον καρκίνο. Που θερισμός τελικά είναι η «φθορά». Και είναι επίσης ο χρόνος, που αμβλύνει το αισθητήριο της διάκρισης και της υπευθυνότητας, που χαλαρώνει τη δύναμη της αντίστασης, που προοδευτικά υποστέλει, που αθόρυβα μα αποφασιστικά ανοίγει την κεκρόπορτα της ήττας και πάθους.

Κι όταν λέμε χρόνο, δεν τον εννοούμε γυμνό κι ανεξάρτητο από τις συνθήκες: τις φθοροποιές από πλευράς κόσμου. Τις ζωογόνες και παραιναιτικές από πλευράς Εκκλησίας, όπως λ.χ. – μεταξύ των άλλων – τούτο το Συνέδριο σχεδίασε και προσφέρει.

Γι' αυτό προσοχή: Στο «ενθυμού τον Πλάστη σου τις ημέρες της νεότητάς σου» (εκκλησιαστής 12:1), θα πρόσθετα κάτι, χωρίς βέβαια ν' αποπειρώμαι να προσθέσω κάτι στη Βίβλο, μάλιστα σ' ένα συνέδριο που το σλόγκαν του είναι: «ολόκληρη η Βίβλος και μόνον η Βίβλος». Η προσθήκη μου είναι μια παραίνεση. Στις ίδιες ημέρες της νεότητάς σου, σπείρε «καλόν σπόρον» (ματθαίος 13:27) και σπείρε στο «πνεύμα κι όχι στη σάρκα» (γαλάτες 6:7). Σπείρε, με πίστη και μ' ενθουσιασμό. Σπείρε, με σύνεση και με αγνότητα. Σπείρε, στη βεβαιότητα και τη νομοτέλεια του προσδοκώμενου ανάλογου καρπού.

Νέε μου, νέα μου, είσαι στην εποχή της σποράς. Και θυμήσου, την παραβολή του Κυρίου: «ο άνθρωπος βάζει το σπόρο στη γη – μας είπε – και κοιμάται και σηκώνεται νύχτα και μέρα και ο σπόρος βλασταίνει και μακραίνει, με τρόπο που αυτός δεν ξέρει, γιατί η γη αυτομάτως καρποφορεί» (μάρκος 4:27, 28).

Εσύ λοιπόν δεν ξέρεις. Ούτε εγώ. Ξέρεις όμως πως αν σπείρεις στη σάρκα, «εκ της σαρκός» θα 'ναι ο θερισμός σου (γαλάτες 6:8). Σπείρε λοιπόν και σπέρνε. Σπέρνε και καλλιέργει και πρόσμενε το ωρίμασμα και τον καρπό.

Ας πλησιάσουμε όμως για λίγο και τη σοβαρότατη προειδοποίηση του Λόγου του Θεού: «μη πλανάσθε» (γαλάτες 6:7). Μαζί δε μ' αυτή και την επίκαιρη προτροπή: «Άρα ουν ως καιρόν έχομεν» (εδ. 10).

Η ιστορία του τζίτζικα είναι γνωστή. Τον καιρό της προσπάθειας, κοιμόταν. Και στον καιρό της ανάγκης έμαθε ότι: «ο σπείρων στο μαξιλάρι, θερίζει στο φτωχοκομείο». Κι εδώ πάλι – όπως θα προσέξατε – είναι «ο σπείρων». Όχι δηλαδή εκείνος που κοιμήθηκε κάποια ώρα μέσα στο μήνα - σπάρτη, αλλ' αυτός που κοιμόταν, σ' όλη τη βαρυσήμαντη για τη ζωή του, εποχή της σποράς. «Μη πλανάσαι», είναι το μήνυμα και του βιβλίου των Παροιμιών. Που πόσες φορές προτρέπουν για τη σωστή και έγκαιρη σπορά ή κρούουν κώδωνες κινδύνου για επερχόμενο σαθρό θερισμό.

«**Μη πλανάσαι**»: «σε κάθε κόπο υπάρχει κέρδος, ενώ η φλυαρία οδηγεί κατ' ευθείαν στη φτώχεια» (14:23).

«**Μη πλανάσαι**»: «εάν η σοφία μπει (σπορά) στην καρδιά σου και η γνώση ευφράνει (καλλιέργεια) την καρδιά σου» (2:10), η επάρκεια και η σύνεση θα 'ναι οι καρποί σου.

«**Μη πλανάσαι**»: «ο οίκος της ξένης γυναίκας κατεβάζει στο θάνατο και τα βήματά της στους νεκρούς» (2:10).

«**Μη πλανάσαι**»: «Αν γίνεις σοφός για τον εαυτό σου θα 'σαι σοφός κι αν γίνεις χλευαστής, συ ο ίδιος θα υποφέρεις» (9:12).

«**Μη πλανάσαι**»: «Το οκνηρό χέρι φέρνει φτώχεια και το χέρι του επιμελούς πλουτίζει» (10:4).

«**Μη πλανάσαι**»: «Το χέρι των επιμελών θα εξουσιάζει, ενώ οι οκνηροί θα είναι πάντοτε υποτελείς» (12:24).

«**Μη πλανάσαι**»: «κείνος που δουλεύει τη γη του θα χορτάσει ψωμί, ενώ αυτός που ακολουθεί τους ματαιόφρονες είναι λειψός στα μυαλά του» (12:11).

«**Μη πλανάσαι**»: «Φτώχεια και ντροπή θα 'χει για καρπό του αυτός που αρνιέται τη διδασκαλία, ενώ αυτός που δέχεται τον έλεγχο θα τιμηθεί» (13:18).

«**Μη πλανάσαι**»: «η γυναίκα με τη σοφία της χτίζει το σπίτι της, ενώ η ανόητη το γκρεμίζει με τα ίδια της τα χέρια» (14:1).

«**Μη πλανάσαι**»: «όποιος ανταποδίδει κακό αντί καλού, το κακό δεν θ' απομακρυνθεί από την πόρτα του» (17:13).

«**Μη πλανάσαι**»: «Είδες άνθρωπο που νομίζει τον εαυτό του σοφό; Περισσότερα να περιμένεις από 'ναν τρελό, παρά απ' αυτόν» (26:12).

Βέβαια τούτη η διάζευξη και η νομοτέλεια ανάμεσα σποράς και θερισμού, δεν είναι πάντοτε «επί κακώ». Στο ίδιο βιβλίο των Παροιμιών έχουμε λ.χ. και την προειδοποίηση - υπόσχεση, ότι: «κείνος που ποτίζει, θα ποτιστεί κι αυτός» (11:25). Όμως δεν έκρινα σκόπιμο ν' απλώσουμε και προς τα κει τη μελέτη μας. Αδυναμία τούτη – ή ίσως ιδιοτροπία του εισηγητή – που πιστεύει ότι η προσδοκία για την ανταπόδοση και το αντιμέτρημα του καλού, αποτελεί χαμηλή στάθμη πνευματικού κινήτρου. Ή, οπωσδήποτε κάτι που ανήκει στην διακριτική ευχέρεια της μεγαλοψυχίας του Κυρίου. Γι' αυτό και το: «και ο Πατήρ σου **αποδώσει σοί**» (ματθαίος 6:4), θα πρέπει να μελετιέται πάντοτε δίπλα στο «**μήποτε γένηται ανταπόδομά σοι**»

Χώρους διάφορους εγγίζουν εν πάση περιπτώσει οι παραπάνω παροιμίες, μια όμως είναι η ραχοκοκκαλιά τους. Η νομοτέλεια του θερισμού, ανάλογα με τη σπορά και την καλλιέργεια που πρέπει ν' ακολουθήσει:

- ο ισόβια ανειδίκευτος εργάτης, επειδή από την αρχή τα 'ξερε όλα και δεν είχε ανάγκη να μάθει τίποτα!..
- οι δεκάδες των μουσικών που σπάνια προσφέρουν στις εκκλησίες έναν αρμονίστα, γιατί... πρόφτασαν να παίξουν μουσική πριν διδαχτούν!..
- οι βροντόφωνοι νεοκήρυκες, που τόλμησαν να σταθούν στο βήμα, πριν σταθούν στα γόνατα, και πριν και χωρίς να καλλιεργήσουν το όποιο τους χάρισμα!..
- η σάρκα που έμεινε σάρκα κι όταν φόρεσε τον πνευματικό της μαντύα, έτσι που η σαρκοφροσύνη να 'χει γίνει καθεστώς στις εκκλησίες!..
- ο μονόδρομος του ανέξοδου θρησκευτικού βερμπαλισμού, που τον γευόμαστε πικρό καρπό μιας σποράς που διόλου δεν ασχολήθηκε με τον «καρπό του πνεύματος» στη ζωή μας!..

Κι όλ' αυτά – κι άλλα πολλά – γιατί σπέρνοντας στη σάρκα, θελήσαμε να ελπίζουμε πως θα μπορούσαμε να θερίσουμε στο πνεύμα. Γιατί, νομίσαμε πως η «εξυπνάδα» μας θα παραβίαζε το απαραβίαστο του Βιβλικού κανόνα: «ο γαρ εάν σπείρη άνθρωπος τούτο και θερίσει». Και γιατί ανοητέψαμε τόσο, που φανταστήκαμε πως ο σπάρτης – μήνας, είναι κάθε μήνας, είναι όλος ο χρόνος, είναι όλος μας ο βίος.

Όμως, δεν είναι έτσι. Λυπούμαι πολύ, φίλοι μου, αλλά δεν είναι έτσι. Κάποιοι από μας, λόγου χάρη, τον καιρό της σποράς τον περάσαμε. Ό,τι σπείραμε, σπείραμε. Σ' εποχή θερισμού βρίσκονται τα προχωρημένα «ήντα» μας. Ή, για να μη ακουστεί απόλυτος και φουνέμπρος ο λόγος μου, έστω στον καιρό και... κάποιας καλλιέργειας. Όμως οι βασικές επιλογές, έχουν από μακρού συντελεστεί. Οι χαμένες ευκαιρίες καταγράφηκαν και στην σάρκα και στο πνεύμα. Καινούργιες αφετηρίες, πώς να περιμένουμε και πόσο ν' αντέξουν;..

Όταν στον κήπο της «Λωϊδας» χθες σούρουπο είδα τους κλώνους της ροδιάς και της κυδωνιάς να λυγίζουν, ένιωσα πως ήλθε το φθινόπωρο. Ήλθε, ή έρχεται. Καιρός δηλαδή για κάποιο πάσσαλο τώρα στο παραφορτωμένο κλα-

ρί. Καιρός φροντίδας να μη πέσει παράκαιρα και χαθεί ο καρπός. Είναι κείνα τα γραψίματα που πρέπει να τελειώσουν. Κείνο το «παράθου», που πρέπει με ιεροπρέπεια να δουλευτεί. Είναι... πολλά και όμορφα. Ένα δεν είναι... η σπορά.

Αν μείνω και αν κλείσω εδώ, θα κατηγορηθώ ίσως για πνευματικό φανατισμό. Και θα με ρωτήσουν κάποιιοι: «μπορεί ποτέ τόσο ατσάλινοι κι άκαμπτοι να είναι οι νόμοι της Βίβλου;». Τ' αξίωμα και οι αρχές της; Ατσάλινοι, ίσως όχι. **Απαράβατοι όμως, ναι.** Κι εξηγήσαμε – θαρρώ – ότι νομοτέλεια αυτό ακριβώς είναι: «η λειτουργία ενός φαινομένου σύμφωνα με ορισμένους νόμους, που έχουν επιβληθεί από την ίδια του τη φύση». Η όποια δηλαδή σπορά θα οδηγήσει στον ανάλογο θερισμό. Ελεύθερα βγαίνεις για την πρώτη, αναγκαστικά μαζεύεις τη δεύτερη. Αυτή είναι η καρδιά του μηνύματός μου.

Και τότε;..

Δεν υπάρχει λοιπόν ελπίδα; Υπάρχει. Και είναι η «επίκαιρη προτροπή» – όπως την χαρακτηρίσαμε – και μας την αναφέρει ο Παύλος, στον επιλογικό συλλογισμό του, που ακολουθεί το γαλάτες 6:7.

«Άρα ουν ως καιρόν έχομεν».

Ποιοι έχουν καιρό;.. Μα ασφαλώς εσείς, νέοι μου, νέες μου. Αν υπάρχει κάτι στο οποίο εσείς είσαστε εκ προοιμίου πλούσιοι κι εμείς αναγκαστικά φτωχοί, αυτό είναι ο χρόνος. Εμείς φροντίζουμε – όταν είμαστε πραγματιστές – για τον «επίλοιπον εν σαρκί βιώσαι χρόνον» (α' πέτρου 4:2). Εσείς βρισκόσαστε στις «ημέρες της νεότητάς σας» (εκκλησιαστής 12:1). Όχι παιδιά, πια. Ούτε ώριμοι άνδρες και γυναίκες, ακόμη. Είσαστε, μ' άλλα λόγια, στην καρδιά της εποχής της σποράς. Της συνειδητής σποράς.

Πρώτους καρπούς θα 'χετε – να πούμε – στις δυο 10ετίες των «άντα» και πιο όψιμους στις όσες 10ετίες των «ήντα». Τώρα όμως, την προσοχή σας στη σπορά. Τώρα, «ως καιρόν έχετε» (γαλάτες 6:10). Που σημαίνει ότι **κάποτε δεν θα 'χετε**. Ή, δεν θα 'χετε τόσο πολύ. Ή, δεν θα 'χετε τόσο απερίσπαστο. Τόσο γόνιμο.

Τώρα, νέε μου, νέα μου, επενδύεις για τη ζωή σου ολόκληρη και για την αιωνιότητα. Τώρα, λοιπόν:

1. σπείρε στο πνεύμα

με μια ζωή σωματικά και σαρκικά πειθαρχημένη. Γιατί όποια από τις τρεις κόρες της αμαρτίας αφήσεις να σ' αγκαλιάσει: «η επιθυμία της σαρκός, η επιθυμία των οφθαλμών ή η αλαζονεία του βίου» (α΄ ιωάννου 2:16), ο εναγκαλισμός θα 'ναι τελικά φθορά ή και θάνατος για τον πνευματικό σου βίο.

2. σπείρε στη μελέτη της Βίβλου

με καθημερινή, σοβαρή, συστηματική εντρύφηση του Λόγου του Θεού. Η «Λωίδα» μου 'δωσε συγκλονιστικές εμπειρίες γερόντων που πριν χάσουν το φως τους και την ακοή τους, ευτύχησαν πλούσιο να σπείρουν μέσα τους το Λόγο του Θεού, που τώρα τον φέρνει το Πνεύμα του Θεού στην πνευματική τους μνήμη και είναι η μόνη τροφοδότρα πηγή στο λυκόφως της πνευματικής τους πορείας.

3. σπείρε στη δικαιοσύνη

με μια ζωή που θα 'χει και θα καλλιεργεί αρχές, ήθος, ακεραιότητα, αγιότητα βίου. Γιατί αν αυτό το 'κάνεις, κάποτε κάποιος θα σε δει και θα πει: δες, για δες, «η πολιὰ είναι στέφανος δόξας όταν βρίσκεται σε δρόμο δικαιοσύνης» (παροιμίες 16:31).

4. σπείρε στη συμμετοχή σου στο έργο του Θεού

με τακτική, ολοπρόθυμη, ταπεινή διακονία, που όλο θα βαθαίνει και θα πλουτίζει. Γιατί ποτέ δεν έρχεται η στιγμή του «εκδαπανήσομαι» και του «σπένδομαι», αν δεν προηγήθηκε η πρώτη σταγόνα του ιδρώτα ή του δάκρυ στον αγρό του Κυρίου.

5. σπείρε στην προσφορά σου στις ανάγκες του έργου

με το δέκατο από το χαρτζιλίκι σου, τον πρώτο μισθό σου, το επίδομα αδείας που δεν πήγες, για να προσφέρεις για την πτέρυγα κατάκοιτων της «Λωίδας». Για να πάψει το ελληνικό έργο να κρατάει απλωμένο χέρι. Για να ωριμάσει μέσα σου με τον καιρό το «κατά δύναμιν και παρά δύναμιν» (β΄ κορινθίους 8:3).

6. σπείρε στην αγαθή συνείδηση

που πρέπει να σε διακρίνει στη σχέση σου με τον Θεό και στις σχέσεις σου με τους ανθρώπους. Και βάθυνέ το αυτό και καλλιέργει το, γιατί πολλοί που την απέβαλαν, είχαν στο τέλος ολέθριο θερισμό, να «ναυαγήσουν περί την πίστιν» (α΄ τιμόθεο 1:19).

7. σπείρε στη συνεργασία

με κάθε αδελφό και καλλιέργησε τώρα σε τούτη την ηλικία το «ως πατρί τέκνον συν εμοί εδούλευσεν» (φιλιππησίους 2:22), που μπορεί να σου επιφυλάσσει – όπως προανέφερα – την προσφορά κάποιας στήριξης, για να μη σκορπίσει ο φιλόπονα κερδισμένος καρπός.

Και μαζί με τη σπορά, μην αμελήσεις την καλλιέργεια. Την καλλιέργεια του χαρίσματος που σαν σπόρο ο Θεός έβαλε μέσα σου και σου εμπιστεύθηκε. Την καλλιέργεια της εξειδίκευσης στο βιοπορισμό και στην ενασχόλησή σου στο έργο του Θεού. Την καλλιέργεια της οικουμενικότητας της αγάπης, σ' όλο το έργο του Θεού. Την καλλιέργεια του καρπού του Πνεύματος, που πρέπει να ωριμάσει στη ζωή σου, και που είναι: «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστης, πραότητας, εγκράτεια».

Και κάτι τελευταίο. Μη ξεγελαστείς στη σκέψη ότι ναι, αλλά υπάρχει καιρός. Θα 'μαι για χρόνια ακόμη νέος. Κι αν υπάρχει, είναι χρειαζούμενος καιρός. Ώρα, δεν περσεύει. Στιγμή δεν πρέπει να σπαταλήσεις. Γιατί «όσο αβέβαια είναι τα ίχνη του αετού στον ουρανό, όσο γοργόσβηστα τα ίχνη του φιδιού στο βράχο και όσο πρόσκαιρα τα ίχνη του πλοίου στη θάλασσα, όμοια συμβαίνει και με τα ίχνη του ανθρώπου στη νιότη του» (παροιμίες 30:19).

Πολύτιμος λοιπόν και δικός σου ο καιρός της σποράς, νέε μου, νέα μου. Όμως για πόσο ακόμη... Σε λίγο έρχεται η νομοτέλεια του θερισμού. Που θα 'ναι σίγουρα «εκ του Πνεύματος», αν η σπορά σου σήμερα είναι «στο πνεύμα».

Το εύχομαι, ολόψυχα, σε όλους σας.

«ΕΑΝ... ΔΕΝ ΔΩΣΕΤΕ»

Ρήμα του Θεού, το «δίδω». Του ανθρώπου το «παίρνω». Του μη αναγεννημένου. Γιατί ο πιστός, μοιάζει στον «δίδοντα εις πάντας πλουσίως και μη ονειδίζοντος» (ιακώβου 1:5). Του μοιάζουμε, όμως! Το αμφισβητεί ο Ιάκωβος. Ρωτάει: «τι το όφελος, εάν είπητε και δεν δώσητε» (2:15-16).

Πώς «να δώσουμε»

- α) «Δωρεάν» (ματθαίος 10:8), χωρίς υπολογισμούς.
- β) «Πώλησον και δος» (ματθαίος 19:21), κάτι που στοιχίζει.
- γ) «Ως βασιλεύς έδωκε» (διάβασε, β σαμουήλ 24:18-23).
- δ) «δίδω, δίδω, δίδω» (γένεση 23:11), ατσιγκούνευτα.

Τι «να δώσουμε»

- α) τη ντροπή μας, που ανήκουμε στη μερίδα αυτών που χορταίνουν και πετούν.
- β) τους «εαυτούς μας» (β κορινθίους 8:5), χωρίς τους οποίους όποια προσφορά άψυχη, ξώπετση.
- γ) το σκύψιμο στις ανάγκες του αδελφού, αφού το πρώτο που στερείται είναι το «πλησίασμα της αγάπης».
- δ) «τα αναγκαία του σώματος» (ιακώβου 2:16). Θυμήσου το «διεμοιράζετο... έκαστος χρείαν» (πράξεις 4:35).
- ε) το «λόγο του Θεού» (ιωάννης 17:8), γιατί αυτό είναι το ψωμί που χρειάζεται η ψυχή τους.
- ς) «υπέρ των πτωχών» (ρωμαίους 12:26), μάλιστα αδελφών, γιατί αλλιώς, το... «ουδέ εις πτωχός» (πράξεις 4:35);
- ζ) «πεπεισμένον, υπερεκχυνόμενον» (λουκάς 6:38), γιατί εδώ μόνον «επιτρέπεται η σπατάλη»...

Γιατί «να δώσουμε»

«Διότι ο Κύριος δίδει» (παροιμίες 2:6) ■ Έδωσε τη ζωή Του ■ δίδει σε μας πλουσίως ■ δίδει «πάντα τα προς ζωήν και ευσέβειαν» ■ δίδει «ζωήν και πνοήν και τα πάντα» ■ «έδωσε εαυτόν υπέρ ημών».

«ΕΛΕΟΣ & ΑΛΗΘΕΙΑ»*

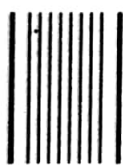
παροιμίες 3:3

Στα πρώτα κεφάλαια των Παροιμιών – απ' όπου και το θέμα μας – ξανά και ξανά ακούγεται η προσφώνηση - προτροπή: «γιε μου, γιε μου...». Είναι η πατρική φροντίδα κι ανησυχία, π' αγρυπνούν ώσπου να δουν τον γιο – γιατί όχι και την κόρη – να ορθοποδούν στη ζωή, ασπαζόμενοι και ζώντας τις μεγάλες της κι αμετασάλευτες αξίες, που είναι το **έλεος** και η **αλήθεια**.

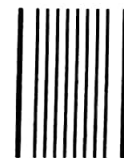
Κι είναι κι εδώ, ακριβώς όπως και στην πέμπτη εντολή, που μαζί με το πρόσταγμα δίνεται και η επαγγελία. Η υπόσχεση. Που είναι – όπως όλες οι θεϊκές υποσχέσεις – σημαντικότερη: «Ούτω (κάνοντας δηλ. τα παραπάνω) θα βρεις χάρη κι εύνοια μπροστά στον Θεό και τους ανθρώπους» (παροιμίες 3:4).

Πόσο καθοριστικό είναι τούτο για τον άνθρωπο – ιδιαίτερα το παιδί και τον νέο – μας δείχνει το λουκάς 2:52, όπου έχουμε εκεί την ίδια διατύπωση – όχι βέβαια σαν ευχή αλλά σαν βίωμα – για τον Κύριο, που σαν παιδί και νέος αργότερα, «αύξανε σε σοφία και ηλικία, βρίσκοντας χάρη μπροστά στον Θεό και τους ανθρώπους».

Το εδάφιο αυτό, που από μια άποψη αγκαλιάζει 18 χρόνια της επίγειας ζωής του Κυρίου μας (12-30), μας μιλεί για μια ισόρροπη 4πλευρη ανάπτυξη:

1. διανοητική – σοφία,
2. σωματική – ηλικία,
3. πνευματική – παρά Θεώ,
4. κοινωνική – παρ' ανθρώπους

Αφήνοντας τα δυο πρώτα για κάποια άλλη ευκαιρία και γιατί βρίσκονται έξω από τον άμεσο στόχο της παρούσας μελέτης μας και γιατί γι' αυτά λίγο - πολύ όλοι μας φροντίζουμε, ας πούμε κάτι για το τρίτο και τέταρτο. Πρώτα, ότι είναι σωστά ιεραρχημένα στη Βιβλική διατύπωση. Στις ανθρώπινες σχέσεις μας είμαστε τόσο καλοί ή κακοί, όσο καλή ή κακή είναι η σχέση μας με τον Θεό. Και ακόμη ότι το «να βρει κανείς χάρη κι εύνοια μπροστά στον Θεό και τους ανθρώπους», δεν είναι αμελητέα παρονυχίδα, αλλά μια **βασική** – η **βασικότερη** μάλλον – επιλογή στη ζωή.

Έτσι, πριν μπούμε βαθύτερα στο θέμα μας, ας ευχηθούμε τούτη η ισότιμη και ισόνομη ανάπτυξη στο διανοητικό, σωματικό, πνευματικό και κοινωνικό επίπεδο, να 'ναι το προσωπικό μέλημα και η εμπειρία όλων σας, φίλοι μου.

Να δούμε όμως τούτη την αποφθεγματική έκφραση: «έλεος και αλήθεια», βασικά σε δυο βιβλία της Π. Διαθήκης, που έχουν μεταξύ τους μια στενή συγγένεια. Τους ψαλμούς (τουλάχιστον αυτούς που θα αναφέρουμε) τους έγραψε, όπως είναι γνωστό, ο Δαβίδ, τις δε Παροιμίες ο γιος του ο Σολομώντας. Και είναι οι δυο τους, κατ' αποκλειστικότητα σχεδόν, που μας δίνουν αδελφωμένες και συμπορευόμενες στη Βίβλο, τις δυο τούτες έννοιες: «έλεος και αλήθεια».

Ο Δαβίδ λ.χ. ζήτησε με λαχτάρα για τη ζωή του: «το έλεός σου και η αλήθειά σου, ας με περιφρουρώσι (Κύριε) δια παντός», είναι η ένθερμη προσευχή του (ψαλμός 40:11). Και μια άλλη προσευχή του: «Ας με διαφυλάττουν (Κύριε) το έλεος και η αλήθεια» (ψαλμός 61:7).

Φαίνεται δε πως και τον γιο του τον Σολομώντα όμοια δίδαξε και πρότρεψε, για να βεβαιώνει κι αυτός με τη σειρά του, ότι «έλεος και αλήθεια θέλει είσθαι εις τους βουλομένους αγαθόν» (παροιμίες 14:22) και ακόμη ότι: «έλεος και αλήθεια διαφυλάττουσι τον βασιλέα» (παροιμίες 20:28). Για να καταλήξει κι αυτός στην προτροπή: «γιε μου... έλεος και αλήθεια ας μη σε εγκαταλείπωσι» (παροιμίες 3:3).

Όμως, γιατί είναι τούτο τόσο σημαντικό, που να προτρέπεται μάλιστα ο νέος φυλαχτό και ενθύμημα να «το δέσει γύρω από το λαιμό του»; Και είναι τούτες έννοιες παράλληλες ίσως ή συγγενείς που πάντοτε και φυσικά να συμπορεύονται; Ή μήπως η μια να λειτουργεί – τουλάχιστο στον ανθρώπινο χώρο – ανεξάρτητα ή και σε βάρος της άλλης, οπότε πώς να συνυπάρξουν και πώς «να τις χαράξεις στην πλάκα της καρδιάς σου», μαζί τη μια δίπλα στην άλλη, όπως προτρέπει ο Λόγος του Θεού!..

Στο θέμα μας, υποψιάζομαι πως υπάρχει ένα πρόβλημα. Η αλήθεια, όπως και να το κάμουμε, φοράει ξίφος. Στέκει ολόρθη και είναι απόλυτη. Το έλεος σκύβει και χαϊδεύει και υπηρετεί. Τα μάτια του κοσμούν όχι τα γυαλιά της έρευνας, αλλά τα δάκρυα της συμπόνιας και της αγάπης. Η αλήθεια μάχεται. Το έλεος παρακαλεί. Η αλήθεια, δημηγορεί. Το έλεος, αγκαλιάζει.

Μπορείς εύκολα ίσως να 'σαι το ένα ή να 'σαι το άλλο. Όμως να 'σαι και τα δύο, μοιάζει με την αδυναμία να 'σαι ταυτόχρονα κοντός και ψηλός ή ξανθός και μελαχρινός. Μπορείς; Λες, όχι. Όμως, να μη βιαστούμε.

Λένε για έναν τυφλό κι έναν κουτσό, που στέκονταν κάποτε στη διάβαση, ανίκανοι και οι δυο να περάσουν απέναντι. Ώσπου, βρήκαν τη λύση. «Πάρε με στους ώμους σου, είπε ο κουτσός στον τυφλό, και μόλις δω το πράσινο θα στο πω. Θα μου γίνεις πόδια, θα σου είμαι μάτια».

Ας είναι λοιπόν διαφορετικές οι αφετηρίες, οι δομές και οι τοποθετήσεις. Σαν τους δύο αετούς του Δία που πέταξαν, λέει, από δύο διαφορετικά μέρη και συναντήθηκαν στους Δελφούς, στον ομφαλό της γης, έτσι και «το έλεος και η αλήθεια συναπαντήθηκαν» (ψαλμός 61:7) στο χαρακτήρα του Επουράνιου Πατέρα και «εφιλήθηκαν» στο πρόσωπο και το έργο του Σωτήρα Χριστού, στον ομφαλό τον πνευματικό του ηθικού σύμπαντος, που είναι ο Σταυρός του Γολγοθά.

Θυμόσαστε επί του προκειμένου την παγίδα που το μίζερο θρησκευτικό κατεστημένο, έστησε κάποτε στον Κύριο με δόλωμα τη μοιχαλίδα γυναίκα; Η αλήθεια του μωσαϊκού νόμου ναι, αλλά μόνη της, χωρίς θέση για το έλεος. Και το έλεος – αν αυτό προτιμούσε ο καλός Ραββί – πάλι μόνο του, για να δινόταν έτσι με θυσία της αλήθειας.

Όμως είχανε ξεχάσει – ή ήθελαν να μη θυμούνται – οι γραμματοφαρισαίοι, ότι «το έλεος και η αλήθεια προπορεύονται έμπροσθεν του προσώπου του Κυρίου» (ψαλμός 85:14). Προπορεύονται κι αχτινοβολούν μαζί αγκαλιασμένες κι αδελφωμένες. Είχαν ξεχάσει, ότι με το θαυμαστό του έργο, ο Θεός μπορεί «να 'ναι δίκαιος» (αλήθεια) και να «δικαιώνει» (έλεος) κείνον που Τον πλησιάζει με πίστη (ρωμαίους 3:26).

Κι από δω μπορούμε να ξεκινήσουμε το θέμα μας.

* * *

Ο άνθρωπος της αλήθειας και της αγάπης, είναι ο πνευματικός τύπος που αναζητιέται από τον Δαβίδ για τον εαυτό του και που συμβουλεύει ο Παροιμιαστής τον γιο του. Με τις εξής διευκρινίσεις:

Πρώτα, άνθρωπος της αλήθειας, όμως όχι μόνον της αλήθειας. Χρειάζεσαι την αλήθεια. Χωρίς το φως της πώς να βαδίσεις και πού να φτάσεις; Χωρίς τη γνήσια ερμηνεία της ζωής, πώς να ζήσεις τη ζωή; Κι όταν στην αναζήτησή σου φτάσεις στη διαπίστωση ότι «ο Χριστός είναι η αλήθεια», περιττεύουν άλλες αποδείξεις για τη σημαντικότητά της. Όμως... όχι άνθρωπος μόνον της αλήθειας. Η ορθοδοξία της γνώσης οδηγεί συχνά σε άκαμπτους φανατισμούς και σε στενόψυχους φαρισαϊσμούς. Γι' αυτό το «αληθεύοντες» δεν φτάνει για Βιβλική προτροπή, αλλά το «αληθεύοντες εν αγάπη» (εφεσίους 4:15).

Άνθρωπος όχι μόνον της αλήθειας, γιατί φτάνει πια οι παπίσκοι με τη Βίβλο υπό μάλης και τις ηχηρές θρησκευτικές μεγαλοστομίες. Και φτάνει η γνώση, που φουσκώνει μυαλά και στεγνώνει καρδιές.

Έπειτα, άνθρωπος του ελέους, όμως όχι μόνον του ελέους. Το έλεος το χρειάζεσαι, αφού σώθηκες «κατά το πολύ έλεος του Θεού» (τίτος 3:5). Το έλεος, γνήσιο έλεος από το θυσιαστήριο του Θεού, το χρωστάς στον συνάνθρωπό σου, αφού: «μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται» (ματθαίος 5:7). Όμως, όχι άνθρωπος μόνον του ελέους. Το «ελεείτε διακρινόμενοι» και το «ελεείτε εν φόβω» του Ιούδα (εδ. 22, 23), μας προειδοποιούν για τους κινδύνους της άσκεπτης και άκριτης εκδήλωσης συμπάρστασης και αγάπης. Το «αληθεύοντες εν αγάπη» που προαναφέραμε, δεν σημαίνει μόνον: την αλήθεια με αγάπη, αλλά και την αγάπη με αλήθεια.

* * *

Τούτες οι δύο γραμμές του χαρακτήρα του Θεού δεν «συναπαντήθηκαν» περιπατούσαι αλλά μαχόμεναι. Η αλήθεια απαιτούσε την κρίση του αμαρτωλού. Το έλεος, αγωνιούσε για τη σωτηρία του. Και η λύση που δόθηκε με τον Χριστό, δεν πάσχει από μονομέρεια. Δεν είναι η νίκη της αλήθειας, σε βάρος του ελέους. Ούτε η λύση του ελέους με την παραμέριση της αλήθειας. Η λύτρωσή μας, δεν είναι μονοπόδαρη με συμπλήρωμα κάποιο δεκανίκι. Η αμαρτία τιμωρήθηκε στον Χριστό, η συγνώμη δόθηκε στον αμαρτωλό. Γι' αυτό, όχι μόνον «έλεος και αλήθεια συναπαντήθηκαν», αλλά και «δικαιοσύνη και ειρήνη εφιλήθηκαν» (ψαλμός 61:7). Φιλήθηκαν πάνω στο Σταυρό. Και φιλήθηκαν μετά τη συγκλονιστικότητα της Γεθσημανή.

Κι αυτό, γιατί: «πάσαι αι οδοί του Κυρίου είναι έλεος και αλήθεια» (ψαλμός 25:10).

* * *

Το παραπάνω εδάφιο, εγγίζει όσο κανένα άλλο το θέμα μας. «Πάσαι αι οδοί», δηλ. κάθε ενέργεια και συμπεριφορά του Θεού, έχουνε κίνητρο και έκφρασή τους, τούτες τις δυο κορυφαίες της πνευματικής ζωής: το έλεος και την αλήθεια. Όχι, το έλεος χωρίς την αλήθεια, ούτε την αλήθεια χωρίς το έλεος. Και κάτι που αργήσαμε να το πούμε. Πρώτο μεταξύ ίσων, το έλεος. Δηλαδή, όχι «αλήθεια και κάποιο λίγο έλεος για... γαρνίρισμα, αλλά έλεος θεμελιωμένο πάνω στην αλήθεια».

Ίσως γι' αυτό και η αναφώνηση του Δαβίδ: «εμεγαλύνθη έως των ουρανών το έλεός σου και έως των νεφελών η αλήθειά σου» (ψαλμός 57:10). Και οι «ουρανοί» είναι πάντοτε πιο ψηλά από τις «νεφέλες». Δεν είναι!..

Έτσι, βγαίνουμε τώρα σε κάποια συμπεράσματα και πρακτικές προτροπές:

1. **«Έλεος, να μη σε εγκαταλείψει».** Ο Θεός «είναι πλούσιος σε έλεος» (εφεσίους 2:4). Γνώρισε λοιπόν βαθύτερα και βαθύτερα τούτο το θείο έλεος και ζήτησε από τον Θεό με προσευχή να διαπεράσει ολόκληρη την προσωπικότητά σου, «πάσας τας οδούς σου» με τούτο το έλεος. Πάντοτε να θυμάσαι ότι το έλεος, ανήκει «στα βαρύτερα του νόμου» (ματθαίος 23:23), δηλαδή τα σημαντικότερα της πνευματικής ζωής και ότι «ο ποιήσας το έλεος» (λουκάς 10:37), είναι ο πνευματικά αποδεκτός από τον Θεό. Ακόμη δε μη ξεχάσεις ότι «η κρίση του Θεού είναι ανέλεος στον μη ποιήσαντα έλεος» στη ζωή του (ιάκωβος 2:13). Λήπτης του θείου ελέους, δότης από την άλλη ελέους στο περιβάλλον σου οικογενειακό, επαγγελματικό, εκκλησιαστικό και ευρύτερα κοινωνικό.
2. **«Αλήθεια, να μη σ' εγκαταλείψει».** Μένοντας εν Χριστώ, που είναι η Αλήθεια, και μελετώντας τον άγιο Λόγο Του, μένεις κατά τρόπο όμορφο και σίγουρο στο χώρο της αλήθειας. Αλήθεια δε όχι μόνον πίστης και ομολογίας, αλλά και διαγωγής και συναλλαγής με τους γύρω σου. Που ξέρουν ότι το «ναι» σου είναι «ναι» και το «όχι» σου «όχι». Που τους έμαθες, χωρίς βερμπαλιστικά να τους διδάξεις, ότι «παν ψεύδος εκ της αληθείας ουκ εστίν» (α ιωάννου 2:21). Που δεν είσαι γι' αυτούς – βέβαια και για τον Θεό – στη φοβερή κατηγορία αυτών που «την αγάπη της αληθείας ουκ εδέξαντο» (β θεσσαλονικείς 2:10). Και που, τέλος, ανήκεις σε κείνους που ο Ιωάννης βρήκε: «περιπατούντας εν αληθεία» (β ιωάννου 4, γ ιωάννου 3, 4).
3. **«Έλεος και αλήθεια».** Τούτο το «και» είναι ο συμπλεκτικός σύνδεσμος της πνευματικής συμμετρίας και εξισορρόπησης. Η σύνθεση, με το κάντο της και τα ακόρντα της. Ο άξονας, με τους δύο του πόλους. Η ζυγαριά, με τους δύο αντίβαρους δίσκους. Η πνευματική οδοιπορία, με τα δύο βαδίζοντα πόδια. Έλεος και αλήθεια, συναπαντημένα στη ζωή σου. Φιλημένα, σε μια εγκάρδια συνύπαρξη και συμπόρευση. Δυο χέρια που καθένα έχει φουχτωμένο το κουπί, για να προχωρούνε έτσι μπροστά και σταθερά την πνευματική μας συμπεριφορά.
4. **«Να μη σ' εγκαταλείψουν».** Στη ζωή σου μπορεί να σ' εγκαταλείψουν φίλοι και είναι βέβαια κακό. Μπορεί να

χάσεις γονείς και η απώλεια είναι μεγάλη. Μπορεί να κάμουν φτερά οι οικονομίες σου και η φτώχεια, όπως και να το κάμεις, είναι δυσβάσταχτη. Μπορεί η αρτιμέλεια και η υγεία ν' απομακρυνθούν από σένα και θα 'ναι τούτο επώδυνο. Όμως, αν σου 'μεινε «το έλεος και η αλήθεια», σου 'μεινε η ζωή και η αιωνιότητα, αφού: «το έλεος του Θεού μένει στον αιώνα» (α χρονικών 16:41). Τότε, μόνο τότε, η αύξησή σου θα 'ναι σύμμετρη: διανοητικά και σωματικά, αλλά και πνευματικά και κοινωνικά. Τότε, θα βρίσκεις «χάρη μπροστά στον Θεό και τους ανθρώπους».

* * *

Λέγε λοιπόν στον Θεό, στην καθημερινή σου προσευχή:

«Κύριε, το έλεός σου και η αλήθειά σου ας με περιφρουρούσι διαπαντός... ας προπορεύονται στη ζωή μου... Πάσαι αι οδοί μου, Κύριε, ας είναι έλεος και αλήθεια... Και βοήθησέ με Κύριε με τρόπους που Εσύ θα με διδάξεις: το έλεος και την αλήθεια να εγχαράξω στην πλάκα της καρδιάς μου... ποτέ να μη με εγκαταλείψουν σ' όλο το όσο μήκος της γήινης πορείας μου... Εξάλλου μου 'δειξες εσύ Κύριε, πως δεν ζητάς από μένα τίποτα άλλο από «το να πράττω το δίκαιο και ν' αγαπώ έλεος και να περπατώ ταπεινά μαζί με σε, τον Θεό μου» (μιχαίας 6:8).

* Ομιλία σε Συνέδριο Νέων.

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

Μακάριο το Βιβλικό εκείνο σχολείο που κατά την τελετή της απονομής των πτυχίων του, μπορεί να χαρίζει σε κάθε μελλοντικό εργάτη, ένα λέντιον (δες Ιωάννης 13: 4, 5).

≡≡≡ Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ* ≡≡≡

πράξεις 6:4, β κορινθίους 5:18, α κορινθίους 16:15

Σ' ένα από τα πιο δόκιμα λεξικά της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, οι συγγραφείς προκειμένου να δώσουν την έννοια του ρήματος «καταλλάσσω», που είναι «κάνω κάποιον από εχθρό μου φίλο, συμφιλιώνω», φέρνουν πρώτο κορυφαίο παράδειγμα το: «Θεός ην εν Χριστώ, κόσμον καταλλάσσων εαυτώ» (β κορινθίους 5:19).

Πρόκειται για τη μία ύψιστη, μοναδική κι ανεπανάληπτη χειρονομία του Θεού στον αμαρτωλό άνθρωπο, χάρη στην οποία όλοι εμείς «εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεώ δια του θανάτου του υιού αυτού» (ρωμαίους 5:10). Και όχι μόνο, αλλά γίναμε και «συμπολίτες των αγίων και οικείοι του Θεού» (εφεσίους 2:19).

Ο απόστολος Παύλος που αυτός αποκλειστικά στην Καινή Διαθήκη χρησιμοποιεί τον όρο «καταλλαγή», μάλιστα στις δύο επιστολές του προς Κορινθίους και στην προς Ρωμαίους που 'γραψε από την Κόρινθο, μας βοηθάει να θεωρήσουμε τούτη τη θεμελιακή αλήθεια από τρεις πλευρές:

Πρώτα αναφέρεται στο έργο που έκαμε ο Χριστός για μας και το οποίο καλούμεθα να οικειοποιηθούμε με την πίστη. «Τα πάντα – μας βεβαιώνει – είναι από του Θεού του καταλλάξαντος ημάς εαυτώ δια του Χριστού». Δικοί του συνεπώς είμαστε, μόνον όταν δεχτούμε το «τετελεσμένο» για μας έργο της καταλλαγής. Και αυτό, θα πρέπει να είναι, το μίνιμουμ της θεολογίας, που η Εκκλησία πρέπει να βεβαιώνεται ότι κατέχουν εκείνοι που επιθυμούν να ενταχθούν σ' αυτή, σαν οργανικά μέλη του Σώματος του Χριστού. «Δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, νυν την καταλλαγή έλαβον» (ρωμαίους 5:11), ας είναι η ομολογία του προσερχόμενου στην Εκκλησία και το Δείπνο του Κυρίου.

Εκ δευτέρου, πέραν του «καταλλάξαντος», ο Θεός είναι και «ο καταλλάσσων εαυτώ». Δικό του δηλαδή και συνεχιζόμενο έργο είναι να προσφέρει σήμερα, όπως κι εχθές κι όπως μέχρι που να περατωθεί η περίοδος της χάριτος, την καταλλαγή. Να δέχεται ψυχές, ώσπου «να γεμισθή ο οίκος» του. Να αγκαλιάζει αμαρτωλούς. Να προσφέρει το φιλί της

συγγνώμης. Να «μη λογίζεται σ' αυτούς τα παραπτώματά τους» (β Κορινθίους 5:19).

Κατά τρίτο λόγο, ο Θεός δεν είναι μόνον ο «καταλλάξας» και ο «καταλλάσσων», αλλά και ο «θέμενος εν ημίν τον λόγον της καταλλαγής». Τούτο δε το τρίτο, σημαίνει σαφώς ανάθεση έργου, που ο Θεός εμπιστεύεται όχι σ' αγγέλους του ουρανού, αλλά στην Εκκλησία Του. Αυτήν που αναγνωρίζει ότι «τα πάντα είναι εκ του Θεού του καταλλάξαντος» και την οποία αποτελούν μέλη που «έλαβον δια του Χριστού την καταλλαγή», τώρα δε καλούνται ν' αναλάβουν σοβαρά κι υπεύθυνα τη «διακονία» ή το «λόγο της καταλλαγής».

Το παραπάνω είναι το έργο της Εκκλησίας. Με το κήρυγμα, τη συγγραφή, τον ευαγγελισμό, τα μουσικά προγράμματα, στα Κυριακά Σχολεία και στις κατασκηνώσεις, στο νοσηλευτικό Ίδρυμα και στον Οίκο περίθαλψης της πολιάς, έχει βασικά να προσφέρει ένα μήνυμα και μια πρόσκληση· «ως του Θεού παρακαλούντος δι' ημών, καταλλάγητε τω Θεώ» (β Κορινθίους 5:20). Εάν τούτο το μήνυμα δεν δίνει και τούτη τη χριστοκεντρικότητα δεν έχει η διακονία της του λόγου, σημαίνει ότι υπάρχει σοβαρή εκτροπή και αλλοτρίωση από την αποστολή της. Σημαίνει ακόμη ότι κηρύττει άλλο Ευαγγέλιο, το οποίο δεν είναι Ευαγγέλιο.

«Απόστολοι, Προφήτες, Ευαγγελιστές, Ποιμένες και Δάσκαλοι», τούτο το «λόγο της καταλλαγής» πρέπει να προσφέρουν, στον ξεχωριστό βέβαια εκείνο τρόπο, μεθόδευση και χώρο, που η ιδιαίτερη κλήση του καθενός του υπαγορεύει.

Σε εποχή μάλιστα σαν τη δική μας, που η γνησιότητα κι η πιστότητα δοκιμάζονται σκληρά και με πολλούς τρόπους, θα πρέπει ιδιαίτερη φροντίδα να καταβάλουμε, όπως κι επαγρύπνηση, για να παραμείνουμε σωστοί «πρέσβεις Χριστού», με το ένα γνήσιο και δυναμικό κήρυγμα· «καταλλάγητε τω Θεώ».

Για τη «διακονία τούτη του λόγου» η Εκκλησία επιβάλλεται να αναγνωρίσει και να αφιερώσει (πράξεις 13:2,3) πρόσωπα, που το Άγιο Πνεύμα έχει ξεχωρίσει, τα οποία θα 'χουν κύριο – ίσως και μόνο τους – έργο, το «προσκαρτερούντες τη προσευχή και τη διακονία του λόγου» (πράξεις 6:4). Φαίνεται δε από το ζήτημα που προέκυψε νωρίς στην Πρώτη Εκκλησία, ότι γινόταν απόλους παραδεκτό ότι το να είσαι «διάκονος του λόγου» ήταν μια τέτοια και τόση πνευματική ενασχόληση, που δεν επιδεχόταν αυτό που σήμερα θα το λέγαμε· «και διάκονος του λόγου».

Γι' αυτό θα 'ναι ευτύχημα να αφιερωθούν εξ ολοκλήρου αδελφοί – και ν' αφιερώσουμε αδελφούς – στη διακονία τούτη–ραχοκοκκαλιά, του σώματος της Εκκλησίας. Όσο, είναι δυνατό. Κι εκεί που μας φαίνεται ότι δεν είναι, να φέρουμε με νηστεία και προσευχή το πρόβλημα – γιατί για πρόβλημα πρόκειται – σ' Εκείνον που κάνει τ' αδύνατα δυνατά.

* * *

Βέβαια μιλώντας έτσι και ταμπουρωνόμενοι ίσως στο «ουκ αρεστόν ἐστίν ἡμᾶς καταλείψαντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζας» (πράξεις 6:2), κινδυνεύουμε ποιοτικά να ξεχωρίσουμε και να βαθμολογήσουμε τις διακονίες που πρέπει να συνυπάρχουν και να συλλειτουργούν μέσα στην Εκκλησία. Κι αν κάτι τέτοιο κάμουμε, δεν θα 'μαστε, οπωσδήποτε, ορθοτόμοι του λόγου του Θεού.

Διακονίες, πολλές βέβαια υπάρχουν. Που διαφέρουν μάλιστα μεταξύ τους. Υπάρχουν, «διαιρέσεις διακονιών». Όμως όταν αναφέρονται «στο αυτό πνεύμα και στον αυτό Κύριο» (α κορινθίους 12:4), μπορείς να πεις ότι τούτη είναι υποδεέστερη από την άλλη; Ή και αμελητέα; Αλίμονο, αν αυτό το διανοηθούμε ή το κάνουμε! Και φρονώ, αδελφοί, πως στην παρακάτω τοποθέτηση του πράξεις 6:2, η πιο αξιοπρόσεκτη λέξη είναι το «ἡμᾶς». Αυτοί δηλ. που 'χαν την υπεύθυνη «διακονία του λόγου», αυτοί οι ίδιοι δεν θα 'πρεπε ν' απασχολούνται και στη «διακονία των τραπεζών» ή «την διακονία τοις αγίοις», στην οποία εντούτοις άλλοι «έταξαν εαυτούς» (α κορινθίους 10:15).

Ο Πέτρος κι ο Ιωάννης, στη διακονία του λόγου. Οι της «οικίας του Στεφανά» στη διακονία τοις αγίοις. Και πολλοί άλλοι μαζί τους.

Και πριν μετακινηθούμε εκεί που είναι κατά την κρίση μας – η καρδιά του θέματος, να θυμήσουμε και τούτο. Συνεπής στην αποστολική αυτή καταστατική αρχή ο Παύλος, όταν «πορεύεται εις Ιερουσαλήμ διακονών τοις αγίοις» (ρωμαίους 15:25), το κάνει πλαισιούμενος από επιτελείο εφτά εκλεκτών αδελφών, τους οποίους – διευκρινίζει – «τούτους πέμψω απενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ» (α κορινθίους 16:3). Γι' αυτόν δε αφήνει μόνον ένα: «εάν δε ἄξιον καμὲ πορεύεσθαι».

Κοντά λοιπόν – πολύ κοντά θα πρέπει – στη «διακονία του λόγου» να συμπορεύεται και «η διακονία τοις αγίοις». Ο λόγος στο ένα χέρι και το προσόψι στο άλλο. Το κήρυγμα και το «επισκέπτεσθαι, ορφανούς και χήρας» (ιάκωβος 1:27). Η οικονομική προσφορά για τη διανομή του Λόγου του Θεού και «το οψώνιον προς τὴν ὑμῶν διακονίαν» (β κο-

ρινθίους 11:8). Το «υπάγετε εν ειρήνη», αφού δώσουμε «τα επιτήδεια του σώματος» (ιάκωβος 2:15). Ο πλησίον που σκύβει και πλένει πληγές κι οδηγεί στο πανδοχείο και πληρώνει, κι όχι αυτός που προσπερνά για να μη καθυστερήσει από άλλα, «υψηλότερα» καθήκοντα. Ή, αν θέλετε, το «ποιείν τε και διδάσκειν».

* * *

Αδελφοί μου. Τον καιρό που ο Κύριος ήταν στη γη μας, κάποιες εκλεκτές ψυχές τον ακολουθούσαν και «διηκόβουν αυτώ εκ των υπάρχόντων αταίς» (μάρκος 15:41). Και το ερώτημα αυθόρμητα προβάλει: Πόσο αναπτυγμένη είναι «η διακονία τοις αγίοις» στην Κοινότητά μας; Μήπως υπάρχουν «αδελφοί και αδελφές λειπόμενοι της εφημέρου τροφής» (ιάκωβος 2:15); Μήπως υπάρχουν και πόσοι είναι οι «χρείαν έχοντες» (εφεσίους 4:28); Και «εκ των υπάρχόντων της» η Εκκλησία τι ποσοστό διαθέτει: για «να κοινωνείταις χρείαις των αγίων» (ρωμαίους 12:13), για να «προϊσταται εις τας αναγκαίας χρείας» (τίτος 3:14) και για να είναι «ευμετάδοτη και κοινωνική» (α τιμόθεο 6:18);

Αυτή τη στιγμή θα μπορούσα να σας αναφέρω πρόσφατες περιπτώσεις ηλικιωμένων της Κοινότητάς μας, που αργήσαμε – πάρα πολύ αργήσαμε – να τις εντοπίσουμε και συνεπώς να τις υπηρετήσουμε. Και όχι πάντα, απλώς ηλικιωμένων, αλλά και προσώπων που επί δεκαετίες πρόσφεραν και προσφέρθηκαν στην υπηρεσία των Εκκλησιών μας. Κι είναι κρίμα που άλλες φορές μόλις προφτάσαμε κάτι να προσφέρουμε, σ' άλλες δε περιπτώσεις η πρόσκληση έφτασε... κατόπιν εορτής. Θα μπορούσα να προχωρήσω σε περιγραφές που θα μας έκαναν να σκύψουμε το κεφάλι, όμως δεν θα το κάμω.

Και τούτο γιατί δεν πιστεύω ότι δεν υπάρχει η αδελφική αγάπη. Οι αδελφοί μάς έδωσαν έξοχα δείγματα συμπαράστασης, όταν τους γίνηκε γνωστή τούτη ή η άλλη ανάγκη. Ούτε τα μέσα μας λείπουν. Λείπει όμως οπωσδήποτε η οργάνωση και ο βραχυπρόθεσμος και μακρυπρόθεσμος προγραμματισμός. Εκείνο το «καταστήσομεν επί της χρείας ταύτης», το «προσευξάμενοι έθεσαν επ' αυτοίς τας χείρας», το «έφερον... ετίθουν... και διεδίδετο εκάστω καθ' ότι αν τις χρείαν είχεν», το «εις διακονίαν τοις αγίοις έταξαν εαυτούς».

Και να μη νομιστεί ότι οι σκέψεις τούτες στοχεύουν, έμμεσα έστω, να υπογραμμίσουν κάποια ιδιαίτερη διακονία που γίνεται. Εμείς λ.χ. που υπηρετούμε στη «Λωίδα», δεν πιστεύουμε στην ιδρυματική περίθαλψη των ηλικιωμένων.

Βασικά, δεν τη δεχόμαστε σαν την πρώτη ή την εύκολη λύση. Η ιδρυματική περίθαλψη είναι για μας και για τη Γεροντολογία, η έσχατη λύση. Λύση ανάγκης, όταν όλα τ' άλλα εξαντληθούν ή απουσιάσουν. Μέχρι τότε υπάρχουν πολλά που μπορούν και πρέπει να γίνουν. Μάλλον να γίνονται. Λόγου χάρη:

Υπάρχουν ηλικιωμένοι που ζουν με τους οικείους τους (παιδιά κλπ.), και που δεν έχουν οικογενειακό πρόβλημα, όμως στερούνται πνευματικής επικοινωνίας (εκκλησιασμό, αδελφικές επισκέψεις, κλπ.). Η στέρηση αυτή παίρνει απειλητικές διαστάσεις, όταν τυχαίνει να είναι οι μόνοι πιστοί μέσα στην οικογένεια.

Υπάρχουν ηλικιωμένοι, που ζουν με τα παιδιά τους, τα οποία λόγω πενιχρών οικονομικών, δεν μπορούν να τους προσφέρουν ούτε τη στοιχειώδη άνεση ενός δικού τους δωματίου με ανεξάρτητη τουαλέτα. Και εδώ αρχίζει μια σειρά μπερδέματα. Μια σωστά οργανωμένη Εκκλησία, θα πρέπει να μπορεί να εντοπίζει τέτοιες περιπτώσεις και από κάποιο κεφάλαιο αδελφικής πρόνοιας και αγάπης να έρχεται αρωγός.

Υπάρχουν ηλικιωμένοι, που τη σύνταξή τους διαχειρίζονται τα παιδιά τους, μέχρι και... για την ξένη γλώσσα και τα μαθήματα πιάνου των εγγονών, ενώ οι παππούδες και οι γιαγιάδες στερούνται βασικών αναγκών. Ας διδάξει η Εκκλησία ότι στοιχειώδης φιλοτιμία και τιμιότητα υπαγορεύουν στους της δεύτερης ηλικίας, να μη στηρίζουν τον προϋπολογισμό τους στα... πενιχρά συνταξιοδοτικά έσοδα των ηλικιωμένων τους. Ας τους εξηγηθεί ότι βρίσκονται στην ηλικία που πρέπει να προσφέρουν, αντί να ζητούν ή να απαιτούν και να... σφετερίζονται.

Υπάρχουν ηλικιωμένοι, που ζουν μόνοι με οικονομική επάρκεια, χωρίς όμως κοινωνικό περιβάλλον, έξω ή έσω-εκκλησιαστικό. Η Εκκλησία έχει άμεση ευθύνη να απογράψει αυτές τις περιπτώσεις και να τις διακονήσει με: κατ' οίκον ποιμανση, προγραμματισμένη περιοδική επίσκεψη της νεολαίας της και του Κυριακού της Σχολείου. Τούτοι οι ηλικιωμένοι κάποτε μας έπαιρναν παιδιά στην Εκκλησία, τώρα πρέπει να τους πάμε την Εκκλησία στο σπίτι. Τους το οφείλουμε.

Υπάρχουν ηλικιωμένοι, που θα ήταν δυνατό – ανδρόγυνα ειδικότερα – να παραμείνουν στη συζυγική τους στέγη, αν κάποιοι μπορούσαν δυο φορές λ.χ. την εβδομάδα, να τους κάμουν τα κάποια θελήματά τους: ψώνια τροφίμων,

καθαριότητα, εξόφληση του τηλεφώνου, φάρμακα, κλπ. Πολλοί νέοι και νέες θα μπορούσαν να προσφέρουν τέτοιες υπηρεσίες, αν κινηθούν πρώτα από αγάπη και ύστερα με υπευθυνότητα. Δηλαδή, να μπορέσουν ν' ακουμπήσουν πάνω τους οι ηλικιωμένοι.

Υπάρχουν ηλικιωμένοι, που ζουν μόνοι τους και θα τα κατάφερναν, αν η Ο.Γ.Α. τους θα μπορούσε λ.χ. να διπλασιαστεί. Πρόβλημα τούτο που στην πρώτη Αποστολική Εκκλησία, τότε που «των πιστευσάντων ην η καρδιά και η ψυχή μία», δεν υπήρχε. Σε μας υπάρχει. Ανάγκη επείγουσα στους εκκλησιαστικούς μας προϋπολογισμούς, η πρόνοια των πτωχών ηλικιωμένων να αποτελέσει το πρώτο και σημαντικό κονδύλι.

Υπάρχουν τέλος, ηλικιωμένοι, που είτε ζουν μόνοι είτε με τα παιδιά τους και δυσκολεύονται να πάρουν συγκοινωνία να έλθουν στην Εκκλησία. Θα το ήθελαν ευχαρίστως, αν κάποιος με το αυτοκίνητό του έκανε υπεύθυνο τακτικό του έργο να περνάει την Κυριακή το πρωί να τους πάρει. Κάποιος που θα 'λεγε: «Θεέ μου, μήπως για κάτι τέτοιο μου χάρισες το αμάξι μου κι εγώ δεν το 'χα τόσο καιρό καταλάβει»;

Όμως για να κινητοποιηθούν οι παραπάνω διαδικασίες, χρειάζονται με τη σειρά: Αποτύπωση της υπάρχουσας κατάστασης, εκτίμηση του μεγέθους και της μορφής του προβλήματος και μεθόδευση τρόπων θεραπείας. Είναι κάτι που πρέπει να γίνει και που αν γίνει θ' αποδειχθεί πολλαπλά χρήσιμο. Ένα απογραφικό δελτίο σωστά προετοιμασμένο και υπεύθυνα συμπληρωμένο, θα μας έδειχνε πολλά χρήσιμα πράγματα, όπως:

- Πόσοι είναι οι ηλικιωμένοι της Κοινότητάς μας;
- Πόσοι έχουν ίδιους πόρους και ποιους;
- Ποιοι με μια εξωιδρυματική περίθαλψη θα μπορούσαν να διατηρήσουν το νοικοκυριό τους;
- Ποιοι έχουν ανάγκη νομικής προστασίας για την περιουσία και το εισόδημά τους, που κινδυνεύουν από... συγγενείς και λοιπούς «φίλους»;
- Ποιος είναι ο βαθμός της ανεργείας ανάμεσα στα μέλη των Εκκλησιών μας;
- Πόσοι αδελφοί ζουν απομονωμένοι στην επαρχία, ιδιαίτερα σε μικρά νησιά και χωριά;
- Πόσα άτομα ή οικογένειες υπάρχουν, με χωρίς καμιά κοινωνική κάλυψη;
- Ποιοι θα 'θελαν να ασχοληθούν με τούτη «τη διακονία

τοισ αγίοις»; Τι διαθέτουν· χρόνο, μεταφορικό μέσο, ειδικές γνώσεις;

Την εικόνα που μια τέτοια αποτύπωση θα μας δώσει μπορεί να την επεξεργαστούμε, έτσι που να ξέρουμε επακριβώς τους «χρειάν έχοντες» και – κάτι πολύ σημαντικό – να ξέρουν και οι αδελφοί ότι μπορούν να φέρνουν τα δώρα της αγάπης τους «παρά τους πόδας των Αποστόλων» – στη διαχείριση δηλ. της Εκκλησίας – κι από κει να «διαδίδεται εκάστω καθότι αν τις χρειάν έχει» (πράξεις 4:35).

Γιατί παρατηρείται σε μας ό,τι ατυχώς και σ' άλλους χριστιανικούς κύκλους. Να υπάρχουν δηλ. πρόσωπα με το ταλέντο να «εμπορεύονται τη φτώχεια τους» και να μην είναι διόλου φτωχοί και πραγματικά φτωχοί που από σεμνότητα να μην κάνουν γνωστές τις ανάγκες τους. Στη «Λωίδα» ζήσαμε περίπτωση – όχι μια – να έρχονται ταχυδρομικά εμβάσματα σε ρυθμό 3 μέχρι 5 την ημέρα σ' ένα ίδιο πρόσωπο και συνταξιούχος του Ο.Γ.Α. να μη δέχεται ούτε μια επίσκεψη, ούτε ένα· «αδελφέ, η Εκκλησία σου στέλνει ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες». Κι όταν τούτο γίνεται, πού είναι «η ισότητα» – έστω στη φτώχεια – που διαφέρει βέβαια πολύ απ' αυτή που ο Παύλος μας ζητάει στη β κορινθίους 8:13;

Στο επίκαιρο και πονεμένο τούτο θέμα, θα μπορούσα να προεκταθώ κατά πολύ, χωρίς ούτε καν ακροθιγώς να σας παρουσιάσω τη σημαντικότητα και το επείγον του πράγματος.

Όμως, ας συνοψίσω ως εξής:

Πρώτον, η μονομέρεια που παντού είναι κακή, ιδιαίτερα βλάπτει τα πνευματικά θέματα. Προσωπικά, δεν θέλω να σας παρασύρω σε μια απόφαση που θα 'λεγε· «μ' όλα όσα έχουμε και μπορούμε να διακονήσουμε στις χρείες των αγίων». Τίποτ' άλλο. Όχι, γιατί τότε το Ευαγγέλιο της καταλλαγής θα κινδύνευε να γίνει ένα απλό κοινωνικό Ευαγγέλιο, χώρος που εξάλλου υπηρετείται – όχι πάντοτε με πνευματικά κίνητρα και ελατήρια – από άλλες κοινωνικές ομάδες. Όμως μη προσπαθήσετε ούτε σεις να με πείσετε ότι ο «λόγος της καταλλαγής» είναι ο μόνος λόγος που θα πρέπει να μας απασχολεί. Κι ότι ίσως θα πρέπει με τη γομολάστιχα ενός κάποιου χριστιανικού βερμπαλισμού, να ξεχάσουμε, τα:

- «υπέρ αλλήλων τα μέλη μεριμνώσι»,
- «είτε πάσχει εν μέλος, πάντα τα μέλη συμπάσχει»,

- «εσμέν μέλη αλλήλων»,
- «το αυτό υπέρ αλλήλων μεριμνώσι τα μέλη»,
- «αδελφοί, λειπόμενοι της εφημέρου τροφής».

Παραδέχομαι ότι έχει πολλές, πολύ λεπτές, ισορροπίες η χριστιανική ζωή. Όμως η Βίβλος μας δίνει κι εδώ, όπως και παντού, τον τρόπο και το μέτρο. Και μη κατηγορηθώ για ουτοπισμό, αν πω· πως η Κοινότητά μας κι ένα Πολυιατρείο μπορούσε ήδη να 'χει για μια πρώτη βοήθεια στους τόσους μας ασθενείς, ιδιαίτερα των φτωχότερων τάξεων, κι ένας βρεφονηπιακός σταθμός θα πρόσφερε πολλά στις εργαζόμενες μητέρες κι ιδιαίτερα στα μωρά τους, πριν τ' αναλάβει το Κυριακό Σχολείο. Και τόσα άλλα, που σίγουρα θα χωρούσαν στο «κατανοώμεν αλλήλους εις παροξυσμόν αγάπης και καλών έργων» (εβραίους 10:24). Που θα βεβαίωναν τους γύρω μας ότι δεν «αγαπώμεν λόγω μηδέ γλώσση, αλλά εν έργω και αληθεία» (α ιωάννης 3:18). Ότι «η πίστις μας έχει έργα» (ιάκωβος 2:14) και ότι «η πίστις μας **συνεργεί τοις έργοις**» (2:22).

Ας αναζητηθεί λοιπόν η εξισορρόπηση και η γέφυρα, ανάμεσα στη «διακονία του λόγου» και τη «διακονία τοις αγίοις».

Και κάτι, ακροτελεύτιο.

Ας μοιάσουμε έστω τώρα, τόσο αργά, σε κείνους του πρώτου πρότυπου αποστολικού κηρύγματος, που «ακούσαντες κατενύγησαν την καρδίαν και είπον· τι ποιήσωμεν, άνδρες αδελφοί;».

Και... ας κάμουμε κάτι, όσο μπορούμε γρηγορότερα και όσο μπορούμε καλύτερα.

* Μήνυμα που δόθηκε σε Πνευματικό Συνέδριο στο Σούνιο, 1988.

«Ο ΑΡΤΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»

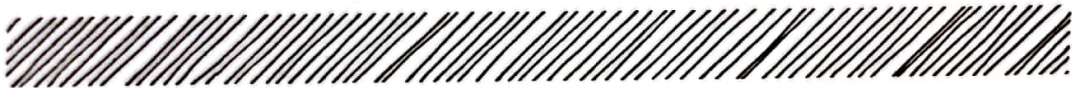
Ο Κύριος σαφώς διακήρυξε ότι το «μάννα στην έρημο», συμβόλιζε αυτόν και το έργο του (ιωάννης 6:30-51). Το «μάννα», όπως ακριβώς και ο Χριστός:

- ① **Ήταν αναγκαίο:** Πέθαιναν της πείνας οι Ισραηλίτες στην έρημο (έξοδος 16:3). Χωρίς Χριστό, δεν υπάρχει ζωή. «Εγώ είμαι ο άρτος... εγώ είμαι η ζωή» (ιωάννης 6:51, 14:5).
- ② **Ήταν δώρο του Θεού:** Η έκφραση «κερδίζω το ψωμί μου», πάει οπουδήποτε αλλού εκτός από την πνευματική ζωή. Εδώ, «ο Θεός αγάπησε... και έδωσε» (ιωάννης 3:16).
- ③ **Ήταν «εις χορτασμόν»:** (έξοδος 16:8). Ο άσωτος «επεθύμει να χορτάσει» (λουκάς 15:16). Η ψυχή που δέχεται τον Χριστό, χορταίνει. Έχει «πάντα τα προς ζώην και ευσέβεια» (β πέτρου 1:3). Το ποτήρι «υπερχειλίζει» (ψαλμός 23:5).
- ④ **Ήταν προσιτό στον καθένα:** Δεν ήταν κρεμασμένο στα ψηλά δέντρα ή κρυμμένο σε σεντούκια. «Έκαστος ελάμβανεν όσο εχρειάζετο» (εδ. 18). «Πλησίον σου είναι ο λόγος... της πίστεως» (ρωμαίους 10:8).
- ⑤ **Ήταν μια συνεχής προσφορά του Θεού:** Σαράντα χρόνια, ώσπου έφτασαν... (εδ. 35). Σ' όλο σου τον επίγειο βίο ο Κύριος θα σε χορταίνει πνευματικά. Και... «μέχρι των λευκών σου τριχών» (ησαΐας 56:4).
- ⑥ **Ήταν μια πρωινή προσφορά:** Και ευλογία. Το πρωί, η καλύτερη ώρα για το «μάννα». Όσο πιο ενωρίς, η επιστροφή και μετάνοια. «Πριν έλθωσι οι κακές ημέρες» (εκκλησιαστής 12:1).
- ⑦ **Ήταν μια επαναλαμβανόμενη ευλογία:** «Εκάστην πρωΐαν» (εδ. 21). Γι' αυτό και το «ο τρώγων με» (εδ. 54). Συνεχώς. Καθημερινή επικοινωνία. Έφαγες και σώθηκες από την πείνα. Τρως και συντηρείσαι στη ζωή.
- ⑧ **Ήταν για τους πεινασμένους:** Έπρεπε να σηκωθούν, να βγουν από τη σκηνή... Γι' αυτό «μακάριοι οι πεινώντες... αυτοί θα χορτάσουν» (ματθαίος 5:6). Πεινάς τη

σωτηρία του Χριστού; Έλα, σου προσφέρεται.

- ⑨ Είναι η προσφορά του ουρανού μέχρι σήμερα: «Ο Πατήρ δίδωσιν» (εδ. 32). Δίδει. Έδωσε χθες, δίνει σήμερα, θα δίνει ως το τέλος τούτου του «ευπρόσδεκτου ενιαυτού». Δέξου σήμερα τη μεγάλη προσφορά του.
- ⑩ Ήταν το μόνο μέσον: Σήμερα, ποικιλία ψωμιών και... δήθεν τρόπων σωτηρίας. Όμως, ένα το «μάννα» τότε, Ένας ο Σωτήρας σήμερα. «Δι' ουδενός άλλου η σωτηρία» (πράξεις 4:12).

Ανάγνωσμα: έξοδος 16:1-36 & ιωάννης 6:30-51

ΕΛΠΙΔΑ

Η αναπνοή της ψυχής είναι η ελπίδα.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Η αγάπη ποτέ δεν θυσιάζει. Μόνο δίνει. Ο Σταυρός είναι ένα απλωμένο χέρι που συνεχώς θέλει να δώσει.

«ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ»

Αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν (Ιωάννης 11: 11). Ο Κύριος βρίσκεται σε μια διαρκή πορεία για να μη μας πιάσει ο ύπνος. Και για να ξυπνήσει αυτούς που έκλεισαν τα βλέφαρα.

ΟΙ ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΙ

Σ' όλες τις εκλογές, υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό ψηφοφόρων, που δυσκολεύονται ν' αποφασίσουν, πού θα δώσουν την ψήφο τους. Ποιον θ' αναδείξουν κυβερνήτη τους. Σε ποιον θα εμπιστευθούν το μέλλον της πατρίδας. Είναι οι... αναποφάσιστοι. Συχνά δε αποτελούν ένα τόσο σημαντικό ποσοστό, που να συγκροτούν – όπως προσφυώς έχει υποστηριχτεί – την... «αποφασίζουσα αδιαφορία». Όμως συγχωρείται αδιαφορία σ' ένα τόσο κρίσιμο χώρο, όπως είναι οι εθνικές εκλογές; Δεν θα πρέπει κάθε υπεύθυνος Έλληνας πολίτης, να δώσει ένα υπεύθυνο παρόν σ' αυτό το σταυροδρόμι του εθνικού μας βίου; Κι όταν έλθουμε στα πνευματικά, δεν είναι τρισχειρότερη η αναποφασιστικότητα; Ας δούμε, με οδηγό μας το Λόγο του Θεού:

① Ο δισταγμός της αναποφασιστικότητας

Αναποφάσιστος, είναι εκείνος που διστάζει κι αναβάλλει ως εκ τούτου να πάρει απόφαση και να λάβει θέση, σε σταυροδρόμια, μπροστά στα οποία τον φέρνει η ζωή. Ερωτοτροπεί με τούτο και το αντίθετό του. Τρομάζει στη σκέψη ότι πρέπει να πάρει μια σαφή θέση και να ενταχθεί εδώ ή εκεί. Θα ευχόταν η ζωή να μην είχε σταυροδρόμια και ποτέ να μην υποχρεωνόταν ν' αντιμετωπίσει, το «ιδού έθεσα ενώπιόν σας τη ζωή και τον θάνατο, την ευλογία και την κατάρα, δια τούτο εκλέξατε...» (δευτερονόμιο 30:19). Προσέξτε, γιατί ο Ιάκωβος μας πληροφορεί, ότι «ο δίγνωμος άνθρωπος είναι ακατάστατος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού» (ιάκωβος 1:8).

② Ο χαμαιλεοντισμός της αναποφασιστικότητας

Υπάρχει ένα ζώο που αλλάζει χρώμα 3 ή 4 φορές την ημέρα ανάλογα με το περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται, εξ ου και ο «χαμαιλεοντισμός». Όμως, ο άνθρωπος; Αυτός που είναι μια ηθική προσωπικότητα; Ο προικισμένος με το προνόμιο και τη δυνατότητα της εκλογής; Αυτός, να γίνεται άβουλος και ανένταχτος; Να χειροκροτεί όμοια το μαύρο και το άσπρο; Ν' αποφεύγει την τοποθέτηση; Να ζει μ' ένα πόδι στον κόσμο και με τ' άλλο στην Εκκλησία. Να φοβάται το «η Μαρία όμως εξέλεξε την αγαθή μερίδα» (λουκάς 10:42);

③ Η παγίδα της αναποφασιστικότητας

Την υπέδειξε ο Ηλίας, ο άνθρωπος του Θεού, σε μια σύναξη αναποφάσιστων, που ήταν και τότε απελπιστικά μεγάλη: «Έως πότε χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων; Εάν ο Κύριος... εάν ο Βάαλ» (α βασιλέων 18:21). Υπάρχουν δύο πρόσωπα, δύο προγράμματα, δύο τοποθετήσεις. Κρίνατε, συγκρίνατε, αποφασίστε. Το τραγικότερο στοιχείο στον Κάρμηλο, δεν ήταν οι ιερείς του Βάαλ και το πετσόκομμά τους. Ήταν, το... «ο λαός δεν απεκρίθη προς αυτόν λόγον» (εδ. 22). Αρνήθηκε, να βγει από την αναποφασιστικότητα. Απέσχε, θα λέγαμε. Έριξε λευκή ψήφο. Όπως μου 'παν για κάποιο γνωστό μου, πως πήρε στ' αυτοκίνητο σημαιούλες και από τα δυο κόμματα κι ανέμιζε κατά περίπτωση τη μια ή την άλλη. Σ' όλους «ναι», με κανέναν ταύτιση. Όμως... «έως πότε;» (εδ. 21). Έως πότε θα 'ρχεσαι στην Εκκλησία και δεν θα 'ρχεσαι στον Χριστό;

④ Οι κίνδυνοι από την αναποφασιστικότητα

Διηγούνται για κάποιον αγρότη, που μίσθωσε έναν εργάτη για ένα μεροκάματο. Απόδωσε τόσο έργο, που τον κάλεσε και για δεύτερο μεροκάματο. Και τούτη τη φορά απέδωσε σε μια μέρα δουλειά δυο ημερών. Ενθουσιασμένος ο αγρότης, την τρίτη μέρα του 'δειξε ένα σωρό πατάτες και του 'πε να τις ξεχωρίσει, σε μικρές και μεγάλες. Το σούρουπο ήλθε και ο σωρός ήταν εκεί ανέγγιχτος, με τον εργάτη βαστώντας μια πατάτα που... πού να τη ρίξει. Στην παρατήρηση που του 'γινε απάντησε: «Εγώ ξέρω να εργάζομαι, δεν ξέρω ν' αποφασίζω». Αυτό δε το «δεν ξέρω» γίνεται «δεν μπορώ», όταν μια ζωή βουλιάζεις στην αναποφασιστικότητα. Όταν «δεν σπουδάσεις (επιμεληθείς, βιαστείς, τρέξεις) να κάμεις βέβαιη την κλήση και την εκλογή σου» (β πέτρου 1:10).

⑤ Η έξοδος από την αναποφασιστικότητα

Πραγματοποιείται με μια άρνηση και με μια θέση. Όπως λ.χ. στην περίπτωση του Μωυσή: «αρνήθηκε το παλάτι του Φαραώ, προκρίνας την ταύτισή του με το λαό του Θεού» (εβραίους 11:25). Του προσφέρθηκαν δυο δρόμοι, δυο... ψηφοδέλτια. Απέρριψε το ένα, κράτησε το άλλο. Για σκεφθείτε κάποιον, που για να ευχαριστήσει δυο φίλους του πολιτικά αντίθετους, βάζει στο φάκελλό του από το ένα και από το άλλο ψηφοδέλτιο!.. Η εκλογή του, είναι αποφυγή κάθε εκλογής. Η ψήφος του είναι

άκυρη. «Δεν μπορείτε να δουλεύετε Θεόν και μαμμωνά, διότι... στον ένα θέλει προσκολληθεί και τον άλλον θέλει καταφρονήσει» (ματθαίος 6:24).

⑥ Το αντίδοτο της αναποφασιστικότητας

Σηματοδοτείται στην εκλογική κάλη του Κάρμηλου με το εδ. 39: «Είδεν ο λαός, έπεσον κατά πρόσωπον, είπον· ο Κύριος είναι ο Θεός». Επιτέλους, η αναποφασιστικότητα έδωσε τη θέση της στην αποφασιστικότητα. Στη θέση. Στη σωστή εκλογή. Στο «δια τούτο... κάμετε βεβαίαν την κλήση και την εκλογή σας» (β πέτρου 1:10). Η εκλογή σου ας είναι Θεός, κι όχι μαμμωνάς. Θεός, κι όχι Βάαλ. Θεός, κι όχι αμαρτία. Θεός και σωτηρία την οποία πραγματοποίησε και προσφέρει δια του Χριστού. Ψάλε και διακήρυξε, το «Συ Κύριε, είσαι η μερίδα μου» (ψαλμός 119:57). «Έκλεξα την αγαθή μερίδα» (λουκάς 10:42).

⑦ Το τέρμα ή το τέλμα της αναποφασιστικότητας

Οι προτροπές του Λόγου του Θεού είναι πολλές, για να βγούμε από το τέλμα της αναποφασιστικότητας:

- «Εκλέξατε σήμερα ποιον θέλετε να λατρεύετε» (ιησούς του ναυή 24:15).
- «Εκλέξατε τη ζωή» (δευτερονόμιο 30:19).
- «Κάμετε βεβαία την εκλογή σας» (β πέτρου 1:10).

Πρόσεξε, αν εκλέξεις σήμερα τον Χριστό Σωτήρα και Κύριό σου, τερματίζεις το δράμα και την αποτυχία μιας ζωής στο τέλμα της αναποφασιστικότητας. Αν παραμείνεις στην αδικαιολόγητη και δειλή αναποφασιστικότητά σου, θα βουλιάξεις πιο βαθιά στο τέλμα της, μ' αποτελέσματα ίσως μοιραία για το αιώνιο μέλλον σου. Έτσι, όσο σημαντικό είναι το «εκλέξατε», άλλο τόσο είναι και το «σήμερα». Σήμερα η κάλη είναι ανοιχτή. Αύριο, ίσως κάποιοι συγγενείς θα πρέπει να καταθέσουν – άχρηστο πια – το εκλογικό σου βιβλιάριο. Γιατί!..

Συμπέρασμα και ύμνος στην αποφασιστικότητα

Διάβασε προσεκτικά, δευτερονόμιο 26:16-19. Ποιοι ποταμοί ευλογιών, ρέουν από αυτό το ευλογημένο· «εξέλεξας τον Κύριον σήμερα, να είναι Θεός σου»! Κάμε το βήμα,

σήμερα. Η Αποκάλυψη μιλάει για... «λευκή ψήφο» που σ' αυτή είναι γραμμένο ένα όνομα, ένα Πρόσωπο, ένας Σωτήρας και Κύριος. Πάρε το ψηφοδέλιό σου από τον Χριστό και ρίξε το στην κάλπη της ζωής. Έκλεξε τον Χριστό σήμερα, 18 Ιουνίου του 1989, ημέρα των εθνικών μας εκλογών.

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΔΟΞΑ...

Την είδαμε στην ενσάρκωση και τη γήϊνη ανάμεσά μας πορεία Του. Υπήρξε... «πλήρης χάριτος και αληθείας» (ιωάννης 1:14, σ' αντιπαραβολή με ησαΐα 53:1-3). Άρα, δόξα ηθική.

1. στην «πραότητα και ταπείνωσή» Του, ματθαίος 11:29. «Μάθετε απ' εμού, διότι πρᾶος εἶμαι και ταπεινός την καρδίαν».
2. στην υποταγή Του στη διδασκαλία του Πατέρα, ησαΐας 50:4, 5. Μου έδωσε· «γλώσσα πεπαιδευμένων... να εξεύρω πώς να λαλήσω... εγείρει το ωτίον μου».
3. στην υπομονή Του, στην περίοδο της θλίψης, ησαΐας 53:7. «Ούτω δεν ήνοιξε το στόμα αυτού».
4. στην υπηρεσία Του, σ' όλους που την είχαν ανάγκη, πράξεις 10:38. «Διήλθεν ευεργετών και θεραπεύων πάντας».
5. στην αγιότητα και αναμαρτησία Του, εβραίους 7:26. «Όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών».
6. Στο παράδειγμά Του, «πάσχοντας αδίκως», α' πέτρου 2:19-23. «Δια την εις Θεόν συνείδησιν πάσχων αδίκως... ο Χριστός έπαθεν αφίνων παράδειγμα εις ημάς».
7. στην πιστότητα της αγάπης, ιωάννης 13:1-17. «Αγαπήσας... μέχρι τέλους ηγάπησεν κι... ένιψε, σπόγγισε». Ακούραστη κι ακατάβλητη θεία αγάπη!..

«ΛΥΤΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ»

Έξοδος 30:11-16

Η Παλιά Διαθήκη, μιλάει για Κάποιον που θα 'ρθει. Η Καινούργια, γι' Αυτόν που ήλθε. Η πρώτη, το κάνει με το Νόμο, τον Τύπο (τυπικό) και την Προφητεία. Η δεύτερη, εξιστορεί τα γεγονότα, το σκοπό και το έργο Αυτού που ήλθε. Προσδοκία, καλλιεργεί η πρώτη. Σε πειραματισμό κι απόλαυση προσκαλεί η δεύτερη. «Είθε να έσχιζες τους ουρανούς και να κατέβαινες», αγωνιά η Παλιά (ησαΐας 64:1). «Είδομεν τη δόξα του, δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός», βεβαιώνει η Καινούργια (ιωάννης 1:14). Σήμερα, μια σελίδα της Παλιάς θα δούμε, ένα «τυπικό», που μιλάει για το μεγάλο λύτρο που στην Καινούργια πρόσφερε ο Χριστός για μας.

① «Πας άνθρωπος» (εδ. 12)

«Πας», γιατί «πάντες ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού» (ρωμαίους 3:23). «Πας», γιατί «δεν υπάρχει δίκαιος ουδέ εις» (εδ. 10). Είναι σαν ένα AIDS που πρόσβαλε όλους και όλοι χρειάζονται επείγοντα εμβολιασμό (αν είχε βρεθεί το εμβόλιο). Δεν υπάρχουν αμαρτωλοί και δίκαιοι. Υπάρχουν μόνον αμαρτωλοί: αυτοί που το ξέρουν κι άλλοι που θέλουν να μη το ξέρουν.

② Ο Θεός όρισε το λύτρο (εδ. 13)

Είναι ο μόνος που γνωρίζει την αξία της αθάνατης ψυχής μας, ακόμη δε και την αδυναμία μας, εμείς οι ίδιοι να σωθούμε. Αλήθεια, «τι θα δώσει ο άνθρωπος σ' ανταλλάγμα της ψυχής του;» (ματθαίος 16:26). «Κατά τον σίκλον του αγίου», σημαίνει ακριβώς σύμφωνα με του Θεού την εκτίμηση. Γι' αυτό ένας είναι ο Λυτρωτής και ένα το λύτρο. Ο Θεός τα όρισε και – στην Κ.Δ. – τα πρόσφερε.

③ Το λύτρο ήταν ίδιο για όλους (εδ. 15)

«Ο πλούσιος δεν θα δώσει περισσότερο, ούτε ο φτωχός λιγότερο». Γιατί; Βασικά, γιατί το λύτρο του Θεού είναι για τις ψυχές. Και δεν υπάρχουν πλούσιες και φτωχές

ψυχές. Έτσι, αποκλείονται οι θρησκευτικοί επιδειξίες. Οι μεγάλες τάχα προσφορές και τα εντυπωσιακά τάματα για τη σωτηρία μας. Το λύτρο είναι ένα – το αίμα του Χριστού (α ιωάννη 1:9). Κι όποιος προσφέρει για το έργο του Θεού, είναι όχι για να σωθεί, αλλά γιατί σώθηκε.

④ **Το λύτρο ήταν μια προσωπική προσφορά (εδ. 14)**

«Πας όστις περνά... θέλει δώσει». Κάτι σαν το «έκαστος περί εαυτού θέλει δώσει λόγο στον Θεό» (ρωμαίους 14:12). Δεν αποκτιέται η σωτηρία μέσω αντιπροσώπου. Τι θα δώσει ο άνθρωπος για να εξαγοράσει τον αδελφό του; ρωτάει ο Δαβίδ (ψαλμός 49:7). Ούτε μπορεί, ούτε πρέπει. Γιατί «εάν τις θέλει... ποσάκις ηθέλησα και δεν ηθελήσατε... εάν τις ανοίξει θέλω εισέλθει». Εάν για κάτι αποκλείεις τους άλλους και λες: «**τούτο είναι προσωπική μου υπόθεση**», αυτό πρέπει να το κάμεις και για τη σωτηρία σου, βασικά γι' αυτή.

⑤ **Το σημαντικότερο: «ΕΥΡΗΚΑ»**

Δεν είναι αυτό του αρχαίου σοφού, όταν ανακάλυψε ένα φυσικό νόμο. Είναι η κραυγή στο βιβλίο του Ιώβ: «**εγώ εύρηκα εξιλασμόν**» (23:24). Μας πληροφορεί ο Ιωάννης, ότι: «ο Θεός απέστειλε τον υιόν αυτού ιλασμόν περί των αμαρτιών ημών» (α ιωάννη 4:10). Έχεις κάμει αυτή την ανακάλυψη; Αν ναι, τρέχα σαν τον αρχαίο σοφό, φωνάζοντας: «εύρηκα, εύρηκα... εξιλασμόν».

⑥ **Ένας Θεός, ένα λύτρο, μια σωτηρία**

Ο τύπος του «μισού σίκλου» (αξία σημερινή, περ. δρχ. 100, βέβαια με μεγαλύτερη αγοραστική αξία τότε, απ' ό,τι σήμερα). Φτωχιά εικόνα δίνει του λύτρου της Κ.Δ., που δεν είναι πράγμα, χρήμα, υπηρεσία, αλλά... **πρόσωπο**. Στην α τιμόθεο 2:5, ο Παύλος μιλεί για τον έναν Θεό, έναν μεσίτη, ένα λύτρο: «ο Χριστός προσέφερε τον εαυτό Του αντίλυτρο υπέρ πάντων»!.. Με ποιο τύπο να το αποδώσεις αυτό; «Δια του ιδίου αίματος... αιώνια λύτρωση ευράμενος» (εβραίους 9:12).

⑦ **Το «κεφάλαιο» της Εκκλησίας**

Στο εδ. 16, ο Θεός δίνει εντολή στον Μωυσή, τα χρήματα αυτά από τα «λύτρα εξαγοράς», ν' αποτελέσουνε το κεφάλαιο, από το οποίο θα αντλούσαν για «την υπηρεσία της Σκηνής του Μαρτυρίου». Κι έχουμε εδώ το

δίδαγμα, ότι «το αίμα του εξιλασμού», πρέπει να είναι το κεφάλαιο και το θεμέλιο της Εκκλησίας του Χριστού. Τίποτ' άλλο: Λυτρωμένοι, είναι μέλη της. Λυτρωμένοι, υπηρετούν. Λυτρωμένοι, προσφέρουν. Γιατί; Διότι...

«Γνωρίζουμε
ότι δεν λυτρωθήκαμε δια φθαρτών
αργυρίου ή χρυσίου,
αλλά δια του τιμίου αίματος του Χριστού,
ως αμνού αμώμου και ασπίλου».

————— α πέτρου 1:18, 19 —————

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Το πρόσωπο όπου επικεντρώνονται οι ύψιστες και
δαιμόνιες αντιθέσεις:

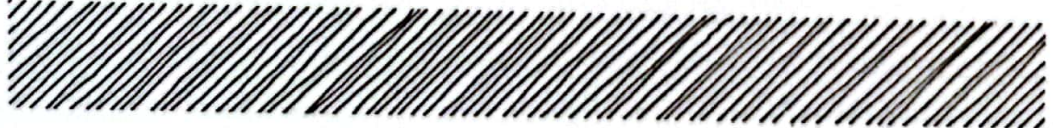
Ο πλούσιος, που γεννιέται σ' ένα ξένο παχνί.

Ο Γιος, που ζώνεται το λέντιο.

Ο μέλλων κρίναι την Οικουμένην, που σιωπά.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ:

Μαχαίρι που ήρθε να χωρίσει το χθες και το
σήμερα, τη σάρκα και το πνεύμα, τον κόσμο και
την Εκκλησία. Και θα χωρίζει μέχρι να ξαναενώσει
όσα ο άνθρωπος Τον άφησε να αγιάσει, στη
Βασιλεία Του.

ΚΑΥΧΗΣΗ;

Η καύχηση, ένας «έρπηρ ζωστήρ» είναι στην ανθρώπινη ζωή που απλώνεται παντού σε μήκος και πλάτος κι εκφράζεται με κομπορρημοσύνη, με αλαζονεία, με μεγάλους άμετρους λόγους. Φουσκώνουμε, αυτομετριούμαστε υπερέχοντες, μεγαλορρημονούμε. «Εαυτούς εαυτοίς συγκρίνοντες». Σήμερα, θα συναντήσουμε Κάποιον που στη γήϊνη πορεία του, ποτέ του δεν καυχήθηκε. Που η ζωή του ανάμεσά μας ήταν ένα συνεχές ράπισμα στην ανθρώπινη καύχηση. Δηλαδή, την εγωπάθεια. Την αυτοπροβολή. Είναι, ο Χριστός. Ράπισμα στην:

1. Καύχηση γέννησης

Διαβάζουμε με άγιο δέος, ότι η Μαρία «γέννησε τον γιο της τον πρωτότοκο και τον σπαργάνωσε και τον ξάπλωσε στη Φάτνη, γιατί δεν υπήρχε τόπος γι' αυτούς στο πανδοχείο» (λουκάς 2:7). Υπήρξε πιο ταπεινή γέννηση, απ' αυτή του... «Γιου του Θεού»;

2. Καύχηση καταγωγής

Λέμε· «ξέρεις αυτός είναι γνήσιος γόνος...». Για τον Κύριό μας, είπαν: «μην τον ακούτε, δεν έχει τίτλους καταγωγής, αυτός είναι ο γιος του μαραγκού» (ματθαίος 13:55). Δηλαδή δεν είναι από τζάκι.

3. Καύχηση εμφάνισης

Μιλάμε για θηλυκότητα, για αρρενωπότητα, για εμφάνιση που εντυπωσιάζει και καθηλώνει. Κι όταν ερχόμαστε στον Χριστό, «τον είδαμε – μας βεβαιώνει ο Ησαΐας – και δεν είχε ωραιότητα, έτσι που να γίνεται επιθυμητός» (κεφ. 53). Καμιά... επιδερμική έλξη.

4. Καύχηση τόπου

Κάποτε ο Φίλιππος φέρνει στον Ναθαναήλ το καταπληκτικό νέο· «βρήκαμε τον Μεσσία, είναι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ». Ο Ναθαναήλ συνοφρυώνεται κι απορεί: «μα μπορεί από τη Ναζαρέτ να βγει κάποιος αξιόλογος άντρας;» (ιωάννης 1:46).

5. Καύχηση πλούτου

Ποιος δεν συγκινήθηκε από τον πλούτο! Πόσο μετράει στη ματεριαλιστική εποχή μας! Θυμηθείτε τον κάποτε Ωνάση με την πρώτη κυρία των Η.Π.Α. και την τραγική του κόρη και μοναδική κληρονόμο. Και μετά ακούστε τον Κύριο να λέει σε κάποιον αυτόκλητο οπαδό του: «πρόσεχε, ο γιος του ανθρώπου είναι πιο φτωχός κι από τις αλεπούδες... δεν έχει πού ν' ακουμπήσει το κεφάλι του» (λουκάς 9:58).

6. Καύχηση ανωτερότητας

Αν κάποτε κάποιος ένιωσες ότι ξεχώριζες σαν τον Σαούλ τότε, ένα κεφάλι πάνω από τους άλλους, άκουσε τώρα τον Ιησού στο ανώγι με βρεγμένα ακόμη τα χέρια από το νίψιμο των ποδιών, να λέει: «πιο σπουδαίος είναι εκείνος που τον υπηρετούν, όμως εγώ πήρα ανάμεσά σας τη θέση του υπηρέτη» (λουκάς 22:27). Του τελευταίου. Αυτού που σκύβει και πλένει πόδια.

7. Καύχηση μόρφωσης

Τίτλους σπουδών, μάστερς, τυπικά προσόντα, να τι προσέχουμε ή και τι προβάλλουμε. Ο Ιησούς, δεν είχε τίποτα απ' αυτά. Είπαν γι' αυτόν: «πώς ξέρει γράμματα, αφού δεν σπούδασε;» (ιωάννης 7:15). Πηγή γνώσης άλλη από τη δική τους, δεν γνώριζαν...

8. Καύχηση ανεξαρτησίας

Συχνά, λέμε: «είμαι ελεύθερος, πάω όπου θέλω, κάνω ό,τι θέλω». Μπορούσε ο Χριστός να το πει αυτό για τον εαυτό του; Όχι, γιατί βεβαιώνει ότι: «Εγώ δεν κάνω τίποτα από τον εαυτό μου, παρά όσα ο Πατέρας μου δείχνει να κάνω» (ιωάννης 5:19). Και τούτη είναι η πιο ανώτερη μορφή ελευθερίας.

9. Καύχηση κενοδοξίας

Για να 'ναι αποτελεσματική η προτροπή του στους Φιλιππησίους για ταπεινοφροσύνη, ο Παύλος τους φέρνει παράδειγμα τον Χριστό. Αυτός «ταπείνωσε τον εαυτό του και δέχτηκε σταυρικό θάνατο» για μας (φιλιππησίους 2:3-11). Γίνηκε μ' αυτό τον τρόπο ο Σωτήρας μας. Κι έφτασε στο έργο αυτό, όχι από τη λεωφόρο της καύχησης, αλλά από της ταπείνωσης το μονοπάτι.

Πρόσκληση:

Καύχηση, σημαίνει εγωπάθεια. Γι' αυτό και ο Χριστός ήταν απαλλαγμένος από κάθε ίχνος καύχησης.

- στη γέννηση, ταπεινός,
- στην ανθρώπινη καταγωγή, άσημος,
- στην εξωτερική εμφάνιση, απλός,
- στην πατρίδα, περιφρονημένος,
- στον υλικό πλούτο, αμέτοχος,
- στην κοινωνική βαθμίδα, έσχατος,
- στην κοσμική παιδεία, αμφισβητούμενος,
- στην ανεξέλεγκτη ελευθερία, αμέτοχος,
- στην κενοδοξία, απόλυτα ξένος.

«Γι' αυτό και ο Θεός τον υπερύψωσε και του χάρισε το όνομα που στέκει πάνω από κάθε όνομα, για να κλίνουν γόνατο λατρείας όλοι, στα επουράνια και στη γη και στα καταχθόνια και κάθε γλώσσα να ομολογήσει ότι αυτός είναι Κύριος Ιησούς Χριστός, σε δόξα Θεού Πατρός» (φιλιππησίους 2:9-11).

Τον ομολόγησες; Ζεις την ταπείνωσή του; Αν ναι, ο Θεός θα σ' ευλογήσει και θα σε δοξάσει.

Η ΑΓΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ

Η συγκρότηση των νέων τούτων χτίστηκε πάνω στα θεμέλια της απόφασης να ζήσουν μια ξέχωρη ζωή. Δημιούργησε ένα άγιο περιβάλλον, αν δεν θέλεις το περιβάλλον να δημιουργήσει γύρω σου μια ηθική φυλακή. Αποφάσισαν να μη μολυνθούν. Τα άλλα τα αναλαμβάνει ο Θεός (δες Δανιήλ 1: 8).

«ΔΩΡΕΑΝ», ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ;

Κάτω από το παραπάνω ερώτημα, έψαξα προσεκτικά την Καινή μου Διαθήκη. Έρευνά μου, μέχρι πού «η δωρεά του Θεού» (ιωάννης 4:10). Κάνει ο Θεός για μας ό,τι εμείς δεν μπορούμε και ταυτόχρονα και ό,τι θα μπορούσαμε εμείς να κάνουμε; Είναι κάτι τέτοιο αρχή του Θεού· ν' αδρανοποιεί και να παραμερίζει τον άνθρωπο και να τα κάνει όλα Αυτός; Στάθηκα μπροστά στον τάφο του Λάζαρου και κείνα τα «άρατε τον λίθον» και «λύσατε αυτόν», που αγκαλιάζουν μπροστά - πίσω το «δεύρο έξω» (ιωάννης 11:39-44), μου μίλησαν για κάτι άλλο. Την αρχή του Θεού· να κάνει το αδύνατο στον άνθρωπο και να εμπιστεύεται το δυνατό σ' αυτόν. Να «δωρίζει» στον άνθρωπο μα και να απαιτεί την «εργασία» του (ματθαίος 21:28).

1. **Τη σωτηρία την προσφέρει δωρεάν ο Θεός στον άνθρωπο:** «στον διψώντα θα δώσω από το νερό της ζωής δωρεάν» (αποκάλυψη 21:6). «Δικαιούμεθα δωρεάν με τη δική Του χάρη» (ρωμαίους 3:24). Είναι δε τούτη μια «ανεκδιήγητος δωρεά» (β' κορινθίους 9:15). Στο Σταυρό το ένδοξο «τετέλεσται», τούτο το νόημα έχει. Ότι το έργο της σωτηρίας μας ολόκληρο το εργάστηκε ο Θεός δια του Χριστού. Ο άνθρωπος το αποδέχεται με μετάνοια και πίστη.
2. **Γιατί ο Θεός προσφέρει δωρεάν τη σωτηρία στον άνθρωπο;** Είναι απλό και καθαρό. Για τον ίδιο λόγο που έναν παραπληγικό, τον σηκώνεις εσύ και τον βάζεις στο αεροπλάνο. Ο αμαρτωλός (διάβασε ρωμαίους 2:7 – 8:3) είναι «πουλημένος στην αμαρτία» και δεν μπορεί να σωθεί. Γι' αυτό το «παρ' ανθρώποις αδύνατον, πραγματοποίησε ο Θεός, πέμψας τον Υιό» (ματθαίος 19:26, μάρκος 10:27, ρωμαίους 8:3). Εάν εξάλλου η σωτηρία ήταν δυνατή στον άνθρωπο, τότε «ο Χριστός δωρεάν απέθανεν» (γαλάτας 2:21).
3. **Η προικοδότηση με τη σωτηρία:** Η σωτηρία δεν είναι μόνον ένα «αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι» (ματθαίος 9:2), αλλά ταυτόχρονα κι ένα «έγειρε και περιπάτει» (εδ. 5). Ένα «μείνατε» κι ένα «υπάγετε». Δηλαδή πήρες ζωή μέσα σου, ξεκίνα να τη χρησιμοποιήσεις. Η δύναμη του Θεού, υπάρχει μέσα στην καθαρισμένη και αναγεννη-

μένη καρδιά μας· «κατά την ενέργεια της δυνάμεως αυτού... κατά την ενέργειαν αυτού την ενεργουμένην εν εμοί εν δυνάμει» (εφεσίους 3:7, κολοσσαείς 1:29). Για να φτάσουμε στο· «τα πάντα δύναμαι δια του ενδυναμούντος με Χριστού» (φιλιππησίους 4:13). «Νέον κτίσμα» ο χριστιανός (β' κορινθίους 5:17), έχει στη διάθεσή του «πάντα τα προς ζωήν και ευσέβειαν» (β' πέτρου 1:3). Αυτά που βέβαια ο Θεός «εδωρήσατο» σ' αυτόν, όμως... για να τα ζήσει.

4. Η χριστιανική ζωή δεν είναι δωρεάν. Σ' αντίθεση με τη σωτηρία που δεν μπορείς να κάμεις τίποτα, στη χριστιανική ζωή δεν είναι τίποτα που να μην μπορείς και να μην πρέπει να το κάμεις, με τη δύναμη πάντοτε του «ενοικούντος Αγίου Πνεύματος» (β' τιμόθεο 1:14). Η χριστιανική ζωή στοιχίζει, «δαπανά και δαπανάται» (β' κορινθίους 12:15). Πληρώνει τίμημα. Χύνει ιδρώτα. Σκύβει και υπηρετεί. Είναι συνεπής και υπεύθυνη. Υποχωρεί και ζημιώνεται. «Υπωπιάζει και δουλαγωγεί» (α' κορινθίους 9:24-27). Το σώμα, τη γλώσσα, τη νωχελικότητα. Δεν είναι πολυθρονική. Δεν θεολογεί στους κήπους του Επίκουρου ή στη στοά του Ζήνωνα. Δεν εξαντλείται σε έναν τυποποιημένον εκκλησιασμό.

5. Δείγματα κόστους της χριστιανικής ζωής. Ας δούμε κάποιες γενικές αρχές κι έπειτα ας κοιτάξουμε λίγο στη ζωή κάποιων μαθητών του Χριστού:

- «όστις δεν λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου δεν είναι άξιός μου» (ματθαίος 10:38)
- χριστιανική ζωή χωρίς σταυρό, είναι ακατανόητη.
- «Εάν τις... ας απαρνηθεί εαυτόν» (ματθαίος 16:24). Κάτι από το· «ζω δε ουχί εγώ» (γαλάτας 2:20).
- «Πάντες οι θέλοντες να ζουν ευσεβώς στον παρόντα αιώνα, θα διωχθούν» (β' θεσσαλονικείς 3:12) – Η έλλειψη διωγμού, μήπως δηλώνει έλλειψη πνευματικών αρχών;
- «μηδέν εργαζομένους, αλλά περιεργαζομένους» (β' θεσσαλονικείς 3:11). Πόσοι σήμερα οι εργαζόμενοι στον αγρό του Κυρίου;
- «τις μείζων, ο ανακείμενος ή ο υπηρετών» (λουκάς 22:27). Ο δικός μας χριστιανισμός, που κατατάσσεται;

Ματιές στη ζωή κάποιων πρότυπων - πιστών, ίσως και από τις δυο Διαθήκες:

- μια βιαστική ανάγνωση στο β' κορινθίους 11:21-33: «εν κόπω, μόχθω, αγρυπνίαις, λιμώ, νηστείαις ψύχει, γυμνότητι», αλήθεια, πόσο απέχουμε;
- στην εβραίους 11:24 = «ελόμενος συγκακουχέισθαι τω λαώ του Θεού, ή πρόσκαιρον... απόλαυσιν», αλήθεια, πόσο απέχουμε;
- εβραίους 11:33-36 = «υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι» (ανάγνωση). Αντηχούν, σαν ξεχασμένο παλιό ρετρό, στην εποχή του εύκολου και αδάπανου χριστιανισμού.

6. Συμπέρασμα – δίλημμα

Κάποτε ένας καπετάνιος γυρνώντας μετά από κάποιες δεκαετίες στο νησί του, δυσκολεύτηκε ν' αναγνωρίσει το γνώριμο ακρογιάλι πριν τον κάβο που 'φερνε στο μικρό λιμάνι. Κοίταξε ξανά και ξανά, έβλεπε μ' απορία το μέτωπό του και τελικά είπε στον ναύτη που τον παράστεκε: «ή στραβός είν' ο γιαλός ή στραβά αρμενίζω εγώ». Κάτι από τα δυο συμβαίνει: Ή η χριστιανική ζωή φτήνηνε κι έγινε πιο εύκολη ή εμείς ζούμε τον πιο φτηνό κι επιδερμικό της τύπο. Κατεβάσαμε τα επίπεδα, συμβιβαστήκαμε με τον κόσμο, γίναμε τα ποτάμια με τη φιλοσοφία «της μικρότερης αντίστασης». Γι' αυτό και η στρεβλή διαδρομή κι η πενιχρή μέχρι σκιώδης μαρτυρία.

"ΛΗΣΤΑΙΣ ΠΕΡΙΕΠΕΣΕΝ"

1. "τον γδύνουν" από κάθε αξιοπρέπεια, υπόληψη, φήμη, αναγνώριση...
2. "του επιθέτουν πληγές", σάμπως να μην έφθαναν όσες η ζωή τού "πρόσφερε".
3. "τον εγκαταλείπουν", ίσως για ν' αναζητήσουν τον επόμενο αποδιοπομπαίο.
4. "ημιθανή": όχι νεκρό για να μη γίνει ήρωας, ούτε ζωντανό γιατί μπορεί να ξαναγίνει δημιουργός, απλώς... ζωντανό πτώμα.

ΤΟ «ΙΔΟΥ»

ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Αν σε ένα κείμενο της Κ.Δ. άρμοζε να τοποθετηθεί σαν σε αποστολέομενη προσωπική επιστολή η ένδειξη· «ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ», αυτό θα 'ταν η Αποκάλυψη. Μάλιστα ο ίδιος ο Κύριος συνιστά στον Ιωάννη· «μη σφραγίσεις τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου, διότι ο καιρός είναι εγγύς» (22:10). Μόνον που η σφραγίδα με το «κατεπείγον», γράφει μια πιο δυνατή και ζωντανή λέξη· «ΙΔΟΥ». Να 'το... κοντά σου... για σένα... πάρ' το... μη καθυστερείς και μην αρνηθείς:

1. «Ιδού, είμαι ζων εις τους αιώνας» (1:18).

Στις άλλες θρησκείες, πας και προσκυνάς μνήματα. Ο «Χριστός ζει στους αιώνες». Είναι κοντά σου. Βρίσκεται· «όπου δύο ή τρεις συνηγμένοι στ' όνομά του» (ματθαίος 18:20). Επικαλέσου Τον, Σωτήρα και Κύριο.

2. «Ιδού ίσταμαι εις την θύραν και κρούω» (3:20).

Επειδή είναι ζωντανός, μπορεί όχι μόνο να δέχεται, αλλά να παίρνει και πρωτοβουλίες. Έρχεται κοντά σου. «Πορεύεται επί το απολωλός». Έρχεται έξω από την κατάκλειστη πόρτα της καρδιάς σου και χτυπάει.

3. «Ιδού, έρχομαι ταχέως» (3:11, 22:7, 12:20).

Άφησε στους άλλους να ελπίζουν σε συνεννοήσεις των μεγάλων, σε λύσεις της οικολογικής ισορροπίας, σε πρόοδο και σε ειρήνη... Εσύ ο πιστός γνωρίζεις, ότι η λύση είναι μια και είναι πολύ κοντά. Ιδού. «Να, ο Κύριος έρχεται ταχέως». Στην πρώτη του έλευση έδωσε λύση στο πρόβλημα της αμαρτίας. Στη δεύτερη... στο γόρδιο δεσμό του κόσμου.

4. «Ιδού, έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην» (3:8). Αυτός που χτυπάει για να του ανοίξεις για λύτρωση, ο Ίδιος σου ανοίγει πόρτες μαρτυρίας και υπηρεσίας, που... «κανένας δεν μπορεί να κλείσει». Ποια γαλήνη και σιγουριά φέρνει τούτο στην καρδιά μας! Εξακολούθησε, πιστέ αδελφέ, την ταπεινή σου διακονία...

5. «**Ιδού, ο μισθός μου είναι μετ' Εμού**» (22:12).

Δεν υπηρετείς για μισθό. Έτσι πρέπει να 'ναι. Αλλά είναι «μισθαποδότης Κύριος» (εβραίους 11:6). Να 'τον. Γρηγόρα έρχεται και για κάθε «ποτήρι ψυχρού ύδατος» (ματθαίος 10:42), κομίζει κι ένα «εύγε δούλε, αγαθέ και πιστέ» (ματθαίος 25:19).

6. «**Ιδού, η σκηνή του Θεού μετά των ανθρώπων**» (21:3).

Τα εδ. 3, 4 του προτελευταίου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, είναι ο ομορφότερος πίνακας που ποτέ μπορούσε να φτιαχτεί, πάνω στο εξαιρετικό θέμα «**συμβίωση**». Να, να 'την η σκηνή του Θεού μαζί με τους ανθρώπους. Να, η απάντηση του Θεού, στο χωρισμό και την έχθρα που έφερε η αμαρτία. Να 'την όμορφη, πάναγνη, αδάκρυτη, αιώνια.

7. «**Ιδού, κάμνω τα πάντα νέα**» (21:5)

Ο κόσμος μας δεν παίρνει πια από μπαλώματα. Χιλιοτριπημένος ο μανδύας του, δείχνει πως πέταγμα θέλει κι αντικατάσταση μ' έναν καινούργιο. Μ' ένα «**κάμνω τα πάντα νέα**». Και αυτό να 'το, έρχεται, είναι κοντά. Θα το φέρει ο «**ων ο ην και ο ερχόμενος**», το «**άλφα και το ωμέγα**», να... Αυτός «**που 'γινε νεκρός**» για να μας λυτρώσει και τώρα «**είναι ζων εις τον αιώνα**». Ο Κύριός μας.

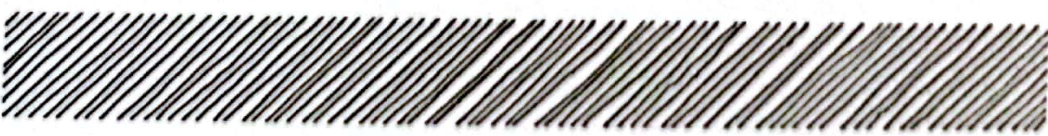

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Η αγάπη είναι ατέλειωτη. Το βιβλίο της Θεϊκής αγάπης, κι αυτό ατέλειωτο.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Ιησούς κατέβασε από τον Ουρανό το Σταυρό, πορεύτηκε κρατώντας το Σταυρό στον ώμο και πέθανε πάνω στον Σταυρό. Είναι έννοιες συνώνυμες.

Η ΙΣΟΒΙΟΣ ΧΟΗ

Μια χριστιανή φιλόλογος και μητέρα δύο παιδιών, δέχτηκε να διαβάσει με τα παιδιά της μια απλοποιημένη απόδοση των 4 Ευαγγελίων και να πει τις κρίσεις της. Ιδιαίτερα, των παιδιών της. Πού τυχόν σκοντάφτουν. Ή δυσκολεύονται να δεχτούν εκφράσεις κλπ. Και σκόνταψαν: «Τ' άφησαν όλα βάρκα, πατέρα και εργάτες και τρέξαν να τον ακολουθήσουν...», «όποιος δεν μισεί τον πατέρα του, έτι δε και την ψυχήν του δεν μπορεί να είναι μαθητής μου...», «άσε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους και συ ακολούθησέ με» κλπ...

Και η απορία ήταν: να δεχτούμε έναν τέτοιο απόλυτο, άκαμπο Χριστιανισμό; Ή μήπως, ν' απαλύνουμε κάπως τις εκφράσεις αυτές που... σοκάρουν;

Την απάντηση την δίνουν δύο εδάφια του Παύλου, που τα 'γραψε αντίστοιχα στην πρώτη και τη δεύτερη φυλάκισή του: «Ει και σπένδομαι επί τη θυσία και λειτουργία της πίστεως υμών» (φιλιπησίους 2:1) και «Εγώ γαρ ήδη σπένδομαι» (β τιμόθεο 4:6).

- 1. Η πίστη μας στον Θεό, εκφράζεται με μια ζωή θυσίας:** Είναι η μόνη θυσία που ζητάει ο Θεός από μας. «Παραστήσαι... θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον στον Θεό» (ρωμαίους 12:1). «Πνευματικές θυσίες» (α πέτρου 2:5), δέχεται ο Θεός από τους δικούς Του. Και «πρωί και βράδυ», όπως το ζητούσε ο Νόμος (αριθμοί 28:4), θα πρέπει το σφάγιο του δικού μας «εγώ» και του δικού μας «θελήματος», να βρίσκεται πάνω στη φωτιά του ολοκαυτώματος (ματθαίος 26:42). Όχι, το θέλημα του Θεού δεν επιδέχεται πολυθρονική αντιμετώπιση. Για θυσία καλεί. Είναι «η θυσία και λειτουργία της πίστεώς σου» (φιλιπησίους 2:17). Γι' αυτό η πρόσκληση «εάν τις δεν μισεί... έτι και την εαυτού ψυχήν» (λουκάς 14:26).
- 2. Η θυσία συνοδεύεται από σπονδή:** Διάβασε προσεκτικά, αριθμούς 28. Σπονδή, σπονδή, σπονδή. Πότε λάδι, πότε οίνο, πότε σίκερα. Πάντοτε ένα υγρό που χύνονταν προ και στη διάρκεια της θυσίας, πάνω στην πυρά. Λεγόταν και «χοή» από το χέει, χύσιμο, συνεχές στάξιμο. Τέτοια ήταν η προσφορά του Παύλου, στη «θυσία και λειτουργία»

γία της πίστεως» των Φιλιππησίων. Πόση φροντίδα! Ποια υπηρεσία! Κείνο το «πάντοτε περι υμών προσευχόμενοι» (1:3), τα «υστερήματα υπέρ του σώματος αυτού» (1:24), το «κοπιώ αγωνιζόμενος»(1:29), το «συμμορφιζόμενος τω θανάτω αυτού» (3:10).

3. **Οι «σπονδοφόροι» και ο Παύλος:** Ήσαν κήρυκες των «ιερών σπονδών», όπως στους Ολυμπιακούς, Παναθήναια (εκκεχειρίες κλπ.). Και από αυτή την άποψη, ο Παύλος ήταν ένας «σπονδοφόρος». Κήρυττε, το «ειρήνην έχομεν προς τον Θεόν δια του Χριστού» (ρωμαίους 5:1), παρουσίαζε τον Ιησού που είναι «η ειρήνη ημών» (εφεσίους 2:14). Όμως ήταν κάτι πολύ περσότερο. Δεν έφερε τη σπονδή. Γινόταν ο ίδιος σπονδή. Σπένδομαι: «Μεταδούμαι ου μόνον το Ευαγγέλιον, αλλά και τας εαυτών ψυχάς» (α θεσσαλονικείς 2:8). «Ήδιστα δαπανήσω και εκδαπανηθήσομαι» (β κορινθίους 12:15). «Πάντων περίψημα έως άρτι» (α κορινθίους 4:13).
4. **Υπήρχε η φράση: «σπένδω οίνον».** Δεν αρμόζει στον Παύλο, ούτε στον πιστό. Ούτε ακόμη οι «σπονδές μέλιτος». Στον άνθρωπο και εργάτη του Θεού αρμόζει το·

- ===== ■ σπένδω δάκρυα
■ σπένδω ιδρώτα
■ σπένδω αίμα =====

«εκοπίασεν» (α κορινθίους 4:12, 15:10), έκλαψε (πράξεις 20:19, β κορινθίους 2:4), μαρτύρησε για τον Χριστό. Κι ενώ πολλές σπονδές στην αρχαιότητα ήσαν ετήσιες, η σπονδή του Παύλου – του όποιου χριστιανού – είναι ισόβιος. «Σπένδεται», γίνεται δηλ. ο ίδιος μια σπονδή, μέχρι της «αναλύσεώς του» (β τιμόθεο 4:6).

5. **Οι σπονδές συνοδεύονταν με ύμνους:** Βέβαια μια σπονδή οίνου, μάλιστα άκρητου (ανόθευτου), εύκολα συνοδεύεται με άσμα και υμνωδίες. Όταν όμως αυτό που ρέει και στάζει κάτω στη γη, είναι ο ιδρώτας σου, το δάκρυ σου, το αίμα σου, η ζωή σου! Και τότε; Ναι βεβαιώνει ο Παύλος στους Φιλιππησίους αδελφούς του: «Αν και σπένδομαι για σας πάνω στη θυσία και λειτουργία της πίστεώς σας, χαίρω. Και χαίρομαι μαζί σας. Αν και διώχτηκα για σας, αν και στερήθηκα για χατήρι σας τις υπηρεσίες του Επαφρόδιτου, αν και φορώ «άλυσιν» για τον Χριστό, χαίρω και... χαρείτε και σεις μαζί μου.» Είναι αυτό που μας λείπει σήμερα. Η υμνωδία, μέσα στον

ιδρώτα της υπηρεσίας. Η υμνωδία, μέσα στο δάκρυ της θλίψης. Η υμνωδία, στο αμφιθέατρο του μαρτυρίου.

6. Σπονδές «άοινοι» και «νηφάλιοι»: Χωρίς κρασί και με νηφαλιότητα. «Τέτοια είναι η χριστιανική σπονδή. Μεστοί Πνεύματος και όχι οινοπνεύματος (πράξεις 2:15), είναι εκείνοι που για τον Χριστό και το έργο του σπένδουν και σπένδονται. Ένα πνεύμα αγιότητας – ξεχωρισμού από τον κόσμο και αφιέρωσης στον Θεό – τους διακρίνει. Τούτη η αγιότητα υποδηλώνεται από την εξής λεπτομέρεια: Πριν χρησιμοποιηθεί το υγρό για την κυρίως σπονδή, έχυναν λίγο στη γη, για να αγιαστεί το πώμα του δοχείου από το οποίο θα έρρεε μετά το υγρό. Ποιο μάθημα! Πόσο λίγο προσέχουμε τούτη τη λεπτομέρεια! Που διόλου δεν είναι λεπτομέρεια...
7. «Εγώ γαρ ήδη σπένδομαι» (β τιμόθεο 4:6). Ο καιρός για την αναχώρηση (αναλύσεως) είχε πλησιάσει. Δεύτερη φυλάκιση και το μαρτύριο επί θύραις. Αυτή η πολύχρονη χοή, η αδιάκοπη προσφορά, η ανεπιφύλακτη υπηρεσία, η πατρική στοργή, το ανόθευτο Ευαγγέλιο, έχουν πια αδειάσει τη «φιάλη» μιας πρότυπης χριστιανικής ζωής. Να, λίγες κάποιες σταγόνες «επί τη θυσία και λειτουργία της πίστεως» του πνευματικού του τέκνου του Τιμόθεου, κάποιες προσευχές μετά δακρύων, ένα «σπούδασον ελθείν», ένα νηφάλιο «μη αυτοίς λογισθείη» και «ο της δικαιοσύνης στέφανος», στο «ηγώνισμαι, τετέλεκα, τετήρηκα». Ένα βραβείο, για το ισόβιο και ολόψυχο «σπένδομαι».

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δεν είναι μια πινακοθήκη φτασμένων αγίων, αλλά ένα εργαστήρι αγίων.

Να σταματήσουμε εδώ και να διαβάσουμε τώρα έναν άλλο διαφορετικό θρίαμβο, την είσοδο του Ιησού στην Ιερουσαλήμ.

Ο Ιησούς και οι μαθητές πλησιάσανε στα Ιεροσόλυμα και ήλθανε στη Βηθφαγή, στο όρος των Ελαιών. Τότε ο Ιησούς έστειλε δύο μαθητές, λέγοντάς τους:

– Πηγαίνατε στο απέναντι χωριό. Μπαίνοντας σε αυτό, θα βρείτε ένα πουλάρι δεμένο που επάνω του δεν κάθισε κανένας ως τα τώρα. Λύστε το και φέρτε το σ' εμένα. Και αν κάποιος σας πει κάτι, πείτε του ότι «ο Κύριος το χρειάζεται» και αυτός θα το στείλει αμέσως.

Πήγαν οι μαθητές και βρήκαν έτσι όπως τους είχε πει ο Ιησούς. Κι ενώ λύνανε το πουλάρι, το αφεντικό του τους είπε:

– Γιατί λύνετε το πουλάρι;

– Ο Κύριος το χρειάζεται, απάντησαν οι μαθητές.

Τότε εκείνος τους άφησε να το πάρουν. Έφεραν λοιπόν στον Ιησού οι μαθητές το πουλάρι και αφού έριξαν επάνω του τα ρούχα τους, κάθισαν επάνω τον Ιησού. Εκπληρώθηκε έτσι το ειπωμένο μέσω του προφήτη, που λέει:

«Να πείτε στη θυγατέρα Σιών.

Να, έρχεται σ' εσένα ο βασιλιάς σου
πράος και καθισμένος απάνω σε πουλάρι
όπου το γέννησε ένα υποζύγιο».

Κι ενώ αυτός προχωρούσε, πολλοί από το πλήθος έστρωναν κάτω στο δρόμο τα ρούχα τους. Άλλοι έκοβαν κλαδιά από τα δέντρα και τα έστρωναν στο δρόμο, για να περάσει επάνω από αυτά ο Ιησούς. Και τα πλήθη που πήγαιναν μπροστά και αυτοί που ακολουθούσανε, φωνάζανε λέγοντας:

«Ωσαννά στον απόγονο του Δαβίδ
ευλογημένος να είναι
αυτός που έρχεται στ' όνομα του Κυρίου.
Ωσαννά στα ύψιστα».

Μερικοί Φαρισαίοι είπαν τότε στον Ιησού:

– Δάσκαλε, μάλωσε τους μαθητές σου, γι' αυτά που λένε.

– Σας λέω, τους απάντησε ο Ιησούς, πως εάν αυτοί σωπάσουν, οι πέτρες θα κράξουν.

Και καθώς πλησίασε και είδε την πόλη, έκλαψε γι' αυτή, λέγοντας:

– Αν καταλάβαινες κι εσύ την ημέρα τούτη, τα λόγια που σκοπό έχουνε να σου φέρουν την ειρήνη με τον Θεό, θα γλίτωνες την καταστροφή. Τώρα όμως αυτά που

θα σου συμβούνε, κρύφτηκαν από τα μάτια σου. Γιατί θα έλθουν ημέρες καταστροφής για σένα. Τότε, που οι εχθροί σου θα σκάψουνε γύρω σου χαντάκι και θα σε περικυκλώσουν και θα σε στριμώξουν από παντού. Και θα σε κατεδαφίσουνε μαζί με τα παιδιά σου και δεν θα σου αφήσουν πέτρα επάνω στην πέτρα. Και αυτά όλα, γιατί δεν κατάλαβες τον καιρό που σ' επισκέφτηκε ο Θεός, για να κάμει έλεος επάνω σου.

Και όταν μπήκε στα Ιεροσόλυμα, σείστηκε ολόκληρη η πόλη, λέγοντας: «ποιος είναι αυτός;». Και τα πλήθη λέγανε:

– Αυτός είναι ο προφήτης Ιησούς, από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας.

Και μπήκε στο Ναό. Και αφού κοίταξε προσεκτικά ολόγυρά του, επειδή η ώρα ζύγωνε κιόλας να βραδιάσει, βγήκε στη Βηθανία μαζί με τους Δώδεκα.

ματθαίος 21:1–11, μάρκος 11:1–11, λουκάς 19:29–44, ιωάννης 12:12–19

B. ΣΤΟ ΘΡΙΑΜΒΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ:

1. Δεν υπάρχουν θρήνοι, αλλά μυριόστομα «ωσαννά». Τα πλήθη αυθόρμητα ψάλλουν και κουνώντας φοινίκια δοξάζουν τον Θεό, για την αγάπη του (ιωάννης 3:16). «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου», είναι η μυριόστομη ιαχή. Και σε τούτο το δοξαστικό, υπάρχει χώρος και για σένα. Έλα πάρε το φοινίκι της δοξολογίας σου και ευχαρίστησε τον Θεό, που έστειλε λύτρωση στο λαό του. Φώναξε το δικό σου προσωπικό «ευλόγει... τον συγχωρούντα, τον λυτρώνοντα, τον στεφανούντα, τον χορτάζοντα (ψαλμός 103:1-5). Πρόσεξε, στο κείμενό μας υπάρχουν και το «πολλοί από το πλήθος έστρωναν στο δρόμο τα ρούχα τους» και το «μερικοί φαρισαίοι πρότειναν: μάλωσε τους μαθητές σου». Σήμερα Κυριακή Βαΐων, διάλεξε τον πνευματικό σου χώρο: Μ' αυτούς που δοξάζουν ή μ' αυτούς που αρνούνται. Προτροπή, στους πρώτους.

2. Δεν υπάρχουν χρυσά στεφάνια και καταστόλιστα άρματα, αλλά ένας πράος Ιησούς, καθισμένος σ' ένα ταπεινό «πουλάρι, γέννημα υποζυγίου». Γιατί ο Βασιλιάς που σήμερα μπαίνει στην Ιερουσαλήμ, δεν μπαίνει για να εντυπωσιάσει, να εξανδραποδίσει, να ζητήσει δουλική υποταγή. Ναι, σαν Βασιλιάς θα φορέσει σε λίγο στεφάνι. Μα τούτο θα 'ναι αγκάθινο. Κάθε αμαρτωλός

και κάθε αμαρτία κι ένα αγκάθι. Και ένα «Πατέρα, συγχώρεσέ τους» (λουκάς 23:34). Και κάποιο «διά των πληγών αυτού εμείς γιατρευτήκαμε» (ησαΐας 53:5). Με τούτο το θείο μεγαλείο της αγάπης και πραότητας, πορεύεται σήμερα να μπει στην καρδιά σου και τη ζωή σου ο Ιησούς. «Μάθετε απ' εμού, ότι πράος είμαι...» (ματθαίος 11:29).

3. Δεν υπάρχουν πολεμικοί παιάνες και κλαγγές μακεδονικών όπλων, γιατί είναι Βασιλιάς ειρήνης και φέρνει μαζί του «τα προς ειρήνη αποβλέποντα». Και ο αναστεναγμός του, τότε και σήμερα, πάντα ο ίδιος: «Είθε, να γνώριζες τούτη την ημέρα». Σε πόσους λείπει η γνώση του λυτρωτικού έργου!.. Πόσο φτηνά κοστολογείται το νόημα του Πάσχα, με κείνα τα γαστρονομικά «το φετεινό Πάσχα θα 'ναι 15% έως 20% ακριβότερο του περσινου»! Ποιος αποτίμησε και πώς, το αίμα του Χριστού! Ποιος κοστολόγησε την πολυτιμότητα της ανθρώπινης ψυχής! Ποιος βάθυνε στην αλήθεια, ότι «το Πάσχα ημών, θυσιάστηκε για μας ο Χριστός», (α κορινθίους 5:7)! Είθε να γνωρίζαμε... Είθε, να το κάναμε γνωστό...

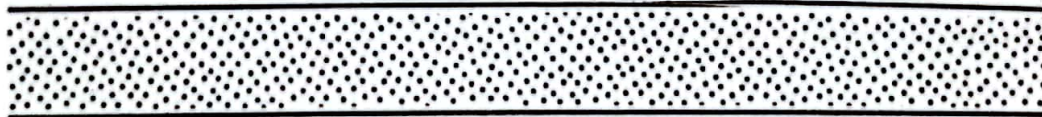
4. Δεν υπάρχει ένας εξουθενημένος Περσέας που σέρνεται στη διαπόμπευση, αλλά ένας ήρεμος, γλυκός Ιησούς, που «ην προάγων» (μάρκος 10:32). Που «εστήριξεν το πρόσωπον αυτού, του πορεύεσθαι εις Ιερουσαλήμ» (λουκάς 9:51). Κι αυτό φαίνεται έδωσε την έμπνευση στον συντάκτη του προγράμματος, για το σημερινό τίτλο: «ιαχές χαράς στη σκιά του πάθους». Ιαχές και ωσαννά του λαού, γιατί όλο το πάθος, κι όλο το τίμημα, κι όλο το μαρτύριο, βαστάει εθελοντικά, αδιαμαρτύρητα ο Ιησούς. Ο μεγάλος Πρωταγωνιστής. Εκείνος, που «ουδείς αφαιρεί απ' εμού, αλλ' εγώ βάλλω αυτήν απ' εμαυτού» (ιωάννης 10:18). Είναι Αυτός, που «πρώτος ηγάπησεν ημάς» (α ιωάννη 4:19).

5. Δεν υπάρχει ο οδοστρωτήρας των ανθρώπινων αξιών, αλλά η εκτίμηση κι ενός ταπεινού γαϊδουριού. Στη σημερινή ροπή της υποβάθμισης των αξιών και της έντεχνης κοπαδοποίησης του ανθρώπου, ο λόγος του Ιησού «πέστε τους ότι ο Κύριος το χρειάζεται», έχει ιδιαίτερη βαρύτητα. Ποιος κομματάρχης λ.χ. θα το 'λεγε αυτό σήμερα; Και αύριο, ποιος κυβερνήτης; Διπλό για μας το μάθημα: Και να μην υποτιμήσουμε κανέναν και τίποτα... Και να βεβαιωθούμε ότι όσο μικροί και ασήμαντοι να νιώθουμε είμαστε «χρηαστοί» στον Κύριο. Το μικρό

σου τάλαντο που η μεγάλη σου αγάπη θέτει στη διάθεση του Κυρίου, ο Θεός θα το χρησιμοποιήσει. Να 'σαι βέβαιος γι' αυτό.

6. Δεν υπάρχει επίσκεψη θανάτου, αλλά επίσκεψη ζωής και σωτηρίας. Λένε για τον Αιμίλιο Παύλο ότι είχε δύο παιδιά. Το ένα πέθανε πέντε μέρες πριν από τον θρίαμβό του και το άλλο τρεις ημέρες μετά απ' αυτόν. Και γράφει ο Πλούταρχος: «Φρικτή η τύχη, μέσα στο ίδιο σπίτι ν' αναμιχτούν τόσες χαρές και τόσοι θρήνοι, τόσοι παιάνες και τόσα δάκρυα». Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με την επίσκεψη του Θεού. Αυτή είναι «για να κάμει έλεος» στον άνθρωπο. «Επισκέφθηκε ο Θεός το λαό του και έκαμε λύτρωση σ' αυτόν» (λουκάς 1:68). Δεν είναι τούτο θαυμαστό! Δεν πρέπει να συγκινήσει κάθε καρδιά! Γιατί αλήθεια «τι είναι ο άνθρωπος ώστε να τον επισκέπτεται ο Θεός;» (εβραίους 2:6, από ψαλμό 8:5-7) και να στέλνει τον Χριστό να «στέκεται έξω από την πόρτα του και να χτυπά»;

7. Δεν υπάρχει η κρίση, αλλά η προειδοποίηση για μια επερχόμενη κρίση. Τώρα, είναι «η αποκτείνουσα Ιερουσαλήμ». Τώρα, κυριαρχεί η αδιαφορία και η πρόκληση. Τώρα, θριαμβολογεί το «ουκ ηθελήσατε». Ελεύθεροι στην εκλογή και στην άρνηση. Υποχρεωμένοι όμως να δεχθούν τα φρικτά αποτελέσματα της ολέθριας εκλογής τους. Σε λίγα χρόνια ο Ρωμαίος Τίτος, δεν θ' άφηνε «πέτρα επί πέτρα». Η Ιερουσαλήμ θα 'σβηνε από το χάρτη. Μόνον, η Ιερουσαλήμ! Δεν είναι ανάλογη η μοίρα όλων που κωφεύουν στη θεϊκή πρόσκληση; Που θέλουν «ν' αγνοούν την ημέρα που ο Θεός τους επισκέπτεται; Ωσαννά και δοξολογίες, στη σκιά όχι μόνο του πάθους, αλλά και της μελλούμενης κρίσης.

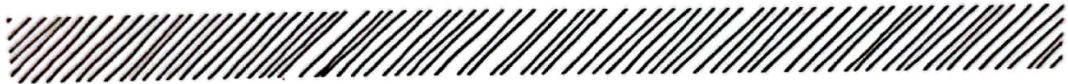

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Στην Κυριακή λοιπόν των Βαΐων, οι ρόλοι είναι καθορισμένοι και κατανεμημένοι: Ιαχές χαράς, ωσαννά και δοξολογίες για μας, αφού η σκιά του Πάθους πέφτει όλη πάνω στον «αίροντα την αμαρτία του κόσμου» (ιωάννης 1:29). ■ Το «ποτήρι της σωτηρίας» εμείς, αφού ο Κύριος πίνει όλο «μέχρι τρυγός», το ποτήρι της κρίσης για τη δική μας σωτηρία. ■ Δεκτοί από τον Επουράνιο Πατέρα, αφού Εκεί-

νος δέχεται να εγκαταληφθεί για μας πάνω στο μαρτυρικό σταυρό. ■ Το φιλί της συγνώμης εμείς, το «μετά ανόμων ελογίσθη» ο Χριστός ■ «Τα προς ειρήνη σου αποβλέποντα» προσφέρονται σε σένα, αφού στο Σταυρό ο Χριστός «γίνηκε η ειρήνη ημών και γκρέμισε το μεσότοιχο της αμαρτίας (εφεσίους 2:14).

Στην Κυριακή των Βαΐων, υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων. Αυτοί που Τον υποδέχτηκαν με τα βάγια της δοξολογίας τους και αυτοί που αρνήθηκαν κι έσφιξαν με έχθρα, καρδιά και χείλη. Εσύ, σε ποια θα ενταχθείς; Πρόσεξε, γιατί το «σιωπήσουσι» δεν υπάρχει.

ΑΓΑΠΗ (η άλλη πλευρά)

Κάποιοι αγάπησαν:

- την πρωτοκαθεδρία, Λουκάς 11: 43
- το σκότος, Ιωάννης 3: 19
- τη δόξα των ανθρώπων, Ιωάννης 12:43
- τον νυν αιώνα, Β΄ Τιμόθεο 4: 10

ΑΓΑΠΗ

Προειδοποιώ, σημαίνει προλαμβάνω. Και προλαμβάνω, σημαίνει αγαπώ.

ΕΡΗΜΙΑ

Να σε τρομάξει η ερημιά εκείνου που αντί να χτίζει γέφυρες, υψώνει μάντρες.

«ΕΚ ΠΥΡΟΣ ΑΡΠΑΖΟΝΤΕΣ»

ιούδα 23

Πριν από χρόνια είχε πιάσει φωτιά ένα άσυλο ψυχοπαθών, κάπου έξω από το Λονδίνο. Από τους 300 τροφίμους, 50 κάηκαν και 250 κυριολεκτικά τους «άρπαξαν από τη φωτιά». Τόσα θύματα, γιατί... αρνιόντουσαν ν' απομακρυνθούν: Μερικοί γέλασαν όταν τους είπαν για φωτιά. Άλλοι διερωτήθηκαν, γιατί μεσάνυχτα ν' αφήσουν το κρεβάτι τους. Κάποιοι υποστήριξαν ότι η φωτιά ήταν κάποια φάρσα των φυλάκων. Κι όχι λίγοι αντιστάθηκαν με πείσμα στους πυροσβέστες, που προσπαθούσαν να τους σώσουν. Είναι διάφορη η συμπεριφορά του αμαρτωλού; Ας δούμε:

1. Στον Άρειο Πάγο

«Έπειτα από το περίφημο μήνυμα του Παύλου (πράξεις 17:22-31)... «οι μεν εχλεύαζον, οι δε... ακουσόμεθά σου και πάλιν». Παντελής άγνοια, του πόσο επείγουσα υπόθεση είναι η σωτηρία. Απορρίπτουν οι περισσότεροι. Αφού· «τινές επίστευσαν».

2. Στα Σόδομα

Θα λέγαμε, χωρίς υπερβολή, κυριολεκτικά άσυλο ψυχοσθενών. Όταν ο Θεός τους στέλνει το μήνυμα (γένεση 19:12-23) με τον Λωτ, «εφάνη εις αυτούς ως αστεϊζόμενος». Αστείο πράγμα, η αμαρτία; Ναι, αφού την... αποποινικοποιήσαμε κιόλας...

3. Στον Κάρμηλο

Ενώ ο Ηλίας τους μιλάει για το μεγάλο κίνδυνο και γιομάτος αγωνία τους ρωτάει: «έως πότε χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων;» (α βασιλέων 18:21), εκείνοι – όλος ο λαός – «δεν απεκρίθη προς αυτόν λόγον». Δηλαδή... «η σιωπή μας προς απάντησή σου». Μα είναι δυνατό τόση αδιαφορία! Δεν είναι η ουδετερότητα τούτη εγκληματική;

4. Στην Ιερουσαλήμ

Ενώ ο άνθρωπος του Θεού διάβαζε τις προφητείες - προειδοποιήσεις, κρίσεις που έρχονταν, ο βασιλιάς Ιωα-

βε τις σελίδες του λόγου του Θεού και τις έριχνε στη φωτιά. Ποια περιφρόνηση του μηνύματος του Θεού!.. Ποια τρέλα!.. Σε λίγο, 36 μόλις χρόνια, δέχτηκε «ταφήν όνου, συρόμενος και ριπτόμενος πέραν των πυλών της Ιερουσαλήμ» (ιερεμίας 22:18-30).

5. Στην Καισάρεια

Ο δέσμιος Παύλος, μιλάει για την θαυμαστή πείρα του με τον Χριστό. Προσκαλεί στην ευλογημένη σωτηρία Του. Η μεγάλη στιγμή του «εκ πυρός αρπάζοντες», φτάνει. Και τότε... ακούγεται η στριγγλιά του Φήστου: «μαίνεις, Παύλε» (πράξεις 26:24). Τρελάθηκες, Παύλε. Ο Παύλος είχε τρελαθεί ή ο Φήστος και ο Αγρίππας και οι όμοιοί τους!..

όμως, ποια είναι η φωτιά, μέσα από την οποία προτρέπόμεθα να τραβήξουμε, κατά ένα «ανάγκασον εισελθείν» (λουκάς 14:23), τους αμαρτωλούς συνανθρώπους μας;

1. «η επιθυμία της σαρκός»

Πρωτοκόρη της αμαρτίας, αφού η Εύα «επιθύμησε... έκοψε... έφαγε» (γένεση 3:6). Είναι αυτή που «συμπνίγει το σπόρο» (μάρκος 4:19). Σ' αυτή «δουλεύει ο άνθρωπος» (τίτος 2:12). Γύρω της, σαν σε κύριο άξονα, περιστρέφεται η σαρκοφροσύνη του κόσμου. Φωτιά, που καίει και κατακαίει. Η σάρκα που «δεν χορταίνει, όσο κι αν φάει».

2. «η επιθυμία των οφθαλμών»

Η πόρτα από την οποία ο Διάβολος... μπαίνει στη ζωή μας. Ο Λωτ «είδε...» και έπεσε στην παγίδα (γένεση 12:10) και τη φωτιά. Η γυναίκα του «περιβλέψασα όπισθεν» (19:26), γίνηκε στήλη άλατος. «Οι οφθαλμοί οι μεστοί μοιχείας» (β πέτρου 2:14), που οδηγούν στη φωτιά της απώλειας. «Οι οφθαλμοί του ανθρώπου που (με τίποτα) δεν χορταίνουν» (παροιμίες 27:20).

3. «η αλαζονεία του βίου»

Πριν ανακαλύψουμε την «αλαζονεία της εξουσίας», υπήρξε – και υπάρχει – η αλαζονεία του βίου. Η φαντασί-

ωση, ότι· είμαι, έχω, μπορώ, δικαιούμαι, στέκομαι. Άνθρωπε, που δεν είσαι παρά... «ένα καλάμι», αν το θελήσεις· «σκεπτόμενο» (Πασκάλ). «Καυχάσαι στις αλαζονείες σου» (ιάκωβος 4:16). Αλαζόνες = δείγμα έσχατης πτώσης (ρωμαίους 1:30) και χαρακτηριστικό εσχάτων καιρών (β τιμόθεο 3:2).

Διπλό το μήνυμα:

- «**σώζετε**»: Εξηγήστε πόρτα - πόρτα, το μεγάλο κίνδυνο. Αρπάξτε τους, με την αγάπη σας, την προσευχή σας, τη μαρτυρία σας.
- «**προσέχετε**» (λουκάς 21:34). Είσαστε «δαυλοί αποσπασμένοι από τη φωτιά» (αμώς 4:11, ζαχαρίας 3:2). Καμιά σχέση με την αμαρτία.

ΔΙΨΑ

Ένα πανάκριβο θερμός. Σε πέτσινη θήκη. Με ποτήρι νικελένιο. Και στην ώρα της θανατερής δίψας, το θερμός ανακαλύπτουμε πως δεν έχει νερό. Τραγωδία! Την περιγράφει ο Ιερεμίας (14: 3).

ΜΕΤΡΟ:

Ούτε μόνο ποιείν.
Ούτε μόνο διδάσκειν.
Ούτε διδάσκειν και ποιείν,
αλλά ποιείν και διδάσκειν (δες Πράξεις 1: 1).

ΧΑΡΑ

Χαίρετε εν Κυρίω, Φιλιππησίους 3:1
Χαίρετε πάλιν, Φιλιππησίους 4:4
Χαίρετε πάντοτε, Φιλιππησίους 4:4

«ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΟΥΚ ΕΧΩ»

Περιγραφή περιστατικού, Ιωάννης 5:1-18. Συναντάμε τον άνθρωπο που 'χει ανάγκη όχι μόνον από τον Θεό, αλλά και από κάποιον που θα τον βοηθήσει να μπει στο νερό μετά το αγγελικό άγγιγμα. Μια μεγάλη τραγωδία: να πεθαίνεις από δίψα και κάποιος να σου προσφέρει έναν κουβά δροσερό νερό, όμως κάποιος χέρι πιο δυνατό από σένα ν' απλώνει και να στον αρπάζει. Ο άνθρωπος που δεν φτάνει και που δεν προφτάνει. Ο άνθρωπος, που μάταια αναζητά δίπλα του τον συνάνθρωπο. Ο άνθρωπος, με απόντα τον άνθρωπο.

1. Η συνθλιπτική συναίσθηση

Το να βρεθείς κάπου σε κάποια περίσταση μόνος, κακό είναι. Όμως... 38 χρόνια! Να λες: «ίσως σήμερα... ίσως κάποιος συγγενής ή φίλος...» και να διαψεύδεσαι 14.000 φορές, όσες οι μέρες των 38 χρόνων, είναι... εξουθενωτικό. «Καλάμι, είδε ο Πασκάλ τον άνθρωπο, σκεπτόμενο». Συχνά σκεπτόμενο τη μοναξιά του και μοιρολογώντας, το: «έμεινε... μοναχή, σαν καλαμιά στον κάμπο». Και το χειρότερο, μόνος μέσα στο πλήθος και μέσα στα αγαθά (in media res).

2. Η διάγνωση του Θεού

Την έκαμε πολύ ενωρίς, με το: «δεν είναι καλόν ο άνθρωπος να είναι μόνος» (γένεση 2:18). Και το «όμοιος μ' αυτόν», δείχνει την έλλειψη και την ανάγκη. Μέσα στον Παράδεισο μόνος, όταν ισότιμες μονάδες δεν υπάρχουν γύρω του, για επικοινωνία κι αλληλοστήριξη. Δημιουργική λοιπόν χειρονομία του Θεού, η συντροφικότητα και η κοινωνικότητα του ανθρώπινου βίου. Ιδεώδες θα ήταν, αν η οικογένεια, η εκκλησία, η κοινωνία, μετουσιώνονταν σε κοινόβιο αγάπης. Όμως...

3. Η ανατροπή της αμαρτίας

Όπως όλα τ' ανέτρεψε η αμαρτία, έτσι και την ανθρωπινή συμβίωση. Εχθρό του Θεού έκαμε τον άνθρωπο και... εχθρό του ανθρώπου. Φοβάσαι τον άνθρωπο, κρύβεσαι από τον άνθρωπο, υποφέρεις από τον άνθρωπο. Και σ' ένα ύστερο, όποιος κι αν είναι ο απέναντί σου –

από τον οποίο ενδεχόμενα ελπίζεις ή και απαιτείς – είναι· «άνθρωπος ομοιοπαθής με σένα» (πράξεις 14:15). Όμοιες με τις δικές σου οι εκζητήσεις του, οι προσδοκίες του, οι ανάγκες του.

4. Το ασθενέστερο στήριγμα

Είδες ποτέ μια ραγισμένη λεύκα, να στηρίζεται σ' ένα καλάμι!.. Έτσι μοιάζει άνθρωπος που στηρίζεται στον άνθρωπο. Όσος και όποιος και να 'ναι. Λες· «εγώ έχω τον τάδε και στηρίζομαι σ' αυτόν». Και η Βίβλος μάς προτρέπει· «μηδείς ας μη καυχάται εις ανθρώπους» (α κορινθίους 3:21). Ακόμη δε· «επικατάρατος ο άνθρωπος που ελπίζει επί άνθρωπον και κάμνει σάρκα βραχίονα αυτού» (ιερεμίας 17:5). Κι όμως, είναι... ανθρώπινο. Ας θυμηθούμε το παράπονο του Παύλου· «πάντες με εγκατέλειπον...» (β τιμόθεο 4:16).

5. Εκεί που απουσιάζει ο άνθρωπος

Η περίπτωση του θαύματος στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά, είναι τυπική. Για 38 χρόνια ζητούσε τον άνθρωπο και να τώρα, μπροστά του ο Χριστός. «Τούτον, ιδών ο Ιησούς». Ήσαν κι άλλοι. Πλησίασε όμως τούτον που· «άνθρωπον δεν είχε» (εδ. 7). Αν είσαι τέτοιος, σήκωσε λίγο το βλέμμα σου. Να, ο Χριστός είναι κοντά σου. Κοντά Του θα βρεις, ό,τι 38 χρόνια ζητιάνευες από τον άνθρωπο και δεν σου 'δινε ο άνθρωπος. Κι όταν· «Κύριος ει βοηθός σου, τι να σου κάμει ο άνθρωπος;» (εβραίους 13:6).

6. Η επάρκεια του Κυρίου

Να ξανάλθουμε στον Παύλο: «Κανένας δεν μου παραστάθηκε... ο Κύριος μου παραστάθηκε». Θα 'χε ποτέ ο Παύλος τούτη τη γλυκιά εμπειρία, κάτι σαν «τίνα άλλον έχω εν τω ουρανώ; και επί της γης δεν θέλω άλλον παρά σε» (ψαλμός 73:15), αν δεν γευόταν την ανθρώπινη εγκατάλειψη; Να λοιπόν, πώς ένα βάραθρο που σου στήνουν οι άνθρωποι, μπορεί να γίνει ένα βάθρο, πάνω του να οικοδομήσεις την πνευματική σου ζωή. Πιο μακριά σου οι άνθρωποι, πιο κοντά σου ο Κύριος. Φτάνει να Τον δεις. Φτάνει, να μη ζητάς από τους ανθρώπους, αυτό που ο Θεός μόνος δίνει και δίνει πλούσια.

7. «Ο ιατρευθείς δεν ήξευρε τις είναι»

Από τα πνευματικά παράδοξα, τούτο. Οι χριστιανοί, υπό

μία άποψη, να γνωρίζουν πολύ λίγο τον Σωτήρα τους. Ν' ακούγεται και γι' αυτούς το παράπονο· «τοσούτον χρόνο μαζί σας και δεν μ' εγνώρισες, Φίλιππε!» (ιωάννης 13:9). Δεν γνώρισες ότι είμαι· «ο συγχωρών, ο ιατρεύων, ο λυτρώνων, ο στεφανώνων, ο χορτάζων...» (ψαλμός 103:1-13)! Και δεν βεβαιώθηκες ακόμη, ότι· «κι αν ο πατήρ και η μήτηρ σου (κι όποιος άλλος συνάνθρωπός σου) σε εγκαταλείψει, Εγώ θα σε προσδεχθώ» (ψαλμός 27:10);

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η αμαρτία σε χώρισε από τον Θεό και σ' απομάκρυνε από τον άνθρωπο. Ο Κύριος είναι «Θεός εγγύθεν» (ιερεμίας 13:13). «Πλησιάσέ τον και θα σε πλησιάσει» (ιάκωβος 4:8). Και θα σε γεμίσει. Και ίσως σου δείξει το δρόμο για κάτι σαν το «Λουκάς έστιν μόνος μετ' εμού» (β τιμόθεο 4:11) ή «προστάτης πολλών κι εμού αυτού» (ρωμαίους 16:3). Κι αν κάποιοι πλησιάσουν τον Κύριο, έχουν αυτόματα πλησιάσει και ο ένας τον άλλον.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Μοιάζει με τον τοίχο· κανένα ασβέστωμα, οσοδήποτε επιμελημένο, δεν θα μπορέσει ποτέ να τον στηρίξει.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Σπείρε μια πράξη και θα θερίσεις μια συνήθεια, σπείρε μια συνήθεια και θα θερίσεις ένα χαρακτήρα.

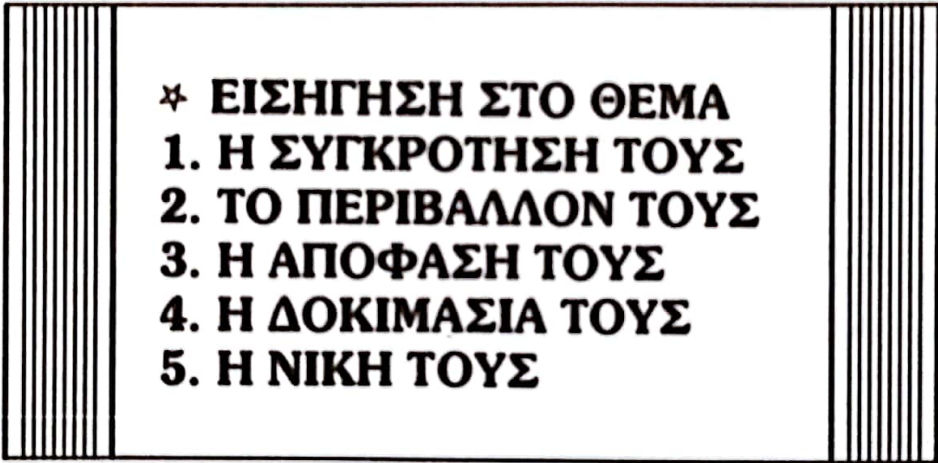
ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ένας τρόπος να διορθώσεις τα παιδιά σου είναι... να διορθώσεις το παράδειγμα που τους δίνεις.

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

*6 ομιλίες που δόθηκαν σε συνέδριο εφήβων στο Σούνιο την
άνοιξη του 1990.*

-
- ✧ ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΟ ΘΕΜΑ**
 - 1. Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥΣ**
 - 2. ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΟΥΣ**
 - 3. Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥΣ**
 - 4. Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ**
 - 5. Η ΝΙΚΗ ΤΟΥΣ**

δανιήλ κεφ. 1, 2, 3, 6

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ»

Συνηθίσαμε, στη δύναμη του όγκου (και του αριθμού). Και λέμε: «Όπου πάνε οι πολλοί... πού ν' αντισταθείς στο συρμό;.. η πλειοψηφία νικάει... η ομάδα επιβάλλει και επιβάλλεται... οι διαφωνούντες σιωπούν... τι να κάμεις όταν είσαι σαν τη μύγα στο γάλα...». Και άλλα πολλά. Όμως, όχι:

- 1. Ο άνθρωπος κι αν είναι ον κοινωνικό, δεν είναι εντούτοις και ον δουλικό.** Ούτε η ζωή γύρω μας ούτε η Βίβλος, μας διδάσκει κάτι τέτοιο. Ο Χριστός ασχολήθηκε με τα πλήθη, ιδιαίτερα όμως με το άτομο (θυμηθείτε: Νικόδημο, Σαμαρείτισσα, Ζακχαίο, αμαρτωλή στο Ναό, ληστή στο σταυρό). Ο κόσμος, φίλε μου, θα προσπαθήσει να σε κοπαδοποιήσει, να σε αποπροσωποποιήσει. Ο Χριστός, προσφέρεται να διασώσει την προσωπικότητά σου.
- 2. Είναι ανίκητη η δύναμη και η πίεση του περιβάλλοντος;** Ανθρώπινα, ναι. Θυμηθείτε κάποτε τον Βαρτίμαιο. Φώναξε για να τον φέρουν στον Χριστό. Όμως «επέπληττον αυτόν πολλοί για να σιωπήσει» (μάρκος 10:48). Θα το κάμουν και σε σένα. Θα στο βουλώσουν: με τις ειρωνίες τους, τις χοντράδες τους, την αποβολή σου από την ομάδα. Τον ανοιχτό ίσως διωγμό τους. Δεν θα ησυχάσουν, αν δεν σε καταπιούν. Αν δεν σε κάμουν όμοιό τους, άβουλο νούμερο στο ρέμπελο κοπάδι τους. Δεν θα κουραστούν, να σε κυνηγούν... Τότε;
- 3. Σου θυμίζω: άνθρωποι που είπαν «όχι» και γράψανε ιστορία:** Ναι, αν τολμά το θάρρος, γιατί να μη τολμήσει το γνήσιο θάρρος. Μάλιστα το χριστιανικό θάρρος. Το θάρρος για τον Χριστό και με τον Χριστό. Ο Μωυσής τόλμησε να πει όχι στο βασιλικό κατεστημένο (εβραίους 11:24-26), κι έγραψε ένδοξη ιστορία. Ο Παύλος είπε όχι στο θρησκευτικό συμβιβασμό και τη νόθευση (γαλάτες 2:11-14) κι έγραψε ιστορία πρότυπου χριστιανικού θάρρους και συνέπειας. Ο Δανιήλ είπε όχι στη διαταγή: «μη προσεύχεσθε» (δανιήλ 6:10) και συνέχισε «να προσεύχεται, καθώς έκαμνε πρότερον» κι έγραψε... ιστορία νίκης και θριάμβου εναντίον στους Δαρείους όλων των

εποχών. Ακόμη οι φίλοι του... αρνήθηκαν να προσκυνήσουν την εικόνα του Ναβουχοδονόσορα, κι έγραψαν ιστορία μεταστροφής κι αυτού του βασιλιά με το ακλόνητο θάρρος τους (3:28, 29).

4. **Το μυστικό τους;** Κέρδισαν χίλιες μάχες εξωτερικές, αφού κέρδισαν πρώτα μια κρίσιμη εσωτερική μάχη. Ποια; Είναι σαν κάποια Γεθσημανή, πριν από το Σταυρό και την ανάσταση. Και υπάρχει ανάσταση, για κείνους που τολμούν να πουν «όχι» στο άθεο περιβάλλον τους και να γράψουν έτσι ιστορία για τον Χριστό, με τον Χριστό. «Βάλανε στέρεη την απόφαση μέσα στην καρδιά τους να μη μολυνθούν από τον τρόπο ζωής του αμαρτωλού περιβάλλοντός τους» (δανιήλ 1:8). Πώς τρώνε, τι ντύνονται, με ποιους τρόπους γλεντάνε οι γύρω σου, δεν είναι υπόδειγμα ζωής για σένα. Δεν ήταν ποτέ. Δεν είναι περσότερο, σήμερα. Την εποχή που χάθηκε το ήθος και το μέτρο.
5. **Δώσε την εσωτερική σου μάχη:** «Οι φίλοι του Δανιήλ» σε προτρέπουν να δώσεις τη δική σου, προσωπική και υπεύθυνη, εσωτερική μάχη, που είναι: Να δώσεις την καρδιά σου στον Χριστό και να ζήσεις τη ζωή του Χριστού, στην εποχή σου και στο περιβάλλον σου. Ιδιαίτερα, το σχολικό, το γειτονικό, το φιλικό. Για να το επιτύχεις: α) «κάμε βέβαιη την κλήση και την εκλογή σου» (β πέτρου 1:10) και β) «πάρε το θάρρος να 'σαι διαφορετικός από το περιβάλλον σου και πάρε την απόφαση να πεις όχι» στην όποια πίεση του περιβάλλοντός σου, για υποστολή και αποπροσωποποίηση.
6. **Σε τι, λέμε «όχι»;**
 - στην υποβάθμιση και άλωση της ανθρώπινης προσωπικότητας,
 - στη χριστιανική ζωή χωρίς μαρτυρία και όχι σπάνια, χωρίς Χριστό,
 - σ' ό,τι υποβαθμίζει κι επισκιάζει τη μοναδική προσωπικότητα του Χριστού,
 - στη φιλοσοφία του χουλιγκανισμού, σαν τρόπο ζωής,
 - στα έξαλλα ντυσίματα και γδυσίματα, που κάνουν τον άνθρωπο, παρδαλή μαριονέτα,
 - στο κάπνισμα και τους καρκίνους του,

- στα ναρκωτικά και τους ψεύτικους κι εφήμερους παραδείσους τους.
- στην πανσεξουαλικότητα, μάλιστα στις ακραίες εκδηλώσεις όπως την ομοφυλοφιλία και τις προγαμιαίες ολοκληρωμένες σχέσεις,

7. **Πάρε την απόφασή σου, σήμερα.** Είσαι στην πιο όμορφη και στην πιο συγκλονιστικά, κρίσιμη ηλικία. Ίσως τούτο το ηλιόλουστο Κυριακάτικο πρωινό, σημαδέψει την υπόλοιπη γήινη και αιώνια πορεία σου. Όλα θα εξαρτηθούν από σένα: Αν γίνεις ένας πνευματικός φίλος του Δανιήλ. Αν μαζί του θα πεις: «αποφάσισα μέσα βαθιά στην καρδιά μου, να μη μολυνθώ» (δανιήλ 1:8). Ή όπως το διατυπώσαμε σε μια κάρτα, που βγαίνοντας απ' αυτή την αίθουσα, θα σου μοιραστεί. Διάβασέ την. Και αν συμφωνείς: γονάτισε, δώσε με μετάνοια και πίστη την καρδιά σου στον Χριστό και στα γόνατα της προσευχής – όπως θα εξακολουθείς να είσαι, πες:

σήμερα _____ 1990, υποσχέθηκα στον Θεό, με τη δική Του βοήθεια, να απέχω και να μη μολυνθώ από καταχρήσεις, όπως είναι το κάπνισμα, τα ναρκωτικά και τα όμοια τους, που φθείρουνε την υγεία και υποδουλώνουν τον άνθρωπο στην αμαρτία. Επιθυμία μου είναι να «συμμορφώνομαι» στο θέλημα του Θεού και να αναπτύξω μέσα μου, ανεξάρτητη και υπεύθυνη προσωπικότητα. Απορρίπτω τη δουλική μίμηση μοντέλων ζωής, που προσβάλλουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

δανιήλ 1:8.

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Στη Σπάρτη, η αχαριστία τιμωριόταν με θάνατο. Ο θάνατος στην Εδέμ, και στη μετέπειτα πανανθρώπινη πορεία, στάθηκε ο πρώτος τραγικός καρπός της αχαριστίας (δες Ιωάννης 19: 28, 29).

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ»

1. Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥΣ

1. Η σωτηρία είναι μια «ΕΞΟΔΟΣ»

Αλήθεια, που πρέπει να γίνει ξεκάθαρα νοητή και ανεπιφύλακτα αποδεκτή. Παρανόηση, σημαίνει στρέβλωση στην αρχή της πνευματικής μας πορείας, μ' επακόλουθα βλαβερά, μέχρι καταστροφικά. Ο Κύριος προσευχήθηκε για τους δικούς Του, που «εκ του κόσμου δεν είναι» (ιωάννης 17:16). Ήτανε κάποτε στον κόσμο. Τώρα ο Χριστός που κι Αυτός «δεν είναι εκ του κόσμου», τους κάλεσε κοντά του. Έχετε πνευματικά, ψυχικά, ψυχολογικά: α) βγει από τον κόσμο και β) βγάλει τον κόσμο από μέσα σας; Αν όχι, η εντολή είναι για σένα νέε μου και νέα μου: «εξέλθετε, αποχωρίσθητε, μη εγγίξετε, θα σας δεχθώ» (β κορινθίους 6:17). Και αποκάλυψη 18:4, «εξέλθετε εξ αυτής ο λαός μου και μη συγκοινωνήσετε εις τας αμαρτίας αυτής». Και είναι τούτη, όχι μια στιγμιαία «έξοδος», αλλά ένα συνεχές: «ας εξερχώμεθα λοιπόν προς Αυτόν» (εβραίους 13:13).

2. Πρόκειται για μια ΕΞΟΔΟ, όχι στη διάσταση του χώρου, αλλά της ποιότητας.

Εδώ είναι, η λεπτή τοποθέτηση και το πρόβλημα. Το χώρο και το περιβάλλον – όπως θα δούμε – δεν τα ορίζουμε εμείς. Γεννιούμαστε, σ' αυτά. Ή μας επιβάλλονται, όπως και στην περίπτωση του Δανιήλ και των φίλων του. Δεν βρίσκονταν εκεί που ήθελαν. Εκεί, που σχετικά εύκολα θα μπορούσαν να είναι αυτό που ήθελαν να είναι. Κι εδώ είναι το πρόβλημα: να είσαι αυτό που θέλεις να είσαι, όχι μόνο στο οικείο σου περιβάλλον, αλλά και στο ανεπιθύμητο ή ακόμη και το εχθρικό. Αν πούμε «οικείο περιβάλλον» το χριστιανικό σπίτι, την εκκλησία, θα ονομάζαμε ξένο, κοσμικό, αντίθετο: το σχολείο σ' όλες του τις βαθμίδες, τον εργασιακό χώρο, την κοινωνική ομάδα, τον κόσμο γενικά και το «φρόνημά» του. Για την αντιμετώπιση αυτής της ανάγκης, ήταν η προσευχή του

Κυρίου: «ούτοι είναι εν τω κόσμω (χωρίς να είναι «εκ του κόσμου»)... δεν σε παρακαλώ να σηκώσεις αυτούς εκ του κόσμου, αλλά να τους φυλάξεις εκ του πονηρού» (ιωάννης 17:11, 15).

3. Η ηλικία με τις ειδικές δυσκολίες.

Για τα ώριμα «άντα» και τα κουρασμένα «ήντα», τα προβλήματα είναι λιγότερα και η «έξοδος» ευκολότερη. Καμιά φορά και η... τοπική. Όμως για τον νέο και τη νέα, που και μέσα στο χριστιανικό σπίτι και την εκκλησία και το Κυριακό, ή και τα συνέδρια, στέκεται και δεν στέκεται; Ή, που μόλις και επιβιώνει πνευματικά!.. Για τον Δανιήλ και τους τρεις φίλους του, που το περιβάλλον τούς είχε βάνουσα επιβληθεί!.. Που τους περιμένει καμίνι και λάκκος λιονταριών!.. Το στίχο: «τα καϋμένα τα νιάτα τι γρήγορα που περνούν», εγώ θα τον τραγουδούσα, αλλιώς: «τα καϋμένα τα νιάτα, τι δυσκολίες περνούν»!.. Πώς να τα βγάλει πέρα ο Σεδράχ; Και πώς ο Αβδε-νεγώ; Ένας είναι ο δρόμος...

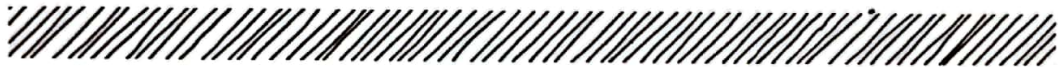
4. Συσπείρωση και συγκρότηση σε ομάδα

Γνωστό το δίδαγμα του ετοιμοθάνατου πατέρα, στους εφτά ερίζοντες γιους του. Καθένας έσπασε τη βέργα που του 'δωσε ο πατέρας. Όμως, κανένας δεν μπόρεσε να σπάσει τις εφτά βέργες, σφιχτοδεμένες μαζί. Και στο δανιήλ κεφ. 1, 3 & 6, βλέπουμε τους τέσσερις τούτους νέους συσπειρωμένους γύρω από την ακραιφνή πίστη τους και συγκροτημένους σε ομάδα αντίστασης στο διεφθαρμένο και πιεστικό περιβάλλον τους. Τούτο είναι κάτι που πρέπει και είναι επείγον να το κάμετε φίλοι μου, στο σχολείο, στην ομάδα, στην γειτονιά, στο φροντιστήριο, στην ξένη χώρα, έστω κι αν είστε δυο ή τέσσερις, όπως ο Δανιήλ και οι φίλοι του. Είναι θέμα πνευματικής επιβίωσης. Μόνος ο καθένας σας, σταγόνα μικρή στην απέραντη λαοθάλασσα, είναι πολύ πιθανό να σιωπήσετε. Ή να συμβιβαστείτε. Ή και να αφομοιωθείτε...

5. Πρακτικά βήματα.

■ Ανακαλύψτε, ο ένας τον άλλο. Είναι κρίμα στο ίδιο σχολείο ή στην ίδια πολυκατοικία να βρίσκονται δυο πιστοί νέοι ή νέες και να μην έχουν σφίξει τα χέρια. Οι αριθμοί, δεν μετράνε. Εδώ ισχύει, το: «καλύτεροι οι δυο υπέρ τον ένα... οι δυο θέλουσι αντισταθεί... και το τρι-

πλούν σχοινίον δεν κόπτεται ταχέως» (εκκλησιαστής 4:9-12). ■ Συζητήστε και προσδιορίστε τις θέσεις σας. Μέχρι πού και από πού και πέρα, αποτελεί ανεπίτρεπτο συμβιβασμό; Έτσι γίνεται μια κοινή τοποθέτηση και δίνεται μια ενιαία αντιμετώπιση. Όχι, «πώς συ δεν... αφού ο φίλος σου ο Γιάννης ναι;». ■ Θεώρηση του περιβάλλοντος έπειτα, που δεν είναι απαραίτητα ο εχθρός σου, αλλά οπωσδήποτε ο αγρός σου. Γι' αυτό, θα μιλήσουμε στην επόμενη μελέτη μας. Δέστε λ.χ. τον τρόπο αντιμετώπισης του τρομερού προβλήματος, με το ενύπνιο του βασιλιά. «Υπήγεν ο Δανιήλ και εγνωστοποίησε το πράγμα προς τον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρία, τους συντρόφους του, για να ζητήσουν (από κοινού) έλεος παρά του Θεού» (2:17). Μαζί αντιμετώπισαν το πρόβλημα και όταν δοξάστηκε ο Δανιήλ, σύστησε τους φίλους του και διορίστηκαν στην ανώτατη στάθμη της Διοίκησης.

ΣΤΟΧΟΙ

Το πρόβλημά μας δεν είναι συχνά ότι οι στόχοι μας είναι τόσο υψηλοί που δεν τους φτάνουμε, αλλά αντίθετα ότι είναι τόσο χαμηλοί που τους έχουμε ήδη φτάσει.

ΕΛΕΓΧΟΣ

Αν δεν προσευχηθείς ο Θεός να σου δώσει δύναμη να ελέγχεις τα νεύρα σου, τότε τα νεύρα σου θα σε ελέγχουν.

ΕΓΩΪΣΜΟΣ

Ό,τι αρχίζει με εγωισμό, τελειώνει με ντροπή.

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ»

2. ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΟΥΣ

Λένε πως κάθε γραφτό, φέρνει τη σφραγίδα του χώρου και του χρόνου, στους οποίους συντάχτηκε. Λόγου χάρη, Πάτμος και εξορία, έχουν σφραγίσει την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Τόσο που και αν δεν υπήρχε στο κείμενο «εν τη νήσω Πάτμω» και ψάχναμε στα Αιγαιοπελαγήτικα νησιά, θα βρίσκαμε και το νησί και τους χρόνους του Δομιτιανού με τους διωγμούς του. Απ' αυτό τον κανόνα, δεν εξαιρούνται ούτε «οι φίλοι του Δανιήλ». Είναι στον 6ο π.Χ. αιώνα, που ο Ιούδας σέρνεται σ' αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα. Ανάγκη, λοιπόν, να μελετήσουμε το περιβάλλον τους. Κι αν όχι τόσο το μορφωτικό κλπ., τουλάχιστον το πνευματικό. Ας το επιχειρήσουμε.

1. Υποψήφιοι γενίτσαροι;

Γιατί, όχι. Η Ιστορία, μονότονα επαναλαμβάνει τον εαυτό της. Κάθε ολοκληρωτικό καθεστώς, προσπαθεί να σφετεριστεί τη νεολαία. Να την αφιονίσει, να την αλλοτριώσει. Να την καταστήσει ενεργούμενό της. Να τη δαμάσει με δημοκοπικές υποσχέσεις και παροχές. Να τη «διδάξει τα γράμματα και τη γλώσσα των Χαλδαίων» (1:4). Να την ξεστρατίσει πνευματικά, διανοητικά, πολιτιστικά. Να την ισοπεδώσει, ληστεύοντάς την από κάθε όμορφη κληρονομιά. Από κάθε τι το δικό της. Από τις ιδιαιτερότητές της, που δίνουν ακριβώς το χρώμα και το άρωμα. Την ποικιλία, στην ενότητα. Απ' αυτή την αλλοτρίωση, θα πρέπει νέοι μου και νέες, να προστατευθείτε. Να αμυνθείτε του χώρου σας· οικογενειακού, εκκλησιαστικού, εθνικού ακόμη. Μη απεμπολήσετε αιώνιες και σωτήριες αξίες, όπως την καθαρή κι αγνή χριστιανική ζωή, χάριν κάποιων ψευδώνυμων σύγχρονων τάσεων.

2. Όταν σου κλέψουν την ταυτότητα.

Εγκατάλειψη της πατρώας γης, απόσπαση από το οικο-

γενειακό και πνευματικό περιβάλλον, μάντρωμα σ' ένα παρδαλό κοπάδι («μεταξύ τούτων ήσαν εκ των υιών Ιούδα»), παραδομένοι στις αφομοιωτικές δυνάμεις του ειδωλολατρικού περιβάλλοντος, χωρίς ταυτότητα. «Νέοι χωρίς ταυτότητα», να ένα επίγραμμα για την εποχή μας. Τούτο το επιχειρούν όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, πολιτικά ή θρησκευτικά. Τούτο θα το προσπαθήσει το σχολείο, η γειτονιά, το φροντιστήριο, η αθλητική ομάδα, το συγγενικό περιβάλλον, ο επαγγελματικός κύκλος. Να σου κλέψουν την πνευματική σου ταυτότητα. Να σε αποχρωματίσουν. Να σου αρνηθούν κάθε ιδιαιτερότητα και κάθε ατομικότητα.

3. Η δυναμική επιβολή.

Παρακολουθήστε στα 3 κεφάλαια (1, 3 και 6), πώς προοδευτικά τούτο το περιβάλλον, προτείνει ή και επιβάλλει τις θέσεις του, τη δική του φιλοσοφία ζωής: Βασιλικά εδέσματα και ποτά – «πεσόντες προσκυνήσατε την εικόνα» – απειλή καμινιού – καμιά αίτηση σ' οποιονδήποτε άλλο θεό – ρίξιμο στο λάκκο των λιονταριών. Τέτοια είναι – και θα είναι σε σένα – η συμπεριφορά του περιβάλλοντος. Πρώτα θα σου ζητήσει να υποστείλεις, να σωπάσεις, ν' αποσπαστείς από τον πνευματικό σου τόπο. Έπειτα, θα σου επιβάλει τα δικά του: τις δεσμεύσεις του, τα έθιμά του, αν τολμήσεις να πεις «όχι» και να ξεχωρίσεις. Σ' αυτό το κρίσιμο σημείο, θέλω να σου θυμίσω την προτροπή του λόγου του Θεού: «διότι, δεν αγνοούμε τα διανοήματα αυτού» (β Κορινθίους 2:11). Και «ακόμη δεν αντισταθήκατε μέχρις αίματος αγωνιζόμενοι κατά της αμαρτίας» (εβραίους 12:4).

4. Η παντελής έλλειψη αρχών.

Είναι το κύριο και το πιο ανησυχαστικό χαρακτηριστικό των νέων της εποχής μας. Αμφισβητούνται όλες οι αξίες. Μπαίνουν ερωτηματικά ακόμη και από τις συντεταγμένες υπηρεσίες της Πολιτείας – όπως λ.χ. κρατικά σχολεία – έντονα και προκλητικά χαρακτηριστικά σε κάθε «πιστεύω». Κι ενώ τα «πιστεύω» αμφισβητούνται, ελεύθερα κυκλοφορούν τα «δεν πιστεύω». Το γκρέμισμα κάθε φραγμού. Η εξύψωση κάθε ειδώλου, που... θεοποιεί τον άνθρωπο. Δέστε στην περίπτωση του Δαβίδ και των φίλων του: αναγκαστική προσκύνηση της εικόνας του Ναβουχοδονόσορα, υποκατάσταση κάθε θεού και ανθρώπου από τον Δαρείο και την προσωπολα-

τρεία του. Και σ' όλα αυτά, ζητάνε από σένα να 'σαι το νούμερο που χειροκροτεί και δεν τολμάει να είναι κάτι διαφορετικό. Ούτε ανοχή στη... μειονότητα. Κάτι σαν την αυθαίρετη κατηγορία στον αρχαίο σοφό, τον Σωκράτη. «Νομίζει θεούς, ους η πόλις ου νομίζει»!..

5. Τα λεοντάρια του Βουνιάνου.

Τα συναντάει ο Αποδημητής λίγο πριν από το Παλάτι, που το λέγανε «Ομορφιά». Και ο «Άγρυπνος» τον συμβουλεύει, να υποχωρήσει. Όμως ο Αποδημητής προχωράει, για ν' ανακαλύψει σύντομα, ότι ήσαν... δεμένα με αλυσίδες κοντές, που δεν μπορούσαν να φράξουν το πέρασμα. Τέτοιο είναι το κοσμικό περιβάλλον γύρω σου. Γιομάτο θορύβους και τρόμους. Όμως ευμετάβολο, αν συ σταθείς σταθερός. Σταθερό και καταστροφικό εκείνο, αν εσύ δείξεις αστάθεια. Το βλέπουμε τόσο έντονα αυτό, στον Δανιήλ και τους φίλους του: Ο αρχιευνούχος, υποχωρεί και δέχεται – ο Ναβουχοδονόσορ, από το «ποιος θεός θα σας ελευθερώσει», σε λίγη ώρα διατάζει... «να μη προσκυνήσουν άλλον Θεό» – ο Ναβουχοδονόσορ πάλι... «πέφτει και προσκυνάει τον Δανιήλ», μετά τη φανέρωση του ενυπνίου – ο Δαρείος «σφραγίζει το λάκκο με τον Δανιήλ μέσα» και τ' άλλο πρωί αναφωνεί: «Ο Θεός του Δανιήλ, Θεός ζων και σώζων». Όλα, όπως θα δούμε στην επόμενη μελέτη μας, ξεκινάνε από μια κρίσιμη εσωτερική απόφαση...

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ

Γενναίος δεν είναι αυτός που δεν φοβάται, αλλά αυτός που κατανικάει το φόβο του και κάνει το καθήκον του.

ΒΙΒΛΟΣ

Πολλά βιβλία στοχεύουν τη μόρφωσή μας, η Βίβλος πραγματοποιεί τη μεταμόρφωσή μας.

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ»

3. Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥΣ

1. Το πεδίο της κρίσιμης μάχης.

Δεν είναι εκεί που εκपुरσοκροτούν τα όπλα, αλλά εκεί που αποφασίζουν οι καρδιές. Είναι μια μάχη που κερδίζεται ή χάνεται, πριν προχωρήσεις τυπικά σ' αυτή. Συνέβηκε πρώτα, στον Κύριο. Η μεγάλη μάχη ήταν στη Γεθσημανή. Εκεί παίχτηκε το «να πιω» και να «μη πιω». Κι όταν εκστομήθηκε το «γεννηθήτω το θέλημά σου», η μάχη είχε κριθεί. Έλειπε, το «εγέρθητε, ας υπάγωμεν». Έτσι συνέβηκε και στον Δανιήλ. Η έκφραση «έβαλεν εν τη καρδία αυτού», είναι η σημαντικότερη όλου του βιβλίου. Όλης της ζωής του Δανιήλ και των συντρόφων του. Είναι το... πρόκριμα της μάχης. Η ατσάλινη πνευματική θωράκιση, γι' αυτό που θ' ακολουθήσει.

2. Πώς παίρνεται μια τέτοια απόφαση.

Με δυο διαδικασίες: Μπορεί, μόνος. Δέστε τον Μωυσή λ.χ. «Μέγας γενόμενος, αρνήθηκε, προκρίνας, θεωρήσας» (εβραίους 11:24-26). Κι άλλοι επίσης μόνους τους, όπως ο Ιωσήφ, ο Ιωάννης ο Πρόδρομος κλπ. Ψηλά αναστήματα που στάθηκαν όρθιοι, είπαν «όχι» στην υποστολή και κοπαδοποίηση και... γράψανε ιστορία. Όμως είναι κι άλλοι σαν τους φίλους του Δανιήλ που μαζί του πήραν την απόφαση. Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει από το «έβαλεν εν τη καρδία αυτού» σε συνδυασμό με το «δοκίμασον τους δούλους σου» (1:8, 12). Και σ' αυτό βοήθησε αποφασιστικά, η συγκρότησή τους σε πνευματική ομάδα. Θυμήσου την συμπροσευχή και σύσκεψη των τεσσάρων, στο 2:17, 18 (μελέτη πρώτη). Και είναι πολύ σημαντικό τούτο το δέσιμο σε ομάδα και η αλληλοενθάρρυνση και η από κοινού αντιμετώπιση: «Περικυκλωμένοι υπό τοσοούτου νέφους μαρτύρων» (εβραίους 12:1). Έπειτα «καλύτεροι οι δυο από τον ένα... και τριπλό σχοινί δύσκολα το κόβεις» (εκκλησιαστής 4:12).

3. Η απόφαση πρέπει να είναι συγκεκριμένη.

Βασικά βέβαια, είναι η απόφαση να μην υποστείς από την πίστη σου και να μη συμβιβαστείς. Κάτι σαν το «ου καπηλεύομεν» (β Κορινθίους 2:17). Κανένα νέρωμα α) στο Βιβλικό σου πιστεύω και β) στην αγία κατά Χριστόν ζωή σου. Τέτοιους ασυμβίβαστους χριστιανούς χρειαζόμαστε. Τέτοιοι να συνηθίσετε να είσατε από τα νιάτα σας. Όμως, αντιμετωπίζοντας τις συγκεκριμένες περιστάσεις, συγκεκριμένες γίνονται και οι αποφάσεις μας: «Έβαλαν εν τη καρδία αυτών... να μη μianθούν από τα βασιλικά εδέσματα... να μη προσκυνήσουν την εικόνα του βασιλιά...» να μη παύσουν να προσεύχονται – μάλιστα δημόσια – στον αληθινό Θεό. Εσωτερικά στην καρδιά, η μεγάλη απόφαση. Και στα καθημερινά γεγονότα, η εξειδικευμένη αντιμετώπιση, χωρίς παζάρια και δίχως ενδοιασμούς.

4. Προκλητικότητα ή αποφασιστικότητα.

Στο πρώτο κεφ. έχουμε το «δοκίμασον παρακαλώ τους δούλους σου» (εδ. 12). Κι ως τα δω πάει καλά. Δεν υποστέλω, αλλά και δεν προκαλώ. Όμως στα κεφ. τρία και έξι, η αποφασιστικότητα εγγίζει τα όρια της... πρόκλησης. «Αλλά κι αν δεν μας ελευθερώσει, ας είναι γνωστό σε σένα βασιλιά (δηλ. πάρτο χαμπάρι, βασιλιά), την εικόνα σου δεν την προσκυνάμε». Κι «έπιπτε εις τα γόνατα προσευχόμενος... έχων τας θυρίδας τού κοιτώνος ανεωγμένας». Το «πάρτο χαμπάρι» και τα «διάπλατα παράθυρα», δεν αποτελούν σπάταλη κι επικίνδυνη πρόκληση; Φρονούμε, όχι. Είναι αντιθέτως ένα ευθαρσές, δημόσιο παρόν, το οποίο δεν πρέπει ν' αποφεύγουμε. Όχι, η Βίβλος κρυμμένη... Όχι, προσευχήσου από μέσα σου... Όχι «πέστο μαλακά, μήπως...». Φανταζόσαστε τα σχόλια, αν ο Δανιήλ προσευχόταν, με... κλεισμένα παράθυρα!..

5. Σεβασμός στα πρόσωπα, μέχρι πού;

Και στα τρία περιστατικά, γίνεται προσπάθεια, να εμπλακούν και κατηγορηθούν, ο Δανιήλ και οι φίλοι του, για αλαζονεία και έλλειψη σεβασμού στους ανωτέρους τους. Διαβάστε, τα: «εγώ φοβούμαι τον βασιλιά... δεν σε εσεβάσθησαν... δεν σε σέβεται..» (1:10, 3:12, 6:13). Κι αυτό είναι ένα σημείο που θα πρέπει να προσέχουμε. Το μέτρο το δίνει ο Δανιήλ στο 2:28: «δεν δύνανται σοφοί,

αλλά είναι Θεός εν τω ουρανώ». Τον οφειλόμενο σεβασμό τον αποδίνουμε, όμως και την υπακοή μας στον Θεό. Θυμηθείτε: «Εάν είναι δίκαιον ενώπιον του Θεού, σε σας να υπακούσουμε, παρακούοντας τον Θεό, κρίνατε» (πράξεις 4:19). Και πάντοτε θ' αποσυνδέουμε τον οφειλόμενο σεβασμό στον άνθρωπο (μεγαλύτεροί μας, αρχές, κλπ.), από την οφειλόμενη υπακοή μας στον Κύριο. Αυτό τ' αντιμετώπισε ο Παύλος στους Φιλίππους, Θεσσαλονίκη, Βέροια, Αθήνα, Κόρινθο, με το «παρά νόμον». Βέβαια μια τέτοια σθεναρή μας απόφαση, θα μας περάσει από δοκιμασία, που είναι το θέμα της επόμενης μελέτης μας.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ:

1. Καθρέφτης, που μας δείχνει την αμαρτία μας - ιάκωβος 1: 23.
2. Φως, στα μονοπάτια της ζωής - ψαλμός 119: 105.
3. Φωτιά, που καίει το κακό μέσα μας και μας καθαρίζει - ιερεμίας 23: 29.
4. Ξίφος, που διαπερνά την καρδιά μας - εβραίους 4: 12.
5. Σφυρί, που συντρίβει το βράχο της αμετανόητης καρδιάς μας - ιερεμίας 23: 29.
6. Σπόρος, που φέρνει μέσα μας ζωή - α' πέτρου 1: 23.
7. Μέλι, που γλυκαίνει τις θλίψεις μας - ψαλμός 119: 103.
8. Γάλα, για τα πνευματικά νήπια - α' πέτρου 2: 2.
9. Νερό, που ο νέος καθαρίζει την οδόν του - ψαλμός 119: 9.
10. Άρτος, για να μεγαλώνουμε πνευματικά - ματθαίος 4: 4.

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ»

4. Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

1. Η δοκιμασία θ' ακολουθήσει.

Μια απόφαση δεν λύνει το πρόβλημα. Αυτό που κάνει είναι να τοποθετεί και να θωρακίσει, για τη μάχη που οπωσδήποτε θα 'ρθει. Ο Παύλος προειδοποιεί το πνευματικό του τέκνο τον Τιμόθεο: «Όλοι εκείνοι που θέλουν να ζήσουν ευσεβώς... θέλουσι διωχθεί» (β τιμόθεο 3:12). «Πάντες», σημαίνει χωρίς εξαίρεση. Μετά την απόφασή σου λοιπόν – ατομική ή συλλογική – να 'σαι έτοιμος για το καμίνι, που η δοκιμασία σου θα 'ναι ποικίλη, ίσως και μακρόχρονη. Στους τέσσερις, κράτησε 10 μέρες (αριθμός στη Βίβλο που μιλάει για δοκιμασία: 10 εντολές, θλίψη 10 ημερών κλπ). Στους τρεις, αποκορυφώθηκε στο καμίνι. Στον έναν, στοίχισε μια νύχτα στο λάκκο των λιονταριών. Τα πυρά δεν ξέρεις, από πού θα 'ρθουν, ούτε τη σφοδρότητα και τη διάρκειά τους. Ένα είναι σίγουρο, θα 'ναι τίμημα πίστης.

2. Η δοκιμασία εκτείνεται σε χρόνο.

Είναι μια μάχη, μ' εναλλασσόμενες ίσως φάσεις. Τέτοια δεν ήταν και η δοκιμασία του Κυρίου στη Γεθσημανή; Ανάλογη και των τεσσάρων νέων στα κεφάλαια 2, 3 & 6 του Δανιήλ. Δεν ήσαν φτιαγμένοι από ασάλι... Κι ούτε περνάνε εύκολα δέκα μέρες με όσπρια. Ή τα «δεν πέσατε να προσκυνήσετε, σας δίνω μια ακόμα ευκαιρία» και η παρακολούθηση της «επταπλασίως» ενισχυμένης φωτιάς. Ή τα παρακάλια και «τα ηγωνίζετο μέχρι δύσεως του ηλίου» του Δαρείου. Και ούτε ο Διάβολος θα σταθεί ήσυχος κι ανενεργός, σ' όλη αυτή την πορεία της δοκιμασίας. Γι' αυτό και η προτροπή: «Γίνου πιστός μέχρι θανάτου» (αποκάλυψη 2:10). Και «ημείς αυτοί εν εαυτοίς ελάβομεν την απόφασιν του θανάτου» (α κορινθίους 1:9). Κι όταν τούτο γίνει, ό,τι και να σου συμβεί, λιγότερο και μικρότερο θα 'ναι. Ή έστω, ίσο με την απόφασή σου Ζήσε λοιπόν τον αγώνα σου. «Μη σου φαίνεται περίεργο

για τον βασανισμό που σου γίνεται για δοκιμασία, σαν να 'ταν κάτι παράδοξο» και πρωτοφανές (α πέτρου 4:12).

3. Τα σκαμπανεβάσματα της μάχης.

Δεν υπάρχουν πάντοτε και δεν συνθέτουν την κύρια εικόνα. Όμως πρέπει να προστατευτούμε από μια ιδεαλιστική θεώρηση του θέματος και την απελπισία που μπορεί να τυλίξει έναν πιστό νέον – οπαδό κάποιας απολυτότητας στη θεώρηση του θέματος – μια προσωρινή κάμψη, ένα φευγαλέο ολίσθημα, κάτι που δεν το θέλει και δεν τον εκφράζει. Ο Ασάφ ομολογεί: «ωλιγοψύχησε το πνεύμα μου... άρα, ματαίως εκαθάρισα την καρδιά μου... τα βήματά μου ωλίσθησαν... εωσού εισελθών εις το αγιαστήριον του Θεού εννόησα» (ψαλμός 73 & 77). Κι η παράκληση του Δανιήλ στο βασιλιά για τη φανέρωση και την ερμηνεία του ενυπνίου, τι άλλο δείχνει; Απλά, πως χρειαζόταν χρόνο: α) να συναντήσει τους φίλους του και β) μαζί όλοι να συναντήσουν τον Θεό στην προσευχή. Και το «ώστε να μη απολεσθεί ο Δανιήλ» (2:18), δεν θυμίζει το «εφοβήθη για τη ζωή του» του Ηλία, μετά το θριαμβευτικό Κάρμηλο (α βασιλέων 19:3); Και το «Κύριε, σώσε με» του Πέτρου δεν ήταν μια φάση, μιας μάχης εμπιστοσύνης στον Κύριο (ματθαίος 14:24);

4. Η πίστη στην τελική έκβαση.

Ο Δανιήλ και οι φίλοι του, έχουν μια αταλάντευτη πίστη, στην τελική έκβαση. Κι αυτό, μετράει αποφασιστικά: «Δοκίμασέ μας» (βλέπουν την 11η μέρα)... κι αν ουχί (ό,τι και να γίνει θα δοξαστεί ο Θεός)... αυτός θέλει σε ελευθερώσει (παραδέχεται ο Δαρείος). Ο Παύλος που πίστεψε ότι ο Κύριος «είναι δυνατός να φυλάξει την παρακαταθήκην του μέχρις εκείνης της ημέρας» (β τιμόθεο 1:12), ήταν αυτός που καταξιώθηκε στο «ηγώνισμαι, τέτελεκα, τετήρηκα» (4:7). Όμοια και συ, αν μείνεις αταλάντευτος στην πίστη ότι «αυτός που άρχισε σ' εσέ καλόν έργον, θέλει επιτελέσει αυτό μέχρις της ημέρας του Ιησού Χριστού» (φιλιπησίους 1:6). Μια τέτοια τοποθέτηση, δίνει ένα θριαμβικό τόνο σε όλη την πορεία της μάχης. Και οι σελίδες του Δανιήλ, μας δείχνουν ότι αυτή η πίστη στη νίκη, δεν έλειψε από τον Δανιήλ και τους φίλους του, σ' όλες τις φάσεις του αγώνα τους.

5. Η συμπεριφορά μας στη διάρκεια της δοκιμασίας.

Το δαφνοστεφανωμένο κεφάλαιο της Εβραίου 11, έχει

δυσ καταλόγους «ηρώων της πίστης»: «δια πίστεως» πολλοί πέτυχαν, γκρέμισαν τείχη, φράξανε στόματα λιονταριών (εδ. 7-35) και άλλοι «δια πίστεως» βασανίστηκαν, περιπλανήθηκαν, σφάχτηκαν. Μη βαθμολογείς λοιπόν και μάλιστα όσο διαρκεί η δοκιμασία και η μάχη, μόνο με τον πρώτο κατάλογο. Υπάρχει και ο δεύτερος. Και η πνευματική μας πορεία, είναι συνήθως σύνθεση κι από τα δυο. Χαρίστηκε σε μας «όχι μόνο το να πιστεύουμε στον Χριστό, αλλά και το να πάσχουμε υπέρ αυτού» (φιλιπησίους 1:29). Χάρισμα και τίμημα. Κι αν ακόμη σε κάποια καμπή της δοκιμασίας, εισχωρήσει το φαρμάκφιδο της εγκατάλειψης, του «μέχρις εδώ», ας προσευχηθούμε ολόψυχα «η υπομονή μας στη δοκιμασία, να 'χει έργο τέλειον» (ιάκωβος 1:4).

Φίλοι μου,

- «εγκρατεύεστε και αγωνίζεστε» (α κορινθίους 9:25).
 - «αγωνίζεστε τον καλόν αγώνα της πίστεως» (α τιμόθεο 6:12).
 - «αγωνίζεστε, γιατί ο αντίδικός σας Διάβολος, ως λέων ωρυόμενος» (α πέτρου 5:18)...
 - αγωνίζεστε, να μείνετε γνήσιοι κι ασυμβίβαστοι.
 - αγωνίζεστε, εμπιστευόμενοι σ' Εκείνον που «εξήλθε νικών και ίνα νικήσει» (αποκάλυψη 6:2).
-
-
-
-
-
-

«ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ»

5. Η ΝΙΚΗ ΤΟΥΣ

Στους Ολυμπιακούς του 1984 στο Λος Άντζελες, παρακολουθήσαμε μια – που δεν πιστεύω να ξανασυμβεί – κούρσα και συγκλονιστικό τερματισμό της Ελβετίδας μαραθωνοδρόμου Andrews. Μπήκε στο στάδιο πραγματικά τρεκλίζοντας από την τιτάνια πάλη. Παράπαιε. Οι δυνάμεις της, την εγκατέλειπαν. Λίγα βήματα ακόμη και θα 'πεφτε. Τρέξανε γιατροί κι άλλοι παράγοντες να τη στηρίξουν. Αρνήθηκε, γιατί αν κάποιος τη στήριζε, έστω για λίγο, ο αγώνας της θα 'ταν άκυρος. Το «ηγώνισμαι» και «τετήρηκα» δεν φτάνουν ν' ανακηρύξουν νικητή. Χρειαζόταν και το «τετέλεκα». Κι όταν μ' ένα δραματικό δρασκελισμό έκοψε το νήμα, τότε... έπεσε στην αγκαλιά των γιατρών. Κήρυγμα, που 'ταν αυτό για μένα!.. Και για σένα, τον δρομέα του Χριστού...

1. Η πρώτη νίκη.

Είναι η διάσωση αυτού που ονομάσαμε «πνευματική μας ταυτότητα». Σκεφθείτε, ποιοι θα 'σαν ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του, αν δεν έπαιρναν την απόφαση να μη μianθούν, αν δεν αρνιόντουσαν την προσκύνηση της εικόνας, αν έπαυαν (ή διέκοπταν) την προσευχή τους... αν δεν έδιναν το πνευματικό τους παρόν! Η πρώτη σου λοιπόν αυτή νίκη, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Γιατί ο νικημένος χριστιανός, εκείνος που αναδιπλώθηκε κι έκρυψε το λυχνάρι κάτω από το μόδιο, πόσο είναι χριστιανός; Πόσο οξυγόνο του 'μεινε ν' αναπνεύσει όταν μπούκωσε στόμα και μύτη με τα ίδια του τα χέρια; Γι' αυτό τη διαφύλαξη της πνευματικής σας ταυτότητας, με τίποτα μη την ανταλλάξετε. Και για να 'σαστε αυτό που πιστεύετε, πρέπει: α) να το ομολογείτε, β) να το υπερασπιζόσαστε και γ) να το εκφράζετε δημόσια, με χάρη Θεού.

2. Η δεύτερη νίκη.

Είναι η μαρτυρία στο περιβάλλον μας. Ό,τι γίνηκε με την

Εσθήρ και την πιστότητά της, με τον Ιωσήφ και την καθαρότητά του, επαναλήφθηκε και με τον Δανιήλ και τους τότε και τώρα συντρόφους του: «Ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ έπεσε και προσεκύνησε τον Δανιήλ... εκδόθηκε διάταγμα του Ναβουχοδονόσορα κανένας να μη λαλήσει κακό εναντίον του Θεού των τριών νέων... βγήκε διάταγμα του Δαρείου όλοι σ' όλο το βασίλειο να φοβούνται ενώπιον του Θεού του Δανιήλ». Ποια θαυμαστά αποτελέσματα! Τα βάραθρα που στήσαν για να πέσουν οι πιστοί, να γίνονται βάραθρα φήμης και σεβασμού του ονόματος του Θεού.

3. Η τρίτη νίκη.

Συχνά νομίζουμε ότι θα χάσουμε, θα χαθούμε και θα βουλιάξουμε αν πάρουμε την απόφαση «να μη μianθούμε», αλλά δέστε τ' αποτελέσματα: «τους εύρηκεν δεκαπλασίως καλητέρους... κατέστησε τον Σεδράχ, Μισάχ κι Αβδε-νεγώ επί τας υποθέσεις της επαρχίας της Βαβυλώνας... ευημέρησεν αυτός ο Δανιήλ εν τη βασιλεία του Δαρείου κ.ά.». Φαίνεται πως ακόμη και σε τούτο τον άναρχο και χωρίς αρχές κόσμο, όχι σπάνια οι ηθικές αξίες και αρετές, αναγνωρίζονται και επιβραβεύονται. Δεν το κάνεις γι' αυτό, όμως αυτό έρχεται. Και τι να πούμε, για τον... «μισθαποδότην Κύριον» (εβραίους 11:6)! Εξάλλου ζούμε σ' αυτό τον κόσμο, για να πούμε – και ν' αποδείξουμε – στον κόσμο, πως αν μπορούν αυτοί να ψευτοζούν με το ψέμα, εμείς ζούμε για την αλήθεια και με την αλήθεια. Κι αν μας περάσει από το καμίνι δεν θα 'ναι ο Ναβουχοδονόσορ, αλλά ο Θεός. Και στην παιδαγωγική του, λέμε «αμήν». Με τούτη τη θεώρηση, ευλογούμε Εκείνον, που «δίνει (πάντοτε) σε μας τη νίκη δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (α κορινθίους 15:57).

4. Πώς θα δεχθούμε τη νίκη.

Με ταπείνωση και αναγνώριση. Ταπείνωση, μπροστά στους ανθρώπους. Το μόνο δέντρο που δεν έχει ανάγκη να δίνει διαλέξεις για καρποφορία, είναι... το καρποφόρο. Ο καρπός του μιλάει. Και αναγνώριση μπροστά στον Θεό. Στους ρωμαϊκούς θριάμβους, έσερναν άρματα ηττημένων οι νικητές. Ο χριστιανός νικητής νέος, ένα λάβαρο σείει, που γράφει: «παν το γεγεννημένον εκ του Θεού νικά τον κόσμο» (α ιωάννη 5:4). Και οι ουρανοί αντηχούν από πάνω σου, το δοξαστικό: «Αυτοί ενίκησαν δια το αίμα του Αρνίου» (αποκάλυψη 12:11). Φίλοι μου,

αυτή την ταπείνωση δεν την γνώρισε ο Βαλτάσαρ. «Δεν εταπείνωσε την καρδιά του», με αποτέλεσμα την καταδίκη του «μενέ, μενέ, θεκέλ ουφαρσίν». Αυτή την ταπείνωση την έζησε και την έδειξε ο Δανιήλ με το «είναι Θεός εν τω ουρανώ» και την ευλογία που πρόσθετα κι επιπρόσθετα ήλθε στη ζωή του και στη ζωή των συντρόφων του. Αξίζεις τη νίκη, για την οποία είσαι ταπεινός και αναγνωρίζεις ότι είναι του Θεού ευλογία στη ζωή σου.

5. Μια νίκη «μετ' επαίνων».

Στο 3:28 έχουμε έναν έπαινο, που θα συγκινήσει – είμαι σίγουρος – κάθε νέο και νέα: «Τούτοι οι νέοι παρέδωκαν τα σώματα αυτών δια να μη λατρεύουν κανέναν άλλον εκτός από τον Θεό τους». Είναι η αφιέρωση στην οποία σας προσκαλώ. Προσέξτε και ενεργήστε ανάλογα:

- τα σώματά σας ζητάει το σεξ, για να τα κάμει κουρέλια παθών και σερνάμενων αδυναμιών.
- τα σώματά σας ζητάει η ομοφυλοφιλία, για να τα ξεφτελίσει και να τα γελοιοποιήσει.
- τα σώματά σας ζητούν τα ναρκωτικά, για να τα κατακυλήσουν στους ψεύτικους παράδεισους.
- τα σώματά σας ζητάει το κάπνισμα, για να τα γιομίσει καρκίνο και πρώιμα γηρατειά.
- τα σώματά σας ζητούνε οι μυστικιστικές θρησκείες, για να τα καταντήσουν άθλια ενεργούμενα.

όλοι ζητούν τα σώματά σας, νέοι, νέες μου. Εσείς όμως τα «παραδώσατε» στον Χριστό, μαζί και με την ψυχή σας και το πνεύμα. Είναι ο μόνος ικανός σώμα, ψυχή και πνεύμα να τα τηρήσει άμεμπτα. Γιατί είσαστε δικοί Του. Γιατί βάλατε στην καρδιά σας στέρεη απόφαση να «μη μianθείτε». Γιατί, πιστεύετε. «Και τούτη είναι η νίκη που νικάει τον κόσμο, η πίστη σας».

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Το φάρμακο και η συμβουλή είναι δύο πράγματα, που... πιο εύκολα τα προσφέρεις, παρά τα παίρνεις.

«ΕΛΠΙΔΑ ΜΗ ΕΧΟΝΤΕΣ»

Τέσσερα ηλικιωμένα αδέρφια στο Κόκκινο Λιμανάκι της Ραφήνας τόλμησαν να βαδίσουν στο θάνατο, γιατί – όπως δήλωσαν – βαρέθηκαν να τον περιμένουν. Βαρέθηκαν όμως ή... φοβήθηκαν; Και μπορεί να 'ναι αληθινή η υπογραφή τους πάνω από το «είμαστε ευτυχισμένοι»; Ποιου είδους ευτυχία μπορεί να σε πάρει από τη ζωή; Κι αν δεν είχαν λεφτά, καλά. Όμως οι δυο συντάξεις, οι καταθέσεις, τα κάποια σπιτάκια, αφαιρούν το κίνητρο της φτώχειας. Τότε, γιατί; Η ανίατος αρρώστια; Ούτε αυτή υπήρχε, εκτός από τις αδυναμίες της τρίτης ηλικίας. Τότε; Αγόρασα όλο τον πρωινό και μεσημβρινό τύπο της ημέρας, μα όλα που γράφτηκαν ένα «γιατί» φτιάχνουνε. Και οι καθηγητές της ψυχιατρικής είπαν: «αν επιζήσει ο τέταρτος και μιλήσουμε μαζί του... Και ο κοινωνικός λειτουργός βεβαίωσε ότι «η μοναξιά, η πανούκλα του 20ου αιώνα, τους σκότωσε». Κι ο δημοσιογράφος, διέγινωσε ότι «ήσαν τέσσερις κοπιώντες και πεφορτισμένοι της ζωής». Εμείς, τι να πούμε!..

1. Πορεία, χωρίς ελπίδα

«Είμαστε άρρωστοι και γέροι», σημαίνει αργοβαδίζουμε ένα δρόμο, που βέβαιο και σκοτεινό τέρμα του έχει το θάνατο. Επεμβαίνω λοιπόν και κάνω λιγότερες τις ημέρες της ταλαιπωρίας μου. Ο Παύλος μας περιγράφει τούτη την τρομερή κατάσταση, με το: «ζούσαμε... ελπίδα μη έχοντες» (εφεσίους 2:12). Βγάλε την ελπίδα από τη ζωή σου και αυτοκτόνησες ήδη, έστω κι αν δεν άνοιξες τη βαλβίδα του γκαζιού.

2. Πορεία, χωρίς σύμβουλο

Σ' ερώτηση δημοσιογράφου, αν διάβαζαν βιβλία, είπε ο ένας από τους δυο ανηψιούς: «ναι, ό,τι τύχαινε». Και τούτο δεν είναι λεπτομέρεια. Είναι βαθύτατο δράμα. Είμαι βέβαιος ότι στο σπίτι της Ραφήνας, δεν υπήρχε Αγία Γραφή. Αυτή, που γίνεται «λύχνος στα πόδια σου και φως στα μονοπάτια της ζωής μας» (ψαλμός 119:105). Κι όταν αυτός ο καθημερινός πνευματικός σύμβουλος δεν υπάρχει, θα σε τυλίξουνε οπωσδήποτε τα σκοτάδια.

3. Πορεία, χωρίς συντροφικότητα

Η απομόνωση κι ο αναχωρητισμός ατυχώς είναι το

modus vivendi όχι λίγων. Στη γειτονιά είναι κλέφτες. Στην εκκλησία είναι υποκριτές. Στη συγγένεια παραμονεύουν οι διαθηκοθήρες. Οι του κάτω πατώματος ανήκουν στην bass - class. Και σε γελάει ο Διάβολος. Και σε σκοτώνει η μοναξιά. Θυμήσου, ο Χριστός μάς έκανε· «συμπολίτες των αγίων» (εφεσσίους 2:19). Εντάξου, ζήσε, ταυτίσου με το λαό του Θεού.

4. Πορεία, χωρίς σκοπό

Να κουράζεσαι στο δρόμο, να σκοντάφτεις και να σηκώνεσαι και να ξαναξεκινάς έχει νόημα, όταν στη ζωή υπάρχει σκοπός. Κι από τα 4 σημειώματα των τραγικών αδελφών της Ραφήνας, λείπει ο σκοπός. Δεν υπηρέτησαν τίποτε στη ζωή. Δεν μπορούν να βρουν κάτι αξιόλογο, να του αφιερώσουν έστω τμήμα της παρουσίας τους. Πες, μια στέγη ηλικιωμένων στη Ραφήνα. Διαβάστε λίγο Παύλο: «εις εμέ το ζην Χριστός... να τελειώσω το δρόμο μου... μεγαλυνθήσεται ο Χριστός εν τω σώματί μου... ημών το πολίτευμα εν ουρανοίς...» (φιλιππησίους 1:20).

5. Πορεία, κάτω από το φόβο του θανάτου

Αν τους προλάβαινες την ώρα που 'παιρναν την απόφαση και προσπαθούσες να τους αποτρέψεις μ' ένα «μα, γιατί; μήπως φοβάστε το θάνατο;», θα σου απαντούσαν· «όχι, απόδειξη που ψυχρά βαδίζουμε σ' αυτόν. Φοβούμαστε τον καθημερινό φόβο του θανάτου. «**Φόβω θανάτου δια παντός του βίου**» (εβραίους 2:15). Αυτό, τα λέει όλα. Ο θάνατος σε σκοτώνει μια φορά. Ο φόβος του, χίλιες φορές κάθε μέρα. Και η λύση; Η αυτοκτονία; Ασφαλώς, όχι. Αλλά...

6. Πορεία, χωρίς Χριστό

Στο σπιτάκι στο Κόκκινο Λιμανάκι της Ραφήνας, φοβούμαστε πως βασικά έλειπε ο Χριστός. Αυτός που, για να επανέλθουμε στο εβραίους 2:14, 15, ήλθε «για να καταργήσει τον έχοντα το κράτος του θανάτου και ν' απαλλάξει τους δουλωμένους στο φόβο του θανάτου». Τους τέσσερις αυτόχειρες, και... τόσους πολλούς άλλους. Αυτός φέρνει την επαναστατική αλλαγή στη ζωή μας, που λέγεται «αναγέννηση». Αυτός, που λείπει απόλα τα ρεπορτάζ της ομαδικής αυτοκτονίας. Αυτόν, που 'χουν ανάγκη γέροι, παιδιά και ενήλικες.

7. Πορεία, σε μια έρημη γη

Από την τραγική κηδεία, έλειπαν όλα και όλοι. Οι δυο κληρονόμοι ανηψιοί και 5 παρατυχόντες. Πού είναι οι γείτονες; Που 'ντον ο δήμαρχος Ραφήνας μ' έναν επικήδειο, κάτι σαν: «συγνώμη, δεν αντιληφθήκαμε τη μοναξιά σας»! Ούτε ένας θρησκευτικός εκπρόσωπος, με κάποιο μήνυμα, ενθάρρυνση στους εκατοντάδες χιλιάδες ηλικιωμένους που ζουν κάτω από την ταφόπετρα της μοναξιάς και τη ντροπή κάποιας κατ' ευφημισμό ιδρυματικής περίθαλψης. Απούσα η κοινωνία, από το σπαραξικάρδιο κοινωνικό φαινόμενο της 4πλής αυτοκτονίας.

Συμπέρασμα: Κάποτε, γίνηκε η εξής στοιχομυθία: «Είμαι γέρος». «Ε, τι να κάνουμε, τέτοια είναι η ζωή». «Ναι, αλλά είμαι γέρος και φτωχός». «Κακό, αλλά δεν είσαι ο μοναδικός». «Ναι, αλλά είμαι γέρος και φτωχός και άρρωστος». «Τριπλή, η δυσκολία σου, όμως υπομονή». «Ναι, αλλά είμαι γέρος και φτωχός και άρρωστος και μόνος». «Ε, όχι και μόνος. Αυτό είναι απαράδεκτο, αυτό στοιχειοθετεί την ευθύνη μου». Νιώθεις μια τέτοια ευθύνη; Τότε, πες: «Κύριε, στείλε με σε κάποιο μοναχικό γέροντα της γειτονιάς μου και βοήθησέ με να τον οδηγήσω σε Σένα και να τον συντροφέψω στη μοναχική του πορεία.

"ΕΓΩ... ΟΥΤΩΣ ΤΡΕΧΩ"

α' κορινθίους 9: 26

1. "ουκ αδήλως"
2. "εις πάντα εγκρατευόμενος"
3. "υποπιάζων μου το σώμα"
4. "ουκ ως αέρα δέρων"
5. "ίνα καταλάβω"
6. "ίνα τελειώσω τον δρόμον"
7. "ίνα αρέσω τω στρατολογήσαντι".

Κοσμογονία και αγωνία στη 10ετία του «90»

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Πάντοτε υπήρχε – και θα εξακολουθεί να υπάρχει – η τάση, ο άνθρωπος την κάθε εποχή που ζει, να την ηρωποιεί και να την χαρακτηρίζει σαν ιδιαίτερη και ξεχωριστή απ' όλες τις άλλες. Έτσι με στόμφο και απολυτότητα αρέσκειται να αποφαίνεται, πως: «η εποχή μας... καμιά άλλη εποχή... ποτέ τέτοιος ασθματικός ρυθμός... πρώτη φορά τέτοια υλοφροσύνη... η ιδιαιτερότητα της εποχής μας συνίσταται...» κλπ.

Και έχει δυο ελαφρυντικά ο άνθρωπος, σε τούτο το ατόπημά του: την άγνοια της Ιστορίας και την άγνοια του μέλλοντος. Για την πρώτη φτάνει να σας θυμίσω πως μας έχει «απαγορευτεί», με ποινή την προσβλητική αραίωση και την παγερή αδιαφορία του ακροατηρίου μας, να μιλάμε για την 10ετία του «40», για τον πόλεμο και τις εκατόμβες του, για την πείνα και την εξαθλίωση, για τα αφανιστικά προγκρόμ των «εθνικιστικών – όπως τα 'χανε πει τότε – κινημάτων», για τα κρεματόρια και τα εξανδραποδισμένα πειραματόζωα της ναζιστικής «υψηλής» επιστήμης, για την εξαθλιωτική Κατοχή. Κι αρνήθηκε έτσι τούτη η εποχή – ιδιαίτερα τούτη η γενιά – στην Ιστορία – έστω αυτή την πολύ κακή Ιστορία του «40» – να λειτουργήσει ακόμη και σαν αποτρεπτικό φάντασμα, στην υπνώτουσα κοινωνία της υπερκατανάλωσης και του ετσιθελικού ευδαιμονισμού.

Όσο για το αύριο, θα έπρεπε να είχαμε τη δυνατότητα ν' αλληλογραφήσουμε με τον άνθρωπο που θα 'χει επιζήσει της «10ετίας του 90», για να μας βαθμολογήσει αρμοδιότερα από μας εκείνος, τόσο την κοσμογονικότητα όσο και το μέγεθος της αγωνίας τούτης της εποχής.

Μας λείπουνε όμως και οι δυο τούτοι βασικοί παράμετροι. Γι' αυτό, ας προχωρήσουμε στην ψηλάφηση του θέματός μας απλά, χωρίς δογματισμούς και αφαιρώντας – ει δυνατόν – τα χρωματιστά γυαλιά κάθε αυτάρεσκης ηρωποίησης της εποχής μας.

Και πριν απ' όλα, ας θυμηθούμε γενικότερα κάποιες άλλες «10ετίες», που δεν τους έλειψε η «κοσμογονικότητα», ούτε και η «αγωνία». Που υπήρξαν καθοριστικές και γράψανε μ' ανεξίτηλα γράμματα, ιστορία: Τη 10ετία λ.χ. του «90 μέχρι το 80» στον 5ο προχριστιανικό αιώνα, με τα ορόσημα του Μαραθώνα και της Σαλαμίνας και την άρνηση της Ευρώπης τότε να βιαστεί από τον βάρβαρο Ασιάτη εισβολέα, που χτυπούσε τότε απειλητικά της πύλες της Ευρώπης, όπως πάει να το κάμει και σήμερα. Τη 10ετία ακόμη του «40» του 4ου προχριστιανικού αιώνα με το άλμα του μεγαλεπίβολου Αλέξανδρου στην Ανατολή και όλο εκείνο το μοναδικό στην παγκόσμια Ιστορία άπλωμα της ελληνικής κουλτούρας που οδήγησε στη γνωστή μας ελληνιστική εποχή. Τη 10ετία του «50» του 2ου προχριστιανικού αιώνα και τη μοιραία υποταγή της Ελλάδας στη Ρώμη το 146, τότε που το αγροίκο Λάτιο χάρισε την Pax Romana, για να βρει το χριστιανικό μήνυμα ανοιχτούς κι ασφαλείς δρόμους εξάπλωσης. Τη 10ετία του «80» – για να πηδήσουμε στον ευρωπαϊκό χώρο – του 18ου χριστιανικού αιώνα με τη Γαλλική επανάσταση του 1789 με τις βαθύτατες και καταλυτικές επιρροές της σ' ολόκληρο τον ευρωπαϊκό χώρο. Και τη 10ετία του 1920 στην αυγή του αιώνα μας με την οκτωβριανή επανάσταση των μπολσεβίκων και την επί 74 χρόνια παγκόσμια εξάπλωση του σοσιαλισμού, που φαίνεται να πορεύεται στη δύση του.

Έχει βέβαια και η εποχή μας, η 10ετία μας αν θέλετε του «90», το δικό της πρόσωπο, τις δικές της – θα συμφωνούσα «κοσμογονικές» ανακατατάξεις και «αγωνίες», όμως δεν είναι η μοναδική. Κρίμα θα είναι να τη δούμε έτσι απομονωμένη κι όχι σε συνάρτηση και σύγκριση μ' αυτές που πέρασαν και μ' όσες τυχόν θ' ακολουθήσουν. Εκτός αν τον τίτλο «κοσμογονική» τον απονέμει στην εποχή μας το γεγονός ότι τα φανταστικά μέσα επικοινωνίας και ακαριαίας ενημέρωσης κατάστησαν τον άνθρωπο έναν στην κυριολεξία Homo Universalis, που ζει όλα τα προβλήματα όλου του κόσμου, τόσο πολύ κοντά του, όσο και η μικρή του οθόνη απέχει από την καρέκλα του.

Και τώρα στην «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Αυτή που στο δοτό τίτλο χαρακτηρίζεται σαν «πάθος» και «λάθος». Προσδιορισμοί που δεν θα μας έβρισκαν σύμφωνους, αν ο τίτλος δεν διευκρίνιζε πως έτσι έχει εκληφθεί και παραποιηθεί από τον «σύγχρονο άνθρωπο». Μην αρχίσουμε όμως απ' το τέλος. Και ας δούμε ποια και τι ήταν η «ελευθερία» πριν γίνει «πάθος και λάθος», αν ποτέ έγινε και με ποιες συνέπειες.

Τι είναι λοιπόν, ελευθερία;

Στη Βίβλο, φωτοδότρα μάνα σε όλα τα υπαρξιακά θέματα και προβλήματα του ανθρώπου, θα συναντήσουμε το αγαθό που λέγεται «Ελευθερία», όπως και την ολέθρια παραβίαση που ο άνθρωπος τής έκαμε και κάποιες νομοτελειακές διαδικασίες που λειτούργησαν σε βάρος του, όταν χρησιμοποίησε «την ελευθερία ως επικάλυμμα των κακών του τοποθετήσεων και πράξεων», σύμφωνα με το β πέτρου 2:19.

Τον άνθρωπο, ελεύθερο τον έφτιαξε ο Θεός. Η κληρονομικότητα και το περιβάλλον, παράγοντες που λειτουργούν στη ζωή μας καθοριστικά, όσο και αρνητικά, δεν τον άγγιζαν. *Carla - Blanca* η ψυχή του απ' οποιοσδήποτε δουλωτικές καταβολές μέσα του και γύρω του η άνεση, το γαλήνεμα και εξισορρόπηση που φέρνει η αρμονική συνειδητή ένταξη του δημιουργήματος στο χώρο ζωής που του όρισε η αγάπη του Δημιουργού του, αφού «Κύριος ο Θεός εποίησε και... έθεσεν» κατά το γένεση 2:4, 8.

Όμως η σχέση τούτη, έμελλε και έπρεπε, ηθικά να δοκιμαστεί. Το δημιούργημα με κάποια του τοποθέτηση να εκφραστεί. Και ο Δημιουργός, μια τέτοια ανθρώπινη ετυμηγορία να μην την παραδεί. Έτσι, γεννήθηκε η τραγωδία. Που ανιστόρητοι θα 'μαστε αν την ορίζαμε στα χρόνια του Αισχύλου, του Σοφοκλή και του Ευριπίδη. Η ανθρώπινη τραγωδία γεννήθηκε πολύ πριν, στο χώρο και το χρόνο της Εδέμ. Και τραγωδία πιο συγκλονιστική κι αληθινή απ' αυτή που περιγράφουν τα 24 λιτά εδάφια του τρίτου κεφαλαίου της Γένεσης, δεν υπάρχει.

Γιατί ο άνθρωπος ουσιαστικά και κυριολεκτικά ελεύθερος, μονάχα εκεί και τότε υπήρξε. Εκεί πραγματικά άκουσε τα: «έκλεξον την ζωήν... έκλεξον σήμερον ποίον θέλεις να λατρεύεις...» σύμφωνα με το Δευτερονόμιο 30:19 και Ιησού Ναυή 24:15. Κι εκεί, μέσα σ' όλη την τραγική του μεγαλοπρέπεια, κάνοντας χρήση και κατάχρηση συνάμα της θεόδοτης ηθικής ελευθερίας του, του να διαθέτει δηλαδή έτσι ή αλλιώς τον εαυτό του, έκλεξε το

δρόμο χωρίς τον Θεό. Δρόμο που πίστεψε πως θα τον χειραφετούσε από κάθε περιοριστική τής ελευθερίας του κηδεμονία, που όμως τον έσπρωξε στην αθλιέστερη μορφή δουλείας.

Γιατί υιοθετώντας τις δυσφημιστικές για το χαρακτήρα και τις προθέσεις του Δημιουργού εισηγήσεις, «έγινε δούλος σ' εκείνον στον οποίο υπάκουσε», κατά το ρωμαίους 6:16. Και είναι κοινός τόπος πως, εκείνος που είναι δούλος, δεν αυτοδιαθέτεται, ούτε αυτενεργεί, αλλά επικυριαρχείται από τη βουλή άλλου, τον οποίο δρυλικά υπηρετεί. Η επιχειρηματολογία του Παύλου στη ρωμαίους 5, 6 και 8, είναι εναργής και καταπείθουσα επί του προκειμένου.

Έτσι, εκείνο που βασικά έχασε ο άνθρωπος στην Εδέμ ήταν η ελευθερία του, αυτή ακριβώς για την οποία παγιδεύτηκε να παρακούσει τον Θεό και στασίασε. Δουλώθηκε τότε εξωτερικά και αποδυναμώθηκε παντελώς εσωτερικά. Η ακτινογραφία δε που αργότερα μας παρουσίασε ο Παύλος του δουλωμένου πια ανθρώπινου «εγώ» στο συγκλονιστικό 7ο κεφ. της επιστολής του προς ρωμαίους, μας εμφανίζει κάποιον:

εξαπατημένον από την αμαρτία
πουλημένον στην αμαρτία
πράττοντα εκείνο που δεν θέλει
συρόμενον από την ενοίκουσα σ' αυτόν αμαρτία
που μέσα του δεν κατοικεί αγαθό
που δεν βρίσκει τη δύναμη να πράξει το καλό
που πράττει εκείνο που δεν θέλει
αιχμαλωτισμένον στο Νόμο της αμαρτίας
αναστενάζοντα για απελευθέρωση.

Για ποια λοιπόν ελευθερία μιλάμε; Και πόσο ελεύθερη μπορεί να είναι μια ανθρώπινη ομάδα (οικογενειακή, κοινωνική, πολιτική), όταν αποτελείται από άτομα που είναι δούλα «στους μη φύσει θεούς» κατά το γαλάτες 4:8. Και ακόμη «δούλα σε διάφορες επιθυμίες και ηδονές, ζώντες εν κακία και φθόνω, μισούμενοι και μισούντες αλλήλους», όπως ο Παύλος εξηγεί στον τίτο 3:3.

Αλήθεια, πόσο!..

Μοιάσαμε, φοβάμαι, δυο άντρες αλυσοδεμένους σε δυο αντιμέτωπα δέντρα που χαίρουν και καυχούνται γιατί... οι αλυσίδες τους είναι, λέει, τόσο μακριές, που τους επιτρέπουν να φτάνει ο ένας τον άλλο και να αλληλοδέρνονται, ονομάζοντας όλο τούτο, ελευθερία.

Μοιάζουμε ακόμη τους δεσμώτες της Πολιτείας του Πλάτωνα που έχοντας στρέψει ισόβια τις πλάτες τους στο φως κι έχοντας αποστασιοποιηθεί από τον Θεό, χάσανε μια για πάντα την εκτίμηση των αληθινών αξιών, αρνούμενοι με κάθε σθένος να δεχθούν, ότι μόνον «εκεί που υπάρχει το Πνεύμα του Κυρίου, υπάρχει ελευθερία», κατά το β Κορινθίους 3:17. Ελευθερία αληθινή, γνήσια, βαθιά. Κι ήταν τέτοια η άγνοιά τους, που συνέβηκε τούτο που προφήτεψε ο μεγαλοφυής μαθητής του Σωκράτη: «τον επιχειρούντα λύειν τε και αναγαγείν, ει πως εν χερσίν δύναιντο λαβείν και αποκτείνειαν» (Πολ. 517α).

Κι όταν «σκοτώσεις τον ελευθερωτή σου» τότε... Ποια ελευθερία σου 'μεινε ή απόχτησες; Αλήθεια, ποια! Μήπως εκείνη που ο εθνικός μας Ποιητής έκλαψε, όταν την είδε σημαδεμένη στα «βραχοσύντριφτα κορμιά», με τις μοιραίες λέξεις:

<p>«και εις το μέτωπο γραμμένο έχει: ψεύτρα Ελευθεριά»...</p>

Φοβούμαστε, πως ναι!

Γιατί το μεγαλύτερο ψέμα που ακούστηκε ποτέ στον κόσμο είναι το ότι ο άνθρωπος είναι τόσο δυνατός που να μη φοβάται την πτώση και τόσο ελεύθερος που να μη χρειάζεται την ποδηγέτηση του Θεού. Κι ενώ αρνήθηκε ο άνθρωπος το τίμημα της υπακοής του στον Θεό για την απόκτηση της ελευθερίας, το πρόσφερε δουλικά και αβασάνιστα στον Διάβολο, που τον στέρησε από κάθε μορφή αληθινής ελευθερίας. Γιατί, «σε όποιον παριστάνετε τους εαυτούς σας δούλους προς υπακοήν, είσθε δούλοι εκείνου στον οποίον υπακούετε, ή της αμαρτίας προς θάνατον ή της υπακοής (στον Θεό) προς δικαιοσύνην», κατά το ρωμαίους 5:15.

Εγείρεται συνεπώς το ερώτημα: Ποια φιλοσοφία ζωής έχει ο άνθρωπος υιοθετήσει, εντασσόμενος και υπακούοντας εδώ κι εκεί, είτε τούτο το συνειδητοποιεί είτε όχι. Η Βίβλος, μας κάνει επί του προκειμένου την ακόλουθη διά-

κριση: Όλοι μας είμαστε «δούλοι της αμαρτίας». Δεν είναι ανάγκη να κάμεις κάποια δραματική επιλογή για να βρεθείς κάτω από τη δουλεία της αμαρτίας. Βρίσκεσαι κάτω απ' αυτή. Κι όσο αβασάνιστα αποδέχεσαι την τριλογία του ψέματος: «θεοί χωρίς τον Θεό, ελεύθεροι χωρίς την υπακοή και κύριοι της γης χωρίς το σεβασμό σ' αυτή», τόσο η δουλεία γίνεται το καθεστώς ζωής σου.

Αντίθετα, για τη μετάβαση από το δουλικό πούτο καθεστώς στην «ελευθερία... των τέκνων του Θεού» κατά το ρωμαίους 8:21, χρειάζεται η παρουσία μέσα μας σαν καταλύτη, της Αλήθειας. «Γνώσεσθε την αλήθεια και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς», σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Χριστού στο ιωάννη 8:32. Τούτη δε η αλήθεια δεν είναι φιλοσόφημα ή κάτι παρόμοιο. Είναι πρόσωπο. «Εγώ είμαι η αλήθεια», βεβαιώνει ο Χριστός στο ιωάννη 14:6. Γι' αυτό και το «ελευθερώσει» πηγαίνει σαν σε δίδυμη έννοια και στην αλήθεια (η αλήθεια θα σας ελευθερώσει, κατά το ιωάννη 8:32) και στον Χριστό (ο Υιός θα σας ελευθερώσει, κατά το ιωάννη 8:36).

Οι καταλύτες λοιπόν που λέγονται Αλήθεια και Χριστός επιταχύνουν μέσα σου – αν τους δεχθείς – τις πνευματικές εκείνες διαδικασίες (αντιδράσεις ονομάζονται στη Χημεία), που σε μεταφέρουν από το «ήτε – είσαστε κάποτε στο παρελθόν – δούλοι της αμαρτίας», στο «ελευθερωθέντες από της αμαρτίας» και – όπως αργότερα θα σχολιάσουμε – τελικά στο «εδουλώθητε τη δικαιοσύνη», κατά το ρωμαίους 6:17, 18.

Έτσι κατά μια νομοτελειακή αντιστοιχία, όπως η υπακοή στην αμαρτία φέρνει τη δουλεία, όμοια και η υπακοή στην αλήθεια οδηγεί στην ελευθερία. Και εφόσον έτσι είναι τα πράγματα, αποκτάει αυτόχρημα κυριολεκτική σημασία η διακήρυξη του Χριστού, ότι: «εάν ο Υιός σας ελευθερώσει, όντως θα είσαστε ελεύθεροι», που με πιο απλά ελληνικά σημαίνει: έξω από τον Χριστό δεν υπάρχει ελευθερία.

Να ξαναρωτήσουμε, λοιπόν: Για ποια ελευθερία μιλάμε; Και υπάρχει ελευθερία έξω και αντίθετα από τον Χριστό;

Ανεπιφύλακτα λέμε, όχι.

Έτσι, όχι στη 10ετία μας μόνο, αλλά διαχρονικά θεωρώντας το θέμα μας, μπορούμε να πούμε πως κατά μια μοιραία διαδικασία κι ένα φαύλο κύκλο, ο άνθρωπος κυνηγώντας σ' εσφαλμένους δρόμους την τελειώσή του σαν

ελεύθερο ον, έχασε και την αίσθηση και το νόημα της ελευθερίας, ψάχνοντάς την έκτοτε με πάθος σαν τον αρχαίο Αισχύλο, που θεωρήθηκε ο τραγικός «του ηρωικού ανθρώπου στην ατυχία του». Ό,τι και να του δώσεις σαν υποκατάστατο το παραμερίζει βίαια και σαρκαστικά. Όπως στην Αντιγόνη, η ευσέβειά του συγκρούεται με τους αυθαίρετους νόμους της Πολιτείας. Όπως στην Ηλέκτρα, αντιστέκεται και αντιπαλεύει με στόχο τη δόξα του ή το χαμό. Όπως στον Οιδίποδα, συνθέτει και θρηνεί πάνω στην τραγωδία της μοίρας του.

Τίποτα δεν τον ικανοποιεί. Και... από τίποτα δεν κατορθώνει ν' απελευθερωθεί:

- Δούλος στα ποικιλώνυμα πάθη του,
- Δούλος στο επικυρίαρχο περιβάλλον του,
- Δούλος στην κοινωνική κι εκκλησιαστική συμβατικότητα,
- Δούλος στη φθορά και τη διαφθορά,
- Δούλος στο όραμα μιας άπιαστης έξω από τον Χριστό ελευθερίας.

Για να φθάσει, όπως ο Πέτρος περιγράφει στην β' επιστολή του 2:19: να «επαγγέλεται ελευθερία ενώ αυτός είναι δούλος της φθοράς» (ή της «διαφθοράς», όπως το αποδίδει ο Βάμβας).

Δεν πρόκειται συνεπώς για πάθος μόνον, αλλά και για τραγωδία. Στην οποία δεν υπάρχουν κομπάρσοι, γιατί όλοι είμαστε φανατισμένοι κι έξαλλοι πρωταγωνιστές. Η «ελευθερία», λέξη κατάντησε που την πιπιλίζουν στο στόμα τους και στο λόγο τους, ακόμη κι εκείνοι που την καπηλεύονται κατά τον πιο αναίσχυντο τρόπο.

Στ' όνομα της ελευθερίας αποδεσμεύονται οι σύζυγοι του ισόβιου όρκου τους. Στ' όνομα της ελευθερίας παιδιά ξεπορτίζουν κι ασωτεύουν. Στ' όνομα της ελευθερίας το σύνθημα κάτω το κράτος με το Α μέσα στον εφιαλτικό κύκλο. Στ' όνομα της ελευθερίας, εξοφλούνται λογαριασμοί μίσους και φανατισμού. Στ' όνομα της ελευθερίας, μαντρώνονται ιδεολογικά οι μάζες. Στ' όνομα της ελευθερίας, οι δικτατορίσκοι αρπάζουν το πηδάλιο της εξουσίας. Στ' όνομα της ελευθερίας οι αντεπαναστάτες φτιάχνουν τόπους εξορίας για τους αντιφρονούντες. Και για να μπούμε λίγο και στο πνευματικό μας σπίτι: Στο όνομα της ελευθερίας, διαιρούμεθα εκκλησιαστικά, φανατιζόμαστε δογματικά, αποστασιοποιούμεθα από το «σήμερα» που τ' ονομάζουμε «χθες», αμφισβητούμε την αριστοκρατία του πνεύματος, παραγνωρίζουμε θεόδοτα χαρίσματα και διακονίες,

σχίζουμε τις πιο όμορφες σελίδες της πνευματικής μας ιστορίας, διακηρύσσοντας ποικιλότητα ότι η ιστορία είμαστε μεις κι αρχίζει με μας. Και ρίχνοντας – ποια ειρωνία! – λίγα αρωματικά στο πτώμα της ελευθερίας που δολοφονήσαμε, της φτιάχνουμε και τραγούδι, όπως:

*«έλα πάρτη μόνος σου τη λευτεριά
με τραγούδια, όπλα και σπαθιά».*

Φρονώ λοιπόν πως η αλλοτρίωσή μας, τόσο στον κοσμικό όσο και στον εκκλησιαστικό χώρο, είναι διπλή: Αυτοπροσδιορίσαμε εμείς αυθαίρετα τι είναι ελευθερία και μια τέτοια ελευθερία μας έγινε συνέχεια, πάθος και μοιραίο λάθος.

Ας δώσουμε λοιπόν τον υπόλοιπο χρόνο μας, προσδιορίζοντας – ει δυνατό – ποια είναι η ελευθερία που δεν έχει ανάγκη για να υπάρξει να γίνει «πάθος» και που δεν οδηγεί τον άνθρωπο σε «λάθος» επιλογές και μονοπάτια.

Και πρώτα, ας κάμουμε τούτο καθαρό: Άνθρωπος που «είναι δούλος της αμαρτίας» κατά το ρωμαίους 6:17, δεν μπορεί να είναι ελεύθερος, όσο κι αν το πολύ καλό μας Σύνταγμα του προσφέρει στο άρθρο 5: «απόλυτη προστασία της ελευθερίας του». Την ελευθερία του ο άνθρωπος την απεμπόλησε στον Κήπο της Εδέμ, μπορεί δε να την ανακτήσει μόνον – όπως ήδη αναφέραμε – «εάν ο Υιός τον ελευθερώσει», κατά το ιωάννης 8:36. Και για να γίνει τούτο χρειάζεται ν' αποτινάξει το ψέμα και ν' αγαπήσει την αλήθεια για τον Θεό, τον εαυτό του και την ανθρώπινη συμβίωση. Μια τέτοια φανέρωση τον μεταφέρει στο χώρο του Πνεύματος και όπως μας βεβαιώνει ο Παύλος στην β' κορινθίους 3:17, «όπου είναι το Πνεύμα του Κυρίου εκεί (υπάρχει και προσφέρεται) η ελευθερία».

Υπ' αυτή την έννοια ο λυτρωμένος του Χριστού είναι ένας ελεύθερος άνθρωπος. Ο μόνος ελεύθερος. Έστω κι αν οι πειρασμοί τον περισφίγγουν. Έστω κι αν οι διωγμοί τον χτυπούν. Έστω κι αν η φτώχεια τον μαστίζει. Έστω κι αν ζει κάτω από ολοκληρωτικό καθεστώς, δεξιού ή αριστερού τύπου. Γιατί, «ο Χριστός τον ελευθέρωσε», όπως μας λέει το γαλάτες 5:1. Και στέκεται σαν σε θεμέλιο σε τούτη την ελευθερία. Και λειτουργεί σε τούτη την ελευθερία. Και δεν «υποστέλει», όπως βεβαιώνει το εβραίους 10:38. Για να αγκαλιαστεί τούτη η διακήρυξη με το δαφνοστεφανωμένο κεφάλαιο των ηρώων της πίστης. Γιατί ναι, υπό τούτη

τη θεώρηση, μπορούμε να συμφωνήσουμε με τον εθνικό μας ποιητή Αντρέα Κάλβο, ότι: «θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία».

Όμως ελευθερία, πουθενά δεν σημαίνει και δεν οδηγεί σ' αυθαιρεσία. Η ελευθερία όπως και η νεότερη αδελφή της η Δημοκρατία, δεν αντέχουν σε ακρότητες και κακομεταχείριση. Ακροβατούν πάνω στο ντεντωμένο σχοινί μιας ισορροπημένης χριστιανικής ζωής. Αλλιώς, οδηγούν στο πάθος που είναι ένα λάθος, με καταστροφικές συνέπειες.

Ο Παύλος και ο Πέτρος αντιμετωπίζουν το θέμα τούτο με μια πνευματική θεώρηση, που λέει περίπου τα εξής:

Πρώτον, η ελευθερία δεν είναι η φόρμουλα που τρέχει πάνω στην πίστα, αλλά η πίστα πάνω στην οποία τρέχει η φόρμουλα. Η συμπεριφορά μου δεν έχει αυτοσκοπό την ελευθερία, μάλιστα την εξεζητημένη και αυθαίρετη, αλλά τη συνειδητή και ελεύθερη συμμόρφωση σε θεμελιακούς κανόνες ζωής. «Ο νόμος του Πνεύματος με ελευθέρωσε», όπως αναφέρει το ρωμαίο 8:2. Συνεπώς είναι φτηνό τέχνασμα, να χρησιμοποιούμε – όπως μας προειδοποιεί ο Πέτρος στην α' επιστολή του 2:16: «την ελευθερία ως επικάλυμμα της κακίας». Δεν είμαι μ' άλλα λόγια ελεύθερος να κάνω ό,τι θέλω, όταν θέλω κι όπου θέλω.

Τέτοια επιχειρηματολογία ανέπτυξε ένας «έξυπνος» οπαδός της ανεξέλεγκτης ελευθερίας, όταν χτυπώντας τον άλλο στη μύτη, έτσι όπως ντέντωνε το χέρι του, είπε: «μα δεν είμαι ελεύθερος να ντεντώσω το χέρι μου!». «Ναι, του 'πε ο χτυπημένος, αλλά εκεί π' αρχίζει η μύτη μου σταματάει η ελευθερία σου»...

Δεύτερο, η πνευματική ελευθερία είναι – για να χρησιμοποιήσουμε μια νομική έκφραση – μια αμφοτεροβαρής σύμβαση. Στη διαθήκη, μετέχει ένας. Στην αγοραπωλησία, δυο μέρη συμβάλλονται. Εξηγούμαι: Στο ρωμαίο 6:18, διαβάζουμε: «ελευθερωθέντες από της αμαρτίας». Ποιος μας ελευθέρωσε; Μα το 'παμε. Ο Χριστός. Ε, λοιπόν, μετά; Μα έχει και μετά; Βεβαίως, κι αυτό είναι Ευαγγέλιο και σφαιρική θεώρηση του θέματός μας. Μετά... «ελευθερωθέντες... εδουλώθητε εις τον Θεό». Ναι, όπως τ' ακούσατε:

απελεύθερος της αμαρτίας, δούλος εκούσιος του Θεού.

Κι είναι κάτι σαν κι αυτό που με πυκνοσκαλισμένη γραφή έχει αποτυπωθεί στις πολυγωνικές πέτρες που

φτιάχουν τον αναληματικό τοίχο, που στηρίζει το Ναό του Φοίβου Απόλλωνα στους Δελφούς. Πρόκειται για «πράξεις απελευθέρωσης δούλων». Το τίμημα της εξαγοράς το κατέβαλαν τότε από το ταμείο του Δελφικού Ιερού. Και δούλος που με τέτοια χρήματα είχε εξαγοραστεί, δεν μπορούσε να ξαναγίνει αντικείμενο αγοραπωλησίας. Ανήκε δια βίου στο θεό Απόλλωνα. «Ελευθερωθέντες από την αμαρτία, γίνετε δούλοι του Θεού». Έκφραση που ο Παύλος – κι όχι μόνον αυτός – τη χρησιμοποιεί σαν τίτλο τιμής: «Παύλος δούλος Θεού». Μ' αγόρασε. Μ' ελευθέρωσε. Και χαίρομαι κοντά του την απελευθέρωσή μου από την ενοχή και τη δύναμη της αμαρτίας. Και... «ουδείς θα με αρπάξει εκ της χειρός του», όπως με βεβαιώνει στο ιωάννη 10:28.

Τρίτο, η παραπάνω μετάθεσή μου «στην ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού» κατά το ρωμαίους 8:21, δεν με γιομίζει μόνον αισθήματα πνευματικής ευφορίας, αλλά μου γίνεται παράγγελμα και δυνατότητα νέας ζωής που ορίζεται από τον Πέτρο στην α' επιστολή του 2:16, με τη βαθυστόχαστη λιτή σε λέξεις διατύπωση: «ως ελεύθεροι ... ως δούλοι Θεού». Οι αφελείς λοιπόν χειροκροτητές της ελευθερίας, καλά θα κάνανε να πρόσεχαν να τιμήσουν τον Θεό στην καθημερινή τους ζωή, ζώντας τούτη τη θαυμαστή εξίσωση: «ως ελεύθεροι... ως δούλοι Θεού». Ή απλούστερα: «πνευματικά ελεύθερος = δούλος Θεού». Ερέθισμα τούτο, για κείνους που λαχταρούν να «φέρονται προς την τελειότητα», κατά το εβραίους 6:1.

Το τέταρτο βήμα στην πρακτική βίωση τούτης της πολυπόθητης ελευθερίας, το δείχνει ξανά ο Παύλος στο α' κορινθίους 4:5. Βεβαιώνει ότι απελεύθερος αυτός του Χριστού, έχει λυτρωθεί από κάθε δουλεία, ιδιαίτερα απ' αυτή στο βάναυσο, ετσιθελικό θρησκευτικό εγώ, και μπορεί τώρα να γίνει... «δούλος τους». Ναι, καλά ακούσατε:

|| «Δούλος υμών δια Ιησούν». ||

Δούλος σας για χατήρι του Χριστού. Για όλα όσα συμβάλουν στην πνευματική σας προκοπή. Για την απελευθέρωσή σας από κάθε κακό. Για την απόλαυση κάθε ευλογίας στη ζωή σας. Εγώ ο Παύλος, ο πνευματικός σας πατέρας, ο δάσκαλός σας. Εγώ ο κήρυκας «της ελευθερίας, με την οποία ο Χριστός μας ελευθέρωσε... δούλος σας για τον Χριστό». Φίλοι μου, μεγάλοι και μικροί, πόσο απέχουμε από τα Βιβλικά πρότυπα!.. Πόσο μακριά βρισκόμαστε από τούτο το συγκλονιστικό «δούλοι σας για τον Χριστό»!..

Και κάτι **τελευταίο**: Τούτη η χριστιανική ελευθερία, η μόνη που αξίζει τ' όνομά της, μπορεί – κατόρθωμα μοναδικό στη σφαίρα του πνεύματος – να είναι «ελεύθερη από όλους και (ταυτόχρονα) σε όλους να δουλώνει τον εαυτό της, με στόχο της να κερδίσει όσο πιο πολλούς στην πίστη του Χριστού». Έτσι μας βεβαιώνει ο Παύλος, στην α κορινθίους 9:19 και 1.

«Δεν είμαι ελεύθερος;», διερωτάται. Και βέβαια είμαι. Αλλά χριστιανική ελευθερία δεν σημαίνει: αυθαιρετώ, αδιαφορώ, κατασπιλώνω, προσβάλλω βάνουσα την ενότητα του Σώματος του Χριστού. Ελεύθερος σημαίνει απελευθερωμένος απ' όποια εσωτερική και εξωτερική δουλοπρέπεια, διαθέτω προσωπικά και αυτόνομα κάθε φορά τον εαυτό μου για του Χριστού τη δόξα και την υπηρεσία της Εκκλησίας Του.

Γιατί σ' έναν απελεύθερον του Χριστού: «όλα είναι στην εξουσία του, όμως ούτε όλα συμφέρουν, ούτε όλα οικοδομούν», βεβαιώνει από την προσωπική του πείρα ο Παύλος, στην α κορινθίους 10:23.

Άρα, συμπέρασμα:

Μια πνευματική κοσμογονία χωρίς αγωνία, πρέπει να γίνει μέσα μας κι ανάμεσά μας, αν πρόκειται να επιβιώσουμε πνευματικά σαν άτομα και σαν κίνημα. Και αυτό είναι: να εκτιμήσουμε την ελευθερία με την οποία ο Χριστός μας ελευθέρωσε και να την υποτάξουμε σ' Αυτόν και το έργο Του. Υπέρτατο δηλαδή αγαθό στη ζωή μας δεν είναι η ελευθερία, αλλά ο Κύριος.

Νέοι μου, χαρείτε λοιπόν την εν Χριστώ ελευθερία σας. «Μένετε σταθεροί σ' αυτήν και μη υποβληθήτε πάλι σε ζυγό δουλείας». Κάμετε χωρίς πάθος και δίχως λαθεμένες επιλογές, καλή χρήση του πολύτιμου αυτού αγαθού, στη σχέση σας με τον Κύριο και στη δυναμική σας παρουσία και υπηρεσία στην Εκκλησία Του. Μη ξεχνάτε πως σε κάθε χώρο, εθνικό, εκκλησιαστικό ή νεολειστικό, εκείνο «που ταις δάφναις σας μαδεί», είναι η κακή χρήση της ελευθερίας, είναι η διχόνοια, είναι το «δεν τους πρέπει ελευθερία».

Νέοι μου, ο Χριστός σας ελευθέρωσε. Μένετε λοιπόν σταθεροί. Και... προσεκτικοί.

ΟΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Μεγάλο μέρος του κηρύγματος του Κυρίου είναι αφιερωμένο σε προειδοποιήσεις: «φυλάγεσθε», «προσέχετε», «αγρυπνεείτε», κλπ. Και ο απόστολος Παύλος βεβαιώνει το ποίμνιό του στην Έφεσο, ότι: «δεν έπαυσε τρία χρόνια μέρα και νύχτα νουθετώντας τον καθένα χωριστά» (πράξεις 20:31). Και είναι γνωστό ότι μόνον ο φίλος... προειδοποιεί. Ο Κύριος ξέρει πόσο «απατηλή είναι η καρδιά μας» (ιερεμίας 17:9) και μας προειδοποιεί:

1. Προσέχετε από τη ζύμη των Φαρισαίων.

(λουκάς 12:1). «Ζύμη», γιατί δουλεύει, φουσκώνει, «κάνει το φύραμα ένζυμο» (α κορινθίους 5:6). Κι αυτή η ζύμη είναι η... «υποκρισία». Υποκρισία πνευματική. Κάνοντας τον χριστιανό, ενώ ξέρεις ότι δεν είσαι. Μιλώντας για αγάπη, ενώ δεν την έχεις. Για ζωή χριστιανική, ενώ «το όνομα μόνον έχεις ότι ζεις» (αποκάλυψη 3:1).

2. Προσέχετε από ένα χριστιανισμό, που δεν έχει μέσα του τη μετάνοια:

Το κήρυγμα του Κυρίου μας ήταν: «μετανοείτε και πιστεύετε στο Ευαγγέλιο» (μάρκος 1:15). Αυτά τα δυο, μάλιστα στη σειρά. Και σαφής είναι η προειδοποίησή του: «εάν δεν μετανοήσετε... θα απωλεσθείτε» (λουκάς 13:5). Είναι η μετάνοια, ο *sine qua* όρος. Και μετάνοια σημαίνει: συντριβή, σάκκος και σποδός, ταπείνωση έως εδάφους.

3. Προσέχετε από τον κίνδυνο ν' απορρίψετε τη σωτηρία του Χριστού:

Ο ίδιος ο Κύριος που μας προσκαλεί: «έλθετε προς Με» (ματθαίος 11:28), προειδοποιεί ότι... «δεν θέλετε να έλθετε προς Εμέ για να έχετε ζωή» (ιωάννης 5:40). Κι αν θέλεις ζωή χωρίς τον Χριστό, είναι σαν να ζητάς ν' αναπνεύσεις σε χώρο χωρίς... οξυγόνο. Μην επιτρέψεις το

νέφος και τη μόλυνση του πνεύματος να σου πάρει τ' οξυγόνο... τον Χριστό.

4. Προσέχετε μη απομακρυνθείτε από το Λόγο του Θεού:

Ένας καταπληκτικός ψαλμός (ο 119), μας μιλάει για την αξία του Λόγου του Θεού. Διαβάστε τον. Χρησιμοποιείτε το Λόγο του Θεού καθημερινά, ουσιαστικά, προσωπικά. Είναι τροφή και φάρμακο, δίνει ερμηνεία και παρηγοριά, φωτίζει τα μονοπάτια της ζωής μας. Γίνεται μέλι στον πικραμένον ουρανίσκο μας. Μη γινόμαστε «ανόητοι και βραδείς»... στο να πιστεύουμε όσα γράφτηκαν για μας (λουκάς 24:25).

5. Προσέχετε από την αυταπάτη της θρησκείας:

Η καρδιά, όπως είπαμε, είναι «απατηλή» (ιερεμίας 17:9). Σε κάνει μεγαλόστομο: «Κύριε, στις πλατείες μας κήρυξες, στ' όνομά σου...» (λουκάς 13:26) και η απάντηση είναι: «αληθινά, δεν σε γνωρίζω». Μην ικανοποιηθείς σε μια εξωτερική μορφή ευσεβείας, αφήνοντας ταυτόχρονα την καρδιά σου ακάθαρτη, μολυσμένη, έξω από το αίμα του Χριστού.

6. Προσέχετε από την «πλεονεξία»:

(λουκάς 12:15). Η «φιλαργυρία είναι ρίζα όλων των κακών» (α τιμόθεο 6:10). Μολύνει την πνευματικότητά σου. Σ' απομακρύνει από τη ζωή του πνεύματος. Χριστός ή χρυσός είναι ένα δίλημμα, που πρέπει τίμια και τελεσίδικα ν' αντιμετωπίσεις. Μαζί με τις αμαρτίες σου, εμπιστεύσου Του και τα οικονομικά σου. Προσφέρει ασφάλεια ζωής και αιωνιότητας.

7. Προσέχετε, μη μείνετε στη μέση του δρόμου:

Πολλά τα βιβλικά και τα καθημερινά παραδείγματα, ανθρώπων που ξεκίνησαν, αλλά δεν συνέχισαν και δεν τερμάτισαν. Θυμήσου:

-
-
-
- αυτόν π' άρχισε να χτίζει, αλλά δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει (λουκάς 14:28).
 - τους τρεις που θ' ακολουθούσαν τον Κύριο, αλλά αγρόν, γυναίκα, βόδια (λουκάς 9:57-68).
 - αυτόν που καθαρίστηκε από πονηρά πνεύματα, όμως... «έσχατα, χειρότερα πρώτων» (ματθαίος 12:45).

- τις μωρές Παρθένες, που ξεκίνησαν χωρίς λάδι στις λυχνίες τους (ματθαίος 25:3).
- τον άνθρωπο που ήλθε στο γάμο, χωρίς το ένδυμα του γάμου (ματθαίος 22:11).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Ο Πέτρος, έχοντας όλους τούτους τους κινδύνους υπόψη του, μας προειδοποιεί να: «επιμεληθούμε περισσότερο να κάμουμε βέβαιη την κλήση και την εκλογή μας» (α πέτρου 1:10).

ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

- δεν βόσχετε τα ποίμνια
- δεν ενισχύσατε το ασθενές
- δεν ιατρεύσατε το κακώς έχον
- δεν εκάματε επίδευσμα στο συντετριμμένο
- δεν επαναφέρατε το πεπλανημένον
- δεν εκζητήσατε το απολωλός

τα πρόβατά μου έγιναν κατάβρωμα δι' έλλειψιν ποιμένος...

ιδού Εγώ είμαι εναντίον των Ποιμένων.

Ιεζεκιήλ 12:10, 23: 1, 25: 34, 34: 2-10

«ΞΥΠΝΗΣΕ, ΣΥ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΣΑΙ»

Ο ύπνος είναι ένα φυσιολογικό φαινόμενο. Στη διάρκεια του, η αρτηριακή πίεση χαμηλώνει, οι καρδιακοί παλμοί ελαττώνονται, οι νευρικές και ψυχικές δραστηριότητες ηρεμούν και διακόπτεται η επαφή μας με τον έξω κόσμο. Στη διάρκειά του, ο οργανισμός μας κυριολεκτικά ξαναχτίζεται. Ένας πενήνταχρονος άνθρωπος έχει κοιμηθεί τουλάχιστον 20.000 φορές ή... 160.000 ώρες. Όμως τούτη η φυσιολογική και καθόλα ευεργετική λειτουργία, καταντάει μια εξαιρετικά επικίνδυνη παγίδα, μερικές φορές. Έτσι εξάλλου συμβαίνει και μ' άλλα αγαθά, όπως το φαγητό λ.χ. Ακόμη δε τούτος ο σωματικός ύπνος μπορεί να συνοδευτεί και από πνευματικό, οπότε ο κίνδυνος είναι σαφής:

- 1. Κάποιοι μοιάζουν σ' εκείνον που κοιμάται μέσα στην άγρια θάλασσα, μάλιστα «κοιτώμενος επί κορυφής καρτατίου» (παροιμίες 23:17). Άβολος κι επικίνδυνος αλήθεια τόπος για ύπνο. Ενώ κινδυνεύεις να πνιγείς, εσύ να κοιμάσαι. Να κοιμάσαι μέσα στην τρικυμία. Ν' αδιαφορείς για τον κίνδυνο να φύγεις απ' αυτή τη ζωή, χωρίς σωτηρία. Δίχως να συναντήσεις τον Χριστό. Και... πόσοι οικείοι και φίλοι σου, βρίσκονται σε τούτη την τρομερή κατάσταση. Αδιάφοροι τελείως για τα πνευματικά. Που ούτε μια Κυριακή τους δεν είναι ελεύθερη για ν' ακούσουν το λόγο του Θεού.**
- 2. Κάποιοι, κοιμούνται την ώρα... του κηρύγματος (πράξεις 20:9). Θυμηθείτε, τον Εύτυχο. Κήρυκας, ο απόστολος Παύλος. Αίθουσα φωτισμένη. Ακροατήριο διψασμένο. «Συνέχισε, αδελφέ Παύλο». Όμως ο Εύτυχος, ναι πήγε στη σύναξη και... «καταφερόμενος ύπνω βαθεί», στερήθηκε την ευλογία του Θεού. Κι η πτώση και θάνατός του, μαζί με την τραγικότητά τους, έχουν και το βαθύτατο συμβολισμό τους. Πόση «νεανίες», που συνοδεύουν τους γονείς τους στην εκκλησία, στην οποία ουσιαστικά καθόλου δεν μετέχουν.**
- 3. Άλλοι κοιμούνται την ώρα της μεγάλης ευθύνης (ιωνάς 1:5). Η φουρτούνα γι' αυτόν είχε έλθει. Οι άλλοι πάσκι-**

ζαν και προσεύχονταν στους θεούς τους. Και ο Ιωνάς «επλαγίασε και εκοιμάτο βαθέως». Αυτός που μόνος γνώριζε το μυστικό κι είχε τη βαριά ευθύνη... κοιμόταν. Ο εργάτης του Θεού, να κοιμάται. Και ν' αγρυπνεί, ποιος! Και τι να περιμένεις από τον κόσμο. Από το λεγόμενο «χριστιανικό πλήρωμα»!..

4. **Τρεις μαθητές του Χριστού, δεν «μπόρεσαν μια ώρα να αγρυπνήσουν» με τον Κύριό τους, για τον Κύριό τους (ματθαίος 26:41). Γνωρίζουμε τη Γεθσημανή: την αγωνία, τον αιμάτινον ιδρώτα, το «ει δυνατόν παρελθέτω». Ήταν ανάγκη να προστεθεί και το «κοιμωμένους»! Τους τρεις εκλεκτούς; Τους «γρηγορείτε μετ' εμού»; Και δεν θα δυσκολευτούμε σ' αυτούς τους τρεις, να βρούμε τους εαυτούς μας. Τη σημερινή εκκλησία. Τα άδεια καθίσματα στις ώρες της συμπροσευχής. Την απουσία του «γρηγορείτε»...**
5. **Οι δέκα Παρθένες, δεν μπόρεσαν. Κι έδωσαν ένα θλιβερό μάθημα, με την καθολική («πάσαι» – ματθαίος 25:5) αδυναμία τους να «αγρυπνήσουν», (εδ. 13). Τότε, που νυσταγμός σήμαινε· «κίνδυνος – βάραθρο». Τότε, που ας υπήρχε σε κάθε τυπική σύναξη κάποιος να φωνάξει, το· «γρηγορείτε». Κάποιος που να προλάβει το· «μέλλω να σε εξεμέσω» (αποκάλυψη 3:16). Και... αναμφίβολα ζούμε σε τέτοιους καιρούς. Ή... και σε πιο κρίσιμους.**
6. **Οι προειδοποιήσεις για τον ύπνο, του Παροιμιστή. Είναι πολλές και σημαντικές: (βλ. 6:10, 19:15, 20:13). Και μας προτρέπουν, να «μην αγαπάμε τον ύπνο για να μην καταντήσουμε σε φτώχεια». Ότι, «η οκνηρία ρίπτει σε βαθύ ύπνο». Κι ότι, «ολίγος ύπνος... έπειτα η πτωχεία έρχεται» κλπ. Σε αποφασιστικά μεγάλο ποσοστό, η επαγγελματική και κοινωνική μας προβολή, οφείλεται στην εργατικότητα και το φιλότιμο μόχθο (παροιμίες 6:6 & 14:23). Χιλιάδες περιπτώσεις μπορούνε ν' αναφερθούν.**
7. **Ο πιο γλυκός ύπνος, που τόσο λείπει στη νευρωτική εποχή μας. Είναι αυτός που «δίνει ο Κύριος εις τον αγαπητόν αυτού» (ψαλμός 127:2). Είναι παράλληλα «ο ύπνος του εργαζομένου που είναι γλυκός» (εκκλησιαστής**

5:12). Είναι τέλος ο ύπνος του προσευχόμενου· «Κύριε, εν ειρήνη θα πλαγιάσω και θα κοιμηθώ» (ψαλμός 4:8).

Να, το φάρμακο και η θεραπευτική αγωγή. Που αν πλήρωσες την ακολουθούσαμε, τα ράφια μας θ' άδειαζαν από τα υπνωτόνα (υπνωτικά) φάρμακα.

8. το εγερτήριο σάλπισμα: «Είναι ήδη ώρα να εγερθώμεν εκ του ύπνου» (ρωμαίους 13:11). Η νύχτα προχώρησε. Ο Κύριος, έρχεται. Ας «επιμεληθούμε περισσότερο» (β πέτρου 1:10).

■ «να κάμουμε βέβαιη την κλήση και την εκλογή μας» (β πέτρου 1:10).

■ να «διορθώσουμε τα ελλείποντα» στην πνευματική μας ζωή (τίτος 1:5).

■ να υπηρετούμε έτσι, που ο Κύριος να μας βρει «ούτως ποιούντας» (ματθαίος 24:46).

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

από τον ψαλμό 119

Α' Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ:

1. "Περιπλανήθηκα, σαν το χαμένο πρόβατο" (176).
2. "Θυμήθηκα μέσα στη νύχτα το όνομά Σου" (55).
3. "Επιθύμησα τη σωτηρία Σου" (174).
4. "Παρεκάλεσα το πρόσωπό Σου" (58).

Β' Ο ΘΕΟΣ:

"Συ Κύριε, ευεργέτησες τον δούλο Σου" (65).

ΦΙΛΑΥΤΙΑ

ΑΛΤΡΟΥΪΣΜΟΣ

Το πρώτο εμφανίζεται μια φορά στην Καινή Διαθήκη. Το δεύτερο καμιά, ούτε στην Παλιά ούτε στην Καινή. Όμως ο δότης τούτος τίτλος επιμένει και η προσπάθεια πρέπει να γίνει. Και το χειρότερο· ο αλτρουϊσμός, δεν υπάρχει ούτε στο ελληνικό λεξιλόγιο. Συμβολικά ή τυχαία, μη με ρωτήσετε ακόμη. Απλούστατα, δεν είναι ελληνική λέξη. Είναι ξενική. Προέρχεται από το λατινικό «alter», που σημαίνει «άλλος» και σ' επέκταση αυτός που δεν είναι φίλαυτος· ο αφίλαυτος ή ο φίλαλλος. Ν' αλλάξουμε λοιπόν λίγο τον τίτλο μας: «Φιλαυτία και φιλαλληλία» ή στο ουσιαστικό, σε προσωπικότερο ύφος «ο φίλαυτος και ο φίλαλλος». Όχι δηλ., να δανειζόμαστε και ξένες λέξεις, κοτζάμ έλληνες!..

1. «Ον φιλείς...»

Τέτοιο ήταν το μήνυμα των αδελφών του Λαζάρου στον Κύριο· «Κύριε, ίδε ον φιλείς ασθενεί» (ιωάννης 11:3). Εκείνος, τον οποίο αγαπάς. Γνωστός στην περίπτωση του Χριστού, άγνωστος σε μας. Και η κατάφαση γίνεται ερώτημα και προβληματισμός: «Ποιον φιλείς;». Από δω ξεκινάει το θέμα και οι δυο δρόμοι: «Φιλαυτία» ή «φιλαλληλία;». Και καθένας, ας σταθεί τίμιος και υπεύθυνος, ενώ το μήνυμα θα υψώνει ξανά και ξανά, τα· «ποιον φιλείς;».

2. Το πρότυπο της αφιλαυτίας

Στα ηθικά του ο Πλούταρχος (στ. 542), μας μιλάει για τον «αφίλαυτο», τον μη φιλούντα εαυτόν. Και στο ερώτημα αν υπάρχει τέτοιος, αδίσταχτα λέμε· «ναι, ο Κύριος Ιησούς». Όλο τον επίγειο βίο του τον χαρακτήριζε το· «ουχ εαυτώ ήρρεσεν» (ρωμαίους 15:1). Βρέστε, μια κουβέντα ή μια πράξη του φίλαυτη, και θα 'χει χάσει η γη το μοναδικό πρότυπο της φιλαλληλίας. Αντίθετα, μπορεί να σας αναφέρω μύριες, αφιλαυτίες του:

- στο πηγάδι της Συχάρ αρνήθηκε στον εαυτό του το φαγητό, γιατί είχε κάμει φαγητό του το θέλημα του Πατέρα – ιωάννης 4:34,

- πρότρεψε τους μαθητές του ν' αναπαυθούν κι αρνήθηκε στον εαυτό του την ανάπαυση χάρη στους όχλους – μάρκος 6:1,
- το «μη κλαίε» του σκούπισε τα δάκρυα της χήρας της Ναϊν, ασκούπιστος όμως έμεινε στη Γεθσημανή ο αιμάτινος ιδρώτας του.

Όλη η ζωή του ήταν μια άρνηση του εαυτού του, για ν' αρέσει στον Πατέρα - Θεό και «τω πλησίον εις το αγαθόν» (ρωμαίους 15:1-3).

3. «Πάρε την τρίτη θέση»

Λένε για έναν νέο που θα ταξίδευε στην πρωτεύουσα για ανώτερες σπουδές. Στο παράθυρο του τρένου αντάλλαξε χαιρετισμό με τη μητέρα του, που δακρυσμένη σε μια στιγμή του φώναξε: «και να θυμάσαι παιδί μου, πάντα... τρίτος». Ξαφνιάστηκαν κάποιοι δίπλα του. Και χρειάστηκε ο νεαρός να τους εξηγήσει: «Η μητέρα μου με δίδαξε από μικρόν, στη ζωή μου την πρώτη θέση να 'χει ο Θεός, τη δεύτερη ο πλησίον μου και την τρίτη εγώ». Φοβούμαστε πως σήμερα, στον αιώνα της φιλαυτίας, ούτε γονικά χείλη υπάρχουν να συμβουλέψουν, ούτε νεανικά αυτιά ν' ακούσουν τα παραπάνω. Το μοντέλο της αφίλαυτης ζωής χάθηκε από τον κόσμο και στο χώρο της Εκκλησίας ανήκει στα «υπό αφανισμόν» είδη.

4. Η προτροπή της Βίβλου

Κι όμως η προτροπή της Βίβλου, είναι σαφής. Μοιάζει συνταγή, με τρία τα χημικά της συστατικά:

- α. ου σεαυτώ αρέσαι – ρωμαίους 15:1.
- β. Θεώ αρέσαι – ρωμαίους 8:8,
- γ. τω πλησίον αρεσκέτω – ρωμαίους 15:1.

Και χρειάζεσαι και τα τρία βήματα, έτσι όπως ιεραρχημένα τα δίνουμε για να φτάσεις στην αφιλαυτία. Ή την φιλαλληλία. Δηλ. στην αφετηρία για μια σωστή πνευματική ζωή. Μοτίβο κι έμπνευση ζωής όχι ο εαυτός μου, αλλά ο Θεός και ο πλησίον μου, τούτη είναι η τάξη του Θεού. Δεν επιδέχεται, ούτε ανατροπή, ούτε τροποποίηση.

5. Δείγματα' φιλαυτίας & αφιλαυτίας

Φιλαυτία είναι όταν λες' «αυτό μ' αρέσει, ας κόψουνε το λαιμό τους οι άλλοι». Και **αφιλαυτία** είναι όταν λες' «ναι,

αλλά μήπως αυτό βλάπτει και προσβάλλει τον διπλανό μου;».

Φιλαυτία είναι το «ελεύθερος ων παντών» και **αφιλαυτία**, το «εις πάντας εδούλωσα εμαυτόν» (α κορινθίους 9:1).

Φιλαυτία είναι «τι μου χρωστάνε οι άλλοι», κι **αφιλαυτία**, τι χρωστάω εγώ στους άλλους.

Φιλαυτία είναι «να γιομίσεις το ποτήρι νερό» κι **αφιλαυτία** «να ρωτήσεις πρώτα τους ομοτράπεζούς σου και τελευταίο να γιομίσεις το ποτήρι σου».

Φιλαυτία είναι να διακηρύττεις ότι «πάντα είναι στην εξουσία σου» (α κορινθίους 6:12) κι **αφιλαυτία** να ζεις ταπεινά το «μη ζητών το εμαυτού συμφέρον, αλλά το των πολλών» (α κορινθίους 10:33).

Φιλαυτία είναι «να πας μια βόλτα με τ' αυτοκίνητό σου» και **αφιλαυτία** «να πας ένα γέρο βόλτα με τ' αυτοκίνητό σου».

Φιλαυτία είναι να μη λες «όχι» στον εαυτόλη σου και τις εγωπαθείς του απαιτήσεις και **αφιλαυτία** να λες ένα «ναι» ταπεινής υπηρεσίας στον συνάνθρωπό σου.

6. Ο δρόμος να το επιτύχεις

Ο Παύλος που το 'ζησε, μας δίνει το μυστικό του στο γαλάτες 2:20: «ζω δε ουκέτι εγώ». Έπαψε δηλ. κυρίαρχο στο κέντρο της ζωής μου να 'ναι το δικό μου «εγώ». Η εγωκεντρικότητα, ο ετσιθελισμός, το «όλοι για μένα, εγώ για κανέναν και για τίποτα», η παχυλότατη μερίδα στα κοινά αγαθά με την ταυτόχρονη παντελή απουσία από τον κοινό μόχθο. Το «όλοι μας να πάμε να υπηρετήσετε, κι όλοι μας να δοξαστούμε». Σ' ένα πνευματικό δημοψήφισμα, εκθρονίστε τελεσίδικα το «εγώ» σας και ενθρονίστε ανεπιφύλακτα το «ζει δε εν εμοί Χριστός». Αυτό σημαίνει σωτηρία και καθημερινή λύτρωση. Προσέξτε. Δεν μιλούμε για πρόοδο και φτάσιμο. Πρόκειται για αφετηριακή τοποθέτηση. Ο Παύλος που ζούσε τη φιλαλληλία (αλτρουϊσμό), έγραψε: «ου ζητών το ιδικόν μου συμφέρον, αλλά το των πολλών» (α κορινθίους 10:33).

7. Συμπτώματα φιλαυτίας

Ενδημική η νόσος, παρουσιάζει ιδιαίτερα ανησυχαστικά συμπτώματα στη νεανική ηλικία: Οι γονείς οφείλουν, τα παιδιά δικαιούνται. Οι γονείς δεν ξέρουν, τα παιδιά είναι παντογνώστες. Οι γονείς είναι της παλιάς εποχής, τα παιδιά της μοντέρνας, που μόνη αξίζει. Οι γονείς πρέπει να 'ναι σ' όλα πάντα υπεύθυνοι, τα παιδιά να κολυμπούν στην ανευθυνότητα. Έτσι δημιουργήθηκε – κι ατυχώς

βοήθησαν κι οι γονείς σ' αυτό – το φίλαυτο ετσιθελικό, ανευαίσθητο μοντέλο ζωής, από το οποίο μαστίζεται η κοινωνία μας και υποφέρει η Εκκλησία στην οποία είμαστε μέλη (Εικόνα ποιμένα – νταντάς, που 'τρεχε και δεν προλάβαινε να ταΐσει, να χαϊδέψει, να νανουρίσει, να σκουπίσει ένα τσούρμο μωρά. Τα ονόματά τους; Εγωιστής, Φίλαυτος, Αφιλάλληλος, Πλεονέκτης, Απαιτητικός κλπ.).

8. Μια ματιά στην εκκλησία

Εδώ, η φιλαυτία θα 'πρεπε ολότελα ν' απουσιάζει. Χριστιανός σημαίνει «όχι εγώ... ο Χριστός εν εμοί». Σημαίνει ένταξη στο σώμα, και φροντίδα του καθενός μας:

- «το συμφέρον των πολλών» – α κορινθίους 10:33.
- «ουχί αργούς, ουδέ ακάρπους» – β πέτρου 1:8.
- «μηδείς το εαυτού... ετέρου» – α κορινθίους 10:24.
- «ουχί ατάκτως περιπατούντας» – β θεσσαλονικείς 3:11.
- «ουχί περιεργαζόμενοι, αλλά εργαζόμενοι» – (εδ. 11).

Και θα λέγαμε πως όλες αυτές οι πρακτικές συμβουλές της Κ.Δ., λένε με δυο φράσεις: «λίγο πιο μακριά από τον εαυτό σου, λίγο πιο κοντά στους αδελφούς σου». Και κάθε μέρα, λίγο... περσότερο άνοιγμα η ψαλίδα. Περσότερο, «και το του ετέρου» (φιλιππησίους 2:4).

9. Τρία παραδείγματα

στο πρώτο, ο Παύλος: Άνοιξη του 57 μ.Χ. στη Μίλητο συμβουλεύει τους Πρεσβύτερους της Εφέσου. Και... τολμάει να προβάλει το προσωπικό του παράδειγμα: «αι χείρες μου αύται υπηρέτησαν... υπέδειξα, κοπιάζοντες να βοηθάτε... μακάριον να δίνει κανείς, παρά να παίρνει» (πράξεις 20:33:35).

στο δεύτερο, ο Ακύλας και η Πρίσκιλα: Προσκολλήθηκαν στον Εργάτη του Θεού, ζώντας κοντά του μ' αυταπάρνηση και προσφορά υπηρεσιών. Κι ο Παύλος θα βεβαιώσει, ότι «υπέρ της ζωής μου υπέβαλον υπό την μάχαιραν τον τράχηλον αυτών» (ρωμαίους 16:4). Το φανταζόμαστε;

στο τρίτο, ο Λουκάς και ο Αρίσταρχος: Σφοδρή τους επιθυμία να συνταξιδεύσουν με τον Παύλο στο επίπονο ταξίδι προς τη Ρώμη και τη φυλάκιση. Με ποιο δικαίωμα

όμως και ποια ιδιότητα; Μια υπήρχε. Ο δέσμιος Παύλος ως Ρωμαίος πολίτης είχε το δικαίωμα να 'χει μαζί του δυο υπηρέτες – δούλους. Και... πρόθυμα οι αδελφοί δήλωσαν «δούλοι του Παύλου». Αυτό είναι, φιλαλληλία.

10. Συμπερασματικά, ν' αναφέρουμε το λόγο του Παύλου: «ουδείς εξ ημών ζη δι' εαυτόν» (ρωμαίους 14:7). Καμιά θέση εδώ για φιλαυτία. Ο φιλαλληλισμός, στην αγνότερη μορφή του. Η χριστιανική ζωή, στην κορυφαία της έκφραση. Και να θυμάσαι, κατεβαίνοντας από τούτο το συνέδριο. Πάντα... τρίτος. Πρώτος ο Κύριός σου, δεύτερος ο πλησίον σου και τρίτος ο μικρούλης σου εαυτός. Σύμφωνοι;

Ομιλία που δόθηκε σε Συνέδριο Νέων στο Σούνιο, Άνοιξη 1988.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Είναι εκείνο που θα 'κανες αν ήσουν βέβαιος ότι κανένας, ποτέ, δεν θα το μάθαινε.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Εκείνοι που έχουν την πιο μεγάλη ανάγκη συμβουλών, είναι αυτοί που τις δέχονται λιγότερο.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Μεταξύ των μεγάλων πραγμάτων που δεν μπορούμε ίσως να κάνουμε και των μικρών πραγμάτων που δεν επιθυμούμε να κάμουμε, υπάρχει ο κίνδυνος να... μη κάμουμε τίποτα.

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Λέμε – και σωστά – πως οι «Πράξεις», είναι ένα από τη φύση του... ατέλειωτο βιβλίο. Μας δίνει στα 12 πρώτα κεφάλαιά του τη γέννηση και το ξεκίνημα της Χριστιανικής Εκκλησίας, με κεντρική φυσιογνωμία τον Πέτρο. Όπως και το ξεκίνημα της εξάπλωσης του Ευαγγελίου στα έθνη (κεφ. 13-28), με πρωταγωνιστή τον Παύλο. Σταματάει απότομα στη διετή φυλάκιση του Παύλου στη Ρώμη (60-62), αφήνοντας λείει σ' εμάς τη συνέχιση της συγγραφής, με τη ζωή και τη δράση της στρατευόμενης Εκκλησίας. Εάν έτσι έχουν τα πράγματα, μια σκέψη με τρόμαξε ψες, προσευχόμενον και σκεπτόμενον: Τι είδους σελίδες προσθέτουμε, στο βιβλίο των Πράξεων; Πόσο μοιάζει ποιοτικά ο χριστιανισμός μας, σ' αυτόν των πρώτων ιδιαίτερα κεφαλαίων των Πράξεων;

- 1. Η ΣΥΓΚΡΙΣΗ:** Δυο φωτογραφίες, ας πάρουμε στα χέρια μας. Τη μια μας τη δίνουν οι σελίδες των Πράξεων. Διαβάστε, λ.χ. δειγματοληπτικά 2:1-4, 37-41, 3:6-8, 4:1-4, 32-35, 5:12-14. Έχετε μπροστά σας την εικόνα ενός πρωτόγονου και πρωτόγνωρου χριστιανισμού. Δυναμισμός, ριζοσπαστισμός, διαχωριστικές γραμμές, ζωές και περιουσίες υποταγμένες στο μεγάλο σκοπό, ασυμβίβαστο κι αδιαπραγμάτευτο Ευαγγέλιο. Ποιότητα πίστης και ζωής, που δεν υποστέλει πουθενά και σε τίποτα. Τη δεύτερη φωτογραφία, τη δίνουν το δικό μας «πιστεύω» και η δική μας ζωή και δράση: Φτώχεια πνευματική, υποτονικότητα, χαλαρότητα, ατολμία, άπειροι συμβιβασμοί και Ευαγγέλιο στα μέτρα μας. Στη μια άκρη άκρατος δογματισμός, στη δε άλλη ξέφρενη κοσμικότητα.
- 2. Η ΛΥΤΡΩΣΗ:** Με μια φράση, μπορούμε να τη σηματοδοτήσουμε. «Επιστροφή στις ρίζες». Στην ευλογημένη αφετηρία. Στις πρώτες πρότυπες σελίδες· πίστης, ζωής και δράσης. Προσοχή, σ' αυτό. Δεν μας λείπουν τα νέα μέσα, τα μεγάλα κτίσματα, οι φημισμένοι κήρυκες. Μας λείπει, η ειλικρίνεια και βαθύτητα της πίστης, η καθαρότητα και η αφιέρωση της ζωής, ο ζήλος και ο ορίζοντας της υπηρεσίας. Πίσω λοιπόν στην αφετηρία. Επανεκτίμηση και επανατοποθέτηση. Ας προσέξουμε κάποια σημεία στα κείμενα που δειγματοληπτικά ήδη δώσαμε:

- α. «κατενύγησαν την καρδίαν» (2:37). Κατάλυση, σημαίνει βαθιά λύπη που εγγίζει την καρδιά. Το κήρυγμα που εγγίζει τις καρδιές. Και οι καρδιές, που δεν αντιστέκονται στο άγγιγμα του Θεού. Πόσες καρδιές σήμερα, που κλειστές έρχονται στο κήρυγμα και διπλομανταλωμένες φεύγουν. «Κατενύγησαν... είπαν... τι ποιήσωμεν;». Αν εδώ δεν φθάσεις και το «κατενύγησαν» μόνο του, μπορεί να καταντήσει παγίδα για σένα.
- β. «απεδέχθησαν... προσετέθησαν» (2:41). Εδώ, ολοκληρώνεται ο κύκλος. Ανεπιφύλακτη υποδοχή (μετάνοια, πίστη, αναγέννηση) και ολόψυχη ένταξη στο Σώμα των πιστών. Οι 3.000, γίνανε 5.000, «ο Κύριος προσετίθει» (εδ. 47). Ήταν τότε η νιοσύστατη Εκκλησία έτοιμη να υποδεχτεί τα νέα της μέλη.
- γ. «ομοθυμαδόν άπαντες» (5:12). Το «ομοθυμαδόν» πηγαινει μαζί με το «άπαντες». Διότι πόσον μπορεί να 'ναι «ομοθυμαδόν», όταν λείπει κάποιος ή... υπονομεύει κάποιος! Τούτη την ομοψυχία, τη μία σύμφωνη σκέψη, πού να τη βρεις σήμερα! Γι' αυτό και το κατακερμάτισμα. Και οι «ομαδοποιήσεις», οι «κύκλοι», οι «ελίτ συναντήσεις», το σχίσμο και κομμάτιασμα του χιτώνα.
- δ. «ην αυτοίς άπαντα κοινά» (4:32). Όχι «είχαν», γιατί αυτό συγγενεύει επικίνδυνα με το «κατείχαν». Τους ήταν όλα κοινά. Η κοινότητα των αγαθών, στην Κοινότητα της αγάπης. Αλλού, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Κι αν επιβληθεί, η ιδιοτέλεια θα την μολύνει και θα την υπονομεύσει. Τι κάνουμε σήμερα, σε τούτο το χώρο; Ποια η απολογία μας στον κόσμο που διερωτάται για μας και τη θέση μας στο θέμα;
- ε. «ουδείς ετόλμα κολλάσθαι αυτοίς» (5:13). Απόδειξη, ο Ανανίας και η Σαπφείρα. Όταν ακουμπάς ένα πλαστικό φλυτζάνι στο μάτι της κουζίνας, σημαίνει ότι αυτό είναι... σβηστό. Να, γιατί άνετα στην Εκκλησία έχουν μπει και προσκολληθεί του... κόσμου ο κόσμος. Δεν υπάρχει φωτιά, δεν υπάρχει καταδίκη της υποκρισίας και του συμβιβασμού. Σήμερα, «πολλοί τολμούν κολλάσθαι τη εκκλησία». Πολλοί, ατυχώς.
- ς. «εμεγάλυνεν αυτούς ο λαός» (5:13). Ναι ο λαός, η δεξαμενή αυτή από την οποία τροφοδοτείται η Εκκλησία, ξέρει να εκτιμάει, να τιμάει, να «μεγαλώνει», τη γνησιότητα και την ακεραιότητα, όπου υπάρχει. Ποια η

εκτίμηση του λαού σήμερα για την εκκλησία, για τους φέροντες το όνομα του Χριστού; Ποια...

ζ. «προσετίθεντο πλήθη πιστεύοντες» (5:14). Δεν είναι έβδομο σημείο. Είναι το συμπέρασμα. Το αποτέλεσμα. Όχι, δεν προστίθενται ψυχές επειδή και όταν κάνουμε ευαγγελιστικά προγράμματα. Οι ψυχές προστίθενται όπου σαν προϋποθέσεις υπάρχουνε:

- η κατάνυξη των καρδιών.
- η ολόψυχη πίστη.
- η ομοψυχία του «ομοθυμαδόν».
- η κοινότητα της αγάπης και των αγαθών.
- η αγιότητα που καίει το κίβδηλο, και
- η βαθιά εκτίμηση του λαού, για τη γνησιότητα της πίστης και ζωής μας.

"ΠΟΛΙΤΕΥΕΣΘΕ..."

1. "χωρίς να υποστέλετε" πνευματικά - πράξεις 20: 20.
2. "αποδίδοντες πάσιν τας οφειλάς" - ρωμαίους 13: 7.
3. με διακριτικότητα, "ενί εκάστω" - κολοσσαείς 4: 6, παροιμίες 26: 4, 5.
4. "ως δει εν οίκω Θεού" - α' τιμόθεο 3: 15.
5. "ως πολίτες του ουρανού" - φιλιππησίους 3: 20.
6. "με αγαθή συνείδηση" - πράξεις 23: 1.
7. "αξίως του Ευαγγελίου" - φιλιππησίους 1: 27.

«ΤΙ ΕΚΑΜΕΣ;»

Στις παροιμίες 23:34, έχουμε την τρομερή εικόνα ανθρώπου που... «κοιμάται στη μέση της θάλασσας, ξαπλωμένος στην κορφή ενός καταρτιού», ανύποπτος από τον κίνδυνο και το χάος. Ακραίο παράδειγμα; Διόλου! Αφού κι ο Ιερεμίας στο 8:6, μας βεβαιώνει ότι «δεν υπάρχει ουδείς μετανωών από της κακίας αυτού, λέγων, τι έπραξα;» Το «ουδείς δίκαιος» (ρωμαίους 3:10), δεν θα 'ταν τόσο τραγικό, αν δεν υπήρχε το «ουδείς εκζητών» (εδ. 11). Κανένας, που ν' ανησυχεί και να προβληματίζεται. «Ουδείς μετανωών». «Ουδείς, λέγων, τι έπραξα;».

1. Τι έκαμες με τις αμαρτίες σου;

Ποιος έχει ένα χρέος και δεν τον απασχολεί; Ποιος έχει μια αρρώστια και δεν κοιτάζει ν' απαλλαγεί; Και η αμαρτία είναι και χρέος και αρρώστια. Συμπτώματά της, οι αμαρτίες. Τι έχεις κάνει με τις αμαρτίες σου; Την ενοχή και τη δουλεία; Δεν σ' ενοχλούν; Δεν σε βασανίζουν; Δεν επιθυμείς ν' απελευθερωθείς απ' αυτές;

2. Τι έκαμες, με την αγάπη του Θεού;

Σχεδόν όλες οι ψυχονευρωτικές καταστάσεις σήμερα, έχουν στο βάθος τους την ανασφάλεια που φέρνει, το «κανένας δεν μ' αγαπάει... πουθενά δεν ανήκω» (το «belonging»). Και ψάχνεις πού, γιατί; Στους παγετώνες για... ζαρκάδια. Τι έκαμες, με την αγάπη του Θεού; Τη γνώρι-
σες; Τη γεύτηκες; Σου άφησε κανένα κενό; Μήπως την αρνήθηκες, σαν το τρελό ψάρι που βγήκε από το νερό για να... ζήσει μακριά του! «Σε αγάπησε με αγάπησιν αιώνιον, σε είλκυσε με έλεος» (ιερεμίας 31:3).

3. Τι έκαμες, με την πρόσκληση του Χριστού;

Στο αποκάλυψη 3:20, έχουμε τον Χριστό να χτυπάει έξω από μια κατάκλειστη χορταριασμένη πόρτα. Πόσα χρόνια, τον έχεις και περιμένει; Πόσες φορές του είπες: «αύριο» ή «όταν έχω καιρό» (πράξεις 24:25, Φήλικα). Γιατί η πόρτα σου να 'ναι ανοικτή σε πρόσωπα, σε ιδέες, σε συστήματα και... ο Χριστός να 'ναι απέξω; Τι έκαμες, με την πρόσκληση του Χριστού;

4. Τι έκαμες, με τη Βίβλο σου;

Το ερώτημα, θα μπορούσε να 'ταν, γενικότερο. Γιατί ο Θεός μας έδωσε τρία βιβλία, για να Τον συναντήσουμε, διαβάζοντάς τα: το βιβλίο της Δημιουργίας, το βιβλίο της Συνείδησης και το Γραφτό του Λόγο. Το ερώτημά μας, είναι ειδικότερα για το τρίτο. Τι είναι η Βίβλος για σένα; Πόσο συχνά τη μελετάς; Ποιο «λυχνάρι στα πόδια σου και φως στα μονοπάτια της ζωής σου» (ψαλμός 119:115); (Ανάγνωση, από «Βιβλική Εγκυκλοπαίδεια» Α' τόμος σελ. 13 & 14).

5. Τι έκαμες, με τ' αγαθά που σου εμπιστεύθηκε ο Θεός;

Συλλεκτικό ον ο άνθρωπος και όσο μακρύτερα ζει από τον Θεό, τόσο πιο κεντρομόλος στη φιλοσοφία του γίνεται: «καρπούς μου, αποθήκες μου, ψυχή μου» (λουκάς 12:16-21). Και, ο διπλανός σου; Και οι ανάγκες του έργου; Και τα παιδιά της Unicef, με... τα τετράδια! Τι έκαμες, μ' όσα σου εμπιστεύθηκε ο Θεός; Πρόσφερες; Έδωσες; Δόθηκες; Κάποιος, είπε: «τα 'χασα όλα, εκτός από κείνα που έδωσα». Εσύ!..

6. Τι έκαμες με τα χαρίσματα που σε προίκησε ο Θεός;

Γλώσσες, γράμματα, επιστήμες, ταλέντα που έχεις, σκέφτηκες ποτέ: «Γιατί μου τα 'δωσε ο Θεός; Τι περιμένει από μένα; Ποια είναι η καλύτερη επένδυσή τους;». Είπες, ποτέ: «Θεέ, να 'μαι, μ' ό,τι είμαι κι ό,τι έχω» να υπηρετήσω, Σένα και την Εκκλησία του Χριστού. Τι έκαμες ως τα τώρα; Δεν τα βγάζεις από την ναφθαλίνη;

7. Τι έκαμες, με τον κόσμο που χάνεται;

Έχει υποστηριχθεί, πως: «αν οι καλοί ήσαν καλύτεροι, οι κακοί θα ήσαν λιγότεροι». Σκεφθείτε τι θα συνέβαινε, αν όλοι μας υπακούαμε στο «πορευθέντες»! Αν όλοι μας φιλοτιμούμεθα, να φέρουμε μια ψυχή στον Χριστό! Πόσο πιο σύντομα και πιο ανέξοδα θα ευαγγελιζόταν ο κόσμος! Όμως περιμένουμε οι άλλοι να κάμουν κι εμείς... να τους κρίνουμε. Τι έκαμες για τον ευαγγελισμό του κόσμου; Της πατρίδας σου; Της γειτονιάς σου;

Προσευχή:

«Κύριε, ξύπνησε μέσα μου την προσωπική ευθύνη, για κείνα που έπρεπε να κάμω και δεν έκαμα. Δώσε μου πνεύμα βαθύτατης μεταμέλειας και υπεύθυνης ειλικρινούς τοποθέτησης απέναντί Σου».

ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Μελετώντας τη Βίβλο, χρησιμοποιούμε αλλού το τηλεσκόπιο, αλλού το μικροσκόπιο. Απολαμβάνουμε το σύνολο και τη γενική θέα με το πρώτο, καθηλωνόμαστε στην ανακάλυψη της θαυμαστής λεπτομέρειας με το δεύτερο (πρδ. μια ευχάριστη, άνετη ανάγνωση της επί του Όρους Ομιλίας (ματθαίος 5-7) ή από την άλλη, ένα προσεκτικό σκύψιμο στο «εις το επιθυμήσαι» (5:28). Και σήμερα, ένα προσεκτικό πλησίασμα θα κάνουμε στο «εν τω οίκω σου δει με μείναι» από το όλο περιστατικό του λουκά 19:5.

1. Η αρχή του Χριστού

Την ανθρώπινη ελευθερία, δεν την παραβιάζει. Από τα «ει τις θέλει» (ματθαίος 16:24, 12:26, 38, 19:17, ιωάννης 5:40, 7:17), είναι γεμάτα τα Ευαγγέλια. Και όπου προβάλλεται το «ουκ ηθελήσατε» (23:37), εκεί υποχωρεί και δεν επιβάλλεται το «ποσάκις ηθέλησα». Η ίδια τακτική ακολουθείται, αναφορικά με το ανθρώπινο σπίτι. Πάντοτε μπαίνει μετά από πρόσκληση: Περιστατικό Εμμαούς: «παρεβιάσαντο αυτόν» (λουκάς 24:28). Περιστατικό Ματθαίου (λουκάς 5:29). Περιστατικό Τιβεριάδα: «ηθέλησεν παρελθείν» (μάρκος 6:48). Ο Φαρισαίος: «παρεκάλει αυτόν» (λουκάς 7:36). Στην Κανά: «εκλήθη και ο Ιησούς» (ιωάννης 2:2). Στο αποκάλυψη 3:20, «ίσταται στη θύρα και χτυπάει».

2. Η μοναδική εξαίρεση

Πουθενά λοιπόν, αυτόκλητος. Πάντοτε, η πρόσκληση. Το ανθρώπινο «θέλω». Στο ανάγνωσμά μας (λουκάς 19:1-10) εντούτοις... μια μοναδική εξαίρεση: «σπεύσας, σήμερον εν τω οίκω σου δει με μείναι» (εδ. 5). Αυτόκλητος, ο Ιησούς. Γιατί;

- πεινούσε τρομερά κι αυτή μια εύκολη λύση, αφού στο σπίτι του πλούσιου θα υπήρχε άφθονο φαγητό;
- είχε ματαιωθεί κάποιο άλλο τραπέζι και το... «λαχείο», έπεσε στον Ζακχαίο;
- μήπως, μια προκλητική ενέργεια για να προκαλέσει την αντίδραση του θρησκευτικού και κοινωνικού κατεστημένου;

- κάποια... εκκεντρικότητα από μέρους του παράξενου Ραββί;

3. Η ανθρώπινη αντίδραση

Την έχουμε συνοψισμένη, σ' ένα μόνο εδάφιο «παρά αμαρτωλώ ανδρί εισήλθεν καταλύσαι» (7). Ένας δίκαιος (στην εκτίμησή του) Φαρισαίος μπορούσε να καλέσει τον Ιησού (λουκάς 7:36)... ένας Εκατόνταρχος μ' αυτογνωσία (λουκάς 7:7), μπορούσε να ομολογήσει, «ουκ ειμί ικανός ίνα υπό την στέγην μου εισέλθεις» (ματθαίος 8:8)... όμως ένας αρχιτελώνης, ποτέ δεν θα τολμούσε να προσκαλέσει τον Χριστό στο σπίτι του. Το πολύ να του χαρίζοταν, ένα... «ιδείν» από τη συκομουριά. Αυτά είναι τα ανθρώπινα μέτρα και σταθμά!..

4. «Οι έσχατοι... πρώτοι»

Αν μου ζητάς λοιπόν ένα Ευαγγέλιο «κατάλληλο» για τη μόρφωσή σου, την κοινωνική σου τάξη, τον ευπρεπή χαρακτήρα σου, λυπούμαι... δεν έχω να σου προσφέρω. Δεν υπάρχει στην Καινή Διαθήκη. Ο Χριστός, από τούτη την άποψη είναι ένας Επαναστάτης. Μπαίνει στο σπίτι του μαυραγορίτη που, ματιές μόνο τόλμησε να του ρίξει. Και στο σπίτι του Φαρισαίου του Σίμωνα, χαρίζει την προσοχή του και τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην αμαρτωλή με το μύρο. Με τη μετάνοια και συντριβή: «έσχατοι γίνονται πρώτοι» (ματθαίος 19:30) και «τελώνες και πόρνες προπορεύονται στη βασιλεία του Θεού» (ματθαίος 21:31).

5. Η πλουσιοπάροχη σωτηρία του Χριστού

Ζητάς μια φευγαλέα ματιά από τη συκομουριά και σου προσφέρει, την άγια παρουσία του στο σπίτι σου, στη ζωή σου. Στενάζεις, για την απαλλαγή σου από την ενοχή της αμαρτίας (α κορινθίους 15:16). Ποθείς να ήσουν ο συγχωρεμένος Του και σε καθιστά «γιο του Θεού». Είσαι τελευταίος στη λίστα, σε παίρνει και σε βάζει πρώτο. Αυτόκλητος στο σπίτι του Ζακχαίου. Και βεβαίως στο σπίτι σου, όταν σε δει ταπεινόν και συγκλονισμένον. Έστω κι αν είσαι ένας «αρχι-αμαρτωλός» (εδ. 2).

6. Ο ζητιάνος άνθρωπος

«Πλούσιος και εζήτει» (εδ. 2). Να, το πνευματικό πορτραίτο του Ζακχαίου. Ζητούσε, γιατί; Ζητούσε, τι; «ιδείν

τον Ιησούν, τις έστιν». Σωστά είπαν, πως «ο πιο φτωχός άνθρωπος είναι κείνος που έχει μόνο χρήματα». Και πλούσιος είναι «εκείνος που επλούτισθη εν Χριστώ» (α κορινθίους 1:5). Αυτός, που κι αν δεν έχει χρήματα «μοιάζει με πτωχό, στην πραγματικότητα όμως... πολλούς μπορεί να πλουτίσει» (β κορινθίους 6:10). Ο «πλουτών εις πάντας Κύριος» (ρωμαίους 10:12), είναι έτοιμος να σ' ευλογήσει...

7. «Ανέβα στη συκομουριά»

Ξεχώρισε από το πλήθος. Υψώσου πάνω από τη συμβατικότητα. Στάσου στην συκομουριά της λαχτάρας σου, να δεις τον Ιησού ποιος είναι. Μην ετοιμάσεις λόγους για να Του απευθύνεις. Μην ανησυχείς, μήπως σε προσπεράσει, σαν τον «ιερέα και τον λευίτη» της παραβολής. Ο Ιησούς, σε πλησιάζει. Θα σε ξαφνιάσει με την αγάπη Του και την προσφορά Του. Από σένα, ένα «υπεδέξατο αυτόν χαίρων» (εδ. 6), ζητάει. Τίποτε άλλο.

"ΑΛΛΗΛΟΥΣ"... στις Επιστολές

1. "Αλλήλους, προηγούμενοι" _____ ρωμαίους 12: 10
2. "Αλλήλους, προσλαμβάνεσθε" _____ ρωμαίους 15: 7
3. "Αλλήλων, τα βάρη βαστάζετε" _____ γαλάτες 6: 2
4. "Αλλήλους, ανεχόμενοι" _____ εφεσίους 4: 2
5. "Αλλήλους, οικοδομείτε" _____ α θεσσαλονικείς 4: 8
6. "Αλλήλους, κατανοώμεν" _____ εβραίους 10: 24
7. "Αλλήλοις, εξομολογείσθε" _____ ιάκωβου 5: 16

«ΟΛΙΓΟΠΙΣΤΟΙ»

Η Καινή Διαθήκη μιλάει για πολλές καταστάσεις, αναφορικά με την «πίστη». Μιλάει για «απιστία», για «νεκρή πίστη», για «πίστη δαιμονίων» κλπ. Όμως μια απ' αυτές, η «ολιγοπιστία» είναι τόσο κοντά μας, τόσο ενδημική νόσος, που είναι ανάγκη να την προσέξουμε ιδιαίτερα και να απαλλαγούμε με τη βοήθεια του Θεού απ' αυτή. Τέσσερις φορές τη χρησιμοποίησε ο Κύριος, επιτιμώντας τους μαθητές του. Αν τούτη η επιτίμηση μας εγγίξει, θα 'ναι το κέρδος της ομιλίας μας. Του καθενός το κέρδος:

1. «Ολιγόπιστοι, γιατί μεριμνάτε;»

Ήταν υπαίθριο το κήρυγμα: «η επί του όρους ομιλία». Το βιβλίο της δημιουργίας του Θεού, διάπλατα ανοιγμένο. Το «κρίνα του αγρού»... «τα πετεινά του ουρανού»... όλα μιλούσανε, για του Θεού τη σοφία και τη φροντίδα. Όλα, έβλεπαν κι ακουμπούσαν σ' Αυτόν. Όλα ησύχαζαν κι ένιωθαν όμορφα και ξένοιαστα. Μόνη εξαίρεση ο άνθρωπος. Το έλλογο δημιούργημα... το «κατ' εικόνα Θεού»... Γι' αυτό και η παρατήρηση – απορία: «προς τι η μέριμνα;». Τι σας προσθέτει, εκτός από το άγχος της και την ολιγοπιστία που είναι αμαρτία (ματθαίος 6:30);

2. «Ολιγόπιστοι, γιατί φοβόσαστε;»

Στη βάρκα, το δεύτερο περιστατικό. Τα κύματα μέσα στη βάρκα και ο φόβος μέσα στις καρδιές. Το ότι ο Κύριος βρισκόταν ανάμεσά τους, φαίνεται να μη τους έδινε καμιά ιδιαίτερη σιγουριά. Ο Κύριος... κοιμόταν! Ύπνος, αδιαφορίας; Ή μήπως άγνοιας του κινδύνου; Ή... μήπως τέλειης εμπιστοσύνης, όταν: «εν ειρήνη θέλω πλαγιάσει και κοιμηθεί, διότι συ μόνος Κύριε με κατοικίζεις εν ασφαλεία;» (ψαλμός 4:8). Μάλλον το τρίτο. Γι' αυτό, οι δυο άντικρυς αντίθετες θέσεις: «εκάθειυθεν... χανόμεθα». Η δική μας (ματθαίος 8:26);

3. «Ολιγόπιστοι, γιατί αμφιβάλετε;»

Δραματική αντινομία, η ολιγοπιστία. Ξεκινάς και ξαφνικά σταματάς και γυρνάς τρομαγμένος από τα «λιοντάρια» του Αποδημητή. Ο Πέτρος «περιεπάτησεν επί τα ύδατα», ενώ οι άλλοι δεν τόλμησαν. Όμως... αμφέβαλε αν «ο εναρξάμενος... επιτελέσει» (φιλιππησίους, 1:6). Γιατί, το

κάνουμε αυτό; Δεν είναι ο Κύριος ο αυτός «χθες και σήμερα και πάντα»; Ο Πέτρος «ήρξατο καταποντίζεται». Όμως: «αρξάμενος καταποντίζεσθαι, έκραξεν». Κι έκραξε στον Κύριο. Κράμα, απιστίας και πίστης. Ολιγοπιστία. Ευτυχώς η διόρθωση έγινε στο «αρξάμενος». Όταν ο καταποντισμός, δεν είχε ολοκληρωθεί (ματθαίος 14:31).

4. «Ολιγόπιστοι, γιατί δεν έχετε πνευματική μνήμη;»

Τούτο το περιστατικό, στην ξηρά. Όμως γίνεται κι αυτή ασταθέστατο έδαφος, όταν η πνευματική μνήμη μάς εγκαταλείψει. Όταν η χθεσινή σωτήρια επέμβαση του Θεού, δεν μας γίνει σωτήρια μνήμη για το σήμερα. Όταν ο επαρκέσας στους πέντε χιλιάδες και στους τέσσερις χιλιάδες, φοβούμαστε ότι δεν θα επαρκέσει στα... δώδεκα άτομα. Ποιο πνευματικό δράμα, αλήθεια! «Περικυκλωμένοι από νέφος μαρτύρων και... περιστατικών» να μη «αποθέτουμε πάντα όγκον», ολιγοπιστίας (εβραίους 12:1). Ας αποκτήσουμε κάποτε, πνευματική μνήμη.

Συμπέρασμα:

Αν δεν καταφέρουμε να 'χουμε «μεγάλη πίστη» (ματθαίος 15:28), ας γίνουμε – τουλάχιστο – οι άνθρωποι με τη μικρή πίστη στον μεγάλο Θεό. Ας το προσευχηθούμε!..

Σεπτ. 1990

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Δεν είναι καλό να διαφημίζεις την πνευματικότητά σου, εκτός... αν είσαι έτοιμος να παραδώσεις το εμπόρευμα.

ΗΛΘΕ ἢ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ;

Εκεί που φεύγει η βεβαιότητα, μπαίνει η αμφιβολία. Το σαράκι που κατατρώει την ψηλόκορμη βελανιδιά και τη ρίχνει κατάχαμα. Ζούμε στον αιώνα της αβεβαιότητας. Όλοι, αμφιβάλουμε για όλα: Ο νέος, για την αγάπη της καλής του. Ο άρρωστος, για τη σωστή διάγνωση του γιατρού του. Η μητέρα για την ειλικρίνεια της κόρης της. Το κράτος, για την φορολογική ειλικρίνεια των πολιτών του. Η σύζυγος, για την πιστότητα του συζύγου της. Ο κόσμος, αν ο 3ος Παγκόσμιος πόλεμος ήλθε ή έρχεται στον Περσικό Κόλπο. Κι όταν τούτη η αβεβαιότητα εισβάλει στον πνευματικό χώρο, τότε το μπερδεμα μπορεί να οδηγήσει στην έρευνα ή στην απελπισία. Στη σωτηρία ή την καταστροφή.

1. Η κατάσταση του Ιωάννη

Διαβάστε γι' αυτή στο ματθαίο 14:1-12 και μάρκο 6:1-29. Πλήρης η αφιέρωσή του στον Θεό. Η ζωή του, υποδειγματικά σωστή. Το κήρυγμά του ασυμβίβαστο κι ανόθευτο. Κάρφος όλα τούτα στη βρώμικη ζωή της Ηρωδιάδας, που με τη διαταγή τ' ανδρίκελού της του Ηρώδη, τον έριξε στη φυλακή. Στη μοναξιά, που τον καταβασανίζουν οι αμφιβολίες. Γιατί να βρίσκομαι φυλακή; Πού είναι ο Χριστός; Αυτός που κι ο θάνατος νικιέται στο διάβα του, γιατί δεν επεμβαίνει; Μήπως...

2. Η δική μας κατάσταση

Μοιάζει συχνά μ' αυτή του ψαλμωδού: «εμού δε οι πόδες μου εκκλονίσθησαν, παρ' ολίγον ωλίσθησαν τα βήματά μου» (73:2). Γιατί να μου συμβαίνουν όλα τούτα; Γιατί η λασπολογία να θριαμβεύει; Γιατί ολημερίς να μαστιγώνομαι; Γιατί να 'μαι ο φυλακισμένος της ανθρωπίνης κακότητας; Υπάρχει Θεός; Κι αν ναι, γιατί δεν επεμβαίνει; Μήπως «εις μάτην εκαθάρισα την καρδίαν μου» (εδ. 13); 'Η μήπως ο Χριστός δεν είναι αυτός που λέει κι αυτός στον οποίο πίστεψα; Μήπως όλο τούτο!..

3. Ο πνευματικός ερμαφροδιτισμός

Όχι σπάνια συναντούμε ανθρώπους που λένε ότι ανήκουν σ' όλους, απλούστατα γιατί... δεν ανήκουν πουθενά. «Συ είσαι ο ερχόμενος;». Εδώ κηρύττουν καλύτερα ή οι διπλανοί έχουν την αλήθεια; Να μείνω εδώ και να εν-

ταχθώ ή να κοιτάξω στον ορίζοντα για κάτι καινούργιο; Καινόφωνο. Εντυπωσιακό. Κάποιον που θα 'ναι ο ιδανικός, όπως οι αρχαίοι είχανε δώσει τις χάρες και των δυο φύλων στον Ερμαφρόδιτο!.. Φοβερή τούτη η παγίδα, που συχνά κρατάει στην αγωνία της αμφιβολίας ψυχές για μακρόσυρτες, επώδυνες δεκαετίες.

4. Η απάντηση του Χριστού

«Πέστε στον Ιωάννη αυτά που είδατε κι ακούσατε». Ο ερχόμενος... ήλθε. Στους τυφλούς, δίνει φως. Τους κουτσούς, τους κάνει να περπατούν. Τους λεπριασμένους, τους καθαρίζει. Στους πεθαμένους, δίνει ζωή. Στους «φτωχούς στο πνεύμα», προσφέρει το σωτήριο μήνυμα. Αλήθεια, τι άλλο πρέπει να 'χει κάποιος για να 'ναι ο Ερχόμενος! Ο μεγάλος και μοναδικός Σωτήρας! Αν ο Χριστός δεν σε ικανοποίησε, προς «τίνα θέλεις υπάγει;» (ιωάννης 6:68). Στο Χριστό και το λυτρωτικό του έργο, έχουμε τα πάντα. Είναι, «το άλφα και το ωμέγα». Είναι ο κεχρισμένος Σωτήρας των αμαρτωλών. Άλλο όνομα δεν υπάρχει «υπό τον ουρανό» (πράξεις 4:12). Ο Πατέρας, «ύστερον («έσχατον»), απέστειλεν προς αυτούς τον Υιόν» (ματθαίος 21:37). «Επ' εσχάτου των ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν Υιώ» (εβραίους 1:1).

5. Το ανθρώπινο πρόβλημα

Ο Παύλος στην α κορινθίους 1:23, 24, μας δίνει την ανθρώπινη αντίδραση – ανταπόκριση στο «κηρύσσομεν Χριστόν». Δίνει τρεις κατηγορίες: «σκάνδαλο... μωρία... Θεού σοφίαν». Προσέξτε, σκάνδαλο στους θρησκευόμενους (Ιουδαίους). Γι' αυτό «Ιωάννη, μακάριος όποιος δεν σκανδαλισθεί εν εμοί» (λουκάς 7:23). Βάλε στη θέση του Ιωάννη τον εαυτό σου και σκέψου πως την αμφιβολία δεν στη δημιουργεί το πρόσωπο του Χριστού, αλλά η δική σου ολιγοπιστία. Εδώ στάσου. Και δούλεψε και πες: «Κύριε, ακόμη και σε στιγμές δύσκολες (διωγμού, θλίψης, δοκιμασίας, κλονισμού), ας μη σκανδαλισθώ εν Σοι. Ας βρίσκω πάντοτε κοντά σου στήριξη, παρηγοριά και φως. Για μένα Κύριε, είσαι «Θεού δύναμις και Θεού σοφία».

6. Η παγίδα του... «άλλον (άλλο) προσδοκώμεν»

Έχει το εδάφιο μας και μια πολύ πρακτική προέκταση. Συχνά είμαστε «αεροβάμονες» στην πνευματική μας ζωή, καταδικάζοντας το πνευματικό μας σήμερα, ονει-

ρευόμενοι ένα ιδεαλιστικό αύριο. Καλύτερο περιβάλλον, Βιβλικότερη εκκλησία, πιστότερους φίλους, αξιότερους συνεργάτες, ιδανικότερες συνθήκες. Αποτέλεσμα: προσμένοντας νωχελικά ή και εναγώνια το ή τον «προσδοκώμενον», χάνουμε τη σημερινή πραγματικότητα. Το πάλεμα έστω, με την Ηρωδιάδα και τη φυλακή. Το «εδώ στέκομαι». Προσοχή, στην ύπουλη παγίδα.

Συμπέρασμα:

Ο Χριστός είναι η τελική κι ένδοξη προσφορά τ' ουρανού σε μας. «Εν αυτώ εσμέν πεπληρωμένοι» (κολοσσαείς 2:10). Ο προσδοκώμενος είναι πάλιν ο Χριστός, στη δεύτερη Έλευσή Του. Ως τα τότε, ας ζούμε οργανικά δεμένοι μαζί Του, όπως το κλήμα στο αμπέλι. Κι αν ο ουρανός σκοτεινιάσει, κι όταν το σκουλήκι της αμφιβολίας χωθεί μέσα μας, ας... «μη σκανδαλισθώμεν εν Αυτώ».

Νέοι, που δεν έπεσαν στην παγίδα —

1. Ο Δανιήλ, να κρύψει την πίστη του
δανιήλ, κεφ. 6 _____
2. Ο Μωυσής, να ταυτιστεί με το περιβάλλον του
εβραίους 11: 26 _____
3. Ο Τιμόθεος, να ενδώσει στις νεανικές επιθυμίες,
β' τιμόθεο 2: 22 _____
4. Η Εσθήρ, να αδιαφορήσει για το λαό της
εσθήρ 4: 16 _____
5. Ο Σαμουήλ, να μιμηθεί τη συμπεριφορά των
γιων του Ηλεί - α σαμουήλ 2: 22-26 _____
6. Η Ρουθ, να επιστρέψει στο περιβάλλον, απ'
όπου είχε βγει - ρουθ 1: 8, 16 _____
7. Ο Δαβίδ, να δέχεται αδιαμαρτύρητα να βλα-
σφημείται ο Θεός του - α σαμουήλ 17: 36 _____

Η ΤΡΙΠΛΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Μια βασική διαφορά ανάμεσα σ' όλες τις θρησκείες από τη μια και τον Χριστό από την άλλη, είναι τούτη: Όλες οι πρώτες, λένε: «τούτο ποίει και ζήσει» (διαφέροντας μεταξύ τους στο «τούτο»). Ο Χριστός, δεν μας στέλνει κάπου, κάτι να κάνουμε. Μας προσκαλεί «έλθετε», κάτι ν' απολαύσουμε. Την πρόσκληση του Θεού ήλθε ο Χριστός να φέρει στον κόσμο: «έλθετε» (ματθαίος 11:28-30).

- 1. Προσκαλούνται όλοι.** «Πάντες», σημαίνει όλοι κι οποιοδήποτε. «Πάντες οι διψώντες» (ψαλμός 42:2, 63:11, ησαΐας 51:1) και πάντες σ' οποιαδήποτε κατάσταση και στάθμη είναι (λουκάς 14:13). Διακήρυξέ το αυτό, παντού και σ' όλους τους τόνους. Προσκαλεσμένοι του Χριστού είναι «πάντες».
- 2. Προσκαλείσαι σε προσωπική σχέση.** Στην τριπλή πρόσκληση του· ματθαίος 11:28-30, τονίζεται σε κάθε της σκέλος η προσωπική επικοινωνία στην οποία ο Χριστός προσκαλεί τον άνθρωπο: «Έλθετε προς με... άρατε τον ζυγόν μου... μάθετε απ' εμού». Καμιά αλυσίδα ή κρίκος μεσαζόντων. Κανένα· «ο κύριος Γενικός είναι απασχολημένος, μπορείτε να πείτε σε μένα το αίτημά σας». Καλείσαι, σε μια σχέση απόλυτα προσωπική κι εγκάρδια.
- 3. Η πρόσκληση είναι τριπλή και πολύ ζημιώνουν όσοι σταματούν στο πρώτο της βήμα.** Όσοι αρνούνται να προχωρήσουν, να βαθύνουν, ν' απολαύσουν όλη την ευλογημένη προσφορά του Χριστού που προσκαλεί:
 - α. «Έλθετε προς με».** Κλείστε τ' αυτιά σας στις ανθρωπινες σειρήνες. Την κόπωση και τα φορτία της. Κανένας και τίποτα δεν μπορεί να τ' αφαιρέσει. Σ' όποιον προσφύγεις – άνθρωπο, ιδέα, σύστημα – απαλλαγή από το φορτίο της αμαρτίας, είναι αδύνατο να βρεις. «Ανάπαυση» στην ψυχή σου μπορείς να βρεις μόνο στον Χριστό.
 - β. «Άρατε τον ζυγόν μου»:** Σηκώστε το φορτίο μου. Κάποτε ο Σίμωνας ο Κυρηναίος, σήκωσε το Σταυρό του Χριστού και βάδισε πίσω από τον Ιησού (λουκάς 23:26). Και συ, προσκαλείσαι να κάμεις το ίδιο (ματ-

θαίος 10:38). Και αν δεν το κάμεις, «δεν είσαι άξιος αυτού». Πρόσεξε, είναι του Χριστού ο ζυγός. Όχι τ' αβάσταχτα φορτία των ανθρώπινων εντολών, που ούτε μ' ένα δαχτυλάκι τους δεν τα βοηθούν (ματθαίος 23:4). Του Χριστού «ο ζυγός είναι καλός και το φορτίο ελαφρύ». Κοντά σου Εκείνος, που και το φορτίο σου και σένα θα βαστάξει. «Και... μέχρι των λευκών σου τριχών» (ησαΐας 46:4).

γ. «Μάθετε απ' Εμού». Μαθαίνεις τι από ποιον; Γεωμετρία από τον Σοπέν; Ζωγραφική από τον Αϊνστάϊν; Χριστιανική πραότητα και ταπείνωση, από τον... ιεροκήρυκά σου; Προς Θεού, όχι. Ένας υπήρξε «πράος και ταπεινός στην καρδιά». Αυτός μόνον, μπορεί να σου γίνει δάσκαλος, αν θελήσεις να μαθητεύσεις κοντά του. Διδασκόμενος, από τον τρόπο που αυτός: α) έζησε την πραότητα και ταπεινοφροσύνη και β) δίδαξε την πραότητα και ταπεινοφροσύνη.

4. Η κλωστή μέσα από τις χάντρες. Είναι μια και συγκρατεί τις τρεις προσκλήσεις - προτροπές: «Έλθετε... άρατε... μάθετε». Είναι ότι προσωπικά από τον Χριστό, θα τα πάρεις και τα τρία: συγχώρεση για τις αμαρτίες σου («έλθετε»), δύναμη για τον ζυγό του («άρατε») και διδασκαλία για ζωή πραότητας και ταπείνωσης («μάθετε»). Φοβερή παγίδα: α) αν απομακρυνθείς απ' Αυτόν, β) αν πρότυπό σου κάμεις ανθρώπους, γ) αν φτιάξεις με τη φαντασία σου μοντέλο πνευματικής ζωής.

5. Ύστατη προτροπή

Ο Χριστός, σε καλεί. Ο Χριστός, σου προσφέρει το ζυγό του. Ο Χριστός, γίνεται ο δάσκαλός σου. Έλα κοντά Του και ζήσε κοντά Του, «αποβλέπων εις τον Ιησούν, τον αρχηγόν και τελειωτήν της πίστεως» (εβραίους 12:2). Τότε, τα πρότυπά σου θα 'ναι υψηλά, το παράδειγμά σου ποτέ αποκαρδιωτικό, η πορεία σου στο σωστό μονοπάτι του Χριστού. Ανταποκρίσου, λοιπόν, στην τριπλή πρόσκληση του Χριστού.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ «ΔΥΣΛΕΚΤΙΚΟΙ»

Είναι μια αδυναμία άρθρωσης ή έκφρασης γενικότερα, που συναντιέται στα παιδιά, όχι σπάνια και τους πιο μεγάλους. Η δυσλεξία (διεθν. dyslexie), που έχει σχέση μ' ένα μπέρδεμα στην ανάγνωση κάποιων λέξεων, μπορεί να είναι και δυσλογία (dyslogie), δηλ. αδυναμία προφοράς της λέξης. Θα πείτε: «πόσα δυσλεκτικά παιδιά έχουμε;». Κι εμείς θ' αντερωτήσουμε: «παιδιά, μόνο;». Γιατί η πνευματική δυσλεξία συναντιέται και σ' ανθρώπους, λογιζόμενους πνευματικούς, ώριμους, καλλιεργημένους κλπ. Ας δούμε:

1. Ποια είναι η δυσκολότερη λέξη στο ανθρώπινο λεξιλόγιο. Να την εντοπίσουμε στις πολλές και δύσκολες συλλαβές; Ας δοκιμάσουμε: Μπορούμε να πούμε λ.χ. «Διμεθυλαμινοπροπυλιδίνη»; Ουφ, δύσκολο· 11 συλλαβές, 23 γράμματα. Κι όμως λένε για το μωρό ενός αντρογύνου χημικών, που η πρώτη λέξη που πρόφερε, ήταν... «Διχλωροδιμεθυλοτριχλωροεθάνιο»! 14 συλλαβές, 29 γράμματα. Κι όμως, ούτε αυτή είναι η δυσκολότερη λέξη. Η πιο δύσκολη λέξη σ' όλα τ' ανθρώπινα λεξικά, είναι η λέξη «συγνώμη».

2. Γιατί είναι η πιο δύσκολη;

Απλούστατα, γιατί ταπεινώνει τον άνθρωπο. Μ' αυτήν ομολογείς πως έσφαλες. Όταν την προφέρεις δεν διεκδικείς, αλλά παρακαλείς. Εμπιστεύεσαι ταπεινά, στη μεγαλοψυχία και συγχωρητικότητα του άλλου. Λες: «έσφαλα, δείξτε κατανόηση και επιείκεια». Κι όσο πιο εγωπαθής είσαι, τόσο πιο δύσκολα βγαίνει μια τέτοια ομολογία από τα χείλη σου. Τόσο πιο δυσλεκτικός γίνεσαι. Ζεις μια ολόκληρη ζωή στην άλλη όχθη μιας γέφυρας, που ανατίναξε όχι τόσο η αμαρτία σου, αλλά η απροθυμία σου να την αναγνωρίσεις και να την ομολογήσεις.

3. Ο εντοπισμός της αδυναμίας.

Είναι γνωστό πως στη σχέση μας με τον Θεό, το «συγνώμη» αποτελεί βέβαια όρο απαραίτητο για να τύχουμε της συγχώρεσης και της σωτηρίας Του. «Είπα, στον Κύριο θα εξομολογηθώ... και Συ συνεχώρησας» (ψαλμός

32:5). Και αυτό το κάνουμε σχετικά εύκολα, αφού ο Θεός είναι μεγάλος, άλλος δεν χρειάζεται να είναι παρών κι ο Θεός δεν μας «ταπεινώνει». Πρδ. ο άσωτος· το «είπεν δε ο πατήρ» του εδ. 22, δεν άφησε ν' ακουστεί το «κάμε με ως έναν δούλον σου». Όμως εκεί που δυσκολευόμαστε αφάνταστα είναι στη σχέση μας με τον συνάνθρωπό μας. Η ταπείνωση του ανθρώπου μπροστά στον άνθρωπο... Το να κρεμαστείς από την ανθρώπινη συγχωρητικότητα. Το να εξευτελιστείς μπροστά στον άνθρωπο...

4. Πρόκειται όμως για εξευτελισμό;

Αναμφίβολα, όχι. Ποτέ ο άνθρωπος δεν στέκει τόσο ψηλά, όσο όταν ταπεινώνεται. Ποτέ δεν είναι τόσο άνθρωπος, όσο όταν δηλώνει τη μεταμέλειά του και ζητεί τη συγνώμη του άλλου. Μόνο νάνοι πνευματικοί, αδυνατούν να σκύψουν (θυμηθείτε τους μαθητές στο ανώγειο· κανένας δεν έσκυψε να πλύνει τα πόδια, ούτε... του Κυρίου του). Μόνον αθεράπευτα δυσλεκτικοί, δεν μπορούν να προφέρουν τη λέξη «συγνώμη». Κι αν με ρωτήσεις, ποια κατηγορία ανθρώπων να φοβηθείς, θα σου 'λεγα αμέσως· «αυτούς, που ουδέποτε δήλωσαν μεταμέλεια για έργο τους ή λόγο τους άπρεπο, αμαρτωλό, δυσφημιστικό».

5. Το σημαντικό αξίωμα.

Στο α ιωάννη 1:9, σαφώς μας λέγεται ότι· «**εάν ομολογώμεν... θα συγχωρήσει**». Εάν δεν το κάμεις, η συγνώμη δεν σου προσφέρεται. Αυτός είναι όρος «sine qua non». Και στο λουκά 17:3, διαβάζουμε ότι· «εάν επτάκις της ημέρας αμαρτήσῃ εις σε ο αδελφός σου και **επιστρέψῃ εις σε λέγων· «Μετανώ**», θα τον συγχωρήσεις». Έτσι το «εβδομηκοντάκις επτά» σημαίνει· 490 φορές έβλαψα κάποιον και 490 φορές του ζήτησα συγνώμη. Και τότε... μόνον τότε έχω δικαίωμα να προσδοκώ τη συγνώμη του. Ή κι αν δεν μου τη δώσει, εγώ να 'χω ηθικά τακτοποιηθεί, απέναντί του και του Θεού.

6. Η φοβερή προειδοποίηση.

Στην παραβολή του ματθαίου 18:23-35, βλέπουμε δυο χρεώστες να «παρακαλούν» τον δούλο τον κύριό του (εδ. 32) και τον σύνδουλο τον παραπάνω δούλο (εδ. 29). Και το συμπέρασμα που βγαίνει στην τραγική αυτή παραβολή αναφορικά με τις ανθρώπινες σχέσεις (εδ. 21), είναι: αμάρτησε και σε παρακάλεσε να τον συγχωρή-

σεις... του οφείλεις τη συγνώμη σου. Έστω κι αν χρειαστεί εβδομήντα φορές επτά να περιγραφεί ο κύκλος αμαρτία – εξομολόγηση – συγχώρεση. Όμως, προσοχή. Πουθενά η Βίβλος δεν μας διδάσκει ότι η αμαρτία μπορεί να συναντήσει τη συγνώμη, αν σ' αυτή δεν τη χειραγωγήσει η εξομολόγηση. Το «παρεκάλεσας με». Στο «ήμαρτον στον Ουρανό και ενώπιόν σου» (λουκάς 15:18), ανάγκη να προσέξεις, το «ενώπιόν σου».

7. Η μοιραία παγίδα.

Μοιραίο το λάθος κάνουν αυτοί που αναθέτουν στο χρόνο την επούλωση ή και τη θεραπεία τέτοιων διαταραγμένων ανθρώπινων σχέσεων. Αν το κάμεις, σίγουρα θα 'ρθει όχι η θεραπεία αλλά η επιδείνωση, η υποτροπή, η μετάσταση του πνευματικού όγκου, το αδιέξοδο. Τη λύση φέρνει, μόνον η αναγνώριση και η ταπεινή εξομολόγηση. Τούτη η εξομολόγηση οδηγεί και σε μια απαλλαγή από το επωαζόμενο κακό μέσα μας. Το λέει τούτο η Βίβλος, το επιβεβαιώνει και η επιστήμη της ψυχολογίας. Βεβαιώνει πως ένα «ας ξεχάσουμε» δεν γιατρεύει. Με το νυστέρι (γιατί όντως είναι επώδυνο) του «ημάρτησα στον ουρανό και ενώπιόν σου», αφαίρεσε τον καρκινογόνο όγκο. Απαλλάξου από το εσωτερικό άγχος του ανεξομολόγητου κακού. Σβήσε το ηφαίστειο μέσα σου, πριν εκραγεί...

8. Κι όταν η συγνώμη δεν σου δοθεί;

Δεν είναι ατυχώς, σπάνιο αυτό. Εσύ εξομολογήθηκες, έσκυψες, αναγνώρισες. Εκείνος (ή εκείνη) έμεινε ντούρος, ανελέητος. Ή συγχώρεσε, όμως όχι «εκ καρδίας» (ματθαίος 18:35). Τι γίνεται τότε; Εσύ έκαμες αυτό που όφειλες και η συγνώμη του Θεού σε σκέπασε, έστω κι αν σου αρνήθηκαν την ανθρώπινη. Όμως, προσοχή. Προσευχήσου γι' αυτόν, ο Θεός να μαλακώσει την καρδιά του. Κι ακόμη, πρόσεχε διπλά στο μέλλον, να μην οδηγηθείς σε παρόμοια δύσκολα μονοπάτια.

Συμπέρασμα:

Μας το δίνει, ο πρακτικός Ιάκωβος. Μας προτρέπει να «εξομολογούμεθα εις αλλήλους τα πταίσματά μας και να ευχόμεθα υπέρ αλλήλων, για να... γιατρευτούμε» (5:16). Να

γιατρευτούμε από τι; Μήπως και από τον καρκίνο των διαταραγμένων ανθρώπινων σχέσεων, όταν και όπου η «συγγνώμη» δεν προφέρεται!.. Μήπως είναι καιρός να διαβάσουμε την Καινή μας Διαθήκη από μια καινούργια οπτική γωνία! Και να πάρουμε κάποια πιο ξεκάθαρη θέση, στο «εάν δεν συγχωρέσετε στους ανθρώπους, ούτε ο Πατέρας σας θα συγχωρέσει τα παραπτώματά σας» (ματθαίος 6:15), τρομάζοντας ίσως στο τι εννοούσε ο Κύριος όταν «παρέδινε στους βασανιστές τον αγνώμονα δούλο, ώσπου ν' αποδώσει όλα όσα όφειλε σ' αυτόν» (ματθαίος 18:35).

ΒΟΗΘΩΝΤΑΣ _____

ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΟΥ

(εβραίους 10: 25, ψαλμός 122: 1)

1. ΣΥΝΑΞΕΙΣ:

- α) η σημασία των συνάξεων - εβραίους 10: 25
- β) η χαρά των συνάξεων - ψαλμός 122: 1
- γ) η επίδραση των συνάξεων - πράξεις 11: 26

2. ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:

- α) η σπουδαιότητα της συνεργασίας - πράξ. 2: 1
- β) η επίδραση της συνεργασίας - ψαλμός 133: 1
- γ) η αδιαφορία καταστρέφει τη συνεργασία -
α' κορινθίους 12

3. ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ:

- α) δείχνει πνευματικότητα - μαλαχίας 3: 8-10
- β) δείχνει παραχώρηση - α' κορινθίους 16: 2
- γ) δείχνει ειλικρίνεια - β' κορινθίους 9: 7

ΓΙΑ ΣΕΝΑ...

Γνωστή η προτροπή, να διαβάσει κανείς την περικοπή Ησαΐας νγ:4-6, αντικαθιστώντας τα «ημών» και «ημάς» με... το όνομά του. Παίρνει τότε μια προσωπική αίσθηση του τι στοίχισε στον Χριστό η σωτηρία του. Να τώρα και ένας κατάλογος παθημάτων του από το ιη' του Ιωάννη, στο οποίο πάλι σαν επωδό ας βάλει καθένας μας, το «για μένα»:

1. **Προδόθηκε από έναν Υποκριτή (5).** Έναν που 'παιζε το διπλό παιχνίδι με τον Ιησού «είς των Δώδεκα» (ματθαίος 26:14) και «μετ' αυτών» (5). Η υποκριτική τέχνη όχι στο παλκοσένικο, αλλά στο χώρο της πίστης. Τρομερό!..
2. **Τον υπερασπίστηκε ένας Αμφιταλαντευόμενος (10).** Ούτε του ζήλου, ούτε των ακροβατικών μεταπτώσεων του Πέτρου, είχε ανάγκη ο Χριστός. Ο Πέτρος χρειαζόταν τώρα, κείνο που αργότερα έγραψε: «στερεοί τη πίστει» (α πέτρου 5:9).
3. **Τον ράπισε ένας Άξεστος (22).** Αυτοί, που στην ιστορία κατά καιρούς έχουν μείνει ως «αγοραίοι», «αργυρώνητοι», «μίσθαρνοι» κλπ. Πόσους συναντάει κανείς σήμερα, γύρω του καθημερινά. Κάνοντας τα πάντα «αισχρού κέρδους χάριν» (τίτος 1:11). Δούλοι και μπράβοι του θρησκευτικού κατεστημένου, όλοι τούτοι.
4. **Τον αρνήθηκε ένας δειλός (25).** Η δειλία είναι συχνά... κομπορρήμονη. Υπόσχεται, διαβεβαιώνει... αποκαλύπτεται. Κανένας δεν απογύμνωσε άνθρωπο τόσο βάνουσα, όσο η υπηρέτρια τον Πέτρο στην αυλή του αρχιερέα. Όταν, αρνήθηκε με ανάθεμα.
5. **Τον καταδίκασαν οι Αυτοδικαιωνόμενοι (28).** Εθελότυφλη αυτοδικαίωση, που δίπλα στο «μη μιανώσι», δεν διατάζει να βάλει το «να θανατώσωμεν». Και ανάμεσά τους σιωπηλός, ο Ιησούς. Που για σένα, ήπια στάλα - στάλα το ποτήρι της κρίσεως του Θεού και της απόρριψης των ανθρώπων.

6. Τον ερώτησε ένας Αδιάφορος (33, 38, 19 9). Ποιο συγκλονιστικό ερώτημα απ' αυτό του Πιλάτου δεν ακούστηκε· «τι είναι αλήθεια»; Όμως, με τον πιο τραγικά... αδιάφορο τρόπο. «Τούτο ειπών, εξήλθε». Λίγο πριν στο Ανώγειο, είχε ακουστεί το· «εγώ είμαι η αλήθεια» (14:6). Πρόσωπο, όχι βιβλίο, φιλολογία ή πολίτευμα.
7. Τον κορόϊδεψαν οι Αχρείοι (19:2). Εάν μπορούσα θα σ' έπαιρνα μαζί μου τούτη τη στιγμή, στο πραιτώριο. Τίποτα, δεν θα σου 'λεγα. Κανένα κήρυγμα. Μόνο, να δεις. Να νιώσεις. Και να σκεφτείς, πως όλα τούτα' για σένα. Για να γίνει – και έγινε – Σωτήρας σου. Και μένει από σένα να τον δεχτείς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

προδόθηκε από έναν υποκριτή
τον υπερασπίστηκε ένας αμφιταλαντευόμενος
τον ράπισε ένας άξεστος
τον αρνήθηκε ένας δειλός
τον καταδίκασαν κάποιοι αυτοδικαιωνόμενοι
τον ρώτησε ένας αδιάφορος
τον κορόϊδεψαν οι αχρείοι
τον... εγκατέλειψε στο Σταυρό ο Πατέρας.

ΓΙΑ ΕΣΕΝΑ

«ΘΕΟΣ ΜΟΥ, ΒΡΑΧΟΣ ΜΟΥ»

ψαλμός 18:1-6, α κορινθίους 10:1-12

Συχνή είναι η έκφραση αυτή στην Παλιά Διαθήκη, που μάλιστα την υιοθετεί και ο Παύλος, στην προτροπή του την πνευματική: α) να μη ξεχνούμε ως πιστοί ότι ο Κύριος είναι κοντά μας ενώ βαδίζουμε την έρημο τούτου του κόσμου «ακολουθούσης» και β) «να μη είμεθα ημείς επιθυμηταί κακών» και πάθουμε όσα ο λαός Ισραήλ στην έρημο. Ο βράχος, με το συμπαγές, επιβλητικό ανάστημά του, ίσως μάλιστα σε μια γη ερημική, επίπεδη, ευάλωτη από τον εχθρό – όπως της Παλαιστίνης – έχει έναν πολλαπλό συμβολισμό στην πνευματική μας ζωή:

1. Είναι ασάλευτος

Το λέμε και σήμερα: «αμετακίνητος, σαν βράχος». Και στην ωδή του Μωυσή διαβάζουμε, ότι: «Αυτός είναι βράχος, τα έργα αυτού είναι τέλεια, είναι πιστός και δεν υπάρχει αδικία εν αυτώ» (δευτερονόμιο 32:4). Σήμερα που τ' ανθρώπινα στηρίγματα είναι σαθρά, που κοσμοθεωρίες γκρεμίζονται σαν τραπουλόχαρτα, ο μόνος βράχος για να στηριχτείς είναι ο Κύριος.

2. Αυτός μας γέννησε

Στην ίδια ωδή, ο Κύριος αναφέρεται ως «ο Βράχος που μας γέννησε» (εδ. 18)... «ο Πατέρας μας που μας έπλασε και μας εξαγόρασε» (εδ. 6). Πόσο πιο όμορφη η ζωή μας, αν αυτό το συνειδητοποιούσαμε και το ζούσαμε! Γιοι και θυγατέρες του Αιώνιου και Παντοδύναμου. Ποια εμπύχωση σε καιρούς ταραχής και αδυναμίας! Θα μπορούσαμε να πούμε τότε: «ο βράχος αυτών, δεν είναι ως ο Βράχος ημών» (εδ. 31).

3. Είναι Βράχος σωτηρίας

Ένας πιστός ο Toplady στη διάρκεια μιας καταιγίδας βρήκε καταφύγιο στη σχισμή ενός βράχου στο Burrington Combe. Και έγραψε τότε τον πασίγνωστο ύμνο: «Βράχε των αιώνων, ναι / συ εσχίσθης δι' εμέ». Και πάνω στο Σταυρό, η λογχισμένη πλευρά, οι τρύπες των καρφιών, οι σχισμές τ' αγκάθινου στεφανιού στο άγιο μέτωπο του Χριστού, μιλούνε για το Βράχο της σωτηρίας μας.

4. Είναι Βράχος καταφυγής

Κάποτε φοβισμένος, ζαλισμένος ο Μωυσής, είπε: «Εάν η παρουσία σου δεν έλθει μετ' εμού, μη αναγάγης ημάς εντεύθεν» (έξοδος 33:15). Και ο Θεός του είπε: «έλα να σε βάλω μέσα στο σχίσμα της πέτρας και να σε σκεπάσω με το χέρι μου» (εδ. 22). Ποια εικόνα! Το διάβασα και προσευχήθηκα: «Κύριε, πάντοτε κρυμμένος μέσα στην αγιότητα και αγάπη σου! Πάντοτε, το χέρι σου επάνω μου. Τι άλλο!..

5. Είναι θεμέλιο για την πνευματική μας ζωή

Θυμηθείτε τον συμπερασματικό λόγο της επί του όρους ομιλίας. Όστις ακούει και κάμνει... όστις ωκοδόμησε την οικίαν αυτού επί του βράχου» (πέτρας) – ματθαίος 7:24. Πού αλλού, να στηρίξεις την πνευματική σου ζωή! Όλοι απογοητεύουν, όλα γκρεμίζονται. Μπόρες, χτυπούν. Αμαρτίες, προσβάλλουν. Φόβοι, κλυδωνίζουν. Δόγματα, παρασύρουν. Εκκλησίες, διχάζονται και διαλύονται. Εκείνος που μένει, είναι ο Ίδιος που 'μεινε στο βουνό μετά την αναχώρηση του Μωυσή και του Ηλία (ματθαίος 17:8).

6. Είναι θεμέλιο για την Εκκλησία

Πρόκειται για την ομολογία του Πέτρου· «συ ει ο Χριστός του Θεού» και την απάντηση του Κυρίου· «επί ταύτης της πέτρας οικοδομήσω μου την Εκκλησία» (ματθαίος 16:18). Βράχος και θεμέλιο μοναδικό, η θεότητα του Χριστού και η μοναδικότητα του έργου του. «Θεμέλιο άλλο ουδείς δύναται να θέσει» (α κορινθίους 3:11). Όσο προχωράει ο καιρός, η μάχη εδώ θα δίνεται. Για ένα χριστιανό με Χριστό ή χωρίς Χριστό. Μάχη, κρίσιμη, πολύπλευρη.

7. Δίνει έμπνευση υμνολογίας

Προτροπή δοξολογίας τα εναρκτήρια εδάφια του Ησαΐα 42: «ψάλλετε... οι κάτοικοι της Πέτρας» (εδ. 11). Στην Πετραία Αραβία βρισκόταν και εθεωρείτο – και ήταν – απόρθητη. Τραγουδήστε λοιπόν ξένοιαστοι, σεις οι κάτοικοί της. Ζείτε στον απρόσβλητο Βράχο. Είσαστε ασφαλείς. Όμοια και μεις που στον Κύριο βρήκαμε τον Βράχο... την Πέτρα... το φρούριό μας. Η ανασφάλεια δεν δίνει ύμνο. Τραγουδάει αυτός που στον Βράχο, τον Κύριο, έχει ακουμπήσει. «Θέλω επικαλεσθή τον αξιύμνητον, τον Κύριον, την πέτρα μου, το Φρούριόν μου». Αλληλούϊα.

Η ΑΓΑΠΗ ΣΕ ΕΡΓΟ*

ιωάννης 13:5

Ανάγνωσμα: ιωάννης 13:1-17, α κορινθίους 13:1-8α.

Εβδομάδα με συναρπαστικά, συγκλονιστικής σημασίας περιστατικά, η προ του Πάσχα. Και το Ευαγγελικό έθος, θέλει κάθε βράδυ ν' ασχολούμεθα με τα γεγονότα της ημέρας. Όμως αν σ' αυτή τη θέση μας είμαστε σχολαστικά συνεπείς, θα 'πρεπε σήμερα ν' ασχοληθούμε με... την απουσία του Κυρίου από το σκηνικό της Μεγάλης Εβδομάδας. Γιατί κανένας από τους τέσσερις Ευαγγελιστές δεν μας λέει τίποτα για τη Μεγάλη Τετάρτη, που φαίνεται ότι ο Κύριος την πέρασε στο φιλόξενο σπιτικό της Βιθανίας, σε προσευχή και προετοιμασία πνευματική για την τελική σύγκρουση που θ' ακολουθούσε. Εμείς λοιπόν τι να μιλήσουμε και γιατί να μιλήσουμε, απόψε;

1. Μια πρωτότυπη ίσως πρόταση

Ξαναβλέποντας το σκηνικό της Μεγάλης Εβδομάδας, θα μπορούσαμε να προτείνουμε κάτι το πρωτότυπο και ταυτόχρονα πνευματικά ωφέλιμο. Ανάμεσα στο πρώτο τριήμερο:

Κυριακή = ημέρα δακρύβρεχτου θριάμβου

Δευτέρα = ημέρα θαυμάτων και δύναμης

Τρίτη = ημέρα διδασκαλίας και προειδοποιήσεων

και στο δεύτερο τριήμερο

Πέμπτη = ημέρα αγάπης και αγωνίας

Παρασκευή = ημέρα μαρτυρίου και στοργής

Σάββατο = ημέρα νίκης και θριάμβου,

να είχαμε μια ημέρα, την Μ. Τετάρτη, βαθύτατης σιωπής και προσωπικής περισυλλογής και ευχαριστίας στον Θεό «για την ανεκδιήγητο αυτού δωρεάν» (β κορινθίους 9:15). Ίσως αυτό μας έφερνε πιο κοντά στη μυσταγωγία του «Θεός εφανερώθη εν σαρκί» (α τιμόθεο 3:16) ή του «δι' ημάς επώχευσεν, ίνα ημείς τη εκείνου πτωχεία πλουτίσωμεν» (β κορινθίους 8:9). Όμως το πρόγραμμα μας δείχνει ότι πρέπει να προχωρήσουμε στην Πέμπτη, την ημέρα τη γιομάτη αγάπη κι αγωνία και να πάρουμε το πρώτο της κομμάτι: «την αγάπη μάλιστα σε έργο».

2. Μια ματιά στη συντροφιά των μαθητών

Στη δύσκολη τούτη μέρα που συμπλέκονται η αγάπη και το μίσος, η ταπείνωση και η αναληψία, η θυσία και ο φόβος, οι μαθητές βρίσκονται στο «μάτι» του κυκλώνα. Όλα μπερδεύονταν και κολυμπούσανε μέσα τους. Τι θα γινόταν τελικά; Η θριαμβευτική είσοδος στην Ιερουσαλήμ, παρά την ιδιοτυπία της, ήταν μια βασιλική αναγνώριση. Ο καθαρισμός του Ναού, έδειχνε μια σαφή εξουσία. Η επίσκεψη των Ελλήνων είχε υπογραμμιστεί από τον Κύριο, με το «ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθεί ο υιός του ανθρώπου» (ιωάννης 12:25). Λίγες μέρες πριν τα δυο αδέρφια Ιωάννης και Ιάκωβος, είχανε βάλει τα μεγάλα μέσα (ματθαίος 20:20-23). Και τώρα – Μ. Πέμπτη – στήνεται ο «καυγάς» σ' ολόκληρη φαίνεται τη συντροφιά, για το «τις αυτών δοκεί είναι μείζων» (λουκάς 22:24). Είναι δυνατόν!.. Ας μπορούσε η σημερινή χριστιανική ηγεσία – ελεύθερη από τέτοιες χαμερπότητες – να μας έλεγε: «Όχι, αυτό ήταν κάτι που τότε μόνο και συμπτωματικά συνέβηκε». Να μπορούσε...

3. Η εποπτική απάντηση

Στη «Διδακτική», η εποπτική θεωρείται μια βασική μέθοδος διδασκαλίας. Βλέπεις με τα μάτια σου και ζεις το διδασκόμενο. Και ο Κύριος, όπως κι άλλες φορές έτσι και τώρα, τους προσφέρει τον εαυτό του, ένα μοναδικό εποπτικό μάθημα: Βγάζει τον «άραφον εκ των άνωθεν υφαντόν διόλου χιτώνα» (ιωάννη 19:23), ζώνεται το «λέντιον» της υπηρεσίας κι αρχίζει να πλένει τα σκονισμένα πόδια των μαθητών. Ποια αποστομωτική απάντηση τούτη!.. Ποια βουβαμάρα θ' απλώθηκε στους ερίζοντες για τα πρωτεία!.. Ποιος κόλαφος!.. Θα έπρεπε να είχαμε ήδη μάθει, τούτο το μάθημα. Τη σιωπηλή, ταπεινή κι αδιατυμπάνιστη υπηρεσία. Κανένας δεν μοιάζει τόσο στον Κύριο, όσο εκείνος που σκύβει και υπηρετεί. Αυτός που πλένει πόδια, όχι σε «τελετές Νιπτήρος», αλλά στις υπαρκτές ανάγκες της «αδελφότητας». Πόσες ανάγκες και πόση έλλειψη υπηρετών στην Εκκλησία, σήμερα!..

4. Το κίνητρο της υπηρεσίας

«Αγαπήσας τους ιδικούς του τους εν τω κόσμω... εγείρεται... ήρχισε να νίπτει τους πόδας των». Στη χριστιανική υπηρεσία, εν αρχή ην η αγάπη. Αυτή σου αφαιρεί το χιτώνα, αυτή σου δίνει το προσόψι, αυτή σου δείχνει το νιπτήρα κι αυτή σε γονατίζει μπροστά στον αδελφό σου. Πρόσεξε. Των ανθρώπινων πράξεων, δυο μπορούν να εί-

ναι τα κίνητρα· η αγάπη ή το συμφέρον. Κι όπου δεν υπάρχει η πρώτη βρίσκεται αναγκαστικά το δεύτερο. Που δεν αποτιμιάται πάντοτε σε χρήματα ή άλλες υλικές παροχές, μα που μπορεί να 'ναι· η αυτοπροβολή, η επίδειξη ταπείνωσης, ο εντυπωσιασμός του άλλου. Στον ύμνο της αγάπης, ο Παύλος δεν χρησιμοποιεί επίθετα, αλλά ρήματα... λέξεις ενεργείας. Μας λέει, τι κάνει η αγάπη. Πόσο σκύβει. Πώς υπηρετεί. Κι ακόμη μας προειδοποιεί ότι «κι αν ψωμίσω (ταΐσω κόσμο, διαθέτοντας την περιουσία μου) ή ρίξω το σώμα μου στη φωτιά», χωρίς η αγάπη να με κινεί, είμαι... ένα τίποτα. Πόσα φανταχτερά τίποτα, ανθίζουνε στην Εκκλησία του Χριστού!..

5. Ο παραμελημένος αγρός

Η εκκλησία για την οποία δεν μπορείς να τρέφεις πολλές ελπίδες, είναι αυτή που παρουσιάζει συνωστισμό στον άμβωνα, λειψανδρία στην ποιμανση και αδιαφορία στις βιοτικές ανάγκες των μελών της. Ένα πολυιατρείο, ένας οίκος ευγηρίας, ένας βρεφονηπιακός σταθμός, ένα σχολείο στοιχειώδους εκπαίδευσης, μια εξωιδρυματική στήριξη και περίθαλψη ατόμων με ειδικές ανάγκες, είναι μερικά πρώτα βήματα, που κάθε Εκκλησιαστική Κοινότητα θα 'πρεπε να έχει στις άμεσες προτεραιότητές της. Δηλαδή, να μην αμελεί «τον κόπο της αγάπης» (α θεσσαλονικείς 1:3). Κι εμείς μοιάζουμε όχι σπάνια τον σπουδασμένον αφρικανό νέο, που όταν ο Σβάϊτσερ τον κάλεσε να δώσει ένα χέρι βοήθειας στο στήσιμο της καλύβας για τους λεπρούς στο Λαμαρινέ, είπε· «μα δεν βλέπετε; εγώ είμαι λόγιος». Για ν' ακούσει τον ανθρωπιστή – ιεραπόστολο να του απαντάει: «σε ζηλεύω, νέε μου, κι εγώ μια ολόκληρη ζωή προσπάθησα να γίνω λόγιος, μα... δεν τα κατάφερα».

6. Ποιοι είναι εκείνοι που υπηρετούν;

Θα το βρούμε στον Κύριο και τούτο το στοιχείο. Διαβάζουμε: «γνωρίζοντας ο Ιησούς ότι πάντα έδωκεν εις αυτόν ο Πατέρας στα χέρια του και ότι από του Θεού εξήλθε και προς τον Θεόν υπάγει... ήρχισε να νίπτει». Όχι, δεν είναι οι μικροί που σκύβουν. Δεν παίρνουν το προσόψι, εκείνοι που δεν ξέρουν πόσο μεγάλοι είναι. Δεν γονατίζουν, αυτοί που δεν μπορούν να σταθούν όρθιοι. Ο Χριστός πήρε τη θέση του υπηρέτη, ξέροντας ποιος είναι, έχοντας πλήρη επίγνωση της θεϊκής του καταγωγής και του επουράνιου προορισμού του. Πρέπει δηλαδή να ψηλώσω – όχι δηλ. μόνο να γίνω αναγεννη-

μένος χριστιανός, αλλά και να «ψηλώσω» πνευματικά – για να μπορέσω να σκύψω και να υπηρετήσω. Να υπηρετήσω όχι τελετουργικά, όχι δια αντιπροσώπου, όχι όταν με βλέπουν και με χειροκροτούν, αλλά με αγάπη και κάτω από τη βαθιά επίγνωση του «οφείλετε αλλήλων νίπτειν τους πόδας».

7. Τι είδους «υπόδειγμα» είμαστε...

Είναι εντυπωσιακό αυτό που είπε ο Κύριος· «ότε ουν ένιψεν τους πόδας αυτών και έλαβε τα ιμάτιά του και εκάθισε» (καμιά βιασύνη για φωνητική διδασκαλία). Είπε: «**υπόδειγμα** σας έδωκα». Και ο Κύριος όντως μας έδωσε ένα ευλογημένο υπόδειγμα. Εμείς όμως, τι είδους υπόδειγμα δίνουμε στη νεολαία μας, λόγου χάρη; Ποιο μοντέλο πνευματικής ζωής, τους προσφέρουμε; Τολμούμε να τους προτρέψουμε: «όπως εμείς, έτσι και σεις»; Μας ξέρουν για το άμαχο ή για το ευέξαπτο του χαρακτήρα μας; Για το ταπεινό πνεύμα υπηρεσίας ή για τις πρωτοκαθεδρίες μας; Ποιες είναι οι πνευματικές υποθήκες, που θα κληροδοτήσουμε στην επερχόμενη γενιά; Δίνουμε παράδειγμα, αλλά ποιο;

8. Το ύψιστο υπόδειγμα

Μα κι αν τα γήϊνα υποδείγματα ατονήσουν και ατροφήσουν... κι αν εξαφανιστεί το ανθρώπινο πρότυπο, εμείς· «περικυκλωμένοι υπό τοσούτου νέφους... αποβλέπουμε εις τον Ιησούν, τον Αρχηγόν και τελειωτήν της πίστεως» (εβραίους 12:1,2). Είμαι «ο λελουμένος» του. Αυτός με έλουσε εκ των αμαρτιών μου (αποκάλυψη 1:5). Αυτός μου πλένει «τους πόδας» από τον ιδρώτα και τη σκόνη της καθημερινής οδοιπορίας. Κι αυτός μου λέει, ότι «οφείλω» αν όχι την ίδια, τουλάχιστον την όμοια υπηρεσία στον συνάνθρωπο, πιο πολύ στον αδελφό.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Κύριε, κήρυκας ας μη γίνω. Θώκους, ας μη αποκτήσω. Στη διακονία του λόγου, ας μη καταπιαστώ. Όμως, υπηρετήσ σου να γίνω. Στη διακονία των αγίων σου, ας ασχοληθώ. Πόδια αγίων, να νίψω. Το οφείλω. Και... είναι όμορφο.

* Κήρυγμα που δόθηκε τη Μ. Τετάρτη, 1990.

ΑΓΙΟΣ, ΣΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΟΥ*

ανάγνωσμα: ματθαίος 21:12-17, αποκάλυψη 19:11-16

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ:

Στα Ευαγγέλια, πουθενά και σε καμιά πράξη του Κυρίου, δεν προσδίνεται ο χαρακτηρισμός της οργής. Θα 'ταν εξάλλου αντιφατικό κάτι τέτοιο, για Εκείνον που μας πρότρεψε το «μάθετε απ' Εμού, ότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδιά» (ματθαίος 11:29). Μονάχα στο μάρκο 3:5, διαβάζουμε για μια μόνη οργισμένη ματιά που έριξε ο Ιησούς κάποτε στους πωρωμένους Φαρισαίους, που στοχάστηκαν να τον εμποδίσουν να θεραπεύσει κάποιον, επειδή... «ήταν Σάββατο». Ακόμη δε στην Αποκάλυψη διαβάζουμε για την «οργή του Αρνίου» (6:16) στην τελική κρίση. Και ο Φρ. Godet, σχολιάζοντας τούτη την διατύπωση, ρωτάει: «Avez vous jamais vu un agneau eu colère?». Είδατε ποτέ ένα αρνί οργισμένο; Εγώ, όχι. Κι αν ούτε σεις, ελάτε τότε, όλοι μαζί να δούμε το κάπως «περίεργο» θέμα μας, από πιο κοντά.

1. Η αγιότητα του Θεού

Οργή λοιπόν δεν βλέπω πουθενά στην επίγεια ζωή του Κυρίου. Και οπωσδήποτε δεν υπάρχει, στη σχέση του με τον αμαρτωλό. Εάν δεχτούμε την **αγάπη** και την **αγιότητα**, να είναι οι δυο κύριες γραμμές που συνθέτουν το χαρακτήρα του, τότε: η πρώτη είναι το χέρι που απλώνει στον αμαρτωλό και η δεύτερη το δάχτυλο που με σοβαρότητα επιτιμάει τον άπιστο και ιδιαίτερα τον ντυμένο με θρησκευτικό μανδύα έμπορο της πίστης. Γιατί στην προσέγγιση του θέματός μας, θα οδηγηθούμε να διακρίνουμε τρεις κατηγορίες ανθρώπων: Τους αμαρτωλούς που με μετάνοια και πίστη αναζητούν σωτηρία. Τους άπιστους, που κινούνται σ' ένα ευρύτατο φάσμα, από την αδιαφορία ως την εχθρότητα. Και τους έμπορους της πίστης, που είναι φοβερά επικίνδυνοι, γιατί έρχονται «προς ημάς εν ενδύμασιν προβάτων, έσωθεν δε είναι λύκοι άρπαγες» (ματθαίος 7:15). Και στους δυο καθαρισμούς, ο Κύριος αντιμετωπίζει τούτη ακριβώς την απαίσια μορφή πνευματεμπορίας, τους έμπορους της πίστης. Και την αντιμετωπίζει με αυστηρότητα μεγάλη, όσο μεγάλη είναι και η αγιότητά του, όχι όμως με οργή, τουλάχιστο με την έννοια που εμείς δίνουμε στη λέξη.

2. Η θέση των δυο Καθαρισμών

Είπαμε, ότι στην ουσία οι Ευαγγελικές αφηγήσεις αφορούν δυο καθαρισμούς. Είναι δε σημαντική η θέση τους στην τρίχρονη δημόσια διακονία του Κυρίου. Ο ένας που μας αναφέρει ο Ιωάννης (2:14-17), είναι ευθύς μετά το Βάπτισμα, το πρώτο Πάσχα του Δημόσιου βίου του Χριστού στη γη μας. Ο άλλος που τον αναφέρουν οι Συνοπτικοί (ματθαίος 21:12-13, μάρκος 11:15-17 και λουκάς 19:45), είναι στο τρίτο και τελευταίο Πάσχα, λίγο πριν το πάθος. Κι εδώ, δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε έναν έντονο συμβολισμό. Ολόκληρο το επίγειο έργο του Χριστού, μέσα σ' αυτούς τους δυο καθαρισμούς κυλάει. Γιατί όλο το μήνυμα του Ευαγγελίου, αυτό είναι: «άγιοι γενήθητε» και «άγιοι έσεσθε» (α πέτρου 1:15,16). «Το αίμα του Χριστού καθαρίζει ημάς...» (α ιωάννη 1:7, εβραίους 9:14). «Είναι πιστός και δίκαιος... καθαρίσει από κάθε αμαρτία» (α ιωάννη 1:9). «Καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού» (β κορινθίους 7:1). «Καθαρίσατε χείρας αμαρτωλοί» (ιάκωβος 4:8).

3. Ερμηνεία τίτλου

Ίσως αυτό να εννοούσε ο συντάκτης του τίτλου: Μια κι η λέξη οργή δεν υπάρχει στα τέσσερα Ευαγγελικά κείμενα, θα μπορούσαμε να ερμηνέψουμε τον τίτλο, με το: «Άγιος, στην αντιμετώπιση της εμπορίας της πίστης». Αν άγιος σημαίνει καθαρός, φωτεινός, αχτινοβόλος. Πάρτε λ.χ. ένα γλόμπο 1.000 βατ κι ανάψτε τον μέσα σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Όλα όσα έχουν κουρνιαξει στο σκοτάδι, θα τρέξουν να φύγουν. Βόδια, πρόβατα, περιστέρια, σαράφηδες, σκοτεινοί έμποροι της πίστης, ληστές των θρησκευόμενων ψυχών, προτροπάδην απομακρύνονται μπροστά στην παρουσία του Χριστού. Και το πρόβλημα της σημερινής Εκκλησίας είναι πόσο αγία είναι, ώστε... «ουδείς ετόλμα κολλάσθαι» (πράξεις 5:13).

4. «Εν τω Ιερώ»

Είναι μια διευκρίνιση που την κάνουν και οι τέσσερις Ευαγγελιστές κι έχει μεγάλη σημασία. Τα πρόβατα και τα περιστέρια χρειάζονται ασφαλώς για τις θυσίες. Η αλλαγή με ντόπιο χρήμα των επισκεπτών – προσκυνητών, επίσης για το λύτρο (ήμισυ σίκλου κλπ.). Και μπορούσαν σε κάποια γωνιά της πόλης, να διακινούνταν όλα αυτά. Όμως, φαίνεται πως το ίδιο το ιερατείο που «αγανάκτησαν ακούγοντας τα παιδιά να ψάλλουν μέσα στο ιερό τα ωσαννά», νοίκιαζε μέρος του ιερού στους πουλητάδες

και τους σαράφηδες και η επιχείρηση ευδοκίμοι. «Εν τω Ιερών...». Μερικά πράγματα είναι καλά στη θέση τους, όμως όταν τα μπάσεις στο Ιερών, έκαμες τον «Οίκο του Θεού, Οίκο εμπορίου και σπήλαιο ληστών». Έλεγε κάποιος: «δεν μπορείς κάτω από την ίδια στέγη να βάλεις Χριστό και χρυσό». Αδύνατο, να συνυπάρξουν. Εκτός, αν αποφασίσεις από χριστιανός να γίνεις χρυσιανός. Όμως, «είναι δυνατόν Θεώ δουλεύειν και μαμωνά;». Σε μια εξοργιστικά ματεριαλιστική εποχή σαν τη δική μας, ανάγκη να ενθυμούμεθα «πνεύμα ο Θεός και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν» (Ιωάννης 4:24). Το δίλημμα υπάρχει πάντοτε: «όπου υπάρχει το Πνεύμα τι να την κάμεις την ύλη κι όπου δεν υπάρχει πώς ν' αναπληρώσεις την έλλειψη και με πόση ύλη»!..

5. Το παρεξηγημένο «φραγγέλιο»

Το αναφέρει μόνον ο Ιωάννης και αφορά τον πρώτο καθαρισμό μόνον. Αλλά ακόμη και σ' αυτόν, από πουθενά δεν μπορούμε να βγάλουμε, ότι χτύπησε ο Κύριος ή άγγιξε άνθρωπο. Τραπέζια ανάτρεψε, κέρματα έχυσε κάτω, άνθρωπο όμως δεν έσπρωξε. Ήταν με την εξουσία που είχε ως Υιός του Θεού, που: «λέγει αυτοίς... εδίδασκεν αυτούς... λέγων αυτοίς... είπεν». Η δύναμη της αγιότητας και του λόγου, έφτιαχναν τη δυναμική Του επέμβαση. Αν επιμένετε... την άγια οργή Του. Και ποιος μπορούσε ν' αρνηθεί στον Κύριο του οίκου («ο οίκος μου») να τον καθαρίσει και να τον καταστήσει ξανά έναν «οίκο προσευχής»! Και αντί να φιλολογούμε γύρω από το φραγγέλιο, ας τολμήσουμε να προσευχηθούμε: «Κύριε, καθάρισε από κάθε τι που δεν είναι αγιότητα το ναό σου που είναι το σώμα μου (α Κορινθίους 6:19) και το Ναό σου που είναι ο τόπος της συλλογικής, δημόσιας λατρείας μας. Και όταν το κάνουμε αυτό, ας είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε φραγγέλιο, σαν κι αυτό που στην πρώτη αποστολική Εκκλησία έριξε κάτω νεκρούς τον Ανανία και τη Σαπφείρα (πράξεις 5:3-6).

6. Κάποιος διαμαρτύρεται για... τα περιστέρια

Λέμε: τα βόδια, καλά. Χοντρές αμαρτίες και παραβάσεις όχι βέβαια. Τους εμπόρους και διαστρεβλωτές της πίστης, οπωσδήποτε. Έστω να συμφωνήσω και για τα κέρματα. Όμως τα περιστέρια! Τ' αξιαγάπητα αυτά πουπουλένια πλασματάκια!.. Γιατί, τα 'διωξε κι αυτά ο Χριστός! Μήπως εγγίζουμε τα όρια ενός πουριτανικού φανατισμού! Μήπως, υπερβάλουμε! Συχνά δυστυχώς στην πνευματική μας ζωή, το πιο μεγάλο πρόβλημα είναι «τα περιστέρια». Οι... αξιαγάπητες αμαρτίες. Κείνες οι...

αθώες – σαν τις περισσότερες – αδυναμίες. Αυτό το ιδιαίτερο δωμάτιο της ύπαρξής μας, που «Χριστέ μου, όχι, αυτό είναι το ιδιαίτερό μου. Κύριε, επίτρεψέ μου να μη σου δώσω το κλειδί να μπεις». Κείνα τα λίγα εκλεκτά – την αξιοπρέπειά μου, την εγωπαθή ευθιξία μου, την ανομολόγητη σαρκοφροσύνη – «τα καλήτερα που εφείσθη ο Σαούλ», που είχε το θράσος μετά να υποστηρίξει ότι «εξετέλεσα τον λόγον του Κυρίου» (α σαμουήλ 15:13-15). Ποιο λόγο του Κυρίου; Ο λόγος του Κυρίου, είναι: εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε και ακαθάρτῶ μη άπτεσθε και εγώ (τότε) εισδέξομαι υμάς» (β κορινθίου 6:17).

7. Μια φράση – κλειδί

Και οι τρεις Συνοπτικοί που αναφέρονται στο δεύτερο καθαρισμό του Ναού, χρησιμοποιούν μια σημαντική φράση - κλειδί: «Εισήλθεν και εξέβαλεν». Ας γίνει η τελευταία πνευματική προτροπή, που θα πάρουμε από τούτη τη μελέτη του χρονικού της Μεγάλης Δευτέρας. Η ζωή μας, ειδικότερα ο εσωτερικός μας άνθρωπος, μοιάζει με σπίτι τόσο υπερβολικά φορτωμένο, που... σου πιάνεται η ψυχή. Με αποθήκη, μοιάζει το πνευματικό μας σπίτι. Ποιος θα βάλει τάξη σ' αυτό; Ποιος θα πετάξει έξω τ' άχρηστα και βλαβερά; Ένας μπορεί, ο Κύριος. Αν του ανοίξεις (αποκάλυψη 3:20). Αν του ζητήσεις να μπει μέσα. Αν τον αφήσεις να εκβάλει, βόδια και πρόβατα, αργυραμοιβούς και περιστέρια. Οι ρυπαντές και οι σκουπιδότοποι της πνευματικής ζωής, είναι πολλοί. Κάλεσε τον Κύριο να επέμβει. Ικέτευσέ Τον, «καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, Θεέ» (ψαλμός 51:1)... «το αίμα σου ας με καθαρίσει από κάθε αμαρτία» (α ιωάννη 1:7)... «Κύριε, μείνε εσύ εν εμοί κι εγώ εν σοι» (ιωάννης 15:5).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Μεγάλος στην αγάπη Του, κι ένδοξος στην αγιότητά Του. Είναι ο Λυτρωτής που χρειάζεσαι. Ο Κύριος, που κηρύττουμε. Ο Χριστός, που συναντάμε στα Ευαγγέλια. Που, συναντήσαμε σήμερα. Ας Του παραχωρηθούμε.

* Κήρυγμα που δόθηκε τη Μ. Δευτέρα 1990.

Η ΙΚΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Τρία είναι τα μηνύματα του Χριστού στον άνθρωπο: Μια πρόσκληση, «έλθετε» (ματθαίος 11:28) – μια προτροπή, «μείνατε» (ιωάννης 15:4) – και μια εντολή «πορευθείτε» (ματθαίος 28:19). Υπακοή και στα τρία (ιεραρχημένα χρονικά), προσφέρει δικαίωση και τελείωση ζωής. Στο λουκά 24:13-31, έχουμε εντούτοις μια ιδιότυπη αντιστροφή. Ο άνθρωπος, κάνει την προτροπή: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών». Ας δούμε την περίπτωση από πιο κοντά:

1. Το ιστορικό πλαίσιο

Ξεκινούν οι δυο μαθητές από την Ιερουσαλήμ, την πόλη της ειρήνης. Όμορφο κι ανέμελο το ξεκίνημα του ανθρώπινου βίου. Εξήντα στάδια η πορεία τους, κάτι σαν το «εβδομήκοντα» του ψαλμού 90. Και κάπου στα 20, 30 ή 40 η συνάντηση με τον Κύριο. Αυτός, τους ερμηνεύει, την άλλως ανερμήνευτη ζωή: α) «πορεύεται μετ' αυτών», β) «λαλεί προς αυτούς», γ) «τους εξηγεί τις Γραφές». Ποια τριλογία, χριστιανικού βίου και πορείας!..

2. Έρχεται νυξ»

Είναι του Κυρίου η έκφραση (ιωάννης 9:4). Όρα τούτη και στην ανθρώπινη πορεία: Τότε που φεύγει ο ήλιος. Που παύουν τα πουλιά. Που μακραίνουν οι ίσκιοι. Που φαρμακόφιδα φόβων, τρυπώνουν μέσα μας. Τη νιώθει ο άνθρωπος και πλησιάζει τον Κύριο: τον παρακαλεί, τον «βιάζει», προσεύχεται: «μείνον μεθ' ημών». Θεόσταλη ώρα, αν μας φέρει πιο κοντά στον Κύριο.

3. «Πλησιάζει η εσπέρα»

Και μαζί με την ωρολογιακή εσπέρα, και...

α. Η εσπέρα της δύναμης

Κάποτε έτρεχες. Τώρα, «οι φύλακες της οικίας τρέμουν» (εκκλησιαστής 12:1-5). Οι «αλέθουσες λιγοστεύτηκαν». Οι «ισχυροί άνδρες» σηκώνουν μόλις την εγγονή. Τώρα λιγότεροι σφίγουν το χέρι. «Τα νέφη» σκέπασαν τον λαμπρό ήλιο και το ύφος προκαλεί φόβο, όσο και η αστάθεια «εν τη οδώ». Κι εσύ, κι εγώ, γο-

νατίζουμε μπροστά στον Κύριο και του λέμε: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών, διότι πλησιάζει η εσπέρα της δύναμης και έκλινε η ημέρα».

β. Η εσπέρα της υγείας

Η πρώτη εσπέρα, είναι χρονικά σχετικά προσδιορισμένη. Η δεύτερη, μπορεί να 'ρθει κι αναπάντεχα ενωρίς: Νέος και να μη μπορείς να τρέξεις. Η ψυχή να φτερουγίζει και το σώμα να σέρνεται. Ο «σκόλοπας τη σαρκί», που σε καθηλώνει. Το ξαφνικό «αμαύρωμα στις βλέπουσες», που σου στέρησε και το βιβλίο, τούτη «την αριστοκρατική μοναξιά». Κι εσύ, κι εγώ, γονατίζουμε μπροστά στον Κύριο και του λέμε: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών, διότι πλησιάζει η εσπέρα της υγείας και έκλινε η ημέρα».

γ. Η εσπέρα της ελπίδας

Σπουδαία και συντηρεί τη φλόγα αναμμένη στο τζάκι. Οι αρχαίοι μας πρόγονοι, την αποτύπωσαν στο μύθο της Πανδώρας. Θα λέγαμε: «ελπίζω, άρα υπάρχω». Την ακουμπάς – σαν μαγικό ραβδί – σε πρόσωπα, δεσμούς, θεσμούς, πράγματα. Όμως προς τα 60 στάδια, ίσως και νωρίτερα, βλέπεις ότι «η ελπίς καταισχύνεται» (ρωμαίους 5:5). Γκρεμίζει, απογοητεύει. Όσπου, σου μένει μόνον «ο Θεός της ελπίδος» (ρωμαίους 15:13). Κι εσύ κι εγώ, γονατίζουμε μπροστά στον Κύριο και του λέμε: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών, διότι πλησιάζει η εσπέρα της ελπίδας και έκλινε η ημέρα».

δ. Η εσπέρα της συμβίωσης

Το πρωινό της συμβίωσης – όπως σχεδόν κάθε πρωινό – χαρούμενο είναι και ανίσκιωτο. Κι όσοι σφίγγουν τα χέρια για την ισόβια συμβίωση, όλα μπορούν να σχεδιάσουν και να τα σκεφτούν, εκτός από την εσπέρα της συμβίωσης. Κι όμως! Αν την σκεφτόμαστε, αν κουβεντιάζαμε πού και πού μ' αυτούς που ήδη τους πρόφτασε, πόσο λαμπρότερα χρώματα θα 'χε η ανθρωπίνη συμπόρευσή μας! Γιατί και τούτη η «εσπέρα» δεν έρχεται αναγκαστικά στο 60ο στάδιο. Κι όταν έλθει, πόσο παρήγορο να μπορούμε να 'ρθουμε στον Κύριο και να του πούμε: «Κύριε μείνον μεθ' ημών, διότι ήλθε η εσπέρα της συμβίωσης και έκλινε η ημέρα».

ε. Η εσπέρα της δράσης

Όσο πιο πολύ στο προσκήνιο ζεις κι όσο πιο δραστήριος είναι ο άνθρωπος, τόσο πιο επωδυνη – χωρίς τον Κύριο – είναι η εσπέρα της δράσης. Τα χειροκροτήμα-

τα, απελπιστικά λιγότεψαν! Από τον ιδρώτα του στίβου, πώς βρέθηκες αλήθεια, στην αγκύλωση των κερκίδων! Ο Μπετόβεν που από κεκτημένη κουνάει τη μπαγκέτα, ενώ άλλος διακριτικά από πίσω οδηγεί την ορχήστρα. Κι όταν το συνειδητοποιήσεις, από φόβο μήπως μαζί με τη δράση χάσεις και τον Κύριο, τον πλησιάζεις και του λες: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών, διότι ήλθε η εσπέρα της δράσης και έκλινε η ημέρα».

ς. Η εσπέρα της αγάπης

Όσο πλησιάζεις στα 60 στάδια, τόσο βλέπεις να φυλλορροούν οι ανθρώπινες αγάπες: συγγενική, κοινωνική, εκκλησιαστική, οικογενειακή ακόμη. Μη παραπονεθείς. Τέτοια είναι η ανθρώπινη αγάπη· κουράζεται, εξαντλείται, ζητεί απαιτητικά την αμοιβαιότητα. Και όσο στην αρχή της πορείας και αν διαβάζεις το «μείνατε εν τη αγάπη μου» (ιωάννης 15), δεν το εννοείς. Όσο, συντριμμένος, από την προσωρινότητά της πλησιάζεις, πλησιάζουμε, τον Κύριο και του λέμε: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών, διότι η εσπέρα της αγάπης ήλθε και έκλινε η ημέρα».

ζ. Η εσπέρα του βίου

Πλησιάζοντας στα 60 στάδια – «και αν εν ευρωστία...» – όλο και συνειδητοποιείς ότι η εσπέρα του βίου εγγίζει. Ότι η ημέρα, πάει να κλείσει. Ότι μπροστά σου είναι το κάποιο υπόλοιπο. Ότι πριν από την Χρυσ αφένια Πόλη του Αποδημητή, βρίσκεται το ποτάμι με το ψυχρό νερό. Όταν όπου να 'ναι οι πατούσες σου βρέχονται. Και τότε, έχοντας συναντήσει τον Χριστό και περπατήσει μαζί του, δεν σε πιάνει φόβος. Νιώθεις εντούτοις την ιεροπρέπεια και επισημότητα της μεγάλης στιγμής. Και υψώνεις βουρκωμένα τα μάτια σου στον Κύρη σου και του λές: «Κύριε, μείνον μετ' εμού γιατί νά, έφτασε η εσπέρα του ανθρώπινου βίου και έκλεινε η ημέρα».

«Και ο Κύριος εισήλθε δια να μείνη μετ' αυτών» (εδ. 29).
Σ' ευχαριστούμε, Κύριε.

«ΟΛΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΕΣΕΝΑ»

Αξημέρωτα είχε βγει ο Χριστός σε μια ερημιά, για να προσευχηθεί. Να επικοινωνήσει με τον Πατέρα. Και ξάφνου βλέπει κάποιον να τρέχει κατά πάνω του. Ναι, ήταν ο Πέτρος. Ο ενθουσιώδης και παρορμητικός μαθητής. Του φέρνει μια συγκλονιστική είδηση: «Κύριε, όλοι ζητούνε εσένα» (μάρκος 1:37). Ένα μήνυμα – διαπίστωση κι εκτίμηση. Όχι, του Πέτρου μόνο. Όχι, περιοριστικά κείνης της εποχής. Γιατί ουσιαστικά και σε βαθύτατη εκτίμηση: «όλοι τον Χριστό ζητούν»:

1. **Όλοι όσοι ξεγελάστηκαν από τα χαρούπια της αμαρτίας.** Κι είναι πολλοί. Που «επεθύμησαν να χορτάσουν από των ξυλοκεράτων» (λουκάς 15:16), χωρίς να το καταφέρουν. Όσπου συνειδητοποίησαν ότι μονάχα στον Χριστό, βρίσκει χορτασμό η ανθρώπινη ψυχή (Σαμαρείτισσα, αμαρτωλή, Άσωτος).
2. **Όλοι όσοι προδόθηκαν από την ανθρώπινη φιλία.** Που ακούμπησαν στον άνθρωπο. Που άπλωσαν ικετευτικά το χέρι στην ανάγκη ή στον κίνδυνο, για να συναντήσουν υψωμένους ώμους αδιαφορίας. Όσπου συνάντησαν τον «Φίλο των αμαρτωλών και των τελωνών» (ματθαίος 11:19, λουκάς 7:34). Όσπου άκουσαν το «υμείς φίλοι μου εστέ» (ιωάννης 15:14).
3. **Όλοι όσοι πίστεψαν σ' ανθρώπινα είδωλα, και τ' ακολούθησαν μαζί με τις ιδέες τους.** Εντάχθηκαν, πολέμησαν, πρόσφεραν, προσφέρθηκαν και γρήγορα ή αργά ήρθε η τραγική διάψευση. Το γκρέμισμα του ειδώλου, συμπάρεσυρε κι αυτούς. Και βούλιαξαν, ώσπου ζήτησαν τον Κύριο και βρήκαν σ' Αυτόν το ακατάλυτο πρότυπο.
4. **Όλοι όσοι λογάριασαν σαν κόρη οφθαλμού την υγεία τους κι έχτισαν παλάτια πάνω της.** «Υγεία, το παν»... «Περαστικά και σιδερένιος»... «Χρόνια πολλά». Και κάποια στιγμή το παλάτι γκρεμίστηκε. Και τότε, άκουσε του Πέτρου την προσφώνηση: «Κύριε όλοι ζητούν εσένα». Κι εντάχθηκε στους «εκζητούντας τον Κύριο» (πράξεις 15:17, εβραίους 11:6).

5. Όλοι όσοι προδόθηκαν από την ανθρώπινη αγάπη. Κι είδαν πως άνθρωποι που δεν «γεννήθηκαν από τον Θεό, δεν αγαπούν» (α ιωάννη 4:7). Και δεν μπορούν ν' αγαπήσουν, γιατί «δεν συνάγουν εξ ακανθών σύκα» (λουκάς 6:44). Και τότε, έστω τόσο αργά, είδαν πως μια είναι η πηγή της αγάπης, ο Θεός. Και τότε, «όλοι αυτοί ζήτησαν τον Κύριο».
6. Όλοι όσοι στον πλούτο στήριξαν όλες τις ελπίδες και το «αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου» (λουκάς 12:19) έγινε η φιλοσοφία της ζωής τους. Και κάποια μέρα ξαφνιάστηκαν βλέποντας ότι «πλούτος φυλαττόμενος υπό του έχοντος αυτόν... και ο πλούτος εκείνος χάνεται υπό συμφοράς κακής» (εκκλησιαστής 5:14). Και τότε θυμήθηκαν ότι «μέγας πλουτισμός είναι η ευσέβεια» (α τιμόθεο 6:6) κι αφού «ο Κύριος είναι πλούσιος προς πάντας τους επικαλουμένους αυτόν» (ρωμαίους 10:12), «ζήτησαν Εκείνον».
7. Όλοι όσοι στη θρησκεία, σαν σε ζεστή φωλιά, εκκόλαψαν τις λαχτάρες τους. Κι εντάχθηκαν. Και πίστεψαν. Κι οραματίστηκαν. Όσπου διάκριναν πως άλλο θρησκεία και θρησκευτικό κατεστημένο κι άλλο Χριστός. Καμιά φορά... απογοητευτικά άλλο. Κι απαγοητευμένοι, ίσως κι αποσυνάγωγοι, «ζήτησαν τον Κύριο». Μαζί μ' όλους που ζητούν τον Κύριο και τελικά καταφεύγουν σ' Αυτόν.

ΟΛΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ;

Ναι, όλοι. Το ξέρουν ή δεν το ξέρουν. Το συνειδητοποιούν ή όχι. Γιατί η ανθρώπινη ψυχή είναι φτιαγμένη για τον Θεό. Ακριβώς όπως το λουλούδι για τον ήλιο, όπως το πουλί για τον αέρα, όπως το ψάρι για το νερό. Και όπου και να πάει ο άνθρωπος, όπου και να καταφύγει, όποιον και να επικαλεσθεί, όσα κι αν αθροίσει γύρω του, στο βάθος ένα ζητάει και σ' ένα πρόσωπο βρίσκει ανάπαυση. Είναι, ο θαυμαστός Κύριός μας. Αυτός, σ' εκείνους που δεν έλυσαν – και ποιος το 'λυσε – το πρόβλημα: «τι θα ωφεληθεί... και ζημιώσει την ψυχήν αυτού;» (ματθαίος 16:26), λέει:

■ «Ελάτε σε Μένα» (ματθαίος 11:29).

■ «Σε μένα βλέψατε» (ησαΐας 45:22)

■ «Δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου (προσώπου, πράγματος, ιδέας) η σωτηρία» (πράξεις 4:12).

«ΧΩΡΙΣ ΔΕ ΠΙΣΤΕΩΣ»

Η ίδια η έκφραση στον τίτλο μας, μιλάει για κάτι βασικό. Που αν λείψει, όσα κι αν προσπαθήσουν να το υποκαταστήσουν, μάταιη και ακαρποφόρητη θα 'ναι η προσπάθεια. Κάτι σαν: «χωρίς νερό», «χωρίς οξυγόνο», «χωρίς επικοινωνία». Τέτοια η σημασία της πίστης στον ανθρώπινο πνευματικό βίο. Η Βίβλος κάνει σαφές ότι: «χωρίς πίστεως αδύνατον ευαρεστήσαι τω Θεώ» (εβραίους 11:6).

1. «με την πίστη σώθηκε ο Νώε» (εβραίους 11:7).

Και χρειάστηκε αταλάντευτη πίστη, μέσα σ' έναν κόσμο που του αντιστεκόταν και τον χλεύαζε. Όμοια, όπως χρειαζόμαστε κι εμείς. Μέσα σ' έναν κόσμο, απελπιστικά άπιστον. Να ομολογήσουμε Χριστό Σωτήρα και Κύριο. Να μη ντραπούμε για την πίστη μας. Να τη ζήσουμε. Να τη δείξουμε.

2. «με την πίστη έλαβε δύναμη η Σάρρα» (εβραίους 11:11).

Κρίσιμο πεδίο εφαρμογής της πίστης. Εκεί που η ζωή μας σκούζει «αδύνατο», εμείς με την πίστη μας να λέμε: «με τον Θεό τα πάντα είναι δυνατά». Το δέχτηκε η Σάρρα και ήλθε ο καρπός. Αν κι εμείς δεχτούμε, θα απολαύσουμε άφθονο καρπό. Η βιολογία της πίστης, είναι διάφορη από τη βιολογία της σάρκας.

3. «με την πίστη πρόσφερε ο Αβραάμ τον Ισαάκ» (11:17).

Να προσφέρεις τα πολύτιμά σου (χρόνο, χρήμα, σχέδια) και να μένεις με μόνο κεφάλαιό σου τον Θεό, προϋποθέτει μια ακραιφνή πίστη. Που συχνά μας λείπει. Γι' αυτό, η αποφυγή ή και η άρνηση της θυσίας, της προσφοράς. Ποια πίστη, που «λογίζεται ότι και εκ νεκρών δυνατός ο Θεός»...

4. «με την πίστη αρνήθηκε ο Μωϋσής να λέγεται γιος της θυγατέρας του Φαραώ» (11:24).

Συγκλονιστική και καθοριστική η «πρόκριση» του Μωϋσή. Από τη μια η άνεση του παλατιού, από την άλλη η «κακουχία» του διωκόμενου λαού του Θεού. Και η πίστη δίχως δισταγμό, προκρίνει τη δεύτερη. Βλέπει πέρα από τα πρόσκαιρα. Ακουμπάει στον μισθαποδότη Θεό.

5. «με την πίστη ο Μωϋσής εγκατέλειψε την Αίγυπτο» (11:27).

Λέει ένας παλιός ύμνος: «Χάριν Σου τα πάντα αφήνω, γίνομαι πτωχός, πεινών». Εύκολο να το ψάλλεις, τόλμησε όμως να το ζήσεις. Μάλιστα όταν γύρω σου σ' αποτρέπουν και σε οικτίζουν. Ν' αφήσεις την Αίγυπτο, για μια έρημο. Όμως υπάρχει έρημος, όπου υπάρχει ο Θεός!..

6. «με την πίστη, πέσανε τα τείχη της Ιεριχώ» (11:30).

Πολύ συχνά, πολλά και ψηλά τείχη, μας φράζουν το δρόμο. Και τότε κλαίμε για την ανημπόρια μας, τότε προσπαθούμε με χίλια μέσα να τα παραμερίσουμε ή να τα εκπορθήσουμε. Δοκιμάσαμε ποτέ με την πίστη! Μ' αυτή που έπεσαν τα τείχη της Ιεριχούς. Και... τα δικά μας τείχη!

7. «με την πίστη, εδυναμώθηκαν από ασθένεια» (11:34).

Ένα μήνυμα για τον ηλικιωμένο. Όχι όμως μόνον γι' αυτόν. Η αρρώστια χτυπάει αδιάκριτα. Έχουμε μέσα μας τη φθορά. Πορευόμαστε στην κατάθεση του σκηνώματος. Όμως με την πίστη και για τη δόξα του, παίρνεις δύναμη στην ασθένεια, για την ασθένεια ή από την ασθένεια. Οι απαντήσεις του Θεού είναι ποικίλες.

Η Βίβλος ονομάζει τους οπαδούς του Χριστού, τους μαθητές του Κυρίου, «πιστούς». Είναι το διακριτικό τους στοιχείο, από τους άλλους, τους άπιστους. Μαρτυρεί γι' αυτούς και προτρέπει:

- να επιμένουμε, θεμελιωμένοι στην πίστη – κολοσσαείς 1:23
- να πολεμούμε ντυμένοι τον θώρακα της πίστεως – α θεσσαλονικείς 5:8
- να επιδιώκουμε: ευσέβειαν, πίστιν, αγάπην – α θεσσαλονικείς 6:11
- να κατεργαζώμεθα το δοκίμιον ημών της πίστεως – ιάκωβος 1:3
- να συνεργεί η πίστη μας σε έργα – ιάκωβος 2:22
- να έχουμε πίστιν Θεού – μάρκος 11:22
- να τηρούμε την πίστη Ιησού – αποκάλυψη 14:12

Ας ενθυμούμεθα: Χωρίς την πίστη δεν μπορούμε τίποτα, δεν είμαστε τίποτα, τα 'χουμε χάσει όλα.

«ΣΧΙΣΜΑ ΔΙ' ΑΥΤΟΝ»

ιωάννης 7:43

«Ο Χριστός ενώνει»: να ένα σύνθημα, με Βιβλική πραγματι βάση. Ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό. Ενώνει τον πιστό με το Σώμα της Εκκλησίας. Ενώνει τις οικογένειες με την αγάπη Του. Ενώνει, ανθρώπους που ως τα χθες τους χώριζε η καταγωγή. Το χρώμα του πετσιού, ο εθνικός εγκλωβισμός, η μόρφωση και τόσα άλλα. Όμως, η περικοπή του Ιωάννη κεφ. 7:30-44, μας πληροφορεί ότι γύρω από τον Ιησού, το πρόσωπό του και το έργο του, διχάστηκε ο κόσμος, «εγένετο σχίσμα δι' αυτόν». Και το ερώτημα είναι «εγένετο» τότε μόνον ή και σήμερα;

1. Ο βασικός χωρισμός

«Δι' Αυτόν» θα χωριστείς από την αμαρτία. «Απορρίψατε παν βάρος και την ευκόλως εμπεριπλέκουσαν ημάς αμαρτίαν» (εβραίους 12:1). Η αμαρτία σου τον ανέβασε στο Σταυρό, πώς εσύ μπορείς να επιμένεις να την κρατείς και... να λες ότι είσαι δικός Του; «Εσύ που απέθανες ως προς την αμαρτία» (ρωμαίους 6:2)!.. Πρώτο λοιπόν σχίσμα, μεταξύ σου και του κόσμου. Αυτοί αγαπούν την αμαρτία. Συ την απέβαλες και τη μισείς. Τι σχίσμα αυτό το 'φερε ο Χριστός στη ζωή σου.

2. Η έξοδος από τον κόσμο

Κόσμο η Κ.Δ. εννοεί το «φρόνημα» μιας κοινωνίας που απέβαλε τον Θεό από τη ζωή της. Που φιλοσοφεί, σχεδιάζει, χτίζει και... γκρεμίζει, έξω και αντίθετα από τον Θεό. Εσύ όμως δέχτηκες την εντολή: «εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε, λέγει ο Κύριος» (Β' Κορ. 6:17). Είναι ένα σχίσμα «δι' Αυτόν». Αν δεν υπάρχει, ίσως να σημαίνει ότι δεν άφησες τον Κύριο να φέρει στη ζωή σου τη μεγάλη τομή.

3. Η μάχαιρα στην οικογένεια

Δεν είναι ευχάριστη, ούτε εύκολη, όταν μάλιστα απλώνει σε χρόνο. Όμως, αν η τοποθέτησή σου είναι σωστή και σαφής με τον Κύριο, το σχίσμα ενδέχεται να 'ρθει. «Εχθροί του ανθρώπου γίνονται οι οικιακοί του» (ματθαίος 10:36). Είναι αναπόφευκτο το «σχίσμα». Στη διεκκυστήδα του πνεύματος, ή τους κερδίζεις ή σε κερδίζουν. Μόνο που αυτοί σε θέλουνε για τον εαυτό τους, ενώ εσύ τους καλείς για τον Χριστό.

4. Το «σχίσμα» στη θεολογία

Είναι μεγάλο. Όσοι θεολογούντες, τόσοι και... Χριστοί. Ενθυμείσθε το: «τίνα με λένουσιν οι άνθρωποι είναι;» (ματθαίος 16:18). Εσύ τοποθετείσαι στο: «Εσύ Κύριε είσαι ο Χριστός του Θεού». Ο χρισμένος Σωτήρας των αμαρτωλών. Και μια πρακτική συμβουλή: «ορθόδοξη πίστη είναι ό,τι υψώνει τη μοναδικότητα του προσώπου, της διδασκαλίας και του έργου του Χριστού. Όλα τ' άλλα τα απορρίπτεις. Είναι το σχίσμα...

5. Η μορφή και η ποιότητα της χριστιανικής ζωής

Κι εδώ υπάρχει «σχίσμα δια τον Χριστόν». Οι περισσότεροι, οπαδοί της πολυθρονικής θεώρησης της χριστιανικής ζωής. Εκκλησιασμός, συνέδρια, ψυχαγωγικά προγράμματα και κάποια συνδρομή, για την οποία... παίρνουμε και ευχαριστήριο επιστολή. Όμως, το κεφ. 11:21β-29 της β κορινθίου; Οι κόποι; Οι πληγές; Οι αγρύπνιες; Είσαι ο «στρατευόμενος του Χριστού» (β τιμόθεο 2:4)!..

6. Η ανταπόκριση στη μεγάλη κραυγή

Στο εδ. 37 του αναγνώσματός μας, έχουμε μια συγκλονιστική εικόνα. Τελευταία ημέρα της μεγάλης γιορτής. Σε λίγο, επιστροφή στην καθημερινότητα. Και ο Ιησούς στέκεται ολόρθος και «κράζει». Πόση αγάπη και πόνος, στην πρόσκλησή Του: «όσοι διψάτε ελάτε». Κι εδώ, ξανά το «σχίσμα δι' αυτόν». Πόσοι ήλθαν και πόσοι έμειναν πίσω. Και σήμερα, πόσοι θα έλθουν... Εσύ, θα έλθεις;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

«Σχίσμα για τον Χριστό». Δηλαδή, σαφής τοποθέτηση. Και αποφασιστικότητα, όπου στηθούνε εμπόδια, δίστρατα, αμφισβητήσεις. Εμείς λέμε: «ούτος εστίν ο Χριστός» ο Σωτήρας μας. Τον ακολουθούμε. Δεν παζαρεύουμε τη θέση μας.

ΠΛΟΥΤΗ

Ο πιο πλούσιος άνθρωπος είναι αυτός που δεν έχει επιθυμίες.

«ΟΣΤΙΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Στο ευαγγέλιό του ο Ιωάννης, μας μιλάει για την αναγέννηση: *ιωάννης 1:12-13 και κεφ. 3. Εκεί μαθαίνουμε το «δει ημας γεννηθήναι άνωθεν» και το «δει υψωθήναι τον υιόν του ανθρώπου». Το θαύμα αυτό της αναγέννησης, το επιτελεί ο Θεός μέσα μας, αν με μετάνοια και πίστη προσέλθουμε σ' Αυτόν και του το ζητήσουμε. Όμως, ποια είναι τα γνωρίσματα ενός αναγεννημένου; Τι σημαίνει: «αναγεννημένος άνθρωπος του Θεού;». Αυτό είναι το θέμα της Α' Ιωάννου επιστολής. Ας προσέξουμε τα χαρακτηριστικά αυτά γνωρίσματα του «γεγεννημένου εκ του Θεού», άλλως θα μοιάσουμε το Κινεζάκι, που θα υποστηρίζει ότι γεννήθηκε στη Νορβηγία, από... Σκανδιναβούς γονείς.*

1. **«Πας όστις πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, εκ του Θεού εγεννήθη» (5:1).** Αναγεννημένος είναι εκείνος που στο πρόσωπο του Ιησού του από Ναζαρέτ, είδε τον χρισμένον από τον Θεό Σωτήρα του κόσμου. Και σαν τέτοιο τον δέχτηκε στην καρδιά του. «Συ είσαι ο Χριστός» (ματθαίος 16:18), είπε ο Πέτρος. Το είπες; Το δέχτηκες;
2. **«Πας όστις αγαπά, εκ του Θεού εγεννήθη».** Βασικότατο γνώρισμα αναγέννησης, η αγάπη. Φτάνει ο Ιωάννης να πει, πως: «όστις δεν αγαπά, δεν εγνώρισε τον Θεόν» (4:8). Είναι το «οφείλομεν να αγαπώμεν αλλήλους» (4:11). Ακόμη το: «όστις αγαπά τον γεννήσαντα, αγαπά και τον γεννηθέντα εξ αυτού» (5:1), δηλ. τα πνευματικά αδέλφια μου.
3. **«Πας όστις εγεννήθη εκ του Θεού, αμαρτίαν δεν πράττει» (3:9).** Ή «δεν δύναται να αμαρτάνει». Η ζωή της αμαρτίας (εξακολουθητικά: «πράττει», «αμαρτάνει») δεν δείχνει αναγεννημένον άνθρωπο. Ο αναγεννημένος, μισεί την αμαρτία. Λυπιέται για την αμαρτία. Μετανοεί για την αμαρτία. Την αποφεύγει με κάθε τρόπο.
4. **«Παν ό,τι εγεννήθη εκ του Θεού, νικά τον κόσμον» (5:4).** Στην έννοια «κόσμο», βάλε όλο το σύστημα φιλοσοφίας και ζωής μακριά κι αντίθετα από το θέλημα του Θεού, και

θα 'χεις τότε τον μεγάλο εχθρό. Που τον νικάει... «ο γεννημένος εκ του Θεού», με όπλο... την πίστη του. Ζεις μια ζωή νίκης, εν Χριστώ! Ως αναγεννημένος του Θεού!..

5. «Πας ο γεννηθείς εκ του Θεού... φυλάττει αυτόν και ο πονηρός δεν εγγίζει αυτόν» (5:18β). Η χριστιανική ζωή, δεν είναι πολυθρονική. Είναι, κυρίως επαγρύπνηση. Ο αναγεννημένος χριστιανός, είναι ευαισθητοποιημένος άνθρωπος, ως προς τις ηθικές αξίες της ζωής. Προσέχει, προβληματίζεται, «δεν αγνοεί τα νοήματα του Σατανά» (Β' Κορ. 2:11). Σε περιβάλλοντα αμαρτωλά ή και αμφίβολα, δεν συμμετέχει.
6. «Πας ο πράττων δικαιοσύνην εκ του Θεού εγεννήθη» (2:29). Η «Δικαιοσύνη», είναι η μεγάλη απουσία της εποχής μας. Άνιση κατανομή των αγαθών. Παιδιά που αγωνίζονται να επιβιώσουν, με... τετράδια της UNICEF. «Χριστιανοί», ασυγκίνητοι στην αδικία, ζουν στην υπερκατανάλωση και στη σπατάλη. Κι όμως! «Ο γεννηθείς από τον Θεό, πράττει δικαιοσύνην».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Αναγέννηση σημαίνει, νέα ζωή για νέα πορεία. Όταν η δεύτερη δεν υπάρχει, η Βίβλος αμφισβητεί την πρώτη. Ποια είναι η δική σου θέση!..

"Κερδηθώσι άνευ λόγου"

Α' Πέτρου 3: 1-6

1. με την προσευχή - εδ. 5
2. με την υποταγή - εδ. 1, 5
3. με την σεμνότητα - εδ. 2
4. με την πραότητα - εδ. 4
5. με την αγνότητα - εδ. 5
6. με την υπομονή - εδ. 4
7. με την αγιότητα - εδ. 4

«ΠΟΣΟΝ ΟΦΕΙΛΕΙΣ;»

λουκάς 16:1-13

Για το ψυχολογικό κι άλλο μπέρδεμα που το χρέος – η συναίσθηση του χρέους – προκαλεί, δεν θα μιλήσουμε. Σ' όλους, λίγο - πολύ, είναι γνωστό. Σπάνια άνθρωπος να μη έζησε κάπως, κάποτε, κάτω από το βάρος του. Όμως, μια άλλη πτυχή του θα δοκιμάσουμε να δούμε. Την οφειλόμενη από τον οφειλέτη στο δανειστή του συμπεριφορά. Σ' αυτόν λ.χ. που χρωστάς κάτι το αποδίνεις, με αναγνώριση κι ευχαριστία. Δεν του κάνεις χάρη. Δεν του ζητάς να σου πει εκείνος «ευχαριστώ». Δεν νιώθεις ό,τι έκαμες κάτι για το οποίο πρέπει να σε χειροκροτήσουν. Αντίθετα, λες – πρέπει να πεις – ό,τι «αχρείος δούλος είμαι, επειδή έκαμα ό,τι χρωστούσα να κάμω» (λουκάς 17:10). Έλα μαζί μου, να σκεφτούμε, τι ο καθένας μας – και «πόσο» – οφείλει: α) στον Κύριό του και β) στον συνάνθρωπο και ειδικότερα στον αδελφό.

A. «ΠΟΣΟΝ ΟΦΕΙΛΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΣΟΥ»

Πολλές φορές στην παραβολή του Λουκά 16:1-13, ακούστηκε τούτη η κρίσιμη ερώτηση: «Πόσον οφείλεις στον Κύριό μου;». Πρόσεξε, το «προσκαλεσάμενος ένα έκαστον... έλεγεν τω πρώτῳ... έπειτα ετέρῳ εἶπεν...» (εδ. 5, 6). Και η προσευχή μας ας είναι πολλές φορές στη διαδρομή του κηρύγματός μας ν' ακουστεί μέσα μας το ερώτημα-προβληματισμός: «τι οφείλω στον Κύριό μου».

1. Του οφείλω την ύπαρξή μου

Όταν οι Πρωτόπλαστοι κράτησαν στην αγκαλιά τους το πρώτο τους παιδί, είπαν συγκινημένοι: «θα το πούμε Κάϊν, που σημαίνει: «απόκτησα άνθρωπον δια του Κυρίου» (γένεση 4:1). Αυτός είναι ο ζωοδότης Κύριος. Του οφείλω την ύπαρξή μου. Το 'πε και ο Παύλος στους Αθηναίους φιλόσοφους: «αυτός δίδει εις πάντας ζωήν και πνοήν και τα πάντα» (πράξεις 17:25). Το 'χεις συνειδητοποιήσει αυτό;

2. Του οφείλω την αγάπη μου

Η αγάπη βέβαια είναι πάντοτε ένα οφειλόμενο αγαθό, αφού η παραγγελία είναι, «ν' αγαπούμε τους εχθρούς μας και να ευλογούμε αυτούς που μας καταρώνται και μας μισούν» (ματθαίος 5:44). Όμως εδώ πρόκειται για μια αγάπη – ανταπόκριση και οφειλή, σε δεδομένη αγάπη: «ημείς αγαπάμεν Αυτόν, ότι Αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς... και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών» (α ιωάννη 4:19, γαλάτες 2:20, εφεσίους 5:2).

3. Του οφείλω το χρόνο μου

Ο Λουκάς μας αναφέρει μια διευκρίνιση στα διάσπαρτα στα Ευαγγέλια «ακολουθεί μοι» του Χριστού. Το «καθ' ημέραν» (9:23). Δεν είναι Κυριακάτικο ρούχο, η σχέση μου με τον Χριστό. Δεν είναι συμπτωματικό περιστατικό το «αράτω τον σταυρόν αυτού». Είναι «καθ' ημέραν» κι όλη την ημέρα. Ο χρόνος μου, είναι μέρος της οφειλής μου στον Κύριο. Τα: «ούτω να μετράω τις ημέρες της ζωής μου... γιατί στέκετε όλη την ημέρα αργοί... ως προς τον καιρόν...» (ψαλμός 90:12, ματθαίος 20:3, εβραίους 5:12), δείχνουν την οφειλή μας.

4. Του οφείλω το χρήμα μου

Εδώ σκοντάφτουμε, κατά δυο τρόπους: Πρώτα, ξεχνάμε πως ό,τι έχουμε από Εκείνον είναι («πλούσιος και πλουτών» – εφεσίους 2:4, ρωμαίους 10:12) και οφείλουμε να Τον τιμάμε («τα σα εκ των σων, σοι προσφέρομεν»). Και δεύτερον, ματαιοπονούμε όταν περιμένουμε να φτιαχτούν τα οικονομικά μας για να προσφέρουμε. Η διαδικασία είναι να προσφέρω γιατί οφείλω και τότε: «δοκιμάσατέ με, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων...» (μαλαχίας 3:10).

5. Του οφείλω τον εαυτό μου

Μια προσευχή του Παύλου για τους Θεσσαλονικείς, δίνει το μέτρο: «ολόκληρον το πνεύμα σας και η ψυχή και το σώμα να τηρηθούν άμεμπτα στην παρουσία του Κυρίου» (α θεσσαλονικείς 5:23). Η τρισυπόστατη ύπαρξή σου, Του ανήκει. Του ανήκουν, το σώμα σου, η ψυχή σου, το πνεύμα σου. Του τα οφείλεις, ως «θυσία ζώσα, αγία, ευάρεστον στον Θεό» (ρωμαίους 12:1). Αυτή είναι η μόνη «λογική λατρεία», που μπορούμε – και αξίζει – να προσφέρουμε στον Θεό.

6. Ο ελλειπής κατάλογος

Δειγματοληπτικά το 1,2,3. Γενικές, οι διατυπώσεις. Όμως, στάσου σήμερα στα γόνατα με προσευχή. Τούτη τη μια προσευχή: «Τι οφείλω στον Κύριό μου;». Του οφείλω όλα, όμως κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο...

- τότε στο νοσοκομείο, είπανε· «ένα θαύμα». Και το θαύμα γίνηκε. Το 'καμε Εκείνος. Του οφείλεις τη ζωή σου.
- τότε που η μεγαλόστομη επιστήμη είπε· «όχι, δεν πρόκειται ν' αποκτήσετε ποτέ παιδί» και δάκρυσες κι είπες· «Κύριε». Κι απόκτησες, παιδιά. Εκείνος στα χάρισε, του τα οφείλεις.
- τότε που γονάτισες και Του ζήτησες Εκείνος να σου αφαιρέσει το πάθος και τη σκλαβιά και το 'καμε. Και τώρα ζεις ελεύθερος, υγιής, ακέραιος. Του το οφείλεις.
- Πόσα σου οφείλω, Κύριε! Κύριε, «λάβε με ολοτελώς και θα είμαι όλος Σος».

Β' «ΠΟΣΟΝ ΟΦΕΙΛΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΣΟΥ»

«Τα χρέη στον Θεό, είναι πληρωτέα στους ανθρώπους», είπε κάποιος. Και θα δούμε τώρα, πώς μπορούμε να το κάμουμε κάτι τέτοιο, και τι οφείλουμε στους αδελφούς μας:

1. «Οφείλουμε, αλλήλων νίπτειν τους πόδας» (ιωάννης 13:14). Όλα ετοιμασμένα στο γιορτινό τραπέζι, ακόμη και η λεκάνη με το νερό και το προσόψι. Έλλειπε ο υπηρέτης. Όλοι δικαιώματα, κανένας υποχρεώσεις. Δικαιούχοι ναι, οφειλέτες όχι. «Οφείλετε». Θυμηθείτε το· «ει αγίων πόδας ένιψεν» (α τιμόθεο 5:10). Αξιοπρόσεκτο το «αλλήλων». Όχι κατηγορίες. Όχι... χαρίσματα. Ο ένας του άλλου. Σήμερα εσύ, αύριο σε σένα.
2. «Οφείλουμε, τ' ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν» (ρωμαίους 15:1). Ένα ακόμη χρέος μας, «τ' ασθενήματα των αδυνάτων» – πρόκειται για πνευματικά – να τα «βαστάζουμε». Δηλαδή να τα υποφέρουμε, συγχωρούμε, προσευχόμαστε... όχι όμως να διαφημίζουμε ή εξουθενούμε. Αυτό είναι του Διαβόλου έργο, όχι του πνευματικού αδελφού. Εσύ χρωστάς, το· «τις ασθενεί και ουκ ασθενώ;» (β κορινθίους 11:29).

3. **«Οφείλουμε, υπολαμβάνειν τους τοιούτους»** (γ ιωάννη 8). Σημαίνει βοηθάω, συμπαραστέκομαι σε κάποιον· «θέτων εμαυτόν υποκάτω, όπως το δελφίνι του Αρίωνα». Ποια εικόνα! Και τούτο είναι χρέος του κάθε πιστού, για κείνους που «υπέρ του ονόματος (του Χριστού) εξήλθον». Το 'καμες εσύ για τον κήρυκά σου, τον ιεραπόστολο, τον πνευματικό σου δάσκαλο; «θέτων σεαυτόν υποκάτω».
4. **«Οφείλουμε και εν τοις σαρκικοίς λειτουργείσαι αυτοίς»** (ρωμαίους 15:27). Πάντοτε, η χριστιανική ζωή είναι δρόμος διπλής κατεύθυνσης. Πλούσιος στα πνευματικά ο αδελφός μου, μ' έκανε κοινωνό των ευλογιών του. Χρέος μου, να λειτουργήσω στις υλικές ανάγκες, όσες έχει. Μεροκαματιάρης του πνεύματος εκείνος. Εγώ, της ύλης. Που 'ντην η αμοιβαιότητα; Η «λειτουργία τοις σαρκικοίς»!..
5. **«Οφείλουμε, ευχαριστείν τω Θεώ υπέρ αυτών»** (β θεσσαλονικείς 2:13). Τούτο, terra incognita. «Η αγάπη συγχαίρει τη αληθεία» (α κορινθίους 13:6). Πότε προσευχήθηκες, ευχαριστώντας τον Θεό για κάποιον αδελφό σου (την πιστότητά του, το ζήλο του, το έργο του, την προσφορά του). Πόσο δύσκολο είναι!.. Ιδιαίτερα, όταν η εγωπάθεια μας έχει τυφλώσει και απογυμνώσει, στην εκτίμησή μας, τους αδελφούς μας, απ' όλα όσα ο Κύριος τους έχει χαρίσει.
6. **«Οφείλουμε, αλλήλους αγαπάν»** (α ιωάννη 4:11). Ο Ιωάννης μας δίνει δύο λόγους, για τούτο το «οφείλουμε» α) «ότι η αγάπη εκ του Θεού είναι» (εδ. 7) και β) ότι «ει ούτως ηγάπησεν ημάς ο Θεός» (εδ. 11). Έχουμε εμβαθύνει σε τούτα; Νιώθουμε τούτη την πνευματική οφειλή. Που, ό,τι και να δώσεις σ' εξόφλησή της, μένει... ανεξόφλητη. Πρόσεξε, το «μηδενί μηδέν οφείλετε, ει μη το αγαπάν αλλήλους» (ρωμαίους 13:8).
7. **«Οφείλουμε, υπέρ των αδελφών θείναι τας ψυχάς ημών»** (α ιωάννη 3:16). Σύγκρινε τα: ιωάννης 3:16... «έδωκε τον Υιόν τον μονογενή» και α ιωάννη 3:16... «θείναι τας ψυχάς μας». Πόσο απέχουμε! Πολύ λίγα κάμαμε – εάν κάμαμε – για τους αδελφούς μας! Και πώς να του δώσουμε αύριο τη ρανίδα του αίματος, όταν χθες τ' αρνηθήκαμε τη σταγόνα του ιδρώτα και σήμερα το δάκρυ της αγάπης!..

ΑΠΡΟΘΥΜΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Όταν κάτι στο επιβάλουν είναι αγγαρεία και δικαιολογείται η έλλειψη ενθουσιασμού ή η απροθυμία και η αναποφασιστικότητα. Όμως, όταν εσύ εθελοντικά προσφερθείς ή ζητήσεις να εργαστείς κάτι, δικαιολογείται η έλλειψη ενθουσιασμού και τα μπρος - πίσω; Ασφαλώς, όχι. Κι όμως, συμβαίνει και τούτο στα πνευματικά πράγματα. Οι Ευαγγελιστές (ματθαίος 19:16-30, μάρκος 10:17-31 και λουκάς 18:18-30), μας παρουσιάζουν έναν τέτοιο **απρόθυμο εθελοντή**. Ας τον πλησιάσουμε και ας παραδειγματιστούμε.

1. Ήλθε αυθόρμητα στον Χριστό

Δεν ήταν ανάμεσα σ' αυτούς που ο Χριστός προσκάλεσε. «Ακολουθεί μοι... έλθετε προς Με...» κλπ. Αυτός, ήλθε μόνος του. Μάλιστα: «προσδραμών», δηλ. πρόστρεξε από τους άλλους. Ακόμη, «γονυπετήσας». Ακόμη, «επηρώτα», που 'ναι τύπος διαρκείας. Τον ρωτούσε. Επέμενε. Βιαζόταν, για απάντηση. Δεν ξέρουμε τέτοιους στους εκκλησιαστικούς κύκλους; Δεν εντυπωσιαζόμαστε συχνά με τον ενθουσιασμό και αυθορμητισμό τους; Όμως, πρόθυμος ώσπου... να μην αγγίξεις τον εαυτό του και τη ζωή του. Πρόθυμος... υπό όρους.

2. Εμπόδιο πρώτο, τα πλούτη

Και τα τρία Ευαγγέλια μας μιλούνε για τα πλούτη του: «κτήματα πολλά... πλούσιος σφόδρα». Και κάτι που δεν μας το λένε τα Ευαγγέλια, το δείχνει όμως η εξέλιξη της ιστορίας, μεγάλη εμπιστοσύνη και εξάρτηση απ' αυτά. Και... μεγάλη ανασφάλεια. Η ζωή του μ' αυτά, δεν ήταν γιομάτη. Αυτό δείχνει το «τι ποιήσω;». Και χωρίς αυτά, θα 'ταν αδιανόητη. Γι' αυτό λένε πώς: «ο πιο φτωχός άνθρωπος είναι αυτός που 'χει μόνο χρήματα». Πλεονέκτημα, που γίνεται μειονέκτημα και παγίδα.

3. Εμπόδιο δεύτερο, η Θρησκεία

Και τα τρία Ευαγγέλια, μας μιλούν για το πόσο θρησκευόμενος ήταν τούτος ο συνομιλητής του Χριστού:

«ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου». Λόγο, που ο Χριστός διόλου δεν τον αμφισβητεί. Τον αμφισβητεί όμως ο ίδιος ο άνθρωπος. Η συναίσθηση ότι και με πολλά λεφτά και με πολλή θρησκεία, ακόμη υπάρχει κενό. Κενό, που τον κάνει να τρέχει, να γονατίζει, να ρωτάει. Βλέπετε ό,τι και να καταλογίσουμε σε τούτο τον άνθρωπο, ένα δεν του 'λειπε' η ανησυχία. Ο εσωτερικός προβληματισμός.

4. Εμπόδιο τρίτο, η κοινωνική θέση

Την πληροφορία μας τη δίνει, ο Λουκάς. Ο νέος αυτός άντρας ήταν «άρχων», δηλ. ανήκε στην ηγεσία, στους κορυφαίους. Δεν ήταν κάποιος που «εκ του όχλου ύψωσε φωνή» (λουκάς 11:27). Και συχνά, όχι μόνο το τι έχεις, αλλά και το τι είσαι και το πού είσαι, γίνονται εμπόδιο στη λαχτάρα σου ν' απολαύσεις την πληρότητα που υπάρχει εν Χριστώ. Στη γλώσσα του Παύλου: «να ευρεθείς εν Χριστώ» (φιλιπησίους 3:9).

5. Η κρίσιμη λέξη – καμπή

«Εν σε υστερεί», τ' απάντησε ο Κύριος. Ποιο; Το «πάντα». Πούληστα όλα. «Θεώρησε τα πάντα σκύβαλα» (φιλιπησίους 3:7). Όχι, τα «ημίσι των υπαρχόντων μου». Πλούτη σου, θρησκεία σου, φέρτα όλα μαζί με τις αμαρτίες σου στον Χριστό. Κάμε τα ένα πακέτο και γράψε απέξω: «ΣΚΥΒΑΛΑ». Άστα πίσω σου και έλα ν' ακολουθήσεις τον Χριστό. Τότε μπορείς να ψάλλεις και το:

<p><i>«Χάριν σου τα πάντα αφήνω γίνομαι πτωχός, πεινών χάριν σου του κόσμου κρίνω πάντα τέφραν και καπνόν».</i></p>

6. Η απαραίτητη διευκρίνιση

Θα πεις βαρύ το τίμημα. Δεν θα 'χεις άδικο. Όμως, η καρδιά σου το ζητάει. Εσύ έρχεσαι και γονατιστός, ρωτάς: «Τι μου λείπει ακόμη, Κύριε;». Η δική σου ζωή σε ελέγχει και σε προτρέπει. Και ο Χριστός σου διευκρινίζει, ότι αν δεν ζητάς μια σωτηρία έτσι «ως διά πυρός», (α κορινθίους 3:15), αν λαχταράς την «πλουσίαν είσοδον στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου» (β πέτρου 1:11), «εάν θέλεις να είσαι τέλειος», στη γλώσσα του περιστατικού μας... τότε το κόστος δεν θα το αποφύγεις.

7. Δραματικό τέλος

Ο Πέτρος παρατήρησε μετά την κρίση του Κυρίου, ότι «ιδού ημείς αφήκαμεν τα πάντα». Βλέπετε πάλιν το «πάντα». «Πώλησον πάντα»... Αφήκαμεν τα «πάντα». Άδειασαν απ' όλα, για να τους γεμίσει ο Κύριος με τον εαυτό του. Ο άντρας της ιστορίας μας ήθελε μαζί μ' όλα τα πλούτη του κι όλη τη θρησκεία του κι όλη την κοινωνική του θέση, να γιομίσει και με Χριστό. Γίνεται; Είδε, πως όχι. Και διάλεξε το «στυγνάσας». Κατσούφιασε, σκοτείνιασε, έφυγε. Μη τον ακολουθήσεις.

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Υπάρχουν πράγματα που είναι χειρότερα κι από την ήττα· ένα απ' αυτά είναι ο συμβιβασμός με τον πνευματικόν εχθρό.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Στην πνευματική μας μάχη, άσχετα με το πόσο καλά είμαστε εφοδιασμένοι, μειονεκτούμε εάν έχουμε μια ένοχη συνείδηση.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Μερικοί διαθέτουν χάρισμα χωρίς αφιέρωση κι άλλοι αφιέρωση χωρίς χάρισμα· δόξα όμως στον Θεό για τα αφιερωμένα χαρίσματα.

«ΠΟΙΕΙΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ»

Αυτό είναι το θέμα του Λουκά και όλων των Ευαγγελίων. Ο Χριστός, που ανάμεσά μας «έπραξε και δίδαξε» (πράξεις 1:1). Και τα δυο. Μάλιστα, σωστά ιεραρχημένα. Ας ρίξουμε λίγες ματιές στα Ευαγγέλια.

1. άνοιξε τα μάτια του εκ γενετής τυφλού (ιωάννης 9:11 και δίδαξε ότι «ήλθα στον κόσμο, δια να βλέπουσι οι μη βλέποντες» (ιωάννης 9:39).
2. έζησε τη θέση: «το εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα του πέμψαντός με» (ιωάννης 4:34) και δίδαξε το «μη εργάζεσθε δια την τροφή την φθειρόμενη» (ιωάννης 6:27).
3. «έδωκε στους μαθητές του το λόγο του Θεού» (ιωάννης 17:14) και τους πρότρεψε «να πορευθούν και να μαθητεύσουν πάντα τα έθνη (ματθαίος 28:19).
4. Με το: «αναμάρτητος πρώτος ας ρίψει τον λίθο», αρνήθηκε αυτός – ο μόνος αναμάρτητος – να καταδικάσει (ιωάννης 8:7) και δίδαξε όλους «είς καθείς εξήρχοντο» (εδ. 6), ότι «χάρις και έλεος πρέπει να μας ακολουθούν» (ψαλμός 23:6).
5. «Ένιψε τους πόδας των μαθητών του» (ιωάννης 13:12) και έπειτα δίδαξε το: «οφείλετε να νίπτετε τους πόδας αλλήλων» (εδ. 14).
6. Έζησε σε τέλεια έκφραση το «ημείς είμεθα εν» με τον Πατέρα (ιωάννης 17:22) και ύστερα δίδαξε και πρότρεψε τους μαθητές Του «να είναι εν» (εδ. 22).
7. «Αγάπησε τους δικούς του τους εν τω κόσμω μέχρι τέλους» (ιωάννης 13:1) και τότε τους έδωσε την «καινήν εντολήν ν' αγαπούν αλλήλους» (εδ. 34).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η πνευματική πειθώ του λόγου Του, όπως μας δίνεται στο ιωάννης 5:11 «ο ποιήσας με υγιή εκείνος μοι είπεν». Και γι' αυτό να η προτροπή σε μας: «καθώς εποίησα και υμείς ποιείτε» (ιωάννης 13:15).

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Δυο φορές στα Ευαγγέλια – μετά το κήρυγμά του στη Συναγωγή της Καπερναούμ (μάρκος 1:22) και μετά την επί του Όρους Ομιλία (ματθαίος 7:29) – αναφέρεται ότι ο Ιησούς κήρυττε «ως εξουσίαν έχων και ουχί ως οι γραμματείς». Μια εξουσία που οι θρησκευτικοί άρχοντες, του την αμφισβητούσαν (ματθαίος 21:23). Όμως ο λαός τον άκουγε με θαυμασμό και ευχαρίστηση. Ας δούμε μαζί τα χαρακτηριστικά τούτης της εξουσίας:

1. **Ήταν η εξουσία της μοναδικής προσωπικότητάς του.** Δεν ήταν ένας μέσα από το πλήθος. Ούτε ο πρώτος μεταξύ ίσων. Υπήρξε και είναι, ο Μοναδικός. «Επ' εσχάτου... ελάλησεν ημίν εν Υιώ» (εβραίους 1:1). Αφού ο Θεός έστειλε και έστειλε... «έτι έναν είχεν υιόν αγαπητόν, απέστειλεν αυτόν έσχατον» (μάρκος 12:6). Εδώ ο δεκανέας και ο κλητήρας του Υπουργείου σου μιλούνε με εξουσία. Πώς θα ένιωθες, αν μπροστά σου στεκόταν ο Δημιουργός και ο Συντηρητής του σύμπαντος!.. Αυτός είναι ο Χριστός τον οποίο κηρύττουμε.
2. **Ήταν η εξουσία μιας ζωής που τη γέμιζε διαρκώς το Άγιο Πνεύμα.** «Πλήρης Πνεύματος Αγίου» και «ήγετο εν τω Πνεύματι» (λουκάς 4:1), είναι δυο φράσεις που μας δίνουν την επίγειο φυσιογνωμία του Χριστού. Η εξουσία της αγιότητας, είναι μια ακαταγώνιστη εξουσία. Όπου υπάρχει επιβάλλεται και αποστομώνει κάθε ενάντιον. Εάν μπροστά στον πρωτομάρτυρα Στέφανο, δεν μπορούσε κανείς «ν' αντισταθεί τη σοφία και τω πνεύματι ω ελάλει» (πράξεις 6:10), πώς θα το έκαναν με τον Ιησού! Η παρουσία και η αγιότητα του Πνεύματος ντύνει τον πιστό με εξουσία, στην οποία αδύνατο ν' αντισταθεί ο κόσμος της λάσπης και της αμαρτίας.
3. **Ήταν η εξουσία της προσωποποιημένης Αλήθειας.** Ο Χριστός δεν ήλθε στον κόσμο μας, να μας φέρει την αλήθεια. Να μας την υποδείξει. Είναι ο ίδιος η Αλήθεια (ιωάννης 14:6). Και η αλήθεια, είναι εξουσία. Είναι δύναμη. Είναι φως. Κρίμα που ο Πιλάτος αφού ρώτησε «τι εί-

ναι αλήθεια» (ιωάννης 18:38), «τούτο ειπών εξήλθε»!.. Πηγαία, γνήσια, ανόθευτη, ασυμβίβαστη, δυναμική, έχουμε την αλήθεια – όλη την αλήθεια – στο πρόσωπο και τη διδασκαλία του Ιησού. Γι' αυτό, λείπουν από το λόγο Του, τα: «νομίζω, πιθανόν, αν δεν κάνω λάθος και τα όμοιά τους...».

4. **Ήταν η εξουσία της ολοκληρωμένης κι ανεκδιήγητης αγάπης (ιωάννης 13:1).** Είναι εξουσία η αγάπη; Όχι, αν εξουσία εννοούμε βίαιη επιβολή. Ναι, αν εξουσία εννοούμε την εσωτερική ακτινοβολία που διαθέτει εκείνος που αγαπάει. Και μόνον όποιος αληθινά αγαπάει – εν Χριστώ – μπορεί ν' αντιληφθεί τη γλυκιά και υπέροχη δύναμη που εκφράζει η αγάπη. Τίποτα δεν νικάει αυτόν που αγαπάει. Ούτε μικρότητες. Ούτε εχθρότητες. Ούτε περιφρόνηση. Η αγάπη σε ντύνει με μια πρωτόγνωρη εξουσία.
5. **Ήταν η εξουσία του Μεγάλου που 'χε σκύψει στο στάβλο, στη Ναζαρέτ, στο ανώγειο, στο Σταυρό, παντού για να γίνει «εν τω μέσω ημών ως ο υπηρετών» (λουκάς 22:27).** Και όταν το περιβάλλον των μαθητών Του τον προτρέπει ν' αποφύγει, ν' αποσυρθεί, τους μιλάει γι' αυτή την εξουσία που διαθέτει η εθελοντική θυσία. «Έχω εξουσία να βάλω αυτήν... να λάβω αυτήν» (ιωάννης 10:18). Γι' αυτό έμεινε στην ιστορία, ως ο Μοναδικός. Είχε την εξουσία να είναι Κύριος και τη χρησιμοποίησε για να σκύψει και να γίνει «πάντων έσχατος και πάντων υπηρέτης» (μάρκος 9:35). Πόσο, του μοιάζουμε!..
6. **Ήταν η εξουσία πάνω στην ασθένεια και τα πονηρά πνεύματα.** «Θάμβος έπιανε τον κόσμο, βλέποντας τη δύναμη και εξουσία του στην ασθένεια και στα πονηρά πνεύματα» (λουκάς 4:36 κ.α.). Και κάποτε που οι μαθητές του, τον ρώτησαν γιατί δεν μπόρεσαν αυτοί, τους απάντησε: «για την απιστία σας» (ματθαίος 17:20). Μελαγχολική εικόνα, της αδυναμίας των πιστών του Κυρίου ν' αντιμετωπίσουν με τη δύναμη του Χριστού ανάγκες και καταστάσεις, για τις οποίες ο ίδιος ο Κύριος τους είπε: «σας έδωκα εξουσία να πατάτε επάνω σε φίδια και σκορπιούς και σε όλη τη δύναμη του Σατανά» (λουκάς 10:19).

7. Ήταν η εξουσία που του είχε δώσει ο Πατέρας και που με τη σειρά του προσφέρει σ' εμάς. «Μου εδόθη πάσα εξουσία εν ουρανών και επί της γης» (ματθαίος 28:18). Εξουσία ζωής, αγιότητας και αγάπης. Όχι, «εξουσία σκότους» (λουκάς 22:53), όπως συνήθως είναι η ανθρώπινη εξουσία. Και μια τέτοια εξουσία μας προσφέρει «ντύνοντάς μας με δύναμη εξ ύψους» (λουκάς 24:49).
Μια εξουσία:

- λυτρωμένης προσωπικότητας,
- ζωής Αγίου Πνεύματος,
- αλήθειας και φωτός,
- αγάπης Χριστού,
- σκυψίματος προς υπηρεσία,
- πάνω στον πονηρό κόσμο,
- «επί του ιδίου θελήματος» (α κορινθίους 7:37).

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. "Ίλαστήριον, εν τω αίματί του" - ρωμ. 3: 25
2. "Δικαίωση, εν τω αίματί του" - ρωμαίους 5: 9
3. "Έγγύς, εν τω αίματί του" - εφεσίους 2: 13
4. "Ειρήνη, εν τω αίματί του" - κολοσσαείς 1: 20
5. "Παρρησία, εν τω αίματί του" - εβρ. 10: 19
6. "Αγιασμός, εν τω αίματί του" - εβρ. 13:12
7. "Νίκη, εν τω αίματί του" - αποκάλυψη 12: 11

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ

Ο Παύλος αντιμετωπίζοντας εκείνους που συνήθιζαν να κρίνουν – με διάθεση να κατακρίνουν τους άλλους, γράφει στο ρωμαίους 14:12, ότι «έκαστος ημών περί εαυτού λόγον δώσει τω Θεώ». Υπάρχει δηλαδή κάποια στιγμή που λογοδοτούμε για τη θέση που πήραμε σ' αυτή τη ζωή και για τη χρήση που κάναμε αυτών που ο Θεός μας εμπιστεύθηκε. Τούτη την αλήθεια την υπογραμμίζει ο Κύριος, στο περιστατικό που μας διηγείται ο Λουκάς στο 12:13-21. Και διδασκόμεθα, ότι:

- 1. Είμαστε υπόλογοι, για τις προτεραιότητες που βάζουμε στη ζωή μας.** Δέστε αυτόν που έρχεται στον Χριστό και δεν έχει τίποτ' άλλο να του ζητήσει, από του να υποχρεώσει τον αδελφό του να μοιραστεί, κάποια – εξ αδιαιρέτου φαίνεται – κληρονομιά. Κύριε, τη δουλειά μου, την υγεία μου, το χωράφι μου, τ' αυτοκίνητό μου, όλα... εκτός από την ψυχή μου και σε βάρος της ψυχής μου.

αν βρίσκεσαι σε τέτοια παγίδα, πρόσεξε το εδ. 34. Έχεις σοβαρά παγιδευτεί. Γιατί, «όπου είναι ο θησαυρός σου, εκεί είναι και η καρδιά σου». Επενδύει κανείς περισσότερο σε κείνο που πιο πολύ αγαπάει. Και το ερώτημα είναι: «τι ζυγίζει περισσότερο στη ζωή σου;». Και μήπως οι προτεραιότητές σου βρίσκονται έξω και μακριά από το θέλημα του Θεού;

ο Χριστός αρνήθηκε, να παίξει το ρόλο που ο άνθρωπος του ζήτησε. Τούτο, γιατί αν το 'κανε, σ' αυτό θα τέλειωνε και η όλη προσφορά του στον συγκεκριμένο άνθρωπο. Αντίθετα ηθέλησε να του δείξει πόσο χαμηλοί ήσαν οι στόχοι του και να τον ανεβάσει κάπου, που «η ζωή δεν είναι εκ των υπαρχόντων» (εδ. 15). Εκεί που «η ψυχή είναι πλείον της τροφής και του ενδύματος» (ματθαίος 6:25).

κρίμα, να πας διψασμένος σε μια πηγή και... να κόψεις ένα λουλούδι. Κρίμα, να πας στον Σωτήρα Χριστό και να

Του πεις: «Κύριε, για δικαστή σε θέλω» (εδ. 14). Παρεξηγημένη σχέση, που προέρχεται από λαθεμένες προτεραιότητες.

- 2. Είμαστε υπόλογοι, για τις ευλογίες στη ζωή μας.** Ο άνθρωπος της παραβολής μας, δεν κλέβει, δεν καταπατεί το χωραφάκι της χήρας, είναι... ποινικά άψογος. Ποινικά, όχι όμως και ηθικά. Ή πολύ περισσότερο, πνευματικά. Γιατί είναι πνευματικά υπεύθυνοι όλοι όσοι ευτυχούν, χωρίς κάποιο αίσθημα ευγνωμοσύνης στον Θεό, μεταφραζόμενο σε έμπρακτη αγάπη και συμπάρασταση στον μη ευτυχούντα συνάνθρωπο. Τα «μου» αφθονούν στη συλλογιστική του ανθρώπου της παραβολής. Ο Θεός και ο συνάνθρωπος, δίολου δεν φαίνονται.

αυτό είναι, το βαρύτατο έγκλημα της εποχής μας. Κανένας δεν νοιάζεται για κανένα. Καθένας φτιάχνει το δικό του σωρό. Οικοδομεί τις δικές του αποθήκες. Μιλάει μόνον «με την ψυχή του» (εδ. 19) και μ' αυτή μόνο κάνει λογαριασμούς. Υπάρχει πιστότερη εικόνα, που να δίνει την εποχή μας;

κι όμως: Η Βίβλος μας καλεί να είμαστε «ευμετάδοτοι» (α τιμόθεο 6:18). Να μη λέμε: «η δύναμη και το κράτος της χειρός μου απέκτησαν εις εμέ τον πλούτον τούτον, αλλά να ενθυμείσαι Κύριον τον Θεό σου, διότι αυτός είναι όστις σοι δίδει δύναμιν ν' αποκτάς πλούτη...» (δευτερονόμιο 8:17,18). Να ενθυμούμεθα ότι «από εκείνον στον οποίο δόθηκαν πολλά, περισσότερα θα του ζητηθούν» (λουκάς 12:48). Η άποψη πολλών ότι δεν οφείλουν τίποτα στον Θεό και στους συνανθρώπους τους, είναι μια φοβερή διαστρέβλωση των αξιών και του νοήματος της ζωής.

- 3. Είμαστε υπόλογοι για τις αποφάσεις που παίρνουμε στη ζωή μας.** Δικαίωμα του καθενός μας να φτιάξει δικές του προτεραιότητες, να τις αναποδογυρίσει αν θέλετε. Όμως, όταν το κάμει, τ' αποτελέσματα είναι υποχρεωτικά. Είναι κάτι σαν τη νομοτέλεια: σποράς και θερισμού. «Ό,τι σπείρει... τούτο και θα θερίσει» (γαλάτες 6:7).

οι άλλοι θα έλεγαν τον άνθρωπο της παραβολής: «πετυχημένον... τα 'χει κονομήσει... εξασφάλισε ισόβιο εισόδημα...» κλπ. Ο Χριστός του απένειμε το «άφρων». Ά-

φρων, γιατί «τι θα ωφελήσει τον άνθρωπον... ή ζημιωθεί» (ματθαίος 16:26). Η ψυχή! Αυτό που είναι ο άνθρωπος. Που τον θυσιάζουμε, για το «φάγε, πίε, ευφραίνου» (εδ. 19). Αυτή, για την οποία ο Χριστός, ήλθε και θυσιάστηκε.

«ταύτη τη νυκτί» (εδ. 20). Είναι νομοθετημένο, να είσαι υπόλογος για τη ζωή σου. Ποια είναι η προετοιμασία σου; Πώς θα λογοδοτήσεις; Η προτροπή μας να σταθείς σωστός και υπεύθυνος. Ζύγισε, τις αξίες. Κάμε πρώτη και ύψιστη προτεραιότητά σου, τον Χριστό και την αγάπη Του. «Θεώρησε τα πάντα σκύβαλα, για να Τον κερδίσεις» (φιλιππησίους 3:8). Πες, με τον Παύλο: «όσα θεωρούσα κέρδη, τα λογάριασα ζημιά». Πλούτος μου μόνος και μεγάλος, ο Χριστός. Η λύτρωσή Του και η υπηρεσία μου στο έργο της αγάπης Του. Δεν με σκιάζει «η ώρα της λογοδοσίας». Τότε, με τη χάρη του, «θα ευρεθώ εν Χριστώ» (φιλιππησίους 3:9).

"ΔΥΝΑΜΙΣ ..."

1. "δύναμις εν ασθενεία" - β' κορινθίους 12: 9
 2. "δύναμις εξ ύψους" - λουκάς 24: 49
 3. "δύναμις εις το ιάσθαι" - λουκάς 5: 17
 4. "δύναμις εις σωτηρίαν" - ρωμαίους 1: 16
 5. "δύναμις Πνεύματος Αγίου" - ρωμ. 15: 13
 6. "δύναμις της αμαρτίας" - α' κορινθ. 15: 56
 7. "δύναμις του Θεού η μεγάλη" - πράξεις 8: 10
-

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

ΤΗΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΣ*

λουκάς 20:15

Η αρχαιότητα στο βιβλίο του σοφού μαθητή του Σωκράτη την «Πολιτεία», μας διέσωσε μια προφητική αυτόχρημα διήγηση, ενός που πάει να ελευθερώσει κάποιους, που μένουν δια βίου αλυσοδεμένοι σε μια σκοτεινή σπηλιά. Κι εκείνοι δεν τον καταλαβαίνουν. Παρεξηγούν τη χειρονομία του και τον αρπάζουν με τα ίδια τους τα χέρια και... τον σκοτώνουν. Ακούστε, τον τραγικό στίχο:

*«και τον επιχειρούντα λύειν τε και αναγαγείν
ει πως εν ταις χερσίν δύναιντο λαβείν
και αποκτείνειαν»*

Πλάτωνος, Πολιτεία 517a

Εικόνα τούτη τραγική και αυτόχρημα τυπική της ανθρώπινης συμπεριφοράς, δοσμένη τέσσερις αιώνες προ Χριστού, στον τόπο τούτο που οι άνθρωποι κάποτε σκέφτονταν και προβληματίζονταν. Πραγματικότητα, που μου θύμισε έντονα ο τίτλος της ομιλίας μας.

1. Η προσφορά του Θεού

Η περιγραφή του Μάρκου 12:1, έντονα θυμίζει «το άσμα του αγαπητού περί του αμπελώνος αυτού» στον προφήτη Ησαΐα 5:1-4. Και τα δύο κείμενα μιλούν, με παραβολικό τρόπο, για την έξοχη δημιουργία του Θεού και την πλούσια προικοδότηση του ανθρώπου. Εκφράσεις, όπως: «επί λόφου παχυτάτου... εκλεκτά κλήματα... περιέφραξε... οικοδόμησε πύργον εν τω μέσω αυτού... κατεσκεύασε έτι ληνόν...», δεν θα διαβάζονταν ευχάριστα από έναν «σεληνάνθρωπο» – αν υπήρχαν τέτοιοι – όμως – από μας τους ανθρώπους τούτης της γης! Υπήρχε ομορφότερο περιβάλλον ζωής, απ' αυτό στο οποίο μας τοποθέτησε ο Θεός; Το σώμα μας δεν είναι μια σύνθεση από αξεπέραστες τελειότητες; Η ηθική ελευθερία με την οποία μας προίκισε, δεν μας ανακηρύσσει «κορωνίδα της δημιουργίας»; Η αθάνατη ψυχή μέσα μας, το πνεύμα που «ερευνά τα πάντα και τα βάθη του Θεού» (α κορινθίους 2:10). Μα, πού να σταματήσουμε!.. Ποια ήταν η τελευταία φορά που ξεσπώντας σε ύμνο δοξολογίας, είπες: «Θέλω σε υμνεί, διότι φοβερώς και θαυμασίως επλάσθην, θαυμάσια είναι τα έργα σου Κύριε και η ψυχή μου κάλλιστα γνωρίζει τούτο» (ψαλμός 139:14).

2. Η πλήρης χειραφέτηση

Το «εξέδετο» (μισθώνω, εμπιστεύομαι σε κάποιον), μαζί με το «απεδήμησεν χρόνους ικανούς» και το «περιέμενε του Ησαΐα, μιλούν για την πλήρη χειραφέτηση του ανθρώπου από μέρους του Δημιουργού-Θεού. Μας έδωσε δυνατότητες. Μας πρόσφερε ευκαιρίες. Αυτόνομοι και κυρίαρχοι στη βούλησή μας, να «πραγματευτούμε» (λουκάς 19:13) όσα ο μεγάλος «Οικοδεσπότης» μας εμπιστεύτηκε: αθάνατη ψυχή, επίγεια ζωή και διακονία. Απ' αυτήν την άποψη, όλη η Βίβλος είναι μια γραπτή και ο Χριστός μια προσωπική πρόσκληση του Θεού· «μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργάζεσθε» (φιλιπησίους 2:12). Κάμετε σοφή χρήση της ηθικής σας ελευθερίας. Ο Κύριος, σας εμπιστεύτηκε. Ο Κύριος, έρχεται.

3. «Ο καιρός των καρπών»

Πολλοί, τούτο τον καιρό δεν τον σκέφτονται. Δεν θέλουν να τους ενοχλεί. Όμως αυτός έρχεται, άσχετα από τη δική μας διάθεση ή συμπεριφορά. «Καιρός παντί πράγματι υπό τον ουρανόν (εκκλησιαστής 3:1). Στον κατάλογο του Εκκλησιαστή, θα πρόσθετα: «Καιρός της διαχείρισης και καιρός της λογοδοσίας». Και σαφώς μας προειδοποιεί ο λόγος του Θεού, ότι· «έκαστος περί εαυτού, θέλει δώσει λόγον εις τον Θεό» (ρωμαίους 14:12). Πόσο σοφότεροι και πιο πραγματιστές θα είμαστε, αν μπροστά στο γραφείο μας ή απέναντι από το κρεβάτι μας, κρεμούσαμε και συχνά βλέπαμε, μια πινακίδα με τις λέξεις: «ΗΓΓΙΣΕΝ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ» (ματθαίος 21:34). Και μπορεί πολύ «εγγύτερα» απ' ό,τι νομίζουμε, να 'ναι για μας ο καιρός του καρπού. Δηλαδή της λογοδοσίας.

4. Οι «αποστολές» της αγάπης του Θεού

Μας τις δίνει με εναργή περιγραφή, ο Μάρκος. Αν μπορούσα θα σύνθετα μια «παθητική», που να ξεπερνούσε αυτή του Τσαϊκόφσκυ, ή όποιου άλλου. Ακούστε τις συγκλονιστικές συγχορδίες της:

+ έστειλε δούλον
+ έστειλεν άλλον δούλον,
+ έστειλε κι άλλον δούλον,
+ έστειλε και πολλούς άλλους.

«Τι ήταν δυνατόν ακόμη να κάμω και δεν το έκαμα; (ησαΐας 5:4). Πρόσεξε, ρωτάει ένας Θεός. Και ρωτάει εσένα. Τι απάντηση θα δώσεις; Πριν τη δώσεις, σκέψου σοβαρά: Το κήρυγμα που άκουσες... τη φωνή της συνείδησής σου, που τόσο έντονα σ' έλεγξε... τη ντροπή μετά από κείνη τη φοβερή πτώση, επιτίμηση του Πνεύματος του Θεού μέσα σου... τη διάσωση από το βέβαιο κίνδυνο που σε άγγιξε... την προσευχή της μητέρας, με τον πόνο και τα δάκρυα... το χορτασμό και το περίσσευμα στις υλικές σου ανάγκες... Τόσες πολλές οι επισκέψεις του Θεού σε σένα. Και συ: Και κείνοι; Και ο άνθρωπος;

5. Η συγκλονιστικότερη διαπίστωση

Λέει ένα λαϊκό τραγούδι: «ό,τι κι είχε το 'χασε, γυναίκα, βιος, παιδιά του, τίποτα δεν τ' απόμεινε στερνή παρηγοριά». Βέβαια στη Βίβλο το ρήμα «δίνω» είναι συνδεδεμένο εννοιολογικά με τον Θεό. Είναι ο «Δοτήρας». Κάθε «αγαθή δόση» απ' Αυτόν έρχεται. Και ως Θεός αγάπης' έστειλε, έστειλε, έστειλε. Το Νόμο, τους Προφήτες, το τυπικό της Παλιάς Διαθήκης. «Πολυμερώς και πολυτρόπως» (εβραΐους 1:1), μας ευεργέτησε. Και όταν είχε εξαντληθεί όλος ο κατάλογος των «δούλων»... Όταν ακούστηκε το «τι ήτο δυνατόν έτι»... είδε ο Επουράνιος Πατέρας ότι οι ουρανοί είχαν αδειάσει, όχι όμως ο «κόλπος του». Και τότε... λήφθηκε η συγκλονιστικότερη απόφαση: «Ο ων εις τον κόλπον του Πατρός, εκείνος» (ιωάννης 1:18) εστάλη.

6. «Απέστειλεν αυτόν έσχατον»

Διπλή υπογράμμιση αρμόζει στην τελευταία λέξη. «Έσχατον». Και γιατί είναι ο Κορυφαίος και διότι «ο εωρακώς εμέ, εώρακεν τον πατέρα» (ιωάννης 14:9). Ό,τι είχε να πει και να δώσει ο Θεός το 'κανε. Η εποχή μας δεν είναι πια εποχή προσδοκίας, Κάποιου. Νέων πειραματισμών. Καινούργιων αποκαλύψεων. Είναι εποχή ευθύνης. Είναι κάτι σαν το ερώτημα του Πιλάτου στους πνευματικούς ηγέτες του λαού και στον ίδιο τον λαό: «Τι ουν ποιήσω Ιησούν τον λεγόμενον Χριστόν;» (ματθαίος 27:22). Ποια είναι η θέση σου, απέναντι στον Χριστό, την «ανεκδιήγητο (αυτή) δωρεά του Θεού»; (β' κορινθίους 9:15). Πρόσεξε, γιατί υπάρχουν δυο μόνον τοποθετήσεις: η αποδοχή ή η άρνηση. Η ουδετερότητα, σ' αυτή την περίπτωση είναι άρνηση. Κι ενώ συζητιέται η υποκειμενική σου στάση, η ιστορική συμπεριφορά μας είναι γνωστή και αποτελεί το τραγικό τέλος της παραβολής.

7. «Εξέβαλον έξω του αμπελώνος και απέκτειναν»

Ποια τραγικότητα! Με ένα ξύλινο παχιά τον υποδέχτηκε η γη μας και μ' ένα ξύλινο σταυρό τον ξεπροβόδισε. Και ξανάρχεται ο στίχος του αρχαίου σοφού στο νου μας: «και αυτόν που θα δοκίμαζε να τους λύσει από τα δεσμά τους και να τους βγάλει μέσα από το λάκκο, θα μπορούσαν να τον πιάσουν με τα χέρια τους και να τον σκοτώσουν». Ναι, όπως ο Πέτρος το διατύπωσε στο πρώτο του κήρυγμα: «Τούτον λαβόντες, παραδεδομένον κατά την ορισμένη βουλή και πρόγνωση του Θεού, δια χειρών ανόμων σταυρώσαντες εθανάτώσατε» (πράξεις 2:23). Να λοιπόν η καρδιά της παραβολής και ταυτόχρονα η πεμπουσία του Πάσχα. Άνομα χέρια τον θανάτωσαν «έξω του αμπελώνος», η προσδιορισμένη δε βουλή του Θεού πραγματοποιήθηκε με την εξιλαστήρια τούτη θυσία. «Γεύθηκε θάνατον υπέρ παντός ανθρώπου δια της χάριτος του Θεού» (εβραίους 2:9). Γεύτηκε και για σένα. το Πάσχα, δέξου τη λυτρωτική προσφορά του Χριστού.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μαιευτική η μέθοδος διδασκαλίας, κλείνει την παραβολή μ' ένα ερώτημα. «Όταν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι θα κάμει στους γεωργούς αυτούς;» Και η απάντηση: «κακούς κακώς θα απολέσει αυτούς. Φίλοι μου, «πώς θα εκφύγουμε, εάν αμελήσουμε μια τόσο μεγάλη σωτηρία;» (εβραίους 2:3). Ας δεχθούμε, την προσφορά του Θεού εν τω Υιώ. Ας ομολογήσουμε ότι «Το Πάσχα ημών, εθουσιάσθη υπέρ ημών ο Χριστός» (α κορινθίους 5:7).

Βιβλικά κείμενα:

ματθαίος 21:33 – 46, μάρκος 12:1 – 12, λουκάς 20:9 – 19

* Σύνοψη κηρύγματος που δόθηκε τη Μ. Τρίτη 1990.

Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ

Στην εκστρατεία του ο Μ. Αλέξανδρος έφθασε το 334 στο Γόρδιο (στην όχθη του ποταμού Σαγγάριου), όπου φυλασσόταν η άμαξα με τα πολύπλοκα και άλυτα δεσίματά της. Πολλοί είχαν προσπαθήσει, χωρίς να το πετύχουν, να λύσουν τον γόρδιο δεσμό. Ο Αλέξανδρος το κατάφερε με το... σπαθί του. Γόρδιοι δεσμοί, έκτοτε πολλοί. Κι ο πιο σημαντικός κι άλυτος, αυτός της αμαρτίας. Διαβάστε στο ρωμαίους 7:7-25, την πάλη κάποιου που προσπάθησε να τον λύσει. Όντας αμαρτωλός, να νικήσει την αμαρτία μέσα του και να ζήσει την αγιότητα του Θεού. Και ας δούμε συνέχεια, την ένδοξη λύση που προσφέρει ο Χριστός:

1. Η απελπιστική μας κατάσταση

Ο Παύλος την ονομάζει: «πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν» (ρωμαίους 7:14). Ο Ησαΐας: «από το κεφάλι ως τα πόδια δεν υπάρχει ακεραιότης» (1:6). Και στο σημερινό μας ανάγνωσμα την είδαμε σαν «παλιό, σχισμένο ασκί» (μάρκος 2:21-22). Εύγλωττα πειστικές εικόνες, που αφορούν όλους μας, χωρίς ούτε μια εξαίρεση.

2. Ο αποστομωτικός καθρέφτης

Λένε για μια φύλαρχο, που την κολάκευαν οι «αυλικοί» της ότι ήταν η ομορφότερη σ' όλη την Αφρική, ώσπου... είδε το πρόσωπό της στον καθρέφτη! Στο ρωμαίους 7, αυτό τον καθρέφτη κρατάει στο χέρι ο Παύλος και φωνάζει: «ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ» (εδ. 24). Αυτόν τον καθρέφτη χρησιμοποίησε και θα δεις αν μένει πάνω σου ίχνος αυτοδικαίωσης κι επίπλαστης θρησκευτικότητας.

3. «Ίδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα»

Δεν είναι μόνον αρχαίο γνωμικό. Είναι κι εμπειρία όποιου δοκιμάσει σε παλιό ασκί να βάλει καινούργιο δυνατό κρασί. Όποιου στην καρδιά του, που «μέσα της κατοικεί η αμαρτία» (ρωμαίους 7:17), προσπαθήσει να βάλει για να ζήσει, το καινούργιο δυνατό κρασί της εν Χριστώ ζωής. Πέφτει, τσακίζεται, αποτυχαίνει, η τρύπα μεγαλώνει, γίνεται το πολύ... μια φαρισαϊκή καρικατούρα.

4. Η παιδαγωγική του Νόμου

Γιατί λοιπόν μας δόθηκε ο καθρέφτης του Νόμου του Θεού; Μας το εξηγεί ο ίδιος ο Παύλος· για να μας γίνει δρόμος και «παιδαγωγός ημών εις τον Χριστόν» (γαλάτες 3:24). Για να φωνάξουμε· «τις λοιπόν δύναται να σωθεί;». Και ν' ακούσουμε την απάντηση του Χριστού· απελπιστική στο πρώτο της σκέλος· «παρ' ανθρώποις αδύνατον», ένδοξη στο δεύτερο· «παρά τω Θεώ δυνατόν» (ματθαίος 19:25,26). «Διότι παρά τω Κυρίω είναι έλεος και λύτρωσις πολλή παρ' αυτώ» (ψαλμός 130:7).

5. Η διπλή προσφορά του Χριστού

Έτσι, ο Χριστός ήλθε να μας κάμει δυο προσφορές· μια καινούργια ζωή και μια καινούργια καρδιά. Τι θα λέγατε αν στη γιορτή σας, σας χάριζα μια αζαλέα, μέσα σ' ένα πλαστικό σακκουλάκι!.. Μισό δώρο. Εσείς πρέπει να βρείτε, ν' αγοράσετε. Και γλάστρα θα βρείτε... καρδιά όμως καθαρή, πώς!..

6. «Αιτείτε και θέλει σας δοθεί» (ματθαίος 7:7)

Μας το προτρέπει ο Κύριος. Δεν λείπει λοιπόν, παρά με βαθιά επίγνωση και ταπείνωση, ν' ανακράξουμε: «καρδیان καθαράν κτίσον εν εμοί Θεέ» (ψαλμός μετάνοιας 51:10). «Κύριε, απόσπασε την πέτρινη καρδιά» (ιεζεκιήλ 11:19, 36:26). Κύριε, μου δίνεις το θαυμαστό φυτό, δώσε μου και την κατάλληλη γλάστρα.

7. «Και αμφότερα συντηρούνται»

Σημείωση τούτη του Ματθαίου (9:17). Ας είναι τούτο το εδάφιο απάντηση σε τυχόν απορία ή δισταγμό μας. Η καινούργια ζωή του Χριστού, όχι για να την αντιγράψουμε, αλλά για να εμφυτευθεί μέσα μας, σε μια καινούργια, αναγεννημένη από τον Κύριο καρδιά. Να, γιατί «δει υμάς γεννηθήναι άνωθεν» (ιωάννης 3:7). Είναι...

- η γλάστρα, για να υποδεχτεί το καινούργιο θαυμαστό φυτό,
- ο ασκός ο «καινός» (Καινή Διαθήκη), που μέσα του θα διατηρηθεί ο «νέος οίνος».
- η αφετηρία, για κάθε γνήσια πνευματική πορεία.
- είναι ο *sine qua non*, όρος του Θεού.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Πολλά λέγονται και γράφονται, για τη διδασκαλία του Παύλου. Μιλάμε λ.χ. για την παυλιανή θεώρηση του Χριστιανισμού. Ερευνούμε για τις «διαφορές» της διδασκαλίας του, σε σύγκριση, ας πούμε, μ' αυτή του Ιάκωβου. Κι οι πιο τολμηροί μιλάνε και διερωτώνται για τις ποιες και πόσες διαφορές ή αλλοιώσεις υπέστη το «**Ευαγγέλιο του Χριστού**» (ρωμαίους α 16) στη «δογματική» του Παύλου. Όμως ο λόγος του Παύλου στον βασιλιά Αγρίππα (πράξεις 26:20), φρονώ ότι είναι αρκετός για να μας προσδιορίσει, ποιο ήταν «το Ευαγγέλιόν του» (ρωμαίους 2:16). Και ότι δεν ήταν καθόλου διάφορο απ' αυτό που «παρέλαβε από τον Κύριο» (γαλάτες 1:12). Το κήρυξε δε στην Δαμασκό, στα Ιεροσόλυμα και «σε κάθε τόπο της Ιουδαίας και στα έθνη», με προεξέχοντα αγρό την Ελλάδα. Είχε δε τρία σκέλη:

1. «Μετανοείν»

Θ' ακούσε το λεξικό για να μας δηλώσει ότι η πρόσκληση είναι ν' αλλάξει κανείς όχι εξωτερική εμφάνιση ή τρόπους, αλλά εσωτερική τοποθέτηση και φιλοσοφία ζωής. Υπήρξε ο βασικός λόγος του Ιωάννη του Βαπτιστή («μετανοείτε», ματθαίος 3:1), του Χριστού («ήρξατο κηρύσσειν και λέγειν· μετανοείτε», 4:17), του Παύλου («μετανοείν» πράξεις 26:20).

Όμως εναργέστερα θα μας μιλήσουν περιστατικά της Π. & Κ. Διαθήκης. Ο **Ιώβ** «μετανοεί εν χώματι και σποδώ, βδελυττόμενος εαυτόν» (42:6). Κάποτε κάποια αυτοδικαίωση τον διακατείχε, τώρα συχαίνεται τον εαυτό του. Βλέπει στον καθρέφτη της αγιότητας του Θεού κι όλο το ψευτο-οικοδόμημα της ηθικής του γκρεμίζεται. Οι **Νινευίτες** μετανόησαν με «νηστεία, σάκκω και σποδώ», πένθος δηλ. βαθύτατη μεταμέλεια από τ' ανάχτορο ως το στάβλο (3:5-9). Όλοι, όμοια καταδικάζουν την αμαρτωλή ζωή τους, χωρίς καμιά δικαιολογία ή επιφύλαξη. Ο **Δαβίδ** μετανόησε έως εδάφους (β σαμουήλ 12:16) και σύγκρινε τη δική σου «μετάνοια» με το συγκλονισμό του στον «ψαλμό της μετάνοιας» τον 51. Ο **Τελώνης** της παραβολής μετανόησε και το «ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» (λουκάς 18:13), μαζί με το συντριμμένο πνεύμα, δείχνουν το βάθος και την εσωστρέφεια τούτου του πρώτου και καθοριστικού πνευματικού βήματος.

Μετάνοια λοιπόν σημαίνει ένα συγκλονιστικό σταθμό, επανεκτίμησης του εαυτού σου μπροστά στην αγιότητα του Θεού. Τέτοια που στην εκτίμησή σου, να μη μείνει «από ίχνους ποδός μέχρι κεφαλής εν σοι ακεραιότης, αλλά...» (ησαΐας 1:6). Αν στην πνευματική σου ζωή και πορεία τέτοιος σταθμός δεν υπήρξε, βρίσκεσαι ακόμη πριν... από την αφετηρία. Προσπάθησες όχι από το δρόμο της μετάνοιας να πλησιάσεις τον Θεό. Παγιδεύτηκες, από το «εγώ» σου, στο «εγώ» σου.

2. «Επιστρέφειν»

Το «μετανοεῖν», δείχνει αποκλειστικά εσένα. Το «επιστρέφειν», αναφέρεται σε δυο τουλάχιστον βήματα. Μας τα προσδιορίζει ο Παύλος, μα και ολόκληρη η Βιβλική διδασκαλία. Ας τα προσέξουμε:

α) Εγκαταλείπουμε κάποιο χώρο και κάποια πράγματα (γιατί όχι και πρόσωπα), που άλλοτε αποτελούσαν για μας τον «κόσμο» μας. Το δικό μας *modus vivendi*. Οι Θεσσαλονικείς «επέστρεψαν από των ειδώλων» (α΄ 1:9). Οι Γαλάτες «από τα ασθενή και πτωχά στοιχεία» (4:9). Ο αμαρτωλός, προτρέπει ο Ιάκωβος, θα πρέπει να «επιστραφεί από της πλάνης της οδού αυτού» (5:19). Κι ενώ η μετάνοια είναι εσωτερική στροφή, η επιστροφή σημαίνει **ενεργητική και δραματική αποκοπή και εγκατάλειψη**, όλων όσων είχαμε θεοποιήσει και λατρεύαμε.

β) Όμως δεν εγκαταλείπουμε κάτι για να μείνουμε στο εξής μόνοι, άδαιοι και εγκαταλελειμένοι, αλλά γιατί μόνο **έτσι μπορούμε να γιομίσουμε με τα πολλά, πλούσια και αιώνια που μας υποδηλώνει το «επιστρέφειν επί τον Θεόν»**. Θα χρειαζόταν σειρά κηρυγμάτων, για να σχολιάσουμε μόνον «τα υπό του Θεού χαρισθέντα ημίν» (α κορινθίους 2:12). Για να συλλογιστούμε όλα όσα «ο Θεός εν Χριστώ εχαρίσατο ημίν» (εφεσίους 4:31). Πώς να τα χωρέσεις όλ' αυτά, αν δεν αδειάσεις από τα δικά σου!

- «εχαρίσατο ημίν πάντα τα παραπτώματα» (κολοσσαείς 2:13).
- «αι τίμιαι και μέγισται εις ημάς επαγγελίαι εδωρήθησαν» (β πέτρου 1:4).
- «Θα είμαι πατέρας σας και θα είσθε υιοί μου και θυγατέρες μου» (β κορινθίους 6:18).
- «Ιδού, επί των παλαμών μου σε εζωγράφισα» (ησαΐας 49:16).

- «μετά του Χριστού, θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα» (ρωμαίους 8:32).

Το «επιστρέφειν» λοιπόν, συνοδεύεται Βιβλικά από δυο προθέσεις: «από» και «προς». «Από» = ο χώρος που εγκαταλείπεις. «Προς» = ο χώρος στον οποίο μπαίνεις. Κι όπου το δεύτερο τούτο σκέλος λείπει, η σωτηρία δεν έχει ολοκληρωθεί, όσο κι αν η μετάνοια – η εσωτερική τοποθέτηση – είναι βαθιά ή βαθύτατη. Κάτι τέτοιο είναι ασκητισμός, αναχωρισμός και τα όμοια. «Μετανοεῖν και επιστρέφειν». Κι όχι, μόνον...

3. «Πράσσειν»

Να το πούμε από την αρχή, τούτο το «πράττειν», λείπει από το χριστιανισμό των ημερών μας. Βερμπαλιστικός είναι, παρά πρακτικός. Εκκλησιαζόμενη Εκκλησία παρά στρατευόμενη και μαχόμενη. Έτσι, την έχουμε καταντήσει. Αντί να εργαζόμεθα, περιεργαζόμεθα τους ελάχιστους εργαζόμενους. Ξεχάσαμε πως, αν η σωτηρία δεν μας στοιχίζει τίποτα (άλλος πλήρωσε), η χριστιανική ζωή στοιχίζει. Ας θυμηθούμε, λίγες Βιβλικές νύξεις στο θέμα:

- «κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας... φαγητόν μου ίνα ποιήσω το θέλημα του Θεού» (ιωάννης 4:6,34).
- «μεγαλύτερος ο ανακείμενος... εγώ εν τω μέσω υμών ως ο υπηρετών» (λουκάς 22:27).
- «ων ήρξατο ο Ιησούς ποιείν τε και διδάσκειν» (πράξεις 1:1).
- «εγώ γαρ ήδιστα δαπανήσω και εκδαπανηθήσωμαι...» (β κορινθίους 12:15).
- κι ας διαβάσουμε το αυτοβιογραφικό κεφάλαιο β κορινθίους 11:21 - 12:10, του καθημερινού χριστιανισμού του Παύλου (εδ. 22-29).

Για μας αρμόζει, το «γιατί μείνατε όλη την ημέρα αργοί;» (ματθαίος 20:3). Για μας, το «εάν γνωρίζετε ταύτα, μακάριοι... εάν πράττετε αυτά» (ιωάννης 13:17). Για μας, το «ου πας ο λέγων με... αλλά ο πράττων» (ματθαίος 7:21). Για μας, το «τι το όφελος να δεις τον αδελφό σου χρείαν έχοντα και πεις και δεν δώσεις» (ιάκωβος 2:16). Και... μήπως για μας, το «ν' ακούτε τα λόγια τους όμως... γιατί λέγουσι και δεν πράττουσι» (ματθαίος 23:3).

Φίλοι μου, απορρίπτουμε τα έργα σαν τίμημα της σωτηρίας. Όμως τα κηρύττουμε σαν καρπό της σωτηρίας. Μας προτρέπει να το κάμουμε δε ο λόγος του Θεού:

- «(να περισσεύωμεν εις παν έργον αγαθόν» (β κορινθίους 9:8).
- να «καρποφορούμε σε κάθε έργο αγαθό» (κολοσσαείς 1:10).
- «στηριγμένοι σε κάθε έργο και λόγον αγαθόν» (β θεσσαλονικείς 2:17).
- να είμαστε «ητοιμασμένοι εις παν έργον αγαθόν» (β τιμόθεο 3:17).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Το «Ευαγγέλιον του Παύλου δεν είναι ανθρώπινο, δεν...» (γαλάτες 1:12). Είναι το «Ευαγγέλιον του Χριστού» (ρωμαίους 1:16). Το τρίπτυχο συνεπώς της σωτηρίας, όπως τη διδάσκει ο Παύλος – και όλη η Καινή Διαθήκη – είναι:

- + μετανοείν στην πνευματική μας τοποθέτηση.
- + επιστρέφειν από τις αμαρτίες μας στον Θεό.
- + πράττειν έργα άξια της μετάνοιάς μας.

"Εάν δια συνείδησιν Θεού υποφέρετε"

α' πέτρου 2: 19-25

1. όχι "αμαρτάνοντες και ραπιζόμενοι"
2. "αγαθοποιούντες και πάσχοντες"
3. "στα ίχνη Του!.."
4. "τις αμαρτίες μας στο σώμα Του"
5. "πάσχοντες αδίκως να υπομένητε"
6. "με την πληγή του, γιατρευτήκαμε"
7. "απέθανεν υπέρ ημών".

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΥ

Τα όσα περιστατικά αναφέρει η Βίβλος, βιογραφικά εν πολλοίς, έχουν για μας ένα σπουδαιότατο παιδαγωγικό χαρακτήρα, είτε είναι για μίμηση, είτε για αποφυγή. «Δια την διδασκαλίαν ημών προεγράφησαν», βεβαιώνει ο Παύλος, περιλαμβάνοντας και τον εαυτό του (ρωμαίους 15:4). «Υπόδειγμα... για να κάμουμε κι εμείς ομοίως» (ιωάννης 13:15). Κι ενώ σε κάποια τέτοια περιστατικά μπορεί να μη χωράς, να μη σε αφορούν άμεσα και προσωπικά (λ.χ. συμβουλές του Παύλου στις Ποιμαντορικές Επιστολές του, παραινέσεις του στους Πρεσβυτέρους της Εφέσου στη Μίλητο), εντούτοις ο ψαλμός 51 – της μετάνοιας, όπως ονομάστηκε – μας αφορά όλους, δίχως καμιά εξαίρεση, αφού... «πάντες ήμαρτον» (ρωμαίους 3:23).

A. Η απαραίτητη αυτογνωσία

Δεν τη δίνει κάποιος μαγικός καθρέφτης. Δεν επιβάλεται από καταπιεστική επιχειρηματολογία. Δεν μας την καρφίτσώνει κάποιο κήρυγμα στο πέτο μας. Βγαίνει από μέσα μας, έπειτα από επεξεργασία του Πνεύματος και συχνά ευθύς μετά από κάποιο συγκλονισμό, σαν αυτό για τον οποίο μας πληροφορεί ο πρόλογος του ψαλμού της μετάνοιας. Κι έχει τρεις πτυχές τούτη η σωτήρια αυτογνωσία:

1. «Γνωρίζω τα ανομήματά μου» (3). Είναι η γνώση, η *sine qua non*. Γιατί το «ελέησον» κλπ. πώς θα έλθουν στα χείλη μας, αν στη θέση του «γνωρίζω», υπάρχει ο ογκόλιθος του «δεν είμαι σαν τους άλλους» (λουκάς 18:11)!..
2. «Η αμαρτία μου είναι ενώπιόν μου» (3). «Μπροστά μου», σημαίνει το βλέπω, δεν είναι ανάγκη να μου το δείξεις. Μπροστά του δε ο Δαβίδ, είχε και τον καρπό της αμαρτίας του. Μόνον ο Δαβίδ!..
3. «Εις σε μόνον ήμαρτον, Θεέ» (4). Ποια αμεσότητα λόγου! Πόσο κοντά φέρνει τον άνθρωπο στον Θεό, μα και τον Θεό στον άνθρωπο. Ανάμεσα στον αμαρτωλό και

τον συγχωρούντα πάσας τας ανομίας σου» (ψαλμός 103:3), κανένας δεν χωράει. Δεν πρέπει να μπει.

B. Μια ψυχή έτσι προετοιμασμένη είναι έτοιμη να φέρει τα αιτήματά της στον Θεό, να έλθει μπροστά Του όχι μόνο με μετάνοια, αλλά και με πίστη: ότι θα τη δεχτεί ο Θεός και θα κάμει έργο θαυμαστό μέσα της. Ας δούμε, τούτα τα αιτήματα του Δαβίδ, που συνθέτουν την «πρότυπη προσευχή του αμαρτωλού».

1. «ΕΛΕΗΣΟΝ» (1)

Δεν πας με τη θρησκευτική σου ή άλλη αξία, στον Θεό. Το θάρρος σου δεν είναι στα τυχόν έργα σου. Δεν λες: «αντάμειψον, Κύριε». Λες: «ελέησον». Κάμε, έλεος. Παρά την αμαρτωλότητά μου, Συ ο «μακρόθυμος και πολυέλαιος εις πάντας» (ψαλμός 86:5,15), δέξου με.

2. «ΕΞΑΛΕΙΨΟΝ» (1)

Αυτό, που δεν μπορεί να κάμει ο άνθρωπος, έστω και αν συγχωρήσει. Όμως ο Θεός μπορεί. Είναι ο «εξαλείφω» ως πυκνήν ομίχλην τας παραβάσεις σου και ως νέφος τας αμαρτίας σου» (ησαΐας 42:22). Να, πώς εξαλείφεται το νέφος...

3. «ΠΛΥΝΟΝ ΜΕ» (2)

Αιώνας των απορρυπαντικών... μήπως επειδή οι ρύποι – όλοι οι ρύποι – πλήθυναν τόσο πολύ!.. Ποιος μπορεί πνευματικά να μας πλύνει και με τι, για να γίνουμε «λευκότεροι χιόνος»; Μόνον του Χριστού το αίμα (α ιωάννη 1:10).

4. «ΚΤΙΣΟΝ» (10)

«Χτίζω», σημαίνει: οικοδομώ πάνω σε κάποιο θεμέλιο. Και «θεμέλιο άλλο κανείς (πρόσεξε το «κανείς») δεν μπορεί να βάλει παρά το τεθέν, που είναι ο Χριστός». Το «τεθέν» (ή «κείμενον»), σημαίνει το ορισμένο από τον Θεό (α κορινθίους 3:11). Όλα τ' άλλα είναι σαθρά... Δηλ. «χτίσε Εσύ μέσα μου μια καθαρή καρδιά, Κύριε».

5. «ΑΝΑΝΕΩΣΟΝ» (10)

Πολυπόθητο όνειρο «η ανανέωση της νεότητας» (ψαλμός 103:5). Όμως άπειρα καλύτερη «η ανανέωση του εσωτερικού ανθρώπου» (β κορινθίους 4:16), ιδιαίτερα μετά από μια θλίψη, μια πτώση, κάποια αποτυχία. Ποιος μπορεί να το δώσει σ' εμένα; Ο Κύριος, του οποίου «οι

οικτιρμοί ανανεούνται εν ταις πρωΐαις» (θρήνοι 3:22, 23). «Πνεύμα ευθές». Στήσιμο, στο ξεκίνημα της ημέρας.

6. «ΑΠΟΔΟΣ ΜΟΙ» (12)

Κάτι που είχα και το 'χασα. Και μοιρολογώ: «πού είναι νυν η ευτυχής η πρώτη εποχή»! Φθίνουσα και πτωτική η πορεία λοιπόν η πνευματική; Όχι, απαραίτητα. Μα κι αν χάσουμε «την αγαλλίαση της σωτηρίας Του», δική του είναι, μπορεί να μας την ξαναδώσει.

7. «ΑΝΟΙΞΟΝ» (15)

Όχι, ευκαιρίες, πόρτες, δυνατότητες. Τα «χείλη μου», σε μαρτυρία στο περιβάλλον μου. Ένα περιβάλλον, που κι αν με είδε να πέφτω πνευματικά, με είδε συνέχεια να κράζω:

↑ Ελέησον
↑ εξάλειψον
↑ πλύνον με
↑ κτίσον
↑ ανανέωσον
↑ απόδος μοι.

Και, είναι σίγουρο, πως «ο ενεργήσας Δαβίδ, είναι δυνατός να ενεργήσει και σε σένα» (γαλάτες 2:18). Φτάνει η μετάνοιά σου να 'ναι συντριπτική και η προσευχή σου στον Κύριο ειλικρινής.

Ο ποιμένας...

- καθημερινή ολόψυχη φροντίδα για το ποίμνιο,
- "τις ασθενεί και ουκ ασθενώ, τις σκανδαλίζεται και ουκ εγώ πυρούμαι" (Β΄ Κορινθίους 11: 29),
- "ωδίνες, μέχρις ου μορφωθή Χριστός εν αυτοίς" (Γαλάτες 4: 19),
- προστάρης στον κίνδυνο, όταν "δει τον λύκο ερχόμενο" (Ιωάννης 10: 12),
- "ημέρα και νύχτα έναν έκαστον μετά δακρύων" (Πράξεις 20: 31),
- "την ψυχήν αυτού βάλει υπέρ των προβάτων" (Ιωάννης 10: 11).

ΠΡΟΒΑΤΑ, ΧΩΡΙΣ & ΜΕ ΠΟΙΜΕΝΑ

Κάποτε ο Χριστός παρομοίασε το πλήθος του κόσμου σαν σκόρπια πρόβατα και τους «σπλαχνίστηκε», γιατί μοιάζανε «σαν πρόβατα μη έχοντα ποιμένα» (ματθαίος 9:36). Με πολλή απλότητα να δούμε τη διαφορά που κάνει η παρουσία του Ποιμένα στα πρόβατα:

A. ΠΡΟΒΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΙΜΕΝΑ

1. «Κατάκοπα», «εκλελυμένοι» (N. B.), «εσκυλμένοι» (Κρ. Κ.), εξαντλημένα, χωρίς να 'χουν κουράγιο και δύναμη καμία (ματθαίος 9:36).
 2. «Εριμμένα», πεταμένα εδώ κι εκεί, σκόρπια, ασυντρόφευτα (ματθαίος 9:36).
 3. «Απολωλότα», χαμένα για τον εαυτό τους και τον ποιμένα τους (ματθαίος 10:16).
 4. «Πεσμένα στο λάκκο», χωρίς να μπορούν να βγουν από κει» (ματθαίος 12:11).
 5. «Πλανεμένα», έχοντας χάσει το δρόμο τους, ανήμπορα να τον βρουν (ματθαίος 18:12).
 6. «Εγκαταλελειμένα», κανείς δεν τα φροντίζει, εκτεθειμένα σ' όλους τους κινδύνους (ησαΐας 13:14).
-
-

B. Ο ΠΟΙΜΕΝΑΣ

1. «Ο καλός, που θυσιάζει τη ζωή του για τα πρόβατά του» (ιωάννης 10:11,14).
2. «Ο Μέγας Ποιμήν», «δια του αίματός του της Καινής Διαθήκης» (εβραίους 13:20).
3. «Ποιμήν και Επίσκοπος των ψυχών μας» που ζούσαμε ως πρόβατα «πλανώμενα» (α πέτρου 2:25).
4. Που «επισκέφθηκε τα πρόβατά του» (ιεζεκιήλ 34:12) και επισκέπτεται.

Γ. ΠΡΟΒΑΤΑ ΜΕ ΠΟΙΜΕΝΑ

1. «Ακούνε τη φωνή Του και ακολουθούνε» (Ιωάννης 10:4).
2. «Δεν θα στερηθούν ουδενός» (ψαλμός 23:1).
3. Τα γνωρίζει ο Ποιμένας και «τα καλεί με τ' όνομά τους» (Ιωάννης 10:3).
4. Ο Ποιμένας τους «υπάγει έμπροσθεν αυτών» (Ιωάννης 10:4).
5. Ανήκουν στη μια «Ποίμνη, με έναν Ποιμένα» (Ιωάννης 10:16).

ΚΟΝΤΑ, ΑΛΛΑ ΑΠΕΞΩ, αποκάλυψη 3: 20

Στο πρόσωπο του Χριστού, έχουμε μια κυριολεκτική επιβεβαίωση, της διακήρυξης της Παλιάς Διαθήκης: "Θεός εγγύθεν είμαι εγώ, λέγει Κύριος, και ουχί Θεός μακρόθεν" (Ιερεμίας 23: 23). Δεν είναι ανάγκη να ταξιδέψεις να πας κοντά Του. Είναι κοντά σου:

1. **Σωτήρας, που είναι παρών:** "επί την θύραν" - Σ' απόσταση αναπνοής. Δεν είναι ανάγκη να Του φωνάξεις, μήπως... "είναι εις οδοιπορίαν" (Α΄ Βασιλέων 18: 27).
2. **Σωτήρας, που περιμένει:** "ιδού ίσταμαι" - Στάθηκες μπροστά έξω από μια κλειστή πόρτα; Σκέψου στη θέση αυτή τον Κύριο. Αυτός που... "έλθετε", "στέκεται".
3. **Σωτήρας, που ζητάει:** "και κρούω" - Δεν είναι μια απάθης αναμονή. "Χτυπάει". Θυμίζει την ύπαρξή Του. Την αγάπη Του. Την προσφορά Του. Κρούει και σήμερα...
4. **Σωτήρας, που παρακαλεί:** "εάν τις ανοίξη την θύρα" - Όχι, δεν ξεκλειδώνει. Δεν παραβιάζει. Απευθύνεται στην ελευθερία μας. "Ποσάκις ηθέλησα" (Λουκάς 13: 34).
5. **Σωτήρας, που προσφέρει:** "Θα δειπνήσω μετ' αυτού... μετ' εμού" - Δεν έρχεται να σου ζητήσει αλλά να σου προσφέρει. "Έλθετε, γευματίσατε" (Ιωάννης 21: 12). "Τι ήταν δυνατόν... και δεν το έκαμα!" (Ησαΐας 5: 4).

Ν' αφήσεις τον Χριστό έξω από την κλειστή πόρτα σου, σημαίνει να βρεθείς έξω από την κλειστή πόρτα Του (Ματθ. 15: 12).

ΟΤΑΝ Ο ΘΕΟΣ «ΑΦΑΙΡΕΙ»

ιώβ 1:1 - 2:10

Όταν γίνεται μια δωρεά, ένας είναι ο δωρητής και κάποιος άλλος ο δωρεοδόχος. Ο λήπτης. Και η φύση του ανθρώπου είναι τέτοια που αντιστρέφει τον μακαρισμό του Χριστού, όπως τον διέσωσε ο Παύλος στο γιαλό της Μιλήτου (πράξεις 21:35) και τον κάνει «μακάριον να λαμβάνει κανείς παρά να δίνει». Αν είναι μάλιστα δυνατό, όλοι να του δίνουν κι αυτός σε κανένα να μη προσφέρει. Το χειρότερο δε, να βλασφημάει αυτόν που του 'δωσε εκατό και του αφείρεσε ένα ή του 'δινε επί 30 ή 40 χρόνια και παράλειψε κάποια μέρα ή και δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Η συμπεριφορά του αυτή η παράλογη και ηθικά απαράδεκτη, χαρακτηρίζει δυστυχώς και τη σχέση του με τον Θεό. Συμπεριφορά που σημειώνεται στον αρχαιότερο ίσως συγγραφέα της Π. Διαθήκης τον Ιώβ (προμωσαϊκή περίοδος) και ισχύει ακόμη και σήμερα...

1. Ο Θεός «δίδει»

Κυριολεκτικά, «απ' Αυτόν πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι καταβαίνοντα» σε όλους εμάς (ιάκωβος 1:17). Κοίταξε σήμερα όλη την ημέρα μέσα σου και γύρω, σ' αυτά που είσαι, που έχεις, που χρησιμοποιείς, που απολαμβάνεις και κόλλησε στο καθένα μια ετικέτα «ΑΝΩΘΕΝ». «Άνωθεν»: ζωή, υγεία, εργασία, κατοικία, φίλοι, πνευματική συγγένεια, προστασία, οικογένεια. «Άνωθεν»: σωτηρία, δωρεά Πνεύματος, θεόπνευστη Βίβλος, ζωή χριστιανική, υπηρεσία αγάπης, ένταξη στο μοναδικό Σώμα του Χριστού (την Εκκλησία). Αλήθεια, φτάνουμε πολύ εύκολα και σύντομα – εάν είμαστε ειλικρινείς και ταπεινοί – στο συμπέρασμα-θέση «τι έχω, το οποίο δεν έλαβα;» (α κορινθίους 4:7).

2. Μήπως παραγνώρισες τον Δωρητή;

Υπάρχουν πολλοί που «λατρεύουν την κτίση μάλλον παρά τον Κτίσαντα» (ρωμαίους 1:24) και αποκαρδιωτικά πολλοί που απολαμβάνουν τα δώρα, χωρίς ν' αναγνωρίζουν ή και να ευχαριστούν τον Δωρητή. Πάγια συμπεριφορά πολλών... κίνδυνος και για μας. Για την αποφυγή του, ο Δαβίδ έγραψε τον ψαλμό του 103: «ευλόγει... και

μη λησμονείς πάσας τας ευεργεσίας αυτού». Διάβασε στα γόνατα τούτο τον κατάλογο· «τον συγχωρούντα, τον ιατρούντα, τον χορτάζοντα» και... πρόσθεσε τις δικές σου ιδιαίτερες από Θεού ευλογίες...

3. Η αμφισβήτηση ενός δικαιώματος

Προκλητικός αμφισβητησίας η γυναίκα του Ιώβ. Αναγνωρίζει στον Θεό την υποχρέωση να δίνει. Δέχεται, χρησιμοποιεί κι απολαμβάνει τα δώρα Του. Στην πνευματική της όμως αριθμητική έχει μείνει στην... πρόσθεση μόνον. Γιους, θυγατέρες, βόδια, πρόβατα, δούλους, καμήλες, σπίτια, όλα τα χρησιμοποιεί και τα χαίρεται. Όμως, ούτε μια φορά δεν «εγείρεται πρωί να προσφέρει ολοκαυτώματα» ευχαριστίας μαζί με τον σύζυγό της τον Ιώβ (1:5). Κι όταν ο Θεός στην παιδαγωγική Του «αφαιρεί» (1:21), όχι μόνο Του αμφισβητεί το δικαίωμα, αλλά συμβουλεύει τον άντρα της· «έτι κρατείς την ακεραιότητά σου; Βλαστήμησε τον Θεό και πέθανε» (2:9). Ποια τραγικότητα!..

4. Η δική σου απορία

Βέβαια ίσως δεν είναι τόσο ακραία η θέση σου, όμως συχνά απορείς και κλονίζεσαι. Φτάνεις να πεις· «γιατί το 'κανε αυτό ο Θεός;». Ή, «μπορεί να ενεργεί έτσι ένας Θεός αγάπης»; Ή, «ούτοι είναι ασεβείς και ευτυχούσι διαπαντός» (ψαλμός 73:12). Γιατί...

- γιατί να χάσω την κόρη μου, στα 25 της λουλουδιασμένα χρόνια;
- γιατί αυτή η αναπηρία, τώρα που πήρα τη σύνταξή μου κι είπα ν' αφιερώσω το χρόνο μου στο χριστιανικό έργο;
- γιατί μια τέτοια οικονομική καταστροφή, τώρα που είπα· «ψυχή μου... αναπαύου, φάγε, πίνε, ευφραίνου»;
- γιατί να χάσω τον άντρα μου, έπειτα από 30 χρόνια αρμονικής συζυγικής συμβίωσης;
- γιατί ο σεισμός να με κάμει άστεγο, έπειτα από 40 χρόνια νοικοκυριού και ευλογίας στο ιδιόκτητο σπιτικό;
- γιατί; γιατί; γιατί;

5. Η θέση του Ιώβ

Είναι απόλυτα σωστή και – αν το θελήσουμε – υποδειγματική για μας. Έχει 4 σημεία. Ας τα προσέξουμε:

- α. Ευχαριστεί τον Δοτήρα Θεό, ενώ απολαμβάνει τα αγαθά. Δεν περιμένει να τα χάσει για να θυμηθεί τον Θεό και να παραπονεθεί.**
- β. Τα δέχεται με αγιότητα ζωής. Προσέξτε κείνα τα «μήπως οι υιοί μου αμάρτησαν... ούτως έκαμνε πάντοτε» (1:5). Δεν μπορείς, σε λερωμένα χέρια να κρατάς τ' άγια δώρα του Θεού.**
- γ. Αναγνωρίζει στον Θεό το δικαίωμα να αφαιρεί (για διευκρίνιση· ο Θεός ποτέ δεν αφαιρεί τις βασικές πνευματικές Του ευλογίες, το κάνει όμως με τα υλικά αγαθά Του και τούτο για παιδαγωγικούς σκοπούς).**
- δ. Δοξάζει τον Δοτήρα, για όσο καιρό του 'χε εμπιστευθεί τα δώρα Του. Παραδέχεται ότι· «ο Κύριος δίδει και – συνεπώς – ο Κύριος έχει το δικαίωμα και να αφαιρεί (1:21). Κι όταν ο Δοτήρας αφαιρεί το δώρο Του, είναι όπως ο πατέρας αφαιρεί τη μεγάλη κούκλα από την αγκαλιά της κόρης του, για να τη σφίξει ολόθερμα στη δική Του αγκαλιά.**

6. Η δική μας πνευματική θέση

Λένε πως όταν ο μεγάλος ιεραπόστολος Hudson Taylor «έχασε» τη γυναίκα του, έκαμε την εξής προσευχή: «Θεέ μου Σε ευχαριστώ γιατί μου τη χάρισες 38 χρόνια. Ήτανε δική σου ευλογία. Εσύ έδωκες, Εσύ αφάιρεςες, ας είναι το όνομά Σου ευλογημένο» (1:21). Για ποιο από τα αγαθά του Θεού που επί χρόνια χάρηκες κι απόλαυσε, έκαμες μια όμοια προσευχή; Είπες...

- Κύριε, τώρα που δεν μπορώ πια να τρέξω για Σένα, Σ' ευχαριστώ για τα 40 χρόνια, που είχες χάρισει φτερά στα πόδια μου.
- Κύριε, τώρα που πήρες τον σύζυγό μου κοντά Σου, διαπιστώνω πόσο πλούσιο ήτανε το δώρο Σου στη ζωή μου και Σ' ευχαριστώ για τα χρόνια που μου τον χάρισες.
- Κύριε, τώρα που... («εν ημέρα δυστυχίας σκέπτου», εκκλησιαστής 7:14).

Είναι τέτοια, η πνευματική σου τοποθέτηση; Αν ναι, θα 'χεις πάντοτε χαρά και νίκη. Αν όχι, θα 'σαι ο θλιμμένος και μεμψίμοιρος, ο αγιάτρευτος μοιρολάτρης της πνευματικής ζωής.

7. Γιατί ο Θεός «αφαιρεί»

Πολλές, οι απαντήσεις. Ανακεφαλαιώνουσα ίσως αυτή του Ιώβ 42:9,12. «Τότε... ο Κύριος εδέχθη το πρόσωπον του Ιώβ... και ευλόγησεν τα έσχατα του Ιώβ». Και μου 'ρχεται τούτη η σκέψη:

- μήπως, κάποτε η καρδιά μου ακουμπάει στα δώρα και ξεχνάει τον ευλογημένο Δωρητή!..
- μήπως, το αγκάλιασμα των δώρων, δεν αφήνει χώρο στην αγκαλιά μου για τον Θεό και την λατρεία Του!..
- μήπως, θαμμένος μέσα και κάτω από τα δώρα δεν μπορώ να δω τον Θεό, ούτε «Αυτός να δεχθεί το πρόσωπό μου»!..

Και μου 'ρχεται τότε στα χείλη, τούτη η προσευχή: «Αν αυτό συμβαίνει, κάμε την επέμβασή Σου, όσο κι αν είναι επώδυνη, Κύριε. Τοποθέτησέ με σωστά απέναντι στα δώρα σου και κυρίως απέναντί Σου. Δέξου, το πρόσωπό μου. Ευλόγησε τα έσχατά μου μάλλον παρά τα πρώτα. Εσύ, ο Κύριος. Για τη δική Σου δόξα».

Συμπέρασμα

Μας το δίνουν αβίαστα τα 5 «έτι» του αναγνώσματός μας (1:16-18 & 2:3,9). Η πολεμική μηχανή του εχθρού άδειασε ριπές εναντίον του πιστού Ιώβ: μηνυτής, κι άλλος μηνυτής. Ο τελευταίος με τη χαριστική βολή του θανάτου και των δέκα παιδιών. Και ο Ιώβ... «έτι κρατεί». Πέμπτος μηνυτής, η λέπρα. Και η απορημένη γυναίκα του, τον ρωτάει: «έτι κρατείς;». Η απάντηση είναι, ναι. Γιατί «ο Κύριος έδωσε και ο Κύριος αφείρεσε, ας είναι το όνομά του ευλογημένο».

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΘΕΜΑΤΩΝ

1.Αγάπη σε έργο, η	170
2.Άγιος στην οργη Του	174
3.Αναποφάσιστοι, οι	73
4.Άνθρωποι δυσλεκτικοί	162
5.Άνθρωπον ουκ έχω	100
6.Απρόθυμος εθελοντής	193
7.Ατέλειωτο βιβλίο, το	147
8.Αυτόκλητος επισκέπτης	152
9.Για σένα	166
10. Δανιήλ και οι φίλοι του, ο	
α. Οι φίλοι του Δανιήλ	104
β. Η συγκρότησή τους	107
γ. Το περιβάλλον τους	110
δ. Η απόφασή τους	113
ε. Η δοκιμασία τους	116
ς. Η νίκη τους	119
11. Διακονία του λόγου και τοις αγίοις	63
12. Δωρεάν μέχρι πού;	83
13. Εάν... δεν δώσετε	56
14. Εκ πυρός αρπάζοντες	97
15. Εκ του ουρανού άρτος, ο	71
16. Έλεος και Αλήθεια	57
17. Ελευθερία	125
18. Ελπίδα μη έχοντες	122
19. Εξουσία του Ιησού, η	197
20. Ηθική Του δόξα, η	76
21. Ήλθε ή Τον περιμένουμε;	157
22. Θεός μου, Βράχος μου	168
23. Ιδού, στην Αποκάλυψη	86
24. Ικεσία της πίστεως, η	178
25. Ισόβιος χοή, η	88
26. Καρπός του Πνεύματος, ο	
α. Αγάπη	10
β. Χαρά	14
γ. Ειρήνη	19
δ. Μακροθυμία	23
ε. Χρηστότης	26
ς. Αγαθωσύνη	29
ζ. Πίστις	33
η. Πραότης	37
θ. Εγκράτεια	41

27. Καύχηση;	80
28. Λύτρο για την ψυχή	77
29. Μήνυμα του Παύλου, το	209
30. Νύχτα της λογοδοσίας, η	200
31. Ξύπνησε, εσύ που κοιμάσαι	139
32. Ολιγόπιστοι	155
33. Όλοι ζητούν Εσένα	181
34. Όστις εγεννήθη εκ του Θεού	187
35. Όταν ο Θεός αφαιρεί	218
36. Ποιείν τε και διδάσκειν	196
37. Πόσον οφείλεις	189
38. Πρόβατα χωρίς ποιμένα	216
39. Προειδοποιήσεις του Κυρίου, οι	136
40. Προσευχή του συντετριμένου, η	213
41. Πρόσωπο της αχαριστίας, το	203
42. Ριζοσπαστική λύση, η	207
43. Σκιά του Πάθους, στη	91
44. Σπορά και θερισμός	47
45. Σχίσμα δι' Αυτόν	185
46. Τι έκαμες;	150
47. Τριπλή πρόσκληση, η	160
48. Φιλαυτία και αλτροπισμός	142

ευρετήριο Προσώπων

- Αβδε-νεγώ – 108, 120
Αβραάμ – 183
Αγρίππας – 18, 209
Αζαρίας – 109
Αιμίλιος Παύλος – 91, 95
Αϊνστάιν – 161
Αισχύλος – 127, 131
Ακύλας – 145
Αλέξανδρος Μέγας – 38, 126, 207
Ανανίας – 109, 148, 176
Αντιγόνη – 131
Αποδημητής – 112
Απόλλων – 42
Απόλλων Φοίβος – 134
Απολλώς – 37
Αρίσταρχος – 145
Αρίων – 192
Ασκληπιός – 18
- Βάαλ – 74, 75
Βαλτάσαρ – 121
Βάμβας – 131
Βαρνάβας – 31
Βαρτίμαιος – 104
Βουνιάνος – 112
- Δαβίδ – 26, 38, 58, 59, 60, 78, 92, 117, 215
 Δανιήλ – 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 112,
 113, 114, 117, 119, 120, 121, 123, 128
Δαρείος – 104, 111, 112, 116, 117, 120
Δίας – 59
Δομιτιανός – 110
- Επαφρόδιτος – 89
Επίκουρος – 84
Ερμαφρόδιτος – 158
Εσθήρ – 120
Εύα – 98
Ευριπίδης – 127
Εύτυχος – 139
- Ζακχαίος – 104, 152, 153
Ζήνων – 84

Ηλέκτρα – 131
Ηλίας – 74, 117, 169
Ηρώδης – 157
Ηρωδιάδα – 157, 159

Ιάκωβος – 73, 171, 209
Ιούδας – 110
Ισαάκ – 183
Ιωακείμ – 97
Ιωάννης – 65, 78, 86, 110, 171, 176
Ιωάννης ο Πρόδρομος – 113, 158, 209
Ιώβ – 209, 218, 219
Ιωσήφ – 113, 120
Ιωσήφ (Αριμαθαίας) – 31

Κάλβος Ανδρέας – 133
Λάζαρος – 83, 142
Λουκάς – 102, 145, 194
Λωίδα – 52, 54, 66, 69
Λωτ – 97, 98

Μαθουσάλας – 23
Μαρία – 80
Μάρκος – 204
Μισαήλ – 109
Μισάχ – 120
Μπετόβεν – 180
Μωυσής – 40, 74, 78, 104, 113, 168, 169, 183, 184

Ναθαναήλ – 80
Ναβουχοδονόσορ – 105, 111, 112, 120
Νικόδημος – 37, 104
Νώε – 183

Οιδίποδας – 131
Ονήσιμος – 26

Πανδώρα – 179
Πασκάλ – 99, 100
Παύλος – 10, 19, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 36, 40, 41, 42, 47, 53, 63,
65, 69, 78, 88, 89, 98, 101, 104, 115, 116, 117, 122,
132, 133, 134, 135, 136, 139, 144, 145, 146, 147, 168,
172, 189, 202, 209, 210, 213, 218

Περσέας – 91, 94
Πέτρος – 24, 27, 65, 117, 133, 138, 147, 155, 156, 166, 181, 187,
195, 206

Πιλάτος – 167, 197, 205
Πλάτων – 37, 129, 203
Πλούταρχος – 91, 95, 142
Πρίσκιλλα – 145

Σαμαρείτισσα – 104, 181
Σαούλ – 81, 177
Σαπφείρα – 148, 176
Σάρρα – 183
Σβάιτσερ – 172
Σεδράχ – 102, 108
Σίμων (ο Κυρηναίος) – 160
Σίμων (ο Φαρισαίος) – 153
Σολομώντας – 58
Σοπέν – 161
Σοφοκλής 127
Στεφανάς – 65
Στέφανος – 197
Σωκράτης – 37, 38, 129, 203

Τιμόθεος – 25, 90, 116
Τίτος (ο Ρωμαίος) – 95
Τσαϊκόφσκι – 204

Φαίδων – 37
Φαραώ – 74, 183
Φήλικας – 150
Φήστος – 98
Φιλήμων – 26
Φίλιππος – 80, 102

Χήρα Ναϊν – 143

Ωνάσης – 81

Ευρετήριο Βιβλικών περικοπών

ΓΕΝΕΣΗ 2: 4/127. 8/127. 18/100 – **3:** 6/98 – **4:** 1/189 – **12:** 10/98 – **19:** 12–23/97. 26/98 – **23:** 11/56.

ΕΞΟΔΟΣ 16: 1–36/72. 3/71. 8/71 – **30:** 11–16/77 – **33:** 15/169. 22/169.

ΑΡΙΘΜΟΙ 12: 3/40 – **28:** 4/88.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ 8: 17–18/201 – **26:** 16–19/75 – **30:** 19/73,75,127 – **32:** 4/168. 6/168. 18/168. 31/168.

ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ 24: 15/75,127.

Α΄ ΣΑΜΟΥΗΛ 15: 13–15/177.

Β΄ ΣΑΜΟΥΗΛ 12: 16/209 – **24:** 18–23/56.

Α΄ ΒΑΣΙΛΕΩΝ 18: 21/74,97 – **19:** 3/117.

Α΄ ΧΠΟΝΙΚΩΝ 16: 41/62.

ΙΩΒ 1: 1/218. 5/219,220. 16–18/221. 21/219,220 – **2:** 3–9/221. 9/219. 10/218 – **5:** 21/43 – **23:** 24/78 – **42:** 6/209. 9/221. 12/221.

ΨΑΛΜΟΙ 4: 8/21,140,155 – **8:** 5–7/95 – **14:** 1–3/26 – **18:** 1–6/168 – **23:** 1/217. 5/71. 6/196 – **25:** 10/60 – **27:** 10/102 – **32:** 5/163 – **39:** 1/43 – **40:** 5/16. 11/58 – **42:** 2/160 – **49:** 7/78 – **51:** 1/

177,214. 2/214. 3/213. 4/213. 10/208,214. 12/215. 15/215 – **57:** 10/60 – **61:** 7/58,59,60 – **63:** 11/160 – **73:** 2/157. 12/219. 13/157. 15/101 – **85:** 14/59 – **86:** 5/214. 15/23,214 – **90:** 12/190 – **103** /16,218. 1–5/93. 1–13/102. 3/214. 5/214. 8/25 – **119** /137. 57/75. 105/122. 115/151 – **127:** 2/140 – **130:** 7/208 – **139:** 14/203 – **141:** 3/43.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ 2: 6/56. 10/51 – **3:** 3/57,58. 4/57 – **6:** 6/140. 10/140 – **9:** 12/51 – **10:** 4/51. 19/43 – **11:** 25/51 – **12:** 11/51. 24/51 – **13:** 18/51 – **14:** 1/51. 13/15. 22/58. 23/43,51,140 – **15:** 1/43. 4/43 – **16:** 31/54 – **17:** 13/51 – **18:** 6/43 – **19:** 15/140 – **20:** 13/140. 28/58 – **23:** 17/139. 34/150 – **26:** 12/51 – **27:** 20/98 – **30:** 19/55.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 2 /15 – **3:** 1/204 – **4:** 9–12/109. 12/113 – **5:** 12/140. 14/182 – **7:** 14/220 – **12:** 1/50,53,71. 1–5/178.

ΗΣΑΪΑΣ 1: 6/207,210 – **5:** 1–4/203. 4/205 – **9:** 6/20 – **13:** 14/216 – **26:** 3/21,35 – **42:** 22/214 – **45:** 22/182 – **46:** 4/161 – **49:** 16/210 – **50:** 4–5/76 – **51:** 1/160 – **52:** 7/22 – **53** /80. 1–3/76. 4–6/166. 5/94. 7/76 – **56:** 4/71 – **59:** 7/19 – **62:** 11/38 – **64:** 1/77.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ 8: 6/150 – **13:** 13/102 – **15:** 16/16 – **17:** 5/101. 9/136,137 – **22:** 18–30/98 – **31:** 3/150.

ΘΡΗΝΟΙ 3: 22–23/215.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ 11: 19/208 – 34: 12/216 – 36: 26/208.

ΔΑΝΙΗΛ 1: 4/110. 8/105,106,113. 10/114. 12/113,114 – 2: 17/109,113. 18/113,117. 28/114 – 3: 12/114. 28/105,121. 29/105 – 6: 10/104. 13/114.

ΑΜΩΣ 4: 11/99.

ΙΩΝΑΣ 1: 5/139 – 3: 5–9/209.

ΜΙΧΑΙΑΣ 6: 8/62.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ 3: 2/99 – 9: 9/38.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ 3: 10/190.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ 3: 1/209 – 4: 17/209 – 5: 5/37. 6/71. 7/60. 9/22. 28/152. 39/38. 44/190 – 6: 4/51. 15/165. 24/75. 25/200. 26/16. 30/155 – 7: 7/208. 15/174. 21/211. 24/169. 29/197 – 8: 8/153. 10/34. 26/155 – 9: 2/83. 17/208. 36/216 – 10: 5/22. 8/56. 16/216. 36/185. 38/84,161. 42/87 – 11: 19/181. 28/136,178. 28–30/160. 29/38,76,174,182 – 12: 11/216. 20/34. 26/152. 34/30. 38/152. 45/137 – 13: 8/37. 27/50. 55/80 – 14: 1–12/157. 24/117. 31/156 – 15: 28/156 – 16: 18/169,186,187. 24/84,152. 26/77,182,202 – 17: 8/169. 20/198 – 18: 12/216. 20/86. 21–35/24. 23–35/163. 30/25. 35/164,165 – 19: 11/44. 16–30/193. 17/30,152. 21/56. 25–26/208. 26/83. 30/153 – 20: 3/190,211. 15/30. 20–23/171 – 21: 1–11/93. 12–17/174. 12–13/175. 23/197.

28/83. 31/153. 33–46/206. 34/204. 37/158 – 22: 11/138 – 23: 3/211. 4/161. 23/61. 37/152 – 24: 46/141 – 25: 3/138. 5/140. 19/87. 21/31. 26/31 – 26: 14/166. 41/140. 42/88 – 27: 22/205 – 28: 18/199. 19/178,196.

ΜΑΡΚΟΣ 1: 15/33,136. 22/197. 37/181 – 2: 21–22/207 – 3: 5/174. 17/20 – 4: 3/37. 19/98. 27/50. 28/50. 40/34 – 6: 1/143. 1–29/157. 48/152 – 9: 24/34. 35/198. 50/19 – 10: 17–31/193. 27/83. 32/94. 48/104 – 11: 1–11/93. 9/91. 15–17/175. 22/184 – 12: 1/203. 1–12/206. 6/197 – 15: 41/66.

ΛΟΥΚΑΣ 1: 68/95. 79/21 – 2: 7/80. 14/20. 20/15. 52/57 – 4: 1/197. 36/198 – 5: 29/152 – 6: 38/56. 44/182 – 7: 7/153. 23/158. 34/181. 36/152,153 – 8: 5/48,49 – 9: 23/190. 51/94. 57–68/137. 58/81 – 10: 6/20. 19/198. 20/16. 37/61. 42/73,75 – 11: 27/194 – 12: 1/136. 7/16. 13–21/200. 15/137. 16–21/151. 19/182. 28/34. 48/201 – 13: 5/136. 6–9/33. 26/137 – 14: 13/160. 23/98. 26/88. 28/137 – 15: 16/71,181. 18/164 – 16: 1–13/189 – 17: 3/163. 5/35. 10/189 – 18: 11/213. 13/209. 18–30/193 – 19: 1–10/152. 5/152. 13/204. 29–44/93. 41/20. 45/175 – 20: 9–19/206. 15/203 – 21: 34/99 – 22: 24/171. 27/81,84,198,211. 53/199 – 23: 26/160. 34/94. 50/31 – 24: 13–31/178. 25/137. 28/152. 49/199.

ΙΩΑΝΝΗΣ 1: 12–13/187. 14/76,77. 18/205. 29/95. 46/80 – 2: 2/152. 14–17/175 – 3 /187. 7/10,208. 8/10. 16/13,71,93,192 – 4: 6/211. 10/83. 24/176. 34/

142,196,211. 36/16 – 5: 1–18/
100. 11/196. 19/81. 40/136,152
– 6: 27/196. 30–51/71,72. 51/
71. 68/158 – 7: 15/81. 17/152.
30–44/185. 43/185 – 8: 7/196.
10/38. 32/130. 36/130,132 – 9:
4/178. 11/196. 39/196 – 10: 3/
217. 4/217. 11/216. 14/216. 16/
217. 18/94,198. 28/134 – 11: 3/
142. 39–44/83 – 12: 12–19/93.
25/171 – 13: 1/13,196,198. 1–
17/76,170. 5/170. 9/102. 12/
196. 14/191,196. 15/196,213.
17/211. 34/196. 35/11 – 14: 1/
21. 5/71. 6/130,167,197. 9/205.
27/21 – 15: 4/178. 5/177. 8/33.
14/181 – 16: 33/17,20 – 17 /11.
8/56. 11/108. 13/15. 14/196. 15/
108. 16/107. 22/196 – 18 /166.
38/198 – 19: 23/171 – 20: 7/16.

ΠΡΑΞΕΙΣ 1: 1/196,211 – 2: 1–
4/147. 15/90. 23/206. 37/148.
37–41/147. 41/148 – 3: 6–8/147
– 4: 1–4/147. 12/72,158,182.
19/115. 32/148. 32–35/147. 35/
56,69 – 5: 3–6/176. 12/148. 12–
14/147. 13/148,175. 14/149 – 6:
2/65. 3/10,14,16. 4/63,64. 5/34.
10/197 – 7: 51/37 – 10: 38/76 –
11: 24/31 – 13: 2–3/64. 52/15 –
14: 15/101 – 15: 17/181 – 17:
22–31/97. 25/189 – 20: 9/139.
19/89. 31/136. 33/145. 35/
27,145 – 21: 35/218 – 24: 25/
150 – 26: 20/209. 24/98.

ΡΩΜΑΙΟΥΣ 1: 16/209,212. 24/
218. 30/99 – 2: 4/24,27. 7/83.
16/209 – 3: 10/150. 16/19. 23/
77,213. 24/83. 26/59 – 5: 1/
20,89. 3/17. 5/25,179. 10/
19,20,63. 11/63. 15/129 – 6: 2/
185. 16/128. 17/130,132. 18/
130,133 – 7: 7–25/207. 14/
42,207. 17/207. 23/42. 24/207 –

8: 2/42,133. 3/83. 4/10,14. 8/
14,143. 15/10,14. 21/130,134.
24/10. 32/211. 37/17 – 10: 8/
33,71. 12/154,182,190 – 11: 12/
27,28. 13/23. 14/23 – 12: 1/
88,190. 11/10. 13/66. 21/31. 26/
56 – 13: 10/12. 11/141. 18/192
– 14: 7/146. 10/44. 12/
78,200,204. 17/15 – 15: 1/
142,143,191. 3/143. 4/213. 13/
179. 25/65. 27/192 – 16: 3/102.
4/145.

Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 1: 5/154. 9/
116. 23–24/158 – 2: 10/203. 12/
210 – 3: 3/14. 6/37. 7/37. 11/
169,214. 15/194. 16/10. 21/101
– 4: 5/134. 7/218. 12/89. 13/89.
21/39 – 5: 6/136. 7/94,206 – 6:
12/144. 13/44. 19/176 – 7: 15/
21. 21/44. 37/41,199 – 8: 1/12 –
9: 1/144. 8/32. 19/135. 24–27/
84. 25/42,44,118 – 10: 1–12/
168. 15/65. 23/135. 24/145. 33/
144,145 – 12: 4/65 – 13: 1–8α/
170. 1–13/41. 5/12. 6/31,192.
13/10. 14/24 – 15: 10/89. 16/
153. 57/120 – 16: 3/65. 15/63.

Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 2: 4/89. 11/
111,188. 17/114 – 3: 17/
129,132 – 4: 16/214 – 5: 17/84.
18/63. 19/63,64. 20/64 – 6: 6/
28. 10/154. 17/107,177,185. 18/
210 – 7: 1/175. 4/17 – 8: 3/54.
5/56. 9/170. 13/69 – 9: 8/212.
10/49. 15/83,170,205 – 10: 1/
38. 3/14. 15/35 – 11: 8/65. 21/
211. 21–23/85. 21–29/186. 29/
191 – 12: 10/211. 12/36. 15/
84,89,211 – 13: 4/17. 9/17. 11/
19.

ΓΑΛΑΤΕΣ 1: 12/209,212 – 2:
11–14/104. 18/215. 20/
84,144,190. 21/83 – 3: 24/208 –

4: 8/128. 9/210 – 5: 1/132. 5/10.
16/26. 17/14. 19–21/26. 20–21/
14. 21/14. 22/24,33. 22–23/
10,14,26 – 6: 1/40. 7/
47,50,53,201. 8/14,50. 10/
50,53.

ΕΦΕΣΙΟΥΣ 2: 3/14. 4/61,190.
12/122. 14/20,89,96. 17/20. 19/
63,123 – 3: 7/84 – 4: 2/25. 15/
59. 28/66. 30/10,37. 31/210. 32/
28 – 5: 2/190. 8/29. 9/29. 18/
10,14,16.

ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 1: 3/89. 6/
117,155. 20/123. 24/89. 29/
89,118 – 2: 1/88. 3–11/81. 4/
145. 9–11/82. 12/204. 17/88.
22/55 – 3: 1/17. 7/194. 8/202. 9/
194,202. 10/89 – 4: 4/17. 7/21.
13/43,84.

ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 1: 10/212. 20/
20. 21/20. 23/184. 29/84 – 2: 2/
12. 10/159. 13/210 – 3: 2/39.
12/28. 15/21.

Α΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 1: 3/172.
6/17. 9/210 – 2: 8/89 – 5: 8/184.
13/12. 14/25. 15/31. 19/10,37.
23/190 – 6: 11/184.

Β΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ 1: 3/36 –
2: 10/61. 13/192. 17/212 – 3:
11/84,145. 12/84. 16/170.

Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 1: 19/55 – 2: 5/
78. 10/32 – 5: 10/191 – 6: 6/
182. 8/44. 10/137. 12/118. 18/
66,201.

Β΄ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 1: 12/117. 14/
84 – 2: 2/3. 4/186 – 3: 2/99. 10/
25. 12/116. 17/32,212 – 4: 6/
88,89,90. 7/117. 11/102. 16/
101.

ΤΙΤΟΝ 1: 5/141. 11/166 – 2: 12/
98 – 3: 2/40. 3/128. 4/27. 5/60.
14/66.

ΕΒΡΑΙΟΥΣ 1: 1/158,197,205 –
2: 3/206. 6/95. 9/206. 15/123 –
5: 12/190 – 6: 1/134. 4/10 – 7:
26/76 – 9: 12/78. 14/175 – 10:
24/70. 34/17. 38/132 – 11: 1/10.
6/35,87,120,181,183. 7/183. 7–
35/117. 11/183. 17/183. 24/
85,183. 24–26/104,113. 25/74.
27/184. 30/184. 33–36/85. 34/
184 – 12: 1/38,113,156,185. 1–
2/173. 2/27,161. 4/111. 14/22 –
13: 6/101. 13/107. 20/216.

ΙΑΚΩΒΟΥ 1: 3/184. 4/118. 5/
56. 8/73. 17/218. 26/42. 27/65 –
2: 5/34. 13/61. 14/70. 15/56,66.
16/56,211. 17/34. 22/34,70,184
– 3: 17/22. 18/22 – 4: 8/
102,175. 16/99. 17/26 – 5: 7–8/
25. 16/164. 19/210.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ 1: 10/138. 15–16/
175. 18–19/79 – 2: 3/27. 5/88.
9/4. 16/133,134. 19–23/76. 23/
38. 25/216 – 3: 4/39. 20/23 – 4:
2/53. 12/117 – 5: 7/17. 9/166.
18/118.

Β΄ ΠΕΤΡΟΥ 1: 3/71,84. 4/
30,210. 8/145. 10/
74,75,105,141. 11/194 – 2: 10/
14. 14/98. 19/127,131 – 3: 15/
24.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 1: 5/29. 7/
175,177. 9/78,163,175. 10/214
– 2: 16/54. 21/61. 29/188 – 3: 9/
187. 16/192. 18/70 – 4: 4/17. 7/
182,192. 8/11,187. 10/78. 11/
187,192. 14/11. 19/94,190. 20/
11 – 5: 1/187. 4/120,187. 18β/
188. 19/30.

Β' ΙΩΑΝΝΟΥ 4/61.

Γ' ΙΩΑΝΝΟΥ 3-4/61. 8/192.

ΙΟΥΔΑ 22/60. 23/60,97.

**ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ 1: 5/73. 18/86 –
2: 10/116 – 3: 1/136. 8/86. 11/
86. 16/140. 20/86,150,152,177
– 6: 2/118. 16/174 – 12: 11/120.
20/86 – 14: 12/184 – 18: 4/107
– 19: 11-16/174 – 21: 3/87. 5/
87. 6/83 – 22: 7/86. 10/86. 12/
87.**

«Δαπανήσασα τὰ πάντα»

Στὴν καθημερινὴ ζωὴ ὅταν τὸ ποτήρι σου ἀδειάσει τὸ φέρνεις κάτω ἀπὸ τὴ θρύση, ὅταν τὸ ψυγεῖο σου δὲν ἔχει τίποτα τρέχεις στὸ σουπερ-μάρκετ, ὅταν οἱ δυνάμεις σου σ' ἐγκαταλείπουν τρέχεις στὸ γιατρό, ὅταν ἐξαντλήσεις τὰ ἐπιχειρήματά σου ἄκαρπα στὸν Ἐφορο σπεύδεις γιὰ βοήθεια στὸ Δικηγόρο, κ.λ.π. κ.λ.π.

Ὁμοια καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Ὅσο ἔχεις δυνάμεις πού ἐμπιστεύεσαι, πλοῦσις, ὀμορφιὰ πού θαυμάζεται, θρησκεία πού ἀγαπᾷς, ἀγάπη πού θαρρεῖς... νοιώθεις πὼς «γιατὶ γὰρ ἐγκαταλείπει; Τί θὰ μοῦ προσφέρει; Δὲν ἔχω τίποτα πρὸς ἄλλα».

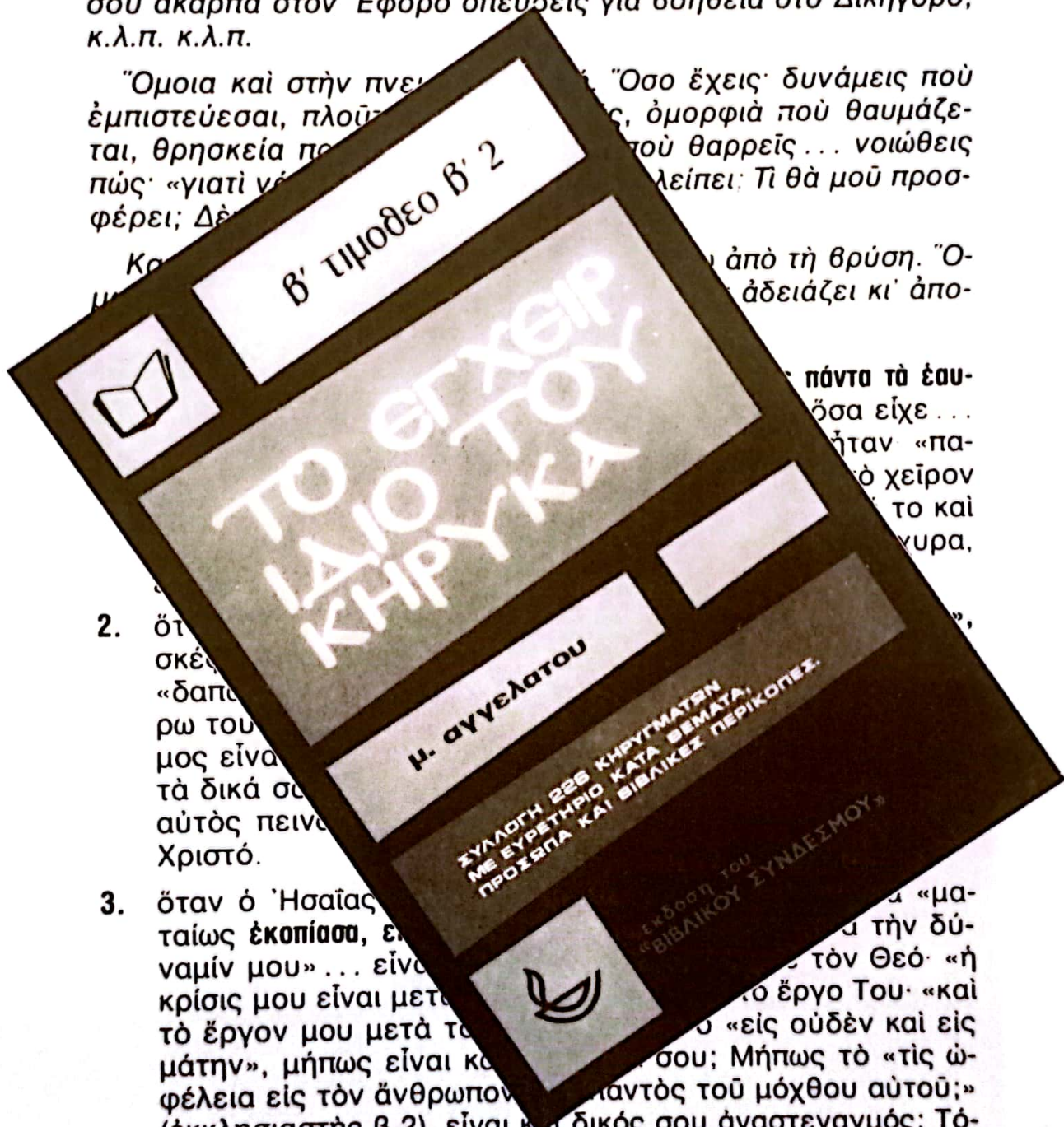
Καὶ ὅταν ἀποτύχεις ἀπὸ τὴ θρύση. Ὁμοῦσα ἀδειάζει κι' ἀποκαθάρσει τὸ ποτήρι σου.

Ὅταν πάντα τὸ ἐου-
 ὅσα εἶχε...
 ἦταν «πα-
 ὁ χεῖρον
 το καὶ
 κυρα,

2. ὅταν σκέψῃς «δαπάνησάς σου τὰ δικά σου αὐτὸς πεινᾷ Χριστό.

3. ὅταν ὁ Ἡσαΐας ματαίως ἐκοπίσῃ, ἐπισημασθῇ τὴν δύναμίν μου»... εἶναι κρίσις μου εἶναι μετὰ τὸ ἔργον μου μετὰ τὴν μάτην», μήπως εἶναι καὶ ἐξουσία σου; Μήπως τὸ «τίς ὠφέλεια εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν μόχθου αὐτοῦ;» (ἐκκλησιαστής β 2), εἶναι καὶ δικός σου ἀναστεναγμός; Τότε, ρίξε τὴ μερίδα σου στὸν Κύριο.

4. ὅταν ὁ τραγικὸς πατέρας τοῦ σεληνιαζόμενου ἀγοριοῦ (ματθαῖος ιζ 17), αὐτὸς τίποτα δὲν μπόρεσε καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ πού τὴ βοήθειά τους ζήτησε «οὐκ ἠδυνήθησαν», τότε... «προσηλθεν... γονυπετῶν». Ἕνα συγκλονιστικὸ γονάτισμα, ἔπειτα ἀπὸ μιά συγκλονιστικὴ συναίσθησις ἀδυ-

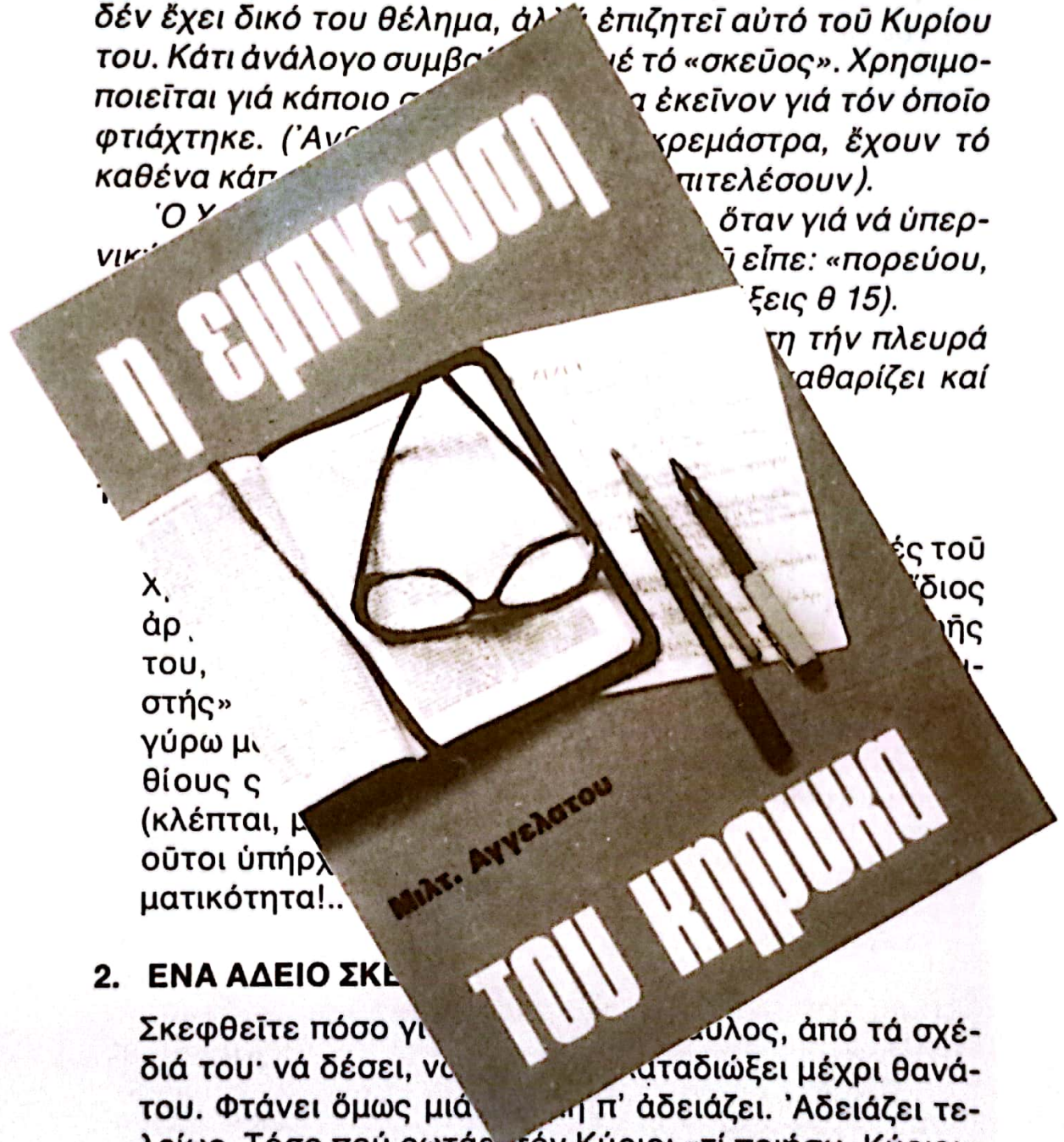

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΑΝ ΣΚΕΥΟΣ

Μέ πολλή χαρά του, ό Παῦλος όνόμαζε τόν έαυτό του «δούλο Χριστού» (ρωμαίους α 1, φιλιππησίους α 1, τίτος α 1, γαλάτες α 10, κλπ.). Καί βέβαια δούλος είναι εκείνος πού δέν έχει δικό του θέλημα, αλλά έπιζητεί αυτό του Κυρίου του. Κάτι ανάλογο συμβαίνει μέ τό «σκεῦος». Χρησιμοποιεῖται γιά κάποιο σκοπό πού θέλει ο άνθρωπος γιά τόν όποιο φτιάχτηκε. (Άνθρωποι, κρεμάστρα, έχουν τό καθένα κάτι πού πειτελέσουν).

Ό Χριστός πού θέλει τόν άνθρωπο, όταν γιά νά υπερνική τόν άνθρωπο, είπε: «πορεύου, όπως ούς ξεις θ 15).

τη τήν πλευρά καθαρίζει και

χ,
άρ,
του,
στής»
γύρω με
θίους ς
(κλέπται, μ
ούτοι υπήρχ
ματικότητα!..

ές του
διος
ής
-

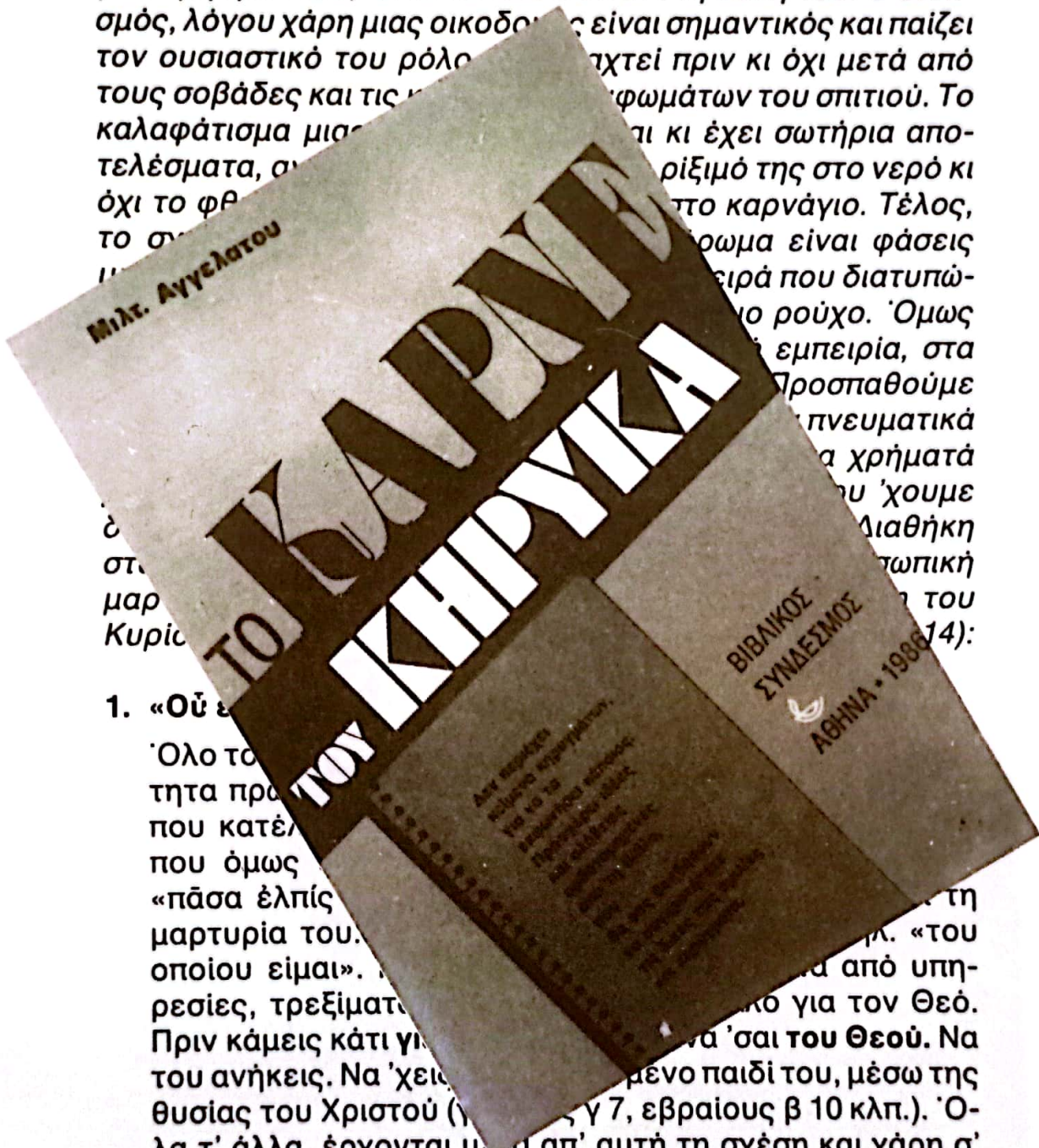
2. ΕΝΑ ΑΔΕΙΟ ΣΚΕ

Σκεφθείτε πόσο γ... Παῦλος, από τά σχέδια του· νά δέσει, νά καταδιώξει μέχρι θανάτου. Φτάνει όμως μία... π' άδειάζει. Άδειάζει τελείως. Τόσο πού ρωτάει τόν Κύριο· «τί ποιήσω, Κύριε;» (πράξεις κβ 10). Μετάνοια και έπιστροφή στόν Χριστό, τούτο άκριβώς σημαίνει. Ν' άδειάσεις από τά δικά σου και νά ζητήσεις νά σε γιομίσει και νά σε χρησιμοποιήσει ό Κύριος. Νά θεωρήσεις όσα σχέδιασες πρίν και χωρίς τόν Χριστό «σκύβαλα και ζημία» (φιλιππησίους γ 8).

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ο τίτλος είναι αυτεξήγητος. Ένα πράγμα αξίζει όχι μόνο γιατί ζυγίζει τόσο, αλλά και διότι είναι στη θέση του. Ο οπλισμός, λόγω χάρη μιας οικοδομής είναι σημαντικός και παίζει τον ουσιαστικό του ρόλο. Πρέπει να σφραγιστεί πριν κι όχι μετά από τους σοβάδες και τις κλειδαριές των τειχεμάτων του σπιτιού. Το καλαφάτισμα μιας οροφής πρέπει να γίνει κι έχει σωτήρια αποτελέσματα, σ' αυτή την περίπτωση η οροφή πέφτει στο νερό κι όχι το φθαρμένο κτίριο. Το σφράγισμα του κτηνοτροφικού κτηρίου, το σφράγισμα του αεροπορικού αεροπλάνου είναι φάσεις

Μιλτ. Αγγελατού

...προσπαθούμε να πνευματικά χρήματά του 'χουμε Διαθήκη στωπική του Κυρίου (14):

1. «Οὐκ ἐστὶν ἐπιφανὴς ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ὅτι ὅλο το σῶμα ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (1η Κορινθίους 13:1-2).
«πᾶσα ἐλπίς ἐστὶν ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (2η Κορινθίους 1:5).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (3η Κορινθίους 3:18).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (4η Κορινθίους 4:13).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (5η Κορινθίους 13:1-2).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (6η Κορινθίους 3:18).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (7η Κορινθίους 13:1-2).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (8η Κορινθίους 3:18).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (9η Κορινθίους 13:1-2).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (10η Κορινθίους 3:18).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (11η Κορινθίους 13:1-2).
«...ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου...» (12η Κορινθίους 3:18).

2. «Ὦ καὶ λατρεύω» (πράξεις κζ 23)
Σημαντικό τούτο το «λατρεύω», αλλά μπορείς να το φα-

«ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΡΕΙ»

Είναι μια φράση που αποδίνεται στον αρχαίο Εφέσιο φιλόσοφο Ηράκλειτο, που η σκέψη του ήταν τόσο βαθιά και σκοτεινή, που όπως ο Σωκράτης κάποτε είπε: «χρειαζόταν Δήλιος δύτες γινώσκοντες να βοηθηθεί». Όλα, αλλάζουν τίποτε δεν είναι σταθερό. Ο κόσμος μας είναι ένας κόσμος αντιθέσεων. Οι αντιθέσεις, βγαίνουν από τον κόσμο. Ελάτε να δούμε την οπτική της Α' Επιστολής της Αποστόλου Παύλου στην Κόρινθο, που αν μάλιστα αναλογιστούμε στην παλαιότητα των αντιθέ-

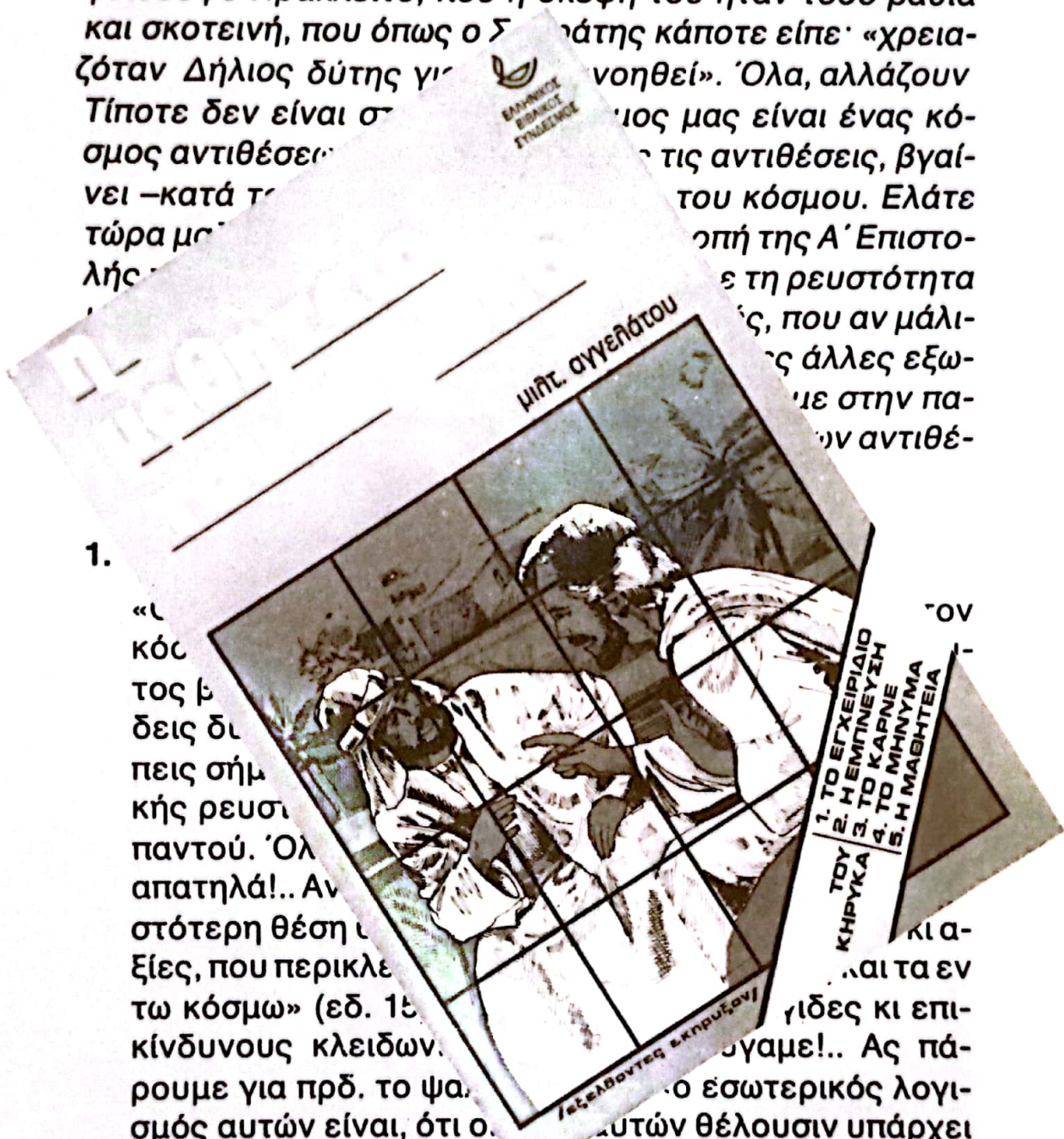
1. «... ο κόσμος βγαίνει από τον κόσμο...» (εδ. 15) κίνδυνους κλειδών... Ας δούμε όμως αναλυτικά 5 έννοιες ή χώρους, του όρου «κόσμος».

1.

«... ο κόσμος βγαίνει από τον κόσμο...» (εδ. 15) κίνδυνους κλειδών... Ας δούμε όμως αναλυτικά 5 έννοιες ή χώρους, του όρου «κόσμος».

α. «τα εν τω κόσμω» (εδ. 15)

Αν μπορούσαμε να σταθούμε σε μια διαστημική εξέδρα και να βλέπαμε καθαρά και λεπτομερειακά τον κόσμο μας, όχι τόσο τα βουνά και τα ποτάμια,

≡≡≡ Τα δάκρυά μας γίνονται συχνά το ≡≡≡
τηλεσκόπιο που μας βοηθάει να δούμε
καθαρότερα και μακρύτερα.

Στο ηλιακό ρολόϊ ενός δημόσιου πάρκου
είναι γραμμένο: «αν όχι τώρα, πότε;».

Ρίξε λάσπη και σίγουρα θα λερωθείς, άσχετα
αν πετύχεις το στόχο σου ή όχι.

Ο Θεός βάζει την Εκκλησία στον κόσμο. Ο
Διάβολος προσπαθεί να βάλει τον κόσμο
≡≡≡ στην Εκκλησία. ≡≡≡

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ
Η ΕΜΠΝΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ
ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ
Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ

Κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να
κάνει ό,τι θέλει, εκτός αν θέλει ό,τι πρέπει.

Εκείνος που ζει σωστά στον κόσμο, είναι
≡≡≡ αυτός που πέθανε για τον κόσμο. ≡≡≡